

Giới thiệu Quân Sinh Ta Đã Lão

Truyện ngôn tình nói về năm ấy nàng hai mươi bảy tuổi, hân trang phục chơi bóng còn chưa thay ra, vứt đi quả bóng rổ, dùng ánh mắt tràn đầy năng lượng có thể thấp sáng một trăm cái bóng đèn quan sát nàng từ đầu tới chân, giãy dụa một hồi lâu, sau cùng ghét bỏ nàng khóc nước mắt nước mũi đầy mặt nói: “Bà cô, nếu như ba mươi tuổi còn chưa gả được ra ngoài, tôi sẽ cưới cô.” Nàng dùng khuôn mặt tê liệt bình tĩnh kéo áo hân chùi nước mũi, “Vì sao?” “Mối hận co giật một chút: “Bởi vì ngoại trừ tôi, không có người đàn ông nào dám cưới cô đâu.” Quân Sinh Ta Đã Lão đã mở ra một tựa truyện là như thế.....Lời nói còn vang vọng bên tai, nàng sớm nên biết, từ nhỏ hân đã không phải là một người an phận. Cũng là đêm nàng sinh nhật hai mươi bảy tuổi đó, từ trước đến nay luôn anh minh như nàng, không cần thận lẫn lộn cùng đứa nhỏ này.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chương 1.

Ta sinh quân chưa sinh, quân sinh ta đã lão.

Ta hận quân sinh trễ, quân hận ta sinh sớm.

Ta sinh quân chưa sinh, quân sinh ta đã lão.

Hận không sinh đồng thời, ngày ngày cùng quân hảo.

Tôi là Hác Manh.

Đúng vậy mọi người không có nhìn lầm. . . Hào Manh. (1)

Nếu như tôi biết hai mươi mấy năm sau internet sẽ sản sinh ra cái từ điển đảo chúng sinh “Manh” (2) kia, đương nhiên tôi nhất định sẽ khóc la yêu cầu ba mẹ lập tức đổi tên.

Ngày hôm nay thời tiết thật là tốt một cách hiếm thấy, sàn nhà được lau chùi bóng láng, tay nắm cửa cũng được lau chùi phát quang rạng rỡ như hoàng kim, thậm chí ngay cả bồn cầu cũng được cọ rửa sạch bóng gần như làm lóa mắt người nhìn vào. . . Tôi nghĩ tháng này tôi có khả năng tìm gặp CEO, đề nghị tăng lương cho bà bác dọn vệ sinh khả kính của chúng ta.

Đúng vậy, lúc này tôi ở trong WC, ngồi trên toilet sáng bóng nghe ngóng người bên ngoài, tiếp tục chờ đợi. . .

Ngoài cửa mấy nữ nhân viên lú lú gần như không có ham muốn rời khỏi WC. . .

“Hi hi, tên của quản lý bộ phận của mấy cậu buồn cười nhỉ, tên là Hào Manh?”

“Đúng vậy, chúng tớ thật nghi ngờ cô ấy tới thời kỳ mãn kinh rồi, suốt ngày trưng ra khuôn mặt lạnh lùng, một năm bốn mùa chưa từng thấy cô ấy mặc y phục nào khác ngoài màu đen ra. . .”

Tôi cúi đầu nhìn về bộ váy màu đen của mình, kỳ thực chỉ là vì màu đen không sợ bẩn. . .

“Công tác dưới quyền của cô ấy rất áp lực đúng không, cô ta đã ba mươi tuổi còn chưa lấy chồng, nghe nói gái ế như vậy rất khủng bố, suốt ngày bới tóc lên một cục như trứng gà, hận không thể đem toàn bộ nữ nhân viên trẻ tuổi xinh đẹp dưới tay thao luyện thành giống như cô ấy nội tiết mất cân bằng.”

Không thể phủ nhận, tôi kỳ thực là một quản lý rất nhân tính, đợi các nàng ấy phản nản xong, mới kín đáo nhẹ nhàng gõ cửa, nhắc nhở mấy cô bé bên ngoài chuẩn bị tâm lý một chút, sau đó kéo tay nắm cửa chậm rãi đi ra.

Giống như là bị võ lâm cao thủ điểm trúng huyệt cấm, toàn trường thoáng chốc yên lặng, khi tôi đi ra khỏi buồng vệ sinh, hai cái đầu trước mắt toàn vạch đen.

“Mọi người đang nói chuyện gì vậy?” Tôi thờ ơ nói. Buổi chiều còn có hai cuộc hội nghị, tôi trực tiếp đi tới bồn rửa tay, soi gương bắt đầu chỉnh trang lại y phục.

Phía sau lập tức truyền đến lời xin lỗi thống nhất như khẩu lệnh huấn luyện: “Quản lý, chúng tôi sai rồi.”

“Uhm, các cô quả thật sai rồi.”

Mấy cô gái nín thinh không nói, cúi đầu ngoan ngoãn.

Tôi quay đầu, nghiêm túc chăm chú nhắc nhở sai lầm trí mạng của các nàng, “Nhớ kỹ, tôi năm nay hai mươi chín tuổi rồi, không phải ba mươi tuổi.”

Làm từ chi nhánh công ty chuyển đến tổng bộ vừa vận nhậm chức quản lý, đặc biệt là ở tổng bộ ý thức nam quyền cực kỳ dày đặc chỉ duy nhất có một nữ quản lý, thật đáng tiếc, ngoại trừ nhân viên nam không phục, không ngừng nỗ lực khiêu chiến bên ngoài, phụ nữ thù địch cùng xem thường cũng là không thể thiếu.

“Quản lý, kế hoạch của tuần này...”

“Buổi trưa tôi sẽ.”

Phụ trách kế hoạch xinh đẹp nhỏ giọng nói: “Quản lý, hiện tại đã gần 11 giờ...”

Tôi không dấu vết trở mình liếc mắt xem thường, mỹ nữ, ngày hôm qua nói với cô rồi.

“Có thể cho tôi... thêm một chút thời gian không?”

Tôi đặc biệt dịu dàng nói, “Khấu trừ tiền lương của cô nha ~”

“...”

“Quản lý, về báo cáo hội nghị lần trước...”

“Đã sắp xếp xong rồi?”

“...Không phải, còn có một phần nhỏ, có thể hay không...”

Tôi nhàm chán cười “Khấu trừ tiền lương của cô nha ~”

“...”

“Quản lý, về sân bãi hoạt động lần này...”

“Đã an bài xong rồi?”

“An bài xong rồi. Chỉ là chủ trì của hoạt động lần này, các khách hàng phản ánh, tốt nhất vẫn là lựa chọn nhân viên liên hệ quen thuộc, tham gia trao đổi cùng khai thông phương diện sẽ càng thuận tiện hơn...”

“Ý của cô là, cô tương đối thích hợp.” Bé cung, dám đem lãnh đạo trực tiếp của cung tâng hình sao.

“Không phải, ý của tôi là...”

Nhóc con, đòi người ngoại trừ đùa giỡn tâm nhân ra, chuyện phải làm còn nhiều lắm. Tôi đang đưa ngón trỏ chặn đứng câu chuyện. “Không phải là tốt rồi, nếu như vậy, cô đem tất cả báo cáo liên quan đến hoạt động lần này chỉnh lý lại một lần nữa, hơn nữa đem mấy cái “quen thuộc, quen thuộc” gì đó, hai giờ sau giao cho tôi.”

“Hai giờ, làm sao có khả năng...”

Tôi nhẹ giọng nhỏ nhẹ nói: “Khấu trừ tiền lương của cô nha ~”

“...”

Xem, đây là chỗ tốt khi trở thành quản lý, có thể danh chính ngôn thuận bóc lột công nhân.

Mọi người đều là như thế này đi từng bước từ một người vợ trở thành người mẹ, nghĩ lại khi tôi mới vào công ty cũng bị róc xương lột da hết ba năm mới chậm rãi ngẩng đầu, hôm nay rốt cục bò lên bảo tọa của giai cấp bóc lột, làm sao có thể lãng phí cơ hội tốt như vậy.

“Cậu xem, cậu xem lại bộ dáng cậu đi, thảo nào trong công ty danh tiếng của cậu càng lúc càng kém.” La Ly cắn một miếng pizza mơ hồ không rõ nói.

Tôi nhìn cô nàng ngực to đối diện, mặt không biểu tình nói: “Danh tiếng kém đã kém rồi, ai dong dài khấu trừ tiền lương người đó.”

“Cậu như thế này không được.” Ngón tay trắng thon thon hướng về tôi chọt một cái, “Không có việc gì suốt ngày giơ ra khuôn mặt kén cá chọn canh khấu trừ tiền lương người ta, không thấy mấy nhân viên dưới quyền cậu cả ngày đều muốn kéo cậu rút dài. Tìm cơ hội thay đổi đi.”

“Muốn nghĩ gì cũng được.”

“Nghe đi nè, tớ nói, cậu cũng trưởng thành rồi, còn muốn hồ đồ như thế này tiếp sao?”

Tôi giương mắt nhìn cô ấy, “Cậu lo cho gia đình nhỏ của mình trước đi, đừng quan tâm vớ vẩn, tớ không sao.”

“Không có việc gì thì đừng phí thời gian nữa! Cậu cho là phụ nữ đời này đều có thể dựa vào tình yêu mà sống sao, tớ nói...”

Nói được phân nửa, mặt bàn bị gõ nhẹ, người vừa đến hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống cô ấy. Đầu lông mày anh chau lại thấp xuống, đen đậm mà sắc bén, đỉnh mày lại giương cao ngạo mạn, có vài phần cảm giác bị tà khí xâm nhập. Liếc mắt một cái là biết anh là người khó chung sống, bờ môi cũng rất là xinh đẹp, khỏe miệng hơi vênh, khi không cười có vẻ hung ác, độc địa, bá đạo.

La Ly bị ánh mắt anh nhìn xuống ngược ngừng ngừng câu chuyện, hai mắt phát điên nhìn về phía tôi viết rõ ràng: “Tại sao lại gặp anh ta ở chỗ này! Đây là tại sao, tại sao!”

Tôi vội ho một tiếng: “Anh ấy hôm qua vào công ty chúng ta làm thực tập sinh. Ừ... trước mắt phân tại bộ phận của tớ.”

“Em chừng nào có thể đi?” Anh quay đầu nhìn về phía tôi.

“Anh ở bên ngoài chờ em đi, em xong ngay đây.”

Chờ đến lúc anh ấy đi xa, La Lynhò giọng trầm trầm, “Thằng nhóc này, tính cách vẫn khó chịu, nhiều năm như vậy không biết cậu làm sao nhịn được.”

“Anh ấy từ trước đến nay tính tình không tốt, nhìn lâu tự nhiên cũng quen mắt.” Hơn nữa, tôi với anh cũng xem như là bên tám lạng bên nửa cân.

“Tớ nói cậu đừng ủy khuất bản thân như vậy, anh ta ngoại trừ khuôn mặt không tệ, tính cách thật là làm người ta không dám khen tặng. Hiện tại lại thành thực lợi hại hơn khi còn là trẻ con khi xưa, đặc biệt là lúc không lớn không nhỏ này đây,” La Ly tận tình khuyên bảo nói tiếp: “Bọn họ biết cảm giác của phụ nữ đối với bản thân mình, biết làm thế nào để các nàng không rời khỏi họ, hưởng thụ mập mờ ý vào tuổi tác không hứa hẹn điều gì, đến khi cậu thực sự hăm sâu, lại có thể không chút biểu tình bỏ đi...”

Tôi đương nhiên biết những điều này... Nhưng vẫn còn cùng anh gặp ghềnh lâu như vậy.

“Manh manh, Thượng Hải lớn như vậy, người trẻ đẹp cũng không ít, đàn ông tính cách tốt lại càng nhiều, những cái khác không sợ, chỉ sợ cậu quá thuần túy.”

“Tớ biết.” Tôi vỗ vỗ tay La Ly “Tớ sẽ cân nhắc.”

Chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, tôi nhìn xem là tên của anh, trực tiếp ấn từ chối, : “Anh ấy thúc giục rồi, tớ đi đây a.”

“Các cậu hiện tại sống cùng nhau?”

Tôi dừng lại “Ừ” một tiếng.

Cô ấy há hốc mồm, “Các cậu ở đây ba năm, sống chung từ khi nào?”

Tôi nhìn cậu ấy đáng đáp đã muốn phát điên, lo lắng đem lời nói thật nuốt nhanh trở lại, chỉ vội vã phát tay: “Không được không được, tớ hôm nay đang vội, lần sau nói.”

“Bọn em nói những việc gì vậy.”

Tôi vừa lên xe, tài xế tiên sinh trên mặt rõ ràng chuyển đầy mây đen, mưa rào sấm chớp lại nổi lên rồi.

Tôi lắc đầu “Không có gì.” Qua một hồi, tôi nghiêng đầu nhìn anh “Em nói, anh rốt cục tính toán cái gì?” Câu này từ năm tôi hai mươi bảy tuổi ấy vẫn nghẹn tới bây giờ.

Năm ấy vừa thất tình, anh như tầm ăn lá thôn tính xâm lược cuộc sống của tôi, vốn tưởng rằng chỉ là chu toàn một đoạn đam mê tuổi trẻ của anh, nhưng mà nay...

“Em còn không biết anh muốn gì?” Mưa rào kèm sấm chớp đã chuyển thành mưa xối xả, anh lạnh giá nói: “Anh muốn bảo lưu lại bộ dáng mẹ già thùy mị nổi bật của em”

Khụ, đứa nhỏ đáng chết này, tôi đâu có già như vậy.

Bầu không khí trầm lạnh lại, mãi đến lúc cùng nhau vào siêu thị mua thức ăn, về nhà làm cơm, mới vừa được phân nửa chén dưa, trên lưng căng thẳng, bị người đàn ông phía sau dùng sức đè lên.

“Sặc, không phải anh còn đang chiến tranh lạnh với em sao?” Anh ấy ngày hôm nay không hề rằng, ai cũng nhìn ra được tâm tình anh hết sức khó chịu.

Người đàn ông sau lưng trầm mặc, vẫn như cũ ôm chặt thắt lưng tôi không buông tay, sau cùng từ trong miệng rầu rĩ nói ra vài chữ, “...Hôm nay là thứ sáu.”

Tôi mồ hôi tuôn như thác, thiếu chút nữa không nhịn được cười. Bởi tôi thường ngày muốn lên chức, công việc lại nhiều, nên khi anh dọn vào ở liền lập ra

gia quy, mỗi tuần ba năm sáu là thời gian cố định ML (make love á), khoảng thời gian khác thì không được quấy rầy tôi.

Anh dứt khoát thẹn quá hóa giận, trực tiếp đem tôi từ trên mặt đất ôm lên, ôm ngang đến phòng ngủ: “Em còn cười sao, đợi xem em còn cười được không.”

“Luuu mạnh, em còn chưa rửa chén xong đâu!” Tôi đồng thời sử dụng tay chân giãy dụa cùng lo nghĩ.

Anh một bên ôm chặt, bên bước đi như bay “Chén có thể để ngày mai rửa.”

“Vậy chỉ ít cũng phải để em rửa tay lại cho sạch... Đứng!”

Miệng bị hung hăng ngăn chặn, mặc kệ, tôi cũng dứt khoát đem ý định muốn rửa tay hung hăng quẹt lên áo T shirt của anh, tay vừa mới cọ một hồi, anh phản phát đem T shirt cởi ra, tay dò xét vào trong y phục của tôi.

Thân thể dần dần nóng lên, muốn tan ra thành nước, chậm rãi rồi rơi xuống phía dưới.

Anh không thể ức chế phát sinh thờ dốt, nhanh mà hỗn loạn, khi tiến nhập động tác có hơi thô bạo, nhưng đã tốt hơn so với ban đầu rất nhiều, chỉ ít dần dần tiết chế hiểu được chăm sóc đối phương.

“Hác Mạnh... Mạnh Mạnh, Mạnh Mạnh...”

Anh cúi đầu bên tai tôi, một lần lại một lần gọi tên tôi, thanh âm trầm thấp rồi lại rõ ràng, mang theo vài phần từ tính nguy hiểm.

Hai người gắt gao quấn lấy nhau, mồ hôi anh tỏa ra dán bên tai tôi, tôi nhắm mắt lại ôm chặt anh, phát hiện khuôn mặt anh tiếp cận lại gần, không dứt cuốn lấy lưỡi hôn môi...

“... Sinh nhật ba mươi tuổi gả cho anh đi...”

Tôi không có trả lời, chỉ là càng ôm chặt lấy anh, trong nháy mắt gần như là thật, cứ như vậy gập đầu, cùng anh bạc đầu.

Ta sinh quân chưa sinh, quân sinh ta đã lão.

Ta hận quân sinh trễ, quân hận ta sinh sớm.

Ta sinh quân chưa sinh, quân sinh ta đã lão.

Hận không sinh đồng thời, ngày ngày cùng quân hảo.

Trong đầu mơ mơ màng màng, nhớ mang máng lại lần đầu tiên gặp nhau, khi ấy ánh mắt anh tràn ngập địch ý cùng đề phòng, ngày ấy mặt trời sáng rực chiếu lóa cả mắt, anh nhỏ bé thấp giọng nói:

Tôi là Nhâm Tây Cốc, “Quỳnh quỳnh bạch thỏ, đông tẩu Tây Cốc...” (3)

(1) Hác Mạnh cùng Hào Mạnh : trong tiếng Trung phát âm giống nhau còn từ “Mạnh” “萌” nghĩa là nảy sinh, manh nha.

(2) “萌” sreach google ra: <http://vi.wikipedia.org/wiki/Moe> mọi thắc mắc mời vào đây nghiên cứu thêm

(3) Câu này thì nghĩa là : Con thỏ trắng cô đơn, chạy từ đông sang tây ??? .

Chúng ta không phải vừa sinh ra là đã lớn lên như vậy, khi còn trẻ, ước mơ, thất vọng, chùn chân, mê vông... những điều này trải qua không ít. Ban đầu chính mình cũng từng không biết trời cao đất dày, lập hạ một mục tiêu to lớn, đáng tiếc khảo nghiệm chồng chất ngày qua ngày năm qua năm mỗi lúc mỗi cao làm bản thân lạc lõng dần dần hiểu rõ chênh lệch giữa lý tưởng cùng hiện thực.

Sau này hiểu rõ toàn bộ những chồng chất này. Thời kỳ niên thiếu tôi nguyên bản không là một nhân vật xuất chúng.

Cũng bởi vậy nhiều năm sau quay về trường học cũ tham gia hội đồng học, nghe được tôi đang làm quản lý tại một công ty lớn mà người bình thường chen lấn bệ đầu cũng không vào được, vô số kính mắt rớt bể.

Kỳ thi đại học là cửa khẩu tối trọng yếu của đời người.

Năm ấy tôi mười tám tuổi, mới vừa lên cấp ba trong truyền thuyết làm người nghe biến sắc không bao lâu, 9-11 bạo phát, giáo viên ngữ văn giáo viên lịch sử dứt khoát xâu chuỗi câu chuyện, theo dõi phân tích sự kiện lần này đồng thời sắp xếp trích lục các tin tức quan trọng.

9-11: sự kiện ngày 11/9/2001 ấy.

Nắng gắt cuối thu luôn làm người ta khô nóng. Tôi chỉnh điều hòa đến độ thấp nhất.

“Lạch cạch, bình, xoảng...”

Sát vách lại ầm ĩ không yên, tôi đóng hết tất cả cửa sổ, nhảy vào trong chăn, thanh âm lúc này mới thoáng yên lặng. Rót cục nhà bên cạnh còn muốn lần qua lần lại bao lâu, từ buổi tối ngày hôm qua bắt đầu dọn nhà, giờ là ngày thứ ba rồi, tại sao còn chưa dọn xong.

Ngủ dậy thì đã giữa trưa, mở cửa, thật làm lãng phí ánh mặt trời của tôi.

Tôi mơ mơ màng màng đứng lên thay quần áo xuống lầu kiếm ăn, hành lang cuối cùng yên tĩnh. Tôi vui mừng vạn phần, mang theo mấy miếng bánh mì cùng một túi truyện tranh tiểu thuyết về giải trí.

Lấy một hộp sữa ngâm một miếng bánh mì, tôi đem truyện tranh đến ban công hít thở không khí trong lành.

Vào mùa đông việc phơi nắng này đúng là chuyện hưởng thụ, có điều bây giờ vẫn là mùa thu mặt trời vẫn còn vài phần độc hại.

Tôi ngồi ngoài ban công đã nhiều giờ đang chuẩn bị vào nhà, ban công nhà sát vách cách tôi chưa đầy hai thước, có một làn khói nho nhỏ lượn lờ tỏa qua đây.

Tôi nhú mày, đến gần nhìn, nhìn không được hò hét đẹp đường, “Ê, em làm cái gì đó!”

Thằng bé kia bức mình ngẩng đầu, tuổi còn nhỏ, mặt mũi cực kỳ sắc bén, vẫn còn ngây thơ, khuôn mặt bộ dáng rất được. Chỉ là trên tay lại đang mang theo một điếu thuốc lá! Tầm mắt lướt qua trên huy hiệu trường tiểu học trước ngực cậu bé ấy, “Nhóc con, không có việc gì lại làm ra vẻ người lớn, thứ này chờ em trưởng thành rồi hút vẫn còn kịp.”

Cậu liếc mắt trừng tôi, dùng sức lại hút một hơi, tức khắc nhìn không được ho sặc lên.

Tôi nhượng mày, cười xùy một tiếng.

Cậu không phản ứng lại tôi, tiếp tục chăm lo cho mục đích bản thân hút thuốc tiếp, vừa hút vừa ho, động tác rất không thuần thục, tàn thuốc cũng run run rơi xuống đất.

“Ê, con nít hút thuốc cái gì, không thấy TV nói hút thuốc có hại cho sức khỏe sao.”

“Chỉ ầm ĩ quá, tôi hút thuốc ở nhà tôi, liên quan gì đến chị.” Giọng điệu cậu rất hăng, mang theo một loại phát tiết bất lực.

Sau này tôi mới biết được, thì ra ngày đó bọn họ mới vừa dọn vào nhà mới, ngày thứ hai ba mẹ anh lại đưa ra ý muốn sống riêng, tôi có thể hiểu rõ suy nghĩ của anh khi đó. Tuy nhiên lúc này, đối với thiếu niên tương lai bất lương này tôi không thể nào trung ra bộ mặt hòa nhã.

“Giống như tiểu quý cậu đây tôi thấy nhiều lắm rồi, kịch truyền hình chiếu quá trời? Không có việc gì học người ta ra vẻ tàn khốc, thuốc của cậu hút hay không hút tùy cậu, cậu tối đa cũng chỉ lén lút trong góc này thôi.”

Cậu cứng người, vô ý thức xiết chặt điếu thuốc.

Tôi loảng xoảng một tiếng đóng cửa, quay về trong phòng.

Tiểu quý mười một mười hai tuổi, đầu có thể chứa cái gì mà chán chường, đây là quyền lợi của các anh chị lớn.

Liên tiếp vài ngày kế, tôi mỗi lần đi ra ngoài đều có thể tại trên ban công tình cờ gặp cậu, có lúc là ban ngày, có lúc là buổi tối. Cậu ấy mỗi lần đều lấy trong túi ra một hộp thuốc, vừa ho vừa luyện, đại khái quyết tâm muốn học cái xấu thể hiện về phản nghịch.

Tôi không biết cậu ấy vì sao chấp nhất như thế, cứ muốn chạy trên con đường niên thiếu bất lương không có tiền đồ này.

Ngẫm lại quan hệ đồng hương, bà con xa không bằng láng giềng gần thì không có khả năng rồi, chỉ là hiện tại tính ra có chút quen mặt, ngẩng đầu không gặp cúi đầu thấy. Tại hành lang gặp gỡ, tôi cúi đầu nhìn cậu nhóc mới cao bằng bả vai mình: “Nè, em tên gì thế?”

Cậu ấy lưng đeo cặp sách, đồng phục, thẻ tên treo lỏng lẻo trước ngực, liếc mắt quét tôi, khẩu khí vẫn không tốt như cũ “Hỏi tên của tôi để làm chi.”

“Không nói cũng không sao.” Tôi nhún nhún vai, cùng cậu ấy chỉ là gặp gỡ thoáng qua, chuẩn bị về nhà.

“... Tôi là Nhâm Tây Cốc.”

Cậu bé phía sau do dự nói.

Tôi quay đầu lại.

Cậu lại nói tiếp, là Tây Cốc trong “Quỳnh quỳnh bạch thỏ, đông tẩu tây cốc.”

Quỳnh quỳnh bạch thỏ, đông tẩu tây cốc.

Y bất như tân, nhân bất như cố.

“Tên này là mẹ của cậu đặt đúng không.” Chỉ cần gọi tên của cậu, chính là đang nhắc nhở chồng mình người mới không bằng người cũ, phải quý trọng phần tình nghĩa này đây, thật là một người phụ nữ rất thông minh.

Cậu cong khoe môi, thanh âm mang theo một tia trào phúng không thể diễn tả “Tên đặt cho dù tốt cũng đánh không lại lòng người.”

Tôi kinh ngạc nhìn cậu, cảm thấy kỳ quái khi cậu nói ra những lời này. Diện mạo cậu ấy rất đường hoàng, ánh mắt rất trầm tĩnh, nhìn qua so với mấy tiểu hài tử xấu xa cùng tuổi chín chắn rất nhiều.

“Manh Manh! Còn không vào đây ăn cơm?” Ước chừng nghe được thanh âm bên hành lang, mẹ tôi giục nói.

Tôi lên tiếng trả lời, quay đầu lại thấy tiểu quý kia cặp sách trên lưng cũng không quay đầu tiếp tục đi xuống dưới, bóng dáng thon gầy nho nhỏ dần dần ẩn vào trong bóng tối.

Đã trễ thế này còn không đi về nhà, một mình chạy ra ngoài làm gì?

“Manh Manh! Manh Manh...”

Mẹ tôi lại thúc dục nóng nảy, tôi “Dạ, dạ!” trả lời, chạy về trong nhà.

“Vừa rồi con cùng ai nói chuyện vậy?” Mẹ tôi trong phòng bếp hỏi.

Tôi đi vào giúp mẹ rửa rau, nói “Là đứa bé của gia đình mới dọn đến sát vách.”

“A, thì ra là bọn họ. Người lớn bên nhà đó sao lại không quản gì như thế, đã trễ thế này còn cho đứa nhỏ ở bên ngoài đi loạn...”

“Ai biết, chuyện nhà người ta, không thể nói.”

“Con xem, hiện tại biết ba mẹ thương con chưa, mỗi ngày đều cho con ăn ngon mặc đẹp...”

Thi đại học sắp tới, tôi hiện nay đang ở ban 2, trước mắt quan trọng nhất là cuộc thi vào ban 1.

F là trường học trọng điểm của thành phố, chia thành cao trung cùng sơ trung cùng với trường tiểu học phụ thuộc vừa mới xây dựng vào năm nay. Trong đó hằng năm đều dựa vào thành tích phân ban, 50 người có thành tích ưu tú nhất phân đến 1 ban, những người khác thì sắp xếp lộn xộn từ ban 2 đến ban 8.

Do đó có thể hiểu rõ ràng, được vào trong ban 1, chẳng khác nào đảm bảo tương lai có thể vào được một trường đại học tương đối tốt. Trong đại học tốt có thể chọn một bộ môn đứng đầu, đợi đến khi tốt nghiệp có thể chọn một công việc tương đối tốt, gặp được một công việc tốt cũng tựa như có thể gặp được nhiều đàn ông có điều kiện tốt, chọn lựa đàn ông có nhiều điều kiện tốt sau đó kết hôn... Dừng! Dừng lại dừng lại!

Tôi đem đòi người quy hoạch thành một bản kế hoạch, tôi trước tiên phải hoàn thành bước đầu tiên — gia nhập ban 1.

“Manh Manh” La Ly lại gọi tôi “Giờ tự học buổi tối mấy hôm nay đều không gặp cậu.”

Cô ấy là bạn tốt cùng lớp sơ trung của tôi, tuy rằng sau này cô ấy thi vào ban 1, ít đi thời gian ở chung, nhưng cũng không ảnh hưởng đến giao tình của chúng tôi.

“Tớ nghĩ buổi tối tự học không có ích gì, xung quanh luôn nói nhao nhao ồn ào, căn bản là học không vô, cho nên mỗi lần đều về sớm nửa giờ.” Nếu không phải trường học cưỡng chế yêu cầu mỗi người đều phải tự học, tôi căn bản đến cũng không muốn.

“Vậy cậu lại ban 1 tự học đi, học tập bầu không khí một chút.”

“Khỏi cần, chờ khi nào tớ thi vào được ban 1 đã.”

“Cậu thật cứng nhắc, có gì đâu.”

Tôi không lên tiếng.

Thật ra còn có một nguyên nhân...

Trong thời kỳ trưởng thành mập mờ mà mong lung này, trong lòng mỗi người ít nhiều đều cất dấu một bóng hình.

Người đó không nhất định là một người thật xuất chúng, nhưng ở trong lòng của bạn, người đó nhất định là người ưu tú nhất.

Người đó không nhất định đặc biệt hơn những người khác, nhưng ở trong lòng của bạn người đó nhất định độc nhất vô nhị, ai cũng vô pháp thay thế được.

Tôi trở lại lớp mình, không dấu vết vuốt chỉnh tề lại mái tóc đang loạn lung tung, giờ ra ngay ngăn bài tập tiếng Anh tối hôm qua cho đại diện lớp trước

bàn, “Ngô Việt, cho cậu.”

Cậu ấy quay đầu, mắt hẹp dài trong sáng, ngũ quan nhu hòa đặc biệt lộ ra phong độ trí thức của đàn ông Giang Nam.

Trước 25 tuổi tôi không thích đàn ông trương dương, ôn nhu bao dung đáng về thư sinh mười phần mới là kiểu đàn ông tôi thích.

Lúc 25 tuổi, không ở trong vòng dự liệu của tôi, tình yêu cường ngành can thiệp vào bản kế hoạch sản sinh người tốt mà tôi kế hoạch ra khi xưa, hoàn toàn nhiễu loạn tôi, tiền độ ngoan cố mà bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chương 2.

Thanh thiếu niên thời kỳ dậy thì mười mấy tuổi, đối với vẻ đẹp khác phái, sức chống cự theo lẽ thường cần phải yếu kém chút... Không Từ cũng có nói qua “thực sắc tính dã” là thiên tính nguyên bản của con người.

Thực sắc tính dã: <http://baike.baidu.com/view/660.htm> chỉ việc ăn uống và tình dục vốn là bản tính của con người.

Khụ, sự việc là như thế này!

Tôi một bên mặc niệm “Trên đầu chữ sắc là một cây đao” một bên khắc chế lý trí hạn chế liếc mắt ngắm nhìn trộm mấy giáo viên hướng dẫn nho nhã đang sắp xếp mấy bạn đồng học còn có các em trai học lớp dưới... .

“Manh Manh, nhìn bên này, nhìn bên này! Hình như là năm nay mấy học sinh mới thật cao lớn, dễ thương quá a.”

“La Ly, cậu như vậy là không được.” Tôi ra vẻ đạo mạo khiển trách, “Nhân sinh của chúng ta hẳn là nên đặt vào chuyện có ý nghĩa hơn, tỷ như là cuộc thi ngày một, cậu có thể làm xong ba bài trắc nghiệm số học hay không? Chỉ ít phải làm được 80 phần trở lên, cậu lần này mới có thể tiếp tục ở lại ban 1.”

“Manh Manh, cậu có mục tiêu tốt thật có định lực a.” La Ly sùng bái nhìn tôi.

“Quá khen, quá khen.” Tôi bình tĩnh nhận lấy sự khen ngợi, vừa bất động thanh sắc dùng khóe mắt ghi lại dư quang của các mỹ nam đi ngang qua...

Ồ ờ, cái này là giáo sinh mới chuyển tới không tề a... Ghi lại!

Nhân sinh của tôi, ngoài thức ăn ngon, thưởng thức mỹ sắc là chí nguyện thứ hai.

Nhưng cái chí nguyện thứ hai trên quý này, mười tám năm nay chưa bao giờ có người thứ hai biết đến, đồng thời tôi chuẩn bị làm cho bí mật này bảo lưu đến mười tám năm kế tiếp, đến ba mươi tám năm, đến... Một trăm lẻ tám năm, mãi cho đến khi tôi vào quan tài mới thôi. Bởi vậy tôi có tiếng là tọa hoài bất loạn (ngồi trong lòng mà vẫn không loạn), định lực cường nhân.

Cũng giống như vậy, trong tình yêu, tôi không giống như đại đa số mọi người, hẳn không thể moi tìm moi phổi giờ giờ phút phút tuyên dương trước mặt mọi người, tuy rằng kỳ thực tôi ở sau lưng cả ngày xuẩn xuýt ôm lấy bông hoa ngày ngày kéo xé lá lối “Anh ấy yêu tôi, không yêu tôi, yêu... không yêu...”

Tôi nghĩ tôi hẳn là có nét đẹp nội tâm.

Rất nhiều năm sau đó, rốt cục có một người nói cho tôi biết, thì ra đây là lãng lợ ngằm trong truyền thuyết.

“Lần này cuộc thi thử kết thúc, nếu như thành tích không xấu, cậu hẳn là có thể cuối tháng nhập vào ban 1 làm bạn với tớ rồi.”

Tôi tính toán một chút, “Nếu không có gì ngoài ý muốn thì là như thế.”

“Tớ nghĩ ban 2, trừ cậu ra, Ngô Việt, so ra chỉ có các cậu mới có thể thăng nhập vào ban 1, không còn người khác đâu.”

“Đại khái là thế.”

“Tớ hiện tại ở ban 1 rất cực khổ, mỗi lần thi đều xếp vào mấy hạng cuối, nguy hiểm muốn chết, hơn nữa hướng dẫn ban cũng quá bất công, tớ cùng Sanh Sanh đi học mỗi lần đều ngủ gục, nhưng mà mỗi lần điểm danh trách phạt đều có mình tớ.” La Ly oán giận cằn nhằn liên miên.

“Sanh Sanh? Là Nhâm Kim Sanh sao?” Tôi biết cô ấy, thành tích đứng đầu trung học F, cạnh tranh từ trước đến nay thập phần tàn khốc kịch liệt, không thể không nói cô ấy thật là trâu bò, bắt đầu từ sơ trung cho đến hiện tại. Liên tục mấy năm nay tất cả các cuộc kiểm tra của mỗi một bộ môn, toàn bộ

đều là đầu bảng, chưa từng ngoại lệ.

Tại thời kì học sinh, lấy thành tích làm giá trị so sánh kiểu mẫu, cô ấy phong quang vô cùng, gần như có thể xem như là nhân vật thần thoại.

So sánh với phong quang vô hạn của cô ấy, làm một người bình thường không hề xuất chúng, cho dù không có yêu thích và ngưỡng mộ, tôi từ lâu đã nghe nhiều nên quen.

La Ly nhún nhún vai, “Chính là cậu ấy, cường nhân kia, thật không biết đầu cô ấy làm sao lớn như thế. Chúng mình đi học mệt sống mệt chết đi được, còn cô ấy đi học vẫn ngủ vẫn yêu đương vẫn buồn chuyện mà vẫn cảm chắc hạng nhất.”

Tôi từ chối cho ý kiến, nguyên bản trong mắt giáo viên học sinh ưu tú luôn được hưởng đặc quyền, phương pháp xoa dịu, đó là làm cho bản thân mình cũng trở nên ưu tú, thì cũng sẽ được hưởng đặc quyền thôi.

La Ly chống lưng lưng biếng “À, thật đáng ghét, không nói chuyện thi cử nữa, trưa ngày hôm nay cậu muốn đi đâu ăn? Có muốn đến khu vực mới xây kia không, nghe đâu căn tin bên đó rất được.”

Theo động tác đuổi người của cô nàng, bộ ngực ba đào bao la hùng vĩ thiếu chút nữa đem nút áo sơ mi trước ngực nổ tung ra.

Tôi lạnh nghiêm mặt, mặt không đổi sắc vươn tay trái bắt lấy bộ ngực của cô nàng “Ừ, phát dục tốt lắm, cỡ cup D đúng không?”

Cô ấy kinh hách quá độ, ngơ ngác trả lời, “Đúng...”

Tôi bình tĩnh thu hồi móng vuốt “Rất tốt, nhớ kỹ về sau đừng để bị chảy xệ.”

Cô ấy lại tiếp tục ngơ ngác gật đầu.

Tôi nhin không được sờ sờ đầu cô nàng, “Cậu thật đáng yêu.” Khuôn mặt thì xinh đẹp vóc dáng thì trước sau lồi lõm thật là tốt, tính cách thì ngây thơ như Tiểu Bạch.

Cô ấy lúc này mới phản ứng lại, trong nháy mắt đỏ mặt quát to một tiếng, một đường đuổi đánh...

Hai người một trước một sau vào căn tin, căn tin mới này cũng là bởi vì năm nay trường F mới xây thêm trường tiểu học phụ cận, nên mới mở thêm ở khu vực này.

Lúc vào căn tin, chúng tôi mới bắt đầu hồi hận. Căn tin mới này cách trường tiểu học phụ cận tương đối gần, kết quả cả tòa căn tin, ngoại trừ tôi cùng La Ly ra... Tất cả đều là học sinh tiểu học ==!

“Có muốn đổi chỗ khác không?” La Ly nhỏ giọng nói.

Tôi lắc đầu “Quên đi.” Hiện tại đang lúc tan học, mấy tòa căn tin cách nhau khá xa, đợi qua đến chỗ mới, xếp hàng xong cũng hết đồ ăn.

Thế là chúng tôi hai thiếu nữ thành niên... Xem như là thiếu nữ đi, da mặt thật sự dày tả xung hữu đột giữa một đồng con nít đem hai phần cơm nước trở về, tôi nghĩ tôi không thể quên được ánh mắt khinh bỉ của bác gái căn tin, sau đó tôi không bao giờ quay lại căn tin này nữa.

Hai người chọn một vị trí sát cửa, ngồi còn chưa nóng đất, một tiểu quý bên cạnh La Ly quan sát qua, tôi thấy quen quen, thì ra là đứa bé nhà hàng xóm sát vách.

“Nhâm Tây Cốc?”

Cậu ấy lúc này mới liếc mắt qua tôi, không tình nguyện đi tới “Có việc gì?”

“Em của cậu?” La Ly hỏi.

“Không phải, là đứa nhỏ nhà hàng xóm.”

“À vậy hả.” La Ly lập tức nhiệt tình không gì sánh được hướng cậu ấy vẫy tay. “Em trai, em có muốn ăn cái gì hay không, ngày hôm nay chị mời khách.”

Cậu ấy lông mày hung ác chau lại, lạnh lùng thốt “Tôi cũng không có thiếu tiền, ai mượn chị nhiều chuyện.”

La Ly thiếu chút nữa nghẹt thở, trong mắt tràn ngập bi phẫn nhìn về phía tôi, “Tiểu quý thật đáng ghét, rất không có lễ phép!”

Tôi trấn an nói, “Không có việc gì, em ấy không phải cố ý nhắm vào cậu, tiểu quý này nguyên lai tính tình không tốt.”

Nhâm Tây Cốc hung hãn trừng mắt liếc tôi, vung túi xách ra khỏi căn tin.

“Thằng nhóc này sao lại xách cặp kiểu như thế?” La Ly căm giận nói, vì một tiểu quý mà tức giận thật mất phong độ, nhưng nhìn thì rất bức rút a.

Tôi nhún nhún vai, “Thời kỳ dậy thì, có chút phản nghịch cũng là bình thường.”

Sau tôi lại biết tôi sai rồi, anh xấu tính chẳng phải chỉ ở trong thời kỳ dậy thì không, mà con tăng trưởng dần theo tuổi tác.

Mà với cuộc gặp gỡ ban đầu không thể làm người ta vui vẻ này, La Ly nhiều năm về sau vẫn canh cánh trong lòng, bài xích của cô ấy đối với anh rất cực trở thành một hòn đá tảng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chương 3.

Tuy rằng nhân tình lạnh lùng là bệnh trạng chung của xã hội hiện tại, nhưng hai nhà cửa sát bên như vậy cả ngày ra ra vào vào dù sao vẫn có khả năng đối mặt, thời gian lâu, cũng dần dần quen thuộc hơn.

Nam chủ nhân của gia đình sát vách tôi rất ít nhìn thấy, vài lần ít ỏi có mặt ở nhà, biểu tình giữa hai vợ chồng bọn họ đều hết sức cứng ngắc khách khí, tựa hồ như đều cố hết sức nhẫn nại đối phương. Mà Nhâm Tây Cổ, đa số đều nhốt bản thân trong phòng, khi hai nhà cùng nhau liên hoan, từ đầu tới đuôi đều trung khuôn mặt thối ra, không có một chút tinh thần phấn chấn nào của học sinh tiểu học bông bột.

Người một nhà làm đến nông nổi như vậy, cũng thật sự là tuyệt quá.

Mẹ già âm thầm vui mừng vỗ vỗ tay của tôi, thường ngày bà trách tôi âm trầm, hiện tại nhìn con nhà người khác, không khỏi cảm khái âm trầm so với kỳ quái thì tốt hơn nhiều.

Đang ăn tiệc lại nói đến chủ nhiệm lớp Nhâm Tây Cổ đêm qua gọi điện thoại tôi, nguyên do là phản ánh học sinh mũi nhọn Tây Cổ mấy ngày gần đây đi trễ về sớm, còn trốn tiết hôm thứ 2...

Nói đến đây thì mẹ Nhâm đỏ mắt, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép lại hung hãn trừng mắt liếc cậu một cái.

Nhâm Tây Cổ thờ ơ tiếp tục ăn, lông mi cũng không chớp cái nào.

Mẹ già nhiệt tình chặt đứt, sau khi nghe xong một phen đẩy tôi ra trước: “Không sao, Mạnh Mạnh nhà chúng tôi cũng học ở trường F, cùng trường tiểu học của Tây Cổ đi chung đường, về sau để hai đứa nhỏ này cùng nhau đi đến trường, Mạnh Mạnh tuổi khá lớn, sẽ đốc thúc tốt cho em trai.”

“Ai là em của chị ấy...”

“Ai là chị của em ấy...”

Chúng tôi hai người khó chịu đồng thời mở miệng, phát hiện đối phương cũng giống như mình, không hẹn mà gặp cùng ngậm miệng lại.

“Xem kia ! Còn rất ăn ý với nhau nha.” Mẹ già sáng khoái vỗ mạnh lên vai chúng tôi.

Mẹ Nhâm rất là xúc động, do dự dự nói, “Việc này có thể gây phiền phức cho Mạnh Mạnh không...”

“Không sao, không sao! Quyết định như vậy đi!” Mẹ già tuyệt bút vung lên, thành thật vô cùng đem tôi đi bán. Bà đương nhiên thành thật, vì người bị khổ sai là tôi chứ không phải là bà.

Nhâm Tây Cổ bắt mắt trừng tôi, cúi đầu oán hận bới cơm.

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi đã bị mẹ già đóng gói đưa sang bên nhà sát vách, dẫn tiểu quỷ kia một đường đến trường.

Dọc trên đường đi cậu ấy đối với tôi thực hiện chính sách ba không, không thấy không nghe không nói, nhanh đến cổng trường thì cậu tiếp tục rẽ qua hẻm nhỏ bên trái, dự định trốn học.

Tôi nhin không được khỏe mắt co giật một chút, túm lấy cậu bắt trở về “Em làm cái gì vậy.”

Cậu vẫy thoát khỏi tay tôi “Trốn học, chị không thấy sao.”

“Trốn học cái gì a, đã đến trường rồi, chị có nói không cho em trốn sao, tiểu quỷ giờ đi vào trong đạo một vòng lộ mặt rồi trốn đâu thì trốn.”

“?” Đoán chừng cậu sẽ cho rằng tôi dùng chính nghĩa ngôn từ khuyên bảo cậu tiếp thu giáo dục thương yêu, lại thấy tôi sáng khoái bật đèn xanh như thế nên không khỏi ngăn cản người.

“Em bây giờ vào lớp học lộ mặt điểm danh xong rồi tính toán xin về sớm sao thì xin, về sớm so với trốn học dù thế nào cũng bị xử phạt ít hơn.” Tôi theo

đôi mắt cậu. “Chân mọc trên người em, nếu em muốn chạy, chị ngăn được một lần cũng không ngăn được một đời, cuộc sống của em, em muốn đem bản thân mình thành ra hồng bét cũng tùy ý, chị cũng không phải mẹ em, em có như thế nào cũng không quan hệ đến chị. Chỉ là... Mẹ của em ít nhiều cũng thương tâm đi.”

Cậu gác mặt qua một bên.

“Chỉ là đến trường học lác lác một vòng cũng không phải lên núi đao xuống biển lửa gì, em yên tâm, lát nữa em trốn học chị nhất định không ngăn cản, đi thôi. Lặng nhắng cái gì.” Tôi có chút không kiên nhẫn kéo tay cậu “Đi nào!”

Tay của cậu hơi di động.

Tôi gia tăng vài phần khí lực túm lấy, “Lo lắng gì nữa, đi thôi.”

Cậu cũng dần dần không chống cự nữa, đi theo sau tôi chậm rãi vào sân trường.

Sau thời kì học tập khó khăn, trời cũng dần dần chuyển lạnh, sau khi chấm dứt kỳ thi thử, tôi cùng Ngô Việt và lớp trưởng không ngoài dự liệu tiến nhập ban 1.

Nguyên bản lấy ban 2 so sánh với ban 1, bầu không khí học tập của ban 1 không thể nghi ngờ càng khẩn trương, là ban mũi nhọn, mỗi ngày liên tục có các cuộc kiểm tra sát hạch, vì tiền thưởng sau này giáo viên các môn cũng liều mạng tăng ca thêm giờ, tăng tiết không ngừng.

Áp lực từ từ trầm trọng lên, tôi thường thường sau khi giờ tự học kết thúc cùng La Ly dạo một vòng trong trường rồi mới về nhà, đương nhiên, quán thịt bò lẻ đường cũng là lựa chọn của chúng tôi trên đường về nhà sau khi kết thúc giờ tự học.

“Hiện tại là thời kì tầm tôi trước ánh bình minh.” La Ly một hơi cắn hết hai miếng thịt bò. “Chúng ta phải nỗ lực chống đỡ, đợi đến khi cuộc thi đại học kết thúc là có thể giải thoát rồi.”

Tôi gật đầu “Đến lúc đó yêu đương đùa giỡn thế nào cũng được.”

“Đúng.” Cô ấy vô hạn chờ mong. “Tốt lắm, giấu lại đại học rất có động lực đúng không? Đến lúc đó tiểu thuyết truyện tranh ăn uống ca hát mọi thứ cũng không ai ngăn cản cậu.”

La Ly hai tay bắt chéo trong lồng ngực, vô hạn ước mơ.

Tôi cười lắc đầu, trong lòng cũng âm thầm chờ mong cuộc sống đại học sắp tới.

Giữa lúc học tập thi cử cường độ cao, thời gian trôi qua thực chậm nhưng cũng thật nhanh, trước kỳ nghỉ đông cả lớp đề nghị đi điên cuồng lần sau cùng, đến KTV hoan lạc một đêm.

Tôi cùng La Ly ngồi trên ghế sofa, tôi không phải là một người hay ồn ào, cô ấy cũng không uống rượu. Vì vậy trên sofa ngoại trừ hai chúng tôi cùng với Ngô Việt ra, những người khác đều ở phía trước liều mạng uống rượu đùa giỡn ầm ĩ.

Có lẽ là bởi vì ghế sofa màu da cam ánh đèn quá mức ôn nhu, Ngô Việt trước đó bị rót nhiều rượu, cau mày nhắm mắt tựa ở sofa, dưới ngọn đèn ngủ quan nhu hòa càng phát ra ánh ôn nhuận như ngọc, thêm vào lông mi thật dài có chút mệt mỏi rã rời, lúc này nhàn nhạt bóng mờ.

Tôi không dấu vết nhìn về phía cậu ấy, nhìn chăm chú cậu ấy ba năm, mắt thấy cuộc thi đại học kết thúc mọi người sẽ chạy đi khắp nơi, trước khi rời đi mong muốn cho bản thân một cái công đạo.

La Ly che miệng cười trộm, lặng lẽ nói bên tai tôi “Manh Manh, tớ nhớ lần trước cậu ấy có đề cập qua muốn xem phim mới của Châu Tinh Trì là Thiếu Lâm Túc Cầu, ngày hôm nay cậu có thừa dịp đã là học kỳ cuối cùng mua vé xem phim đưa cho?”

Tôi mặt không đổi sắc nói “Không có.”

La Ly “A,” kéo dài một tiếng.

Tôi vẫn bảo trì hình tượng mặt lạnh, liếc chết đem hai vé xem phim trong túi che lại, không hé răng.

“Ôi, ai chọn bài ‘Lưu niên’ này?” Phía trước kêu lên nhao nhao ồn ào thật ra làm cho tôi thuận lợi thoát khỏi sự bồn chồn của La Ly, “Là tớ chọn đó...”

Ngô Việt bên cạnh cũng truyền đến thanh âm, “Là tớ...”

Tôi sửng sốt, kính ngạc quay đầu, thấy cậu ấy đã mở mắt, tay phải đỡ trán, cũng quay đầu nhìn về phía tôi.

“Ồ, hai người các cậu cùng chọn à.” Bạn học Điểm Ca lẩm bẩm. “Bài hát mới của Vương Phi, tớ cũng muốn chọn, hai người hai cái micro mỗi người một cái, cùng nhau hát đi.”

Tôi tiếp nhận micro, hai lỗ tai dựng lên cũng không nghe thấy âm thanh phản đối của Ngô Việt, may là tôi công lực thâm hậu, bảo trì bình tĩnh một đường nhìn lên màn hình, bắt đầu hát.

Cái thời kì “Phong Phi huyền” đang nóng đến rồi tình rồi mù, hai người dính nhau như keo sơn, tan vỡ bao trái tim đàn ông trưởng thành cùng thiếu nữ trẻ tuổi. Kém hơn mười tuổi, tuổi tác cách nhau xa như vậy yêu đương sẽ có kết quả sao?

Hay là chính Vương Phi cũng không để trong lòng.

... Ái thượng nhất cá nhận chân đích tiêu khiển, dụng nhất đoá hoa khai đích thì gian.

Nhĩ tại ngã bàng biên chích đã liễu cá chiếu diện, ngũ nguyệt đích tình thiên thiêm liễu điện. ...

(Dịch nghĩa: Yêu thương nghiêm túc chính là trò tiêu khiển, chỉ trong khoảng khắc đoá hoa nở rộ.

Anh ngồi bên tôi chỉ là mặt đối mặt, một ngày tháng 5 trong xanh chợt nghe tiếng sét ái tình)

Tôi nghiêng đầu nhìn về mặt cậu ấy, cậu ấy cầm micro, cúi đầu hát.

Hữu sinh chi niên hiệp lộ tương phùng chung bất năng hạnh miễn, thù tâm hốt nhiên trường xuất cù triền đích khúc tuyền.

Đồng sự chi tiền tình động dĩ hậu trường bất quá nhất thiên. ...

Lưu bất trụ, toán bất xuất lưu niên. ...

(Dịch nghĩa: Sinh thời không thể buông tay cuối cùng cũng không thể thoát khỏi, lòng bàn tay bỗng nhiên vướng víu một đoạn dây tơ hồng

Trước bối rồi sau lại động tình không mất quá một ngày. ...

Giữ không được , tính không ra , thời gian cứ trôi)

U Hồn Cốc chủ :

Đoạn tình sử hao tổn giấy mực Tạ Đình Phong >< Vương Phi, ai không biết thì cứ search google . Tóm lại, anh Phong khi đó cũng là nhỏ hơn chị Phi 10 tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương 4.

Một đám người náo loạn suốt đêm, sáng hôm sau mới tận hứng mà về, hoạt động quần thể thì do nam sinh mời khách, trong ghế lô ngoại trừ Ngô Việt nghỉ ngơi hơn nửa đêm mới có chút tinh thần, mấy người còn lại toàn xiêu vẹo đến chân nam đá chân chiêu.

Ngô Việt đành phải lác đầu, phát tay cho bọn họ đi trước, ra quầy lễ tân ứng ra chi phí.

Tôi cùng La Ly sớm nói lời từ biệt khi mọi người tinh thần đang ngơ ngác, mãi đến những người khác đã rời đi gần hết. Tôi mới chậm rãi bước ra, cùng Ngô Việt phía trước quầy “Ngẫu ngộ”.

“Hác Manh, cậu còn chưa đi sao.”

Tôi mặt không đổi sắc gật đầu. Kỳ thực là bởi vì rất khẩn trương, chỉ cần hơi căng thẳng, tôi sẽ nhịn không được trưng ra bộ mặt cứng ngắt, về mặt tệ liệt đó lại được truyền thành nét âm trầm lạnh nhạt.

“Cậu ở đâu? Đợi tớ tiễn cậu về nhà.” Cậu ấy mở ví tiền, nói cũng không ngần ngại đâu lên.

Tác phong của cậu ấy không bộp chộp như bạn học cùng lứa tuổi từ trước đến nay ôn hòa thân sĩ, đối với tôi khi đó mà nói, gần như là mê muội ghé góm. Tôi lạnh mặt “Ừ” một tiếng, tay cầm túi xách gần như run lên. Khóe mắt không cẩn thận ngắm xuống ví da của cậu ấy, tôi sững sốt một chút, phảng phất như bị hắt một chậu nước đá từ đầu tới chân, tâm tình xao động triệt để nguội lạnh từ từ theo dòng nước...

Tuy rằng thời gian cậu ấy mở ra rất nhanh, nhưng vẫn có thể liếc mắt thấy tấm ảnh chụp bắt mắt nhét giữa ví, đó là một cô gái trẻ xinh đẹp hoạt bát, cười đến dường như hết thấy ánh dương quang đều chiếu lên người cô... Cùng với tôi hoàn toàn là loại hình tương phản.

“Không hay rồi.” Tôi lơ đãng giờ ra điện thoại di động, “Vừa mới phát hiện tin nhắn, tớ có việc, đi trước nhé.”

Cậu ấy đang cùng cô nhân viên tính hóa đơn, nghe vậy quay đầu lại “Ơ? Gặp như vậy sao?”

Tôi mập mờ ừ một tiếng “Không sao, tớ về nhà trước.”

Nói xong cũng không đợi cậu ấy phản ứng lại trực tiếp mở rộng cửa đi ra ngoài.

Tôi ở trên đường lớn, thò tay vào trong túi lấy ra hai vé xem phim, đứng trước thùng rác ngậy người một lát lại lần nữa đem vé xem phim cất vào trong túi.

Tùy ý đón một chiếc xe buýt, có lẽ là đã kích quá lớn, cả đêm như vậy tôi cũng không cảm thấy mệt mỏi. Tôi ngồi ở vị trí sát cửa sổ, không yên lòng mà xem phong cảnh lướt qua ven đường, bằng cảm giác của bản thân, tùy ý xuống xe ở một trạm, bắt đầu lang thang vô định.

Ngực buồn phiền hoảng sợ, vừa khó chịu vừa lạnh lẽo, như bị vật nặng đè lên, roi không thấy đáy.

Tôi không mục tiêu đi trên phố, vậy mà không ngờ, trên góc quảng trường người đến người đi, có một bóng hình quen thuộc ngồi trên bậc thang của cửa quảng trường, nghiêng mặt, nhìn không rõ biểu tình.

Chắc, thì ra là tiểu hài tử phiền phức nhà hàng xóm.

Tôi hai tay nắm túi xách, chuẩn bị làm như không thấy bỏ đi. Đi được hai bước, tôi quay đầu lại, cậu ấy vẫn như cũ không nhúc nhích ngồi nguyên tại chỗ, rõ ràng là một đứa bé, lại lộ ra vẻ cô độc quá phận của người trưởng thành.

Tôi buồn bực gãi gãi đầu, một lần nữa sàu não nhắc chân.

“Ê, sao em lại ở đây, không trở về nhà?”

Cậu ngẩng đầu nhìn tôi một cái, không hé răng.

Tôi đặt mông ngồi bên cạnh cậu, không nhìn cậu, chỉ nhìn chăm chăm vào chim bồ câu không ngừng vỗ cánh trên khoảng trời ở quảng trường, “Ba mẹ em cũng không quản em? Lại chạy đến đây như thế này bọn họ sẽ lo lắng đó, về nhà đi.”

Cậu nhăn lông mày, giọng hung ác cả giận nói “Chị phiền quá, tôi như thế nào cũng không liên quan đến chị.”

Tôi suy nghĩ một chút “Điều này cũng đúng.” Nghiêng đầu lại nhìn cậu vài giây. “Chị nói này, tính tình của em thực sự quá kém, như vậy giao tiếp cùng những người khác không có vấn đề gì sao?”

Cậu trừng mắt “Tôi giao tiếp cùng những người khác như thế nào cũng không quan hệ tới chị.”

“Tính cách bản thân cùng con người em như vậy thực sự rất đáng đánh.” Nếu như là trời sinh, cũng chỉ có thể nói hẳn là thiên phú dị bẩm.

Cậu cũng giống như tôi lấy tay chống vào má, nhìn lại tôi, lông mày bướng bỉnh nhướng cao rất sắc bén “Chị không có tư cách nói tôi, chính chị lúc đó cả ngày mặt âm trầm, so với tôi rất giống đó thôi.”

“...”

Tôi trầm mặc, đột nhiên nghĩ ra mình vừa mới thương tâm thất tình, vì sao lại phải khiến cho bản thân chịu khổ?

Cậu ấy thấy tôi trầm mặc xuống, lặng lẽ giả vờ lơ đãng nhìn lướt qua tôi, cũng không mở miệng nữa.

Tôi đứng lên, không nói hai lời trực tiếp nhắc chân đi. Cậu cũng ra nhìn tôi đứng dậy, trong nháy mắt biểu tình không biết làm sao. Nhưng sau cùng cậu vẫn nhếch môi, điều chỉnh lại khuôn mặt, không nhìn tôi.

Tôi bấu môi, lắc đầu cái, tiểu quỷ hỗn đản này.

“Này! Cho em!”

Đi hơn một nửa cái quảng trường rốt cục tìm được một siêu thị, tôi mua hai cái bánh mì cùng bánh kem, thuận tiện lại cầm thêm mấy bịch quả vặt trẻ em thích, cả một bao, lại không ngại cực khổ quay trở về.

Cậu ấy ngạc nhiên ngẩng đầu, biểu tình kinh ngạc còn chưa kịp thu hồi, “...Chị còn chưa đi?”

“Đi cái gì?” Tôi thờ dãi, tay xoa nhẹ đầu cậu, tóc của cậu cùng cá tính của mình tương phản, thập phần mềm mại đen bóng. “Em chắc là chưa ăn bữa sáng đi, hiện giờ đã trưa rồi, tiện thể ăn trưa luôn.” Cậu phỏng chừng bị khiếp sợ quá độ, còn không có phản ứng nhiều, không như bình thường hung hăng phui đi.

“Còn lo lắng gì nữa.” Tôi thành thật không khách khí lấy ra một phần bánh mì, đôi bụng từ sáng giờ, dạ dày đã hơi đau.

Cậu tiếp nhận lấy, phòng bị nhìn tôi một cái.

“Yên tâm, không có bỏ độc.”

Cậu cẩn thận cắn một miếng, nhú mày “Thật khó ăn!”

“Có ăn là may rồi, yêu cầu đừng cao quá.”

Cậu vuron tay ra xách theo phần bánh như đồ bỏ đi của cậu ấy, “Tôi với chị đổi.”

Tôi tức giận vỗ lên đầu cậu, “Đổi cái gì mà đổi! Của chị cũng giống của em thôi!”

Cậu oán hận tròn mắt nhìn tôi một cái, “Đừng có chạm lưng tung vào tôi!”

Tôi nhún vai, “Em là con trai, tam trình cửu liệt như thể thân là con gái chị đây rất xấu hổ.

Cậu không hé răng, xả giận cắn xé bánh mì.

“Không nên gắng gượng như thế, thả lỏng chút đi.” Tôi kéo xuống một miếng bánh mì, bóp nát trong bàn tay “Chết nè, cho mày dám cười nè.”

Cậu xem thường thấp giọng cười xùy một tiếng.

Tôi không để ý đến cậu, tự ý đem bánh mì tung ra trước mấy con chim bồ câu, một mặt nói, “Chị kể chuyện này nè. Từ trước có một người họ Thái, người khác đều gọi hần Tiểu Thái, kết quả...” Tôi dừng lại.

Cậu lập tức vênh tai.

“Kết quả... Có một ngày hần bị đem đi.”

“...”

“Trước đây, có một người câu cá, câu được một con cá mực. Con cá mực xin hần thả nó đi, người kia nói. ‘Được, nhưng mà ta muốn hỏi ngươi mấy vấn đề, trả lời được ta sẽ tha cho ngươi.’ Cá mực lập tức rất hài lòng nói ‘Ngươi hỏi đi!’ sau đó...”

Cậu lần thứ hai vênh tai.

“Sau đó... Người nọ đem con cá mực đi nướng.”

“...”

Tôi mặt không đổi sắc tiếp tục nói, “Trước đây, có một con gấu Bắc cực cô đơn ngăn người trên băng, thực sự buồn chán mà bắt đầu tự nhổ lông mình ra chơi, một cọng, hai cọng, ba cọng... Sau cùng nhổ đến một cọng lông cũng không còn, sau đó...”

“Đừng nói nữa,” Nhâm Tây Cổ u ám quay đầu lại, “...Lạnh đến chết.”

“Đoán đúng rồi, con gấu đó đúng là bị lạnh đến chết.”

Nhâm Tây Cổ thể diện đen hơn phân nửa “Chị kể truyện cười kiểu gì vậy.”

“Chuyện cười lạnh a.” Tôi chăm chú nhìn cậu, “Em không cảm thấy mùa đông kể chuyện cười lạnh, rất phù hợp ý cảnh sao.”

“...” Cậu im lặng một lúc lâu, “...Chị thực sự là một người kỳ quái.”

Được rồi, thực sự là lấy vẻ mặt nghiêm túc mà đi kể chuyện cười xác thực có điểm kỳ quái. Hai người sau khi kể chuyện kết thúc, càng phát ra không khí lạnh lẽo, bữa trưa ăn xong cũng không thấy vui vẻ, mỗi người lại phát ra một chút ngáy ngốc.

Còn chưa đến năm giờ, sắc trời đã muốn tối lại. Tôi do dự, từ trong túi móc ra hai vé xem phim, “Nhâm Tây Cổ...”

Cậu “Ừ” một tiếng.

“Có muốn đi xem phim không?”

Vì vậy trong rạp chiếu phim đầy các cặp yêu đương, mười tám tuổi tôi bị thăm cùng một học sinh tiểu học, ngồi ở hàng thứ nhất.

Trong bóng tối, bốn bề tiếng cười cuộn trào mãnh liệt náo nhiệt, tôi ngậm một cọng khoai tây chiên, từ đầu tới đuôi đều không cười.

Đứa nhóc bên cạnh thì khi phim tới cao trào lại quay đầu đi.

“Nè, có phải chị đang khóc hay không?”

Tôi lắc đầu, hai mắt không rời khỏi màn ảnh.

Bên kia cũng an tĩnh theo, hồi lâu, một tay lạnh lẽo giơ ra đưa cho tôi một cái khăn tay.

Tôi tiếp nhận, xoa xoa lung tung con mắt.

“Cái phim này thực sự rất khôi hài, chị cười đến chảy nước mắt.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Liên vũ bất tri xuân khứ, nhất tình phương giác hạ thâm.

(连雨不知春去, 一晴方觉夏深 : câu thơ này đại khái là xuân đi hạ tới trong chớp mắt.)

Tháng 7, rốt cục kết thúc mười hai năm giáo dục, thi vào trường đại học.

Có lẽ là bị các cuộc thi kiểm tra cả năm dần vất đến thần kinh tê liệt, các hướng dẫn làm giảm sức ép trước khi thi toàn bộ đều không có tác dụng. Tôi lấy một thái độ chết lặng bình tĩnh tiếp nhận điểm kết thúc của trận này.

Tôi là người sau cùng ra khỏi phòng thi, Ngô Việt thi ở phòng kế bên tôi, ra khỏi phòng thi tôi cùng cậu ấy vừa vịn bốn mắt nhìn nhau, tìm bỗng dưng lộp bộp một chút, lần thứ hai cảm ơn về mặt tê liệt của bản thân, vẫn như cũ không hề có một tia chấn động.

“Cảm giác thế nào?” Chung quanh các thí sinh ra ra vào vào không có ai là người chúng tôi quen biết, cậu ấy tự nhiên đi tới.

“Khá tốt.” Tôi thấp đầu, rút lại phía sau cậu ấy từng bước đi ra ngoài.

“Nguyện vọng lần này của cậu là học trường nào?”

Vấn đề này có chút mạo phạm, hỏi nguyện vọng khi thi vào đại học của người không quen biết lắm, giống như là đàn ông hỏi phụ nữ về tuổi tác cùng cân nặng. Tôi nói “Dù sao cũng là hai trường phổ thông trong thành phố này thôi.” Ngừng một chút, tôi nói “Cậu thi sao?”

“Tớ muốn thi vào Giao Đại,” Cậu ấy cười tự giễu nói, “Tuy nhiên Giao Đại bao năm qua lấy điểm rất cao, có một chút không chán chán.”

“Không sao đâu cậu nhất định có khả năng.” Tôi mỉm cười nói.

Hai người trước cổng trường thi hàn huyên câu được câu không vài phút, đa phần là cậu ấy hỏi tôi trả lời.

Trong khoảnh khắc tiếng còi báo hiệu thổi lên, cậu ấy phát tay về phía tôi, các bạn bè thân thích ở bên ngoài chờ từ trước giờ vây xung quanh cậu ấy, cùng nhau cười đùa rời đi.

Trước kỳ khi thi vào đại học tôi đã cảnh cáo không cho phép ba mẹ tới đón tôi, nếu như mà thi không tốt, thấy vẻ mặt tha thiết chờ đợi của bọn họ, áp lực của tôi lại tăng bạo.

...Thế nhưng, lúc này nhìn mấy thí sinh bên cạnh đáng đáp vui về hòa thuận ôm lấy ba mẹ, ngược lại, đột nhiên cảm thấy bản thân rất cô đơn.

Tôi một mình một người đi vài bước, lại nhìn không được quay đầu lại, Ngô Việt cậu ấy vóc người rất cao, mặc áo T-shirt trắng rất gây chú ý, đang ôm cổ bạn bè thoải mái cười to.

Tôi quay đầu lại, tiếp tục đi tới trước. Một trái một phải, chúng tôi hai người hai hướng bất đồng.

Mỗi người đi một phương trời.

“Chắc, lâu lắm rồi đó.”

Tôi kinh ngạc quay đầu, mới phát hiện, nhóc con đang thổi mặt rất không kiên nhẫn ngồi trên bậc thang, ánh mặt trời hừng hực, xung quanh không có bóng mát, mặt cậu ấy do phơi nắng đỏ hồng lên, cổ và mặt đầy mồ hôi, dưới ánh nắng cường liệt hơi híp mắt.

“Nhâm Tây Cổ, sao em lại tới đây?”

“Sao tôi lại không thể tới.” Cậu đứng dậy đi về phía tôi, quét mắt một vòng nhìn phía sau. “Chú với đi đâu?”

“Chị nói bọn họ hôm nay không cần đến đón.”

Cậu có chút ảo não nhăn mày “Chắc, lại làm chuyện dư thừa rồi.”

“Không có đâu, chị còn rất vui mừng nha!” Tôi vò vò tóc cậu, không chút bất ngờ bị hất tay ra, còn kèm thêm một cái nhìn chăm chăm rất hung hãn.

Tôi làm lơ phản ứng của cậu ấy, giờ tay nắm lấy tay cậu ấy, “Tây Cốc, trời nóng quá. Đi ! Chị gái đây dắt em đi ăn đá bào!”

Tôi không biết như vậy có tính là thành công thu phục một tên tiểu quỷ không.

Sau khi kết thúc kỳ nghỉ hè, Ngô Việt cùng La Ly đến Thượng Hải học, tôi vẫn ở nhà như cũ, dù sao thì trường đại học cách nhà tôi chỉ nửa tiếng đi đường, tôi đơn giản học ngoại trú.

Đại học năm thứ nhất đi đến vùng trung du là hoạt động xã hội nổi bật của hội học sinh, ngay từ đầu xác thực không có quá nhiều cảm giác, những thú vị cùng mới mẻ bảo trì không đến 3 tháng, bắt đầu cuối năm tôi cũng ít tham gia vào mấy công tác xã hội của hội học sinh, chuyên tâm ở nhà làm trạch nữ.

Đại học năm hai, nhà hàng xóm ba mẹ Tây Cốc náo loạn hai năm rớt cục ly hôn, không lâu sau ba Nhâm rời khỏi thành phố F, nghe nói đến phương Bắc làm ăn gì đó, lúc ba Nhâm đi, mẹ Nhâm cả người chìm đắm trong bài bạc, cũng không quản Tây Cốc nữa, mỗi ngày cùng một đám bạn cờ bạc chà xát mệt mỏi.

Từ trước đến nay mẹ già tôi luôn nhiệt tình hướng hồ sau vài lần gặp được Nhâm Tây Cốc ở nhà chịu đối, trong nhà chỉ thêm một đôi đứa, sau đó mỗi khi đến giờ ăn, tôi lại đi qua sát vách gọi cậu.

Sau vài lần, mẹ Nhâm tự nhiên cũng biết.

Vận may tốt bà thăm dò gọi luôn tiền ăn, mẹ già đưa trả lại, sau cũng miễn cưỡng thu.

Cũng trong năm đó, cuộc đời của tôi xuất hiện vị bạn trai đầu tiên. Có lẽ cũng không thể gọi là bạn trai...

Hắn nên nói là, bạn chí cốt.

“Nhâm Tây Cốc, ngày mốt là sinh nhật chị.”

Rớt cục thoát khỏi thân phận học sinh tiểu học, thiếu niên năm nhất sơ trung cũng không ngẩng đầu lên nói “Sinh nhật chị thì làm sao.”

Tôi cứng ngắc nói tiếp : “Sinh nhật em năm kia chị mời ăn, sinh nhật em năm ngoái chị tặng mô hình cho em. Năm nay sinh nhật chị, em như thế nào cũng nên cân nhắc tặng cho chị cái gì đó chứ.”

Cậu rất biết nghe lời nói “Chị muốn cái gì, nói.”

“Giọng điệu kiểu gì vậy, cẩn thận chị muốn vật phẩm đắt tiền, khóc chết em.” Tôi liếc cậu một cái, “Nói giỡn với em thôi. Sinh nhật ngày đó chị có thể về trễ. Bữa tối có bánh ga-tô, em lúc đó đến tủ lạnh lấy ăn.”

“Chị có bạn trai rồi?”

Tôi “Ôi” một tiếng, về chuyện bạn trai tôi nhất quán bảo mật, ngay cả La Ly cứ ba đến năm ngày trò chuyện một lần cũng không biết. Bởi vì...Anh ta rất xấu mặt đi! =.=!

Cậu lông mi không nhúc nhích hăng hái nói “Phụ nữ buổi tối về trễ chính là có bạn trai.”

Tôi chấn động mãnh liệt, thiếu chút nữa phun ra một búng máu “Nhóc con đáng chết, còn nhỏ mà đen tối như vậy.”

Cậu bỗng dung giương mắt, nhìn chăm chăm thẳng vào tôi “Tôi nói có sai hay không?”

“...Không sai.”

Cậu nhướn mày, lộ ra biểu tình quả nhiên không ngoài sở liệu của mình, đứng lên, “Chị buổi chiều không có tiết học tiếp tục ngủ đi, tôi đi học đây.”

Tôi nghiêng nghiêng ngẫm, “Tây Cốc, có đúng là em lại cao lên không?” Vươn tay so đo, cậu lúc này đã cao đến mũi tôi.

“Tôi đương nhiên cao hơn, cái giai đoạn này nam sinh không cao bằng nữ sinh rất bình thường, nguyên là thời kỳ dậy thì của chúng tôi chậm hơn nữ sinh thôi.”

Đúng đúng đúng, nhóc con cứ từ từ mà đắc ý đi.

Cậu quay về nhà chỉnh lý lại cặp sách, đợi cậu đem theo cặp sách đi đến lớp học tôi ở trên ban công thò đầu ra gọi lại: “Chờ một chút, chị cũng xuống lầu mua vài món đồ, cùng nhau đi thôi.”

Cậu rất là đàn ông nói “Nhanh một chút.”

“Tôi liền.”

Tôi ứng với âm thanh, cầm lấy ví tiền xuống dưới với cậu, chúng tôi trong tiểu khu học sinh trung học cùng sinh viên đại học, ôm lấy tay cậu, trên đường phát hiện không ít mấy cô bé nữ sinh đi ngang qua liên tiếp quay đầu lại . .

Tôi tự nhiên sẽ không tự mình đa tình cho rằng các cô ấy nhìn mình, như vậy đối tượng các cô quan tâm là —— Nhâm Tây Cốc?

“Làm gì mà nhìn tôi như vậy?” Chú ý thấy tôi kinh ngạc nhướng mày quan sát cậu từ trên xuống dưới, Nhâm Tây Cốc hung dữ nói.

Tôi “Ồ” một tiếng “Đúng vậy nha, Tây Cốc em trưởng thành rồi.”

Cậu lông mày hung ác chau lại “Chả ra làm sao cả.”

“Nếu như tính tình của em sửa lại một ít, sau này nhân duyên với phụ nữ của em sẽ rất tốt.”

Cậu tức giận nói “Siêu thị kia, chị còn không đi vào? Tám chuyện như vậy, tôi chẳng muốn cùng với chị.”

Tôi còn chưa kịp nhiều lời, đột nhiên điện thoại di động vang lên, vừa nhìn đến dãy số quen thuộc, tôi lập tức mặt không đổi sắc ấn tắt.

Đối phương rất chấp nhất, tiếp tục kiên nhẫn gọi lại, Tây Cốc nghiêng đầu xem tôi “Làm sao vậy?”

Tôi lắc đầu, tiếp điện thoại lạnh nhạt nói “Có việc gì?”

Đầu bên kia điện thoại thanh âm ôn tồn ngọt ngào đáng ghét nói : “Cục cung, anh đã đến trước cổng tiểu khu nhà em, kinh ngạc không?”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Chung Ý ——

Khi ba mươi tuổi, tôi nghĩ nhận biết anh là quà tặng nho nhỏ của thần vận mệnh.

Khi hai mươi lăm tuổi, tôi nghĩ nhận biết anh có lẽ là sai lầm nho nhỏ của thần vận mệnh.

Khi hai mươi tuổi, tôi nghĩ nhận biết anh là sai lầm lớn nhất đời tôi.

Nhờ phúc của anh ta, nguyên bản chí nguyện cả đời làm một trạch nữ bình thường đã biến thành nền tảng ‘bạch cốt tinh’. Mấy năm sau, đoạn thời gian gãy dựa biến đổi ở nhà tôi lại bị Nhâm Tây Cốc cái ngòi nổ này đẩy về con đường ‘bạch cốt tinh’ không có cửa quay đầu.

Được rồi, trở lại chuyện chính.

Nguyên nhân gây ra sự tình này là một quyền H dẫn đến huyết án.

Một thân Chung Ý, trong đại học F rõ ràng mang ác danh hoa hoa công tử, người khác thường là ‘thà thiếu chứ không thừa’, còn anh ta là nhân vật may mắn trong truyền thuyết trăm năm khó có được ‘thà thừa chứ không thiếu’.

Lão luyện lại trẻ trung, không buông tha cho ai. Thuở bình sinh thích nhất mỗi đêm trăng tròn hóa thân làm sói. . .Khụ, là hóa thân làm Ngưu Lang, cầm theo hoa hồng trên hàng hiên hồ Tâm Đình trong giáo khu hướng về phía mỗi một giống cái đi ngang thỏ lộ.

Một thân Chung Ý, là người duy nhất bao năm qua tại đại học F làm cho chị em phụ nữ e sợ tránh né như ôn dịch. Sự tích của anh ta, đã bị đồng đào phụ nữ đại học F truyền tụng.

Trạch nữ có điểm không hay ở chỗ đó, tin tức thực sự không lưu thông.

Mỗi ngày chỉ ba địa điểm trường học, căn tin, ký túc xá một đường, chủ đề bát quái xung quanh càng xa cách với tôi. Vì vậy chạng vạng ngày đó khi tôi đang chìm đắm trong quyền truyện H ở hồ Tâm Đình vội vã chạy tới căn tin thì bị một người con trai xa lạ ngăn cản.

Anh ta hướng về tôi lộ ra nét tươi cười sáng lạn không gì sánh được, hàm răng trắng nõn chính tề, mơ hồ có thể thấy được đôi răng khểnh nhỏ nhỏ, gò má nhọt nhọt ẩn chứa lúm đồng tiền nhỏ. Trong cuộc sống hiện thực, tôi là lần đầu nhìn thấy như vậy... Người con trai như ánh dương quang.

Đúng vậy ánh dương quang.

Tôi cân nhắc thật lâu mới dùng cái này để nói về anh ta vì phẩm chất con người anh ta cùng tính từ này hoàn toàn là hai cực đối lập, mới gặp gỡ thì anh ta xác thực cho người khác cảm giác như ánh mặt trời một lần nữa mọc lên từ phương Đông soi sáng lên người mình... Đương nhiên, rất nhanh, tôi nhận thức trọn vẹn đây tuyệt đối là một hồi ảo giác. Cho tới hôm nay tôi vẫn như đinh đóng cột nhận định ngày đó là bởi vì xem qua quá nhiều tiểu thuyết cùng truyện H, mới làm cho góc nhìn văn học của tôi dâng cao sản sinh ra cảm giác sai lầm kinh khủng như vậy.

“Bạn học, xin hỏi em có thể đáp ứng một thỉnh cầu không?”

Hai mắt tôi tiếp tục dán vào trên quyển truyện H, không rời ra, mặt không đổi sách vượt qua anh ta.

“Người đẹp em đã không nói cự tuyệt, anh xem như là em ngầm đồng ý.”

Tôi nhẩn mày vẫn như cũ làm như không thấy tiến về phía trước.

“Xem ra em đã ngầm thừa nhận, thật là đời người khó có thể gặp gỡ, gặp được tức là có duyên, anh là Chung Ý, không biết quý tính của người đẹp?”

Tôi lạnh nhạt gợn mắt lên, nhìn Chung Ý trước mặt đang cúi đầu nhìn chăm chăm tôi, mở mồm khẩu, “Bạn học, theo con đường này ra khỏi cổng trường đại học bạn quẹo bên trái, sau khoảng mười phút bạn có thể đến bệnh viện Tỉnh, bạn đi thẳng lên lầu ba quẹo bên phải bạn có thể tìm được khoa thần kinh, tạm biệt.”

Anh hé miệng cười “Người đẹp, em thật hài hước.”

Tôi không rõ, vì sao một người có thể đem hình tượng vốn là ánh dương quang sau một giây lại trở nên bi ối như thế?

Anh cầm hoa hồng trong tay đưa cho tôi, “Mới vừa rồi chúng ta nói chuyện rất hài hòa, anh có dự cảm tính cách của chúng ta sẽ rất hợp nhau, nếu như em không phản đối, chúng ta thử gặp gỡ một chút xem.”

Hai ngón tay tôi bốc lên cành hoa hồng kia, tuy rằng làm phụ nữ cuộc đời tôi lần đầu tiên được tặng hoa, nhưng thực đáng tiếc tôi thật sự không sản sinh được một tia cảm giác hưng vinh vui sướng nào. Chỉ là...

“Kỳ thật, bản thân anh có rất nhiều ưu điểm, em có thể cùng với anh khai thác một mặt khác của...”

“Em đồng ý.”

“Đương nhiên, bản thân em cũng hết sức nội liễm ôn nhu nữ tính, có thể tiếp thụ cảm giác yêu đương...”

“Em nói, em đồng ý.”

“Có thể... Ồ?” Anh ta hai con mắt không thể tin nổi nhìn tôi, dường như tôi có thể đồng ý với anh so với từ chối anh càng là chuyện làm cho người khác kinh hãi.

Tôi suy nghĩ một chút, hai mươi năm qua, chỉ hướng qua tư vị thâm mến, còn chưa nếm thử cảm giác yêu đương, khách quan mà nói, tiểu thuyết TV truyện tranh hơn nửa xung quanh xuân tình nảy nở, các bạn cùng phòng hun đúc, tôi cũng muốn thử xem tâm tình ngọt ngào khiến người ta mất đi không chế tìm đập gia tốc trong truyền thuyết là ra làm sao, trước mắt đây... Chung Ý? Gọi là Chung Ý đúng không? Bề ngoài cũng không tệ lắm. Cá tính... cũng xem như là hài hước, chỉ ít cũng là đàn ông trong thiểu số không bị tính tình lạnh nhạt âm trầm của tôi hù dọa làm cho thối lui. Lực nhấn nại cùng tính đề kháng áp chế cũng đạt tiêu chuẩn, trái tim cũng không yếu đuối đến mức không chịu được đả kích, tổng thể mà nói... Có thể cùng anh ta tập luyện một chút.

“Em có thật hay không?” Anh ta trì hoãn quá mức.

Tôi gật đầu.

Anh vuốt nhẹ mái tóc, mỉm cười: “Tốt, bạn gái mới của anh, hiện giờ anh tự giới thiệu một lần nữa. Anh là Chung Ý, Chung là chung trong chung tình, Ý là ý trong tình ý. Năm ba, chuyên ngành máy tính ứng dụng. Chỉ hướng là sáng tác một quyển thư tịch học thuật về tâm lý học của quảng đại phụ nữ.”

“Hác Manh, năm thứ hai, bộ môn thương mại điện tử.”

...

...

Hiện tại sau mấy tháng, tôi rốt cục khắc sâu thử nghiệm gì đó đúng là ngàn vàng không mua được.

Tôi nắm điện thoại di động độc ác nghiêm mặt cùng Nhâm Tây Cốc một đường đi tới cửa tiểu khu, trước mắt là một người đang cầm một bó hoa hồng to lớn che phủ cả khuôn mặt.

“Cực cung, thích không.” Chung Ý đem bó hoa to lớn nhét vào tay tôi, ánh mắt thâm tình chân thành nhìn tôi.

Được rồi, tôi kỳ thật biết rằng anh ta một ngày 24 tiếng hay 48 tiếng luôn động dục không khác biệt, tôi vẫn rất nghi hoặc, đến tốt cùng là cái gia đình dững mảnh như thế nào mới có thể nuôi dưỡng anh ta thành kỳ tài trăm năm khó gặp như vậy.

Tôi cố sức tiếp nhận hoa của anh “Cảm ơn, ngài đây có thể đi về rồi.”

Anh lắc lắc ngón trỏ, “Chờ một chút, gần đến sinh nhật của em, thân là bạn trai, anh đương nhiên phải chúc mừng em thật tốt, xe của anh đậu ở bên ngoài, chúng ta hiện tại có thể đi uống trà chiều, sau đó bàn bạc về quà sinh nhật của em.”

“Không cần.” Tôi ôm lấy tay Tây Cốc đi về phía trước, “Sur huynh xin chào, gặp lại sau sur huynh.”

“Cần gì vô tình như thế, tốt xấu gì chúng ta cũng là bạn bè, sur huynh chỉ là muốn quan tâm em.”

“Anh xác định là em? Ngày hôm nay không phải buổi chiều anh có hẹn với sur muội bên đại học T phụ cận sao?”

“Không có, đó là sáng sớm ngày hôm nay.” Chung Ý chuyên chú nhìn tôi, “Buổi chiều anh đặc biệt để trống cùng em ra ngoài.”

Tôi ngoài cười nhưng trong không cười nhẹ nói “Sur huynh, em thật rất vinh hạnh. Tuy nhiên phiền anh có thể hay không chùi đi dấu son trên cổ.”

Anh ta tự nhiên bình tĩnh móc ra cái khăn “Phương hướng nào?”

Nhâm Tây Cốc cười như không cười nhìn tôi.

“Chị gái, ánh mắt của chị thật tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

“Chị gái, ánh mắt chị thật tốt.”

Nhâm Tây Cốc này lần đầu tiên ở chỗ công cộng gọi tôi chị gái, mặt mày rõ ràng tràn ngập châm biếm.

Tôi giờ tay che mặt, bề mặt nói “Cảm ơn, em có thể lựa chọn quên đi cái người này.”

“Được rồi, tôi sẽ cố sức.”

“Cực cung.” Chung Ý nhìn tôi cùng Nhâm Tây Cốc vênh vào bỏ qua anh ta đi lên phía trước, thân thiện nói “Hai người tính toán đến đâu rồi, anh có thể đưa các em đi một đoạn đường.”

“Cảm ơn, không cần.”

Đi ra cửa tiểu khu là trạm xe buýt, Nhâm Tây Cốc phun ra: “Trước đó không phải không đi ra ngoài sao, bây giờ lẽ nào chị muốn theo tôi đến trường học?”

“Em thực sự không đáng yêu chút nào.” Tôi néo néo mặt cậu, vừa lúc xe buýt dừng trước mặt, tôi trực tiếp xách cậu nhanh chóng cùng tiến lên xe, hướng về mặt ai oán về Chung Ý vẫy vẫy tay, hy vọng sau này không bao giờ gặp mặt nữa.

Trên xe 80% đều là học sinh trung học cùng học sinh cao trung, hiện giờ đang là thời gian đến trường, trong xe đã không có chỗ trống, tôi cùng Nhâm Tây Cốc cầm lấy tay cầm đứng cạnh cửa xe, cửa sổ xe mở rộng hết sức thoáng khí.

“Chị cứ như vậy bỏ rơi anh ta?” Nhâm Tây Cốc nói.

Tôi nhún vai, “Không sao đâu, anh ta bên ngoài ngoại trừ chị còn có rất nhiều lựa chọn dự phòng, tuyệt đối sẽ không cô đơn lạnh lẽo.”

Cậu “Ah” một tiếng. “Đàn ông lăng nhăng như vậy, chị cũng không để ý.”

Tôi ghen giọng nói, “Chuyện của người lớn con nít ít nói leo vào.”

Cậu ấy “Chắc,” một tiếng, khó chịu quay đầu đi.

Tôi quay về cửa sổ đứng một hồi, đột nhiên chú ý tới các học sinh trên xe toàn bộ không mang cặp sách, chậm nửa nhịp lúc này mới phản ứng, thông thường nếu như nhà không ở gần trường học, trên cơ bản giờ nghỉ trưa cũng là ở trường học trôi qua, bằng không đón xe buýt đi về cũng mất hết một buổi.

“Trường F mấy ngày nay có hội thể thao?”

Nhâm Tây Cổ đương nhiên nói “Đúng vậy, nếu không phải chị cho là vì sao buổi trưa tôi lại ở nhà.”

Tôi so sánh cặp sách trong tay cậu, “Vậy em đem theo cặp sách để làm gì?”

“Trong này là đồ uống với bánh mì...” Cậu do dự một chút, bực bội gãi gãi đầu nghiêng mặt, “Buổi chiều tôi phải chạy hai vòng, một vòng tám trăm mét, một vòng thi đấu tiếp sức.”

“Ha, không tệ nha.” Tôi vui mừng vỗ vỗ vai cậu “Nhóc con rốt cục hiểu được phải hòa đồng rồi nha.”

Cậu không kiên nhẫn đẩy tay của tôi, “Chị đừng có động tay động chân được không...”

“Dừng.” Vừa mới nghĩ cậu coi như đáng yêu, hiện tại lại hiện nguyên hình.

Đình ——

Xe buýt dừng tại trạm, tôi nhìn một chút, còn hơn nửa đường nữa mới đến nơi. Bên cạnh có một cụ già mới xuống xe, tôi hôm nay ra ngoài mang giày cao gót, trên xe buýt lưng lay lắt hai chân mơ hồ đau nhức...

Mắt thấy còn kém một bước, phía sau không biết ở đâu một nam sinh mảnh liệt chen lên vượt qua tôi đặt mông ngồi xuống.

Tôi ngượng ngùng thu hồi bước chân, nhịn không được bất bình oán thăm trong lòng, nhìn hắn ta đáng dấp đứng là học sinh trung học, tuy nhiên thân là con trai tốt xấu gì cũng nên có chút tinh thần hiệp sĩ, chân của tôi đã sắp hỏng rồi.

“Ê, xuống phía dưới!” Nhâm Tây Cổ bên cạnh trực tiếp đi tới trước mặt hắn, mặt mày hung ác bức người áp sát lại, nheo mắt nói.

Hắn bị hoảng sợ nói : “Vị, vì sao tớ phải đi xuống dưới, rõ ràng tớ vừa mới ngồi xuống.”

“Xuống phía dưới.” Cậu ý mạnh đá một cái vào chỗ ghế ngồi, “Bịch!” . Âm thanh nặng nề, toàn bộ người trên xe giật mình “Tôi nói lại lần nữa, cậu không đi xuống phía dưới?”

Tôi hắc tuyến đầy mặt, vội vàng lên ngăn cậu, nhỏ giọng nói “Tây Cổ, đừng như vậy!” Không được khi dễ bạn học như vậy, huống hồ loại hành vi này là phá hoại của công =.=!

“Tây Cổ, cậu ngồi bên này đi” Trong xe hình như còn có bạn học của bọn họ, nữ sinh kia nom nớp lo sợ đứng dậy nói.

“Tớ ngồi ở đâu liên quan gì đến cậu.” Nhâm Tây Cổ nói, sau đó tàn bạo nhìn chằm chằm vào nam sinh đáng thương kia “Cậu đứng lên cho tớ, tớ muốn vị trí này.”

Tôi âm thầm lau mồ hôi lạnh, đối với tính tình tàn bạo của tiểu quỷ này có chút vô kế khả thi.

May là nam sinh kia trong tầm mắt hung ác độc địa của Tây Cổ run run đứng dậy, cậu không kiên nhẫn kéo cái người đang chậm chạp đứng lên kia, lại đem tôi ấn vào chỗ ngồi “Chị ngồi.”

“Không cần...”

“Bảo chị ngồi thì ngồi đi, đừng dong dài.” Cậu chủ kiến đàn ông kiên định, đi về phía sau lưng tôi đứng.

Nữ sinh ngồi phía sau tôi lập tức chìm sợ cảnh cong gặt bắn người lên, “... Cậu, cậu ngồi đi.”

“Cậu không có việc gì đứng lên để làm chi.” Cậu lạnh lùng liếc cô bé ấy.

Cũng may lại một người nữa tới trạm, phía trước tôi dời ra một vị trí, Nhâm Tây Cổ mang theo cặp sách ngồi xuống, tôi đảo mắt nhìn đến nữ sinh nhỏ phía sau gần như là biểu cảm vui mừng đến phát khóc. Được rồi, tôi thông hiểu cho cô bé, người đứng bên cạnh như quả bom hẹn giờ như vậy mùi vị quả thật gian nan.

...Trong ánh mắt chờ đợi của mọi người, rốt cục đã đến mục tiêu trường F.

Tôi đợi người xung quanh đi hết phân nửa mới từ chỗ người đứng lên, Nhâm Tây Cổ rút lại phía sau tôi, khi xuống xe, giọng nói của cậu thấp đến độ gần như bị gió thổi bay.

“Nè... Chị có muốn xem tôi thi đấu không?”

Trên sân vận động dựa theo trình tự thi đấu của các lớp phát bảng tên ở một bàn, lấy bàn phát bảng tên làm trung tâm, xung quanh mọi người tùy ý tập trung đứng đón gió.

Khi Nhâm Tây Cốc mang theo tôi tìm được nơi tập trung của lớp bọn họ, nguyên là mấy cô cậu học sinh đang hỗn loạn ầm ĩ nháo thành một đoàn trong nháy mắt an tĩnh lại, ánh mắt tùm nập ba nhìn về phía chúng tôi.

“Nhìn cái gì vậy!” Nhâm Tây Cốc tiện tay đem túi xách để lên trên cái bàn bên cạnh, nổ “Bùm!” một tiếng, nữ sinh đang ngồi bên cạnh bàn gần như nhảy dựng lên trốn.

Tôi ㄟ một chút, nhóc con này năm nay mới năm nhất, rốt cục trong lớp học làm cái gì, lực sát thương lại cường đại như vậy.

Nhâm Tây Cốc tùy tiện ngồi trên một cái ghế, trên một ghế khác là một nam sinh nhỏ mang mắt kính đầu quả dưa, đang khóc không ra nước mắt hướng về bốn phía xung quanh phát ra tín hiệu SOS.

“Chị còn đứng đó làm gì.” Nhâm Tây Cốc nhìn tôi một chút, túm lấy tiểu nam sinh nguyên bản đang ngồi ở bên cạnh cậu “Tây Qua Thái Lang, cậu đi tìm chỗ khác.”

“Tớ... tớ không phải tên là Tây Qua Thái Lang, tên tớ là Thái Lăng...” Tây qua đầu lúng túng bảo vệ tên gọi của mình.

“Cũng giống như thái lang thôi!” Nhâm Tây Cốc nhin không được gằm một câu, “Dong dài cái gì, cút nhanh!”

Thái Lang với Thái Lăng đồng âm trong tiếng Trung

Tôi mồ hôi như mưa, “Tây Cốc... Phải đoàn kết yêu thương bạn học...”

“Ầm ĩ muốn chết.” Cậu xê dịch về sau, một tay kéo lấy tôi ngồi xuống ghế, song song, Tây qua đầu cũng nhanh nhẹn không gì sánh được nhảy về phía sau, trốn vào lực lượng lớn sau lưng, kìm lòng không đậu lộ ra biểu cảm được giải thoát.

“Trên phương diện làm học sinh này đây, em thật rất thất bại.”

Cậu liếc mắt tôi một cái, trực tiếp coi nhẹ.

Loa phát thanh thông báo thời gian thi đấu các hạng mục, tôi đi giày cao gót xách theo túi túi ngồi giữa một đám học sinh trung học nhỏ tuổi, không ăn khớp. Huống chi còn có Nhâm Tây Cốc ngồi ở bên cạnh trấn áp, tự nhiên cũng không ai dám đến tiếp lời, tuy nhiên cũng bởi vậy, tầm mắt hiếu kỳ nhìn trộm chỉ có tăng chứ không giảm.

Trong đời tôi lần đầu tiên được quan tâm đến như thế, dễ hiểu được quả nhiên cúi thấp đầu mới là chân lý.

Đang chán muốn chết, chuông điện thoại bỗng dưng vang lên.

“Manh Manh!” La Ly giọng điệu vui vẻ nói “Suprise!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Vốn là cơ hội thuận lợi cho tôi rút lui có trật tự, đặc biệt La Ly cô nàng này học người ta chơi trò bất ngờ gì đó, gần 2 năm đại học không gặp, ngay cả một lời thông báo cũng không có đột nhiên từ Thượng Hải trở về đây, hiện tại đang mang bao lớn bao nhỏ ngày ngốc đứng ngay tại nhà ga chờ tôi.

Tôi vội ho một tiếng, quay đầu chuyển hướng Nhâm Tây Cốc, “Ah... Có việc xảy ra bất ngờ muốn nói với em một chút.” Cô ấy là vì muốn đưa quà sinh nhật cho tôi mới mang theo rất nhiều quà tặng từ Thượng Hải suốt đêm chạy về đây, dù sao cũng không thể bỏ rơi cô ấy ở đó a, thật khó cho tôi khi phải mở lời với cô ấy. “Tớ bây giờ không tiện đi đón cậu, tớ muốn xem nhóc con nhà bên cạnh thi đấu chạy tám trăm mét?”

“Tôi biết rồi.” Không đợi tôi mở miệng cậu đã đem lời nói cản lại, e rằng ở bên cạnh này giờ cũng đã nghe được một hồi.

Tôi nhìn về mặt cậu đặc biệt bình tĩnh, vô vị nói: “Hiểu là tốt rồi... Vậy chị đi trước ha?” Vẫy tay lên nhưng lại cảm thấy chột dạ, nguyên bản lần này đến xem thi đấu chỉ là ý định tạm thời, hơn nữa tôi thế nào cũng đã đến hiện trường lung lay một vòng, rất có thành ý rồi.

Cậu trầm lặng ngồi tại chỗ không lên tiếng.

“Chị đi nha?”

“Đi thì đi đi, đừng lồi thôi!” Hai tay cậu khoanh trước ngực, lưng dựa về cái bàn phía sau, nghiêng đầu không nhìn tôi.

Biết cậu trong lòng không vui, tôi vỗ vỗ đầu cậu “Đừng nóng giận, mai mốt sẽ cho em miếng bánh ga-tô lớn nhất.”

Cậu hung hãn xóa sạch tay của tôi, đáy mắt không giấu được hờn giận ngẩng đầu “Chị còn không để yên, tôi cũng không phải là con nít.”

“Ok.” Tôi nhún vai “Được rồi, chị đi đây.”

Cậu không nói lời nào.

Tôi đi ra xa, đột nhiên một trận lộp cộp binh binh vang lên, trên đường này bởi Nhâm Tây Cổ tập trung, nên các lớp khác đều dọn đến đối diện, bởi vậy trên con đường nhỏ này thanh âm truyền đi rất xa.

Tôi quay đầu lại, liền thấy vốn là cái bàn ngay chỗ chúng tôi ngồi bị ném đi, tay cậu ôm lấy túi xách, không quay đầu lại trực tiếp đi vào trường đấu.

Thực sự là tiểu quý tính tình hung bạo.

Tôi lăm lăm, tăng tốc chạy tới nhà ga.

“A, cậu đã tới.”

La Ly thấy tôi từ xa học theo mấy nữ diễn viên thần tượng, đem tất cả hành lý quăng sang hai bên, nhào đến ôm lấy tôi.

Tôi bị cô ấy ôm chặt, thiếu chút nữa bất tỉnh, đầu sỏ gây nên chính là bộ ngực lớn lao cuộn trào mãnh liệt của cô nàng!

“Cậu hiện tại là cup E rồi ha?” Tôi sờ sờ cằm, bình tĩnh dùng tay ước lượng ngực cô “Xem ra hai năm nay ở Thượng Hải bảo dưỡng rất tốt.”

La Ly hét một tiếng, che ngực dùng sức nguyền tôi “Manh Manh! Tớ muốn móc bác gái cậu quấy rối tình dục.”

Xung quanh người tôi lui trên đường sớm đã nhìn sang bên này với ánh mắt mờ ám, tôi tiếp nhận hành lý của La Ly : “Đến đây đi đến đây đi, tớ dắt cậu đi gặp người lớn trong nhà.”

“Tớ nói, lần này tớ là vì cậu mới chạy về, cậu nên cân nhắc trả tiền xe với quà tặng cho tớ.”

Tôi gật đầu, “Được, ai làm cho cậu từ khi đến Thượng Hải cũng không thấy bóng dáng, ngay cả nghỉ đông cùng nghỉ hè đều không trở về.”

Cô ấy oan uổng nói “Tớ bây giờ ở Thượng Hải phải làm hai phần việc, mỗi ngày mệt đến nỗi quên mình là ai, khó có khi tớ xin nghỉ chạy về gặp cậu, cậu ít nhiều cũng biểu đạt chút cảm động đi.”

“Cậu cứ yên phận làm học sinh đi chứ, nhà của cậu hiện giờ cũng không cần cậu nuôi dưỡng, cần gì phải gầy vò mệt sống mệt chết như vậy.”

“Này, cậu cũng không phải không biết tớ học chính là thiết kế quảng cáo, nghề này cần chiều sâu, trình độ không đủ thì không xong được. Tớ hiện tại phải đặt nền móng cho tốt, sau này tốt nghiệp mới tự mình kiếm ăn được.” Cô nàng cố sức thở ra một hơi. “Hơn nữa năm ngoái tớ vừa vào học thời tiết không hợp, vừa dị ứng vừa bệnh đậu mùa lần qua lần lại đến năm nay, nhìn không ra bộ dạng con người làm sao quay về được. Hiện tại vất vả lắm mới khỏi hẳn, tớ sắp xếp công việc học tập, lập tức gói gém đồ đi về.”

Tôi ôm lấy thắt lưng cô “Khổ cực quá! Đi, mấy ngày nay tớ làm chủ, mời cậu ăn khắp nơi.”

Do tạm thời xin nghỉ, La Ly chỉ ở lại được hai ngày.

Bạn bè của tôi chỉ có một hai người, tự nhiên rất quý trọng, hai ngày này thấp tùng toàn bộ hành trình.

Ngược lại Nhâm Tây Cổ, ngày xưa thời điểm ăn cơm đều là tôi đi gọi cậu, nhưng hai ngày nay mỗi khi đến lúc ấy sẽ không thấy bóng dáng, đi ra trước ban công hướng vào trong nhà nhìn nhìn cũng không thấy người nào.

Chắc, tuổi còn nhỏ mà tính tình lại xấu như vậy.

Hôm nay sinh nhật, chạng vạng La Ly đã lên xe, ban ngày đã cùng với cô ấy chơi đùa điên cuồng một hồi, sau đó đến xế chiều cảm thấy nỡ nản mới tiễn cô ấy lên xe, tôi lại quay về trường học cùng bạn cùng phòng đi chúc mừng.

Kỳ thật nói đúng ra mấy cô nàng này cũng không tính là bạn cùng phòng, khi đó tôi ở trong ký túc xá đợi vài ngày thì xin học ngoại trú, nhưng trước khi đi, trưởng phòng ký túc xá đem sinh nhật của mỗi người ghi vào sổ... Bao gồm cả tôi.

Từ đó về sau tuy không cùng các nàng ở chung một chỗ, tình cảm tương đối nhạt đi, nhưng trong lòng ít nhiều cũng bận tâm, dù sao không có ai lại đi cự tuyệt ý tốt.

Buổi tối mua bánh ga-tô cùng các bạn cùng phòng ăn, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một trận tiếng gõ cửa.

Tôi cầm chén đĩa để xuống, vừa mới đi ra mở cửa, lại bỗng nhiên mặt không đổi sắc đóng sầm cửa lại.

“Cục cung, không nên thô bạo như vậy a.” Khách không mời mà đến Chung Ý không ngại đau, cơ thể lách qua kẹt cửa, vừa xách bánh ga-tô vừa cầm bó hoa hồng chen vào.

Cả phòng đang vui cười nhìn đến tên học viên lang sói này thì tất nghẹn, tôi bỗng nhiên nhớ tới Nhâm Tây Cốc, cũng là nhân vật làm cho bầu không khí tẻ ngắt, vẫn là Nhâm Tây Cốc có điểm vừa mắt hơn.

Nói đến cậu, không biết hiện tại cậu ra sao, phỏng chừng còn đang giận dỗi đi. Chắc, cho nên tôi mới không thích giao thiệp cùng con nít.

Đuôi mắt lườm đến bánh ga-tô trong tay Chung Ý, tinh tế xinh đẹp, tôi dứt khoát vô liêm sỉ đem bánh ga-tô tịch thu, hướng về phía anh vẫy tay “Được rồi, bánh ga-tô em thu, anh có thể đi rồi.”

Mông Chung Ý gất gao dính vào ghế ngồi, kêu to một câu “Manh Manh, em thực sự rất vô tình ~”

Tôi liếc mắt, lời ít mà ý nhiều “Cút!”

“Anh chính là thích em như vậy.” Chung Ý tiếp tục thâm tình chân thành, “Anh sẽ không buông tha em, anh sẽ ở phía sau yên lặng bảo vệ em. . .”

Tôi trực tiếp không nhìn anh ta. Nếu si tình như thế thì lau khỏe miệng cho sạch đi, dấu son môi kia rất dễ kích thành ý của anh đó.

...Có Chung Ý ở đây gây rối, lần sinh nhật này ảm ỉ đến nửa đêm mới về nhà.

Tôi mang theo bánh ga-tô cướp đoạt từ tay Chung Ý lên cầu thang, chuẩn bị về nhà bỏ vào tủ lạnh, ngày mai đưa qua nhà bên cạnh.

Điện thoại di động trong hành lang tối tăm tản ra ánh sáng, bóng đèn dưới lầu không biết bị con nít nhà ai làm bể, tôi một đường sờ soạng mấy tầng lầu, đến trước cửa nhà thì không biết dưới chân đá phải vật gì, thiếu chút nữa té ngã dưới đất.

Một cước kia đoán chừng có hơi nặng, vật âm áp gì đó di chuyển, kêu hừ một tiếng. . .

Tôi kinh hãi, “Nhâm Tây Cốc?”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

“Chị đã về rồi.” Cậu ngồi ở bậc thang, thấp giọng nói.

Ánh sáng của điện thoại di động phóng trên mặt cậu, hiện tại tuy rằng là cuối mùa xuân, nhưng ban đêm nhiệt độ hạ thấp. Thân thể cậu lại chỉ mặc một kiện áo sơ mi phong phanh, môi cùng hai gò má vì đông lạnh mà hiện lên sắc xanh nhợt nhạt.

“Tây Cốc, sao hơn nửa đêm rồi em còn ở đây?” Tôi giơ tay kéo cậu, vừa mới chạm vào cơ thể liền bị hoảng sợ vì độ lạnh, vội vàng cuống cả lên, cởi áo khoác trên người khoác thêm cho cậu.

Cậu không tiếp, vẫn như cũ ngồi trên bậc thang lạnh lẽo: “Đi chơi vui vẻ không?”

“Vui a.” Tôi thuận miệng trả lời. “Em nhanh trở về phòng tắm nước nóng, đừng để cảm lạnh.”

Cậu không để ý tới, một đường nhìn theo động tác của tôi đến vòng tay thạch anh trên cổ tay. “Đây là bọn họ tặng quà sinh nhật cho chị?”

Tôi cúi đầu nhìn cổ tay: “Đúng vậy, mấy người bạn cùng phòng hùn tiền mua cho chị.”

Cậu không lên tiếng.

“Mau đứng lên đi, trên mặt đất rất lạnh.” Tôi lại kéo cậu.

Cậu vẫn không chịu động, nhướn mày nói: “Chị về trước đi, tôi nán lại đây một chút.”

“Em đông lạnh đến choáng đầu rồi hả?” Tôi hơi giận nói: “Có đi hay không a!”

“Không đi!” Cậu cũng lên tiếng trả lời tôi, sau đó dưới tầm mắt càng ngày càng lạnh của tôi chống đỡ một lát, mới không tình nguyện lắm bầm một câu: “Chân đã tê rần...”

“Em thực sự là —— “

Tôi đỡ trán, nếu không phải sợ hội ngược đãi trẻ em tôi tuyệt đối tu bỏ lại đại não của cậu ấy. Không có việc gì trở lại mạnh mẽ làm chi a!

“Em đứng lên từ từ, đừng nóng vội, chị đỡ em.” Tôi tay cầm bánh ga-tô tay kéo cậu, vừa cúi người xuống, tay kia ôm lấy thắt lưng cậu cố sức kéo lên: “Sặc, em bình thường ăn cái gì vậy, rõ ràng còn không có cao bằng chị, sao lại nặng như thế?”

Cậu rõ ràng lông tóc dựng đứng, buồn bực không lên tiếng bỏ qua tay của tôi, tay trái nắm lan can đứng lên xoay người muốn đi, đáng tiếc vừa mới cất một bước, lập tức lại ngã rầm xuống đất.

“Em xem, em em, lại thể hiện nữa.” Tôi kịp thời vội vàng giơ tay ôm chắc lấy cậu.

“Tôi không sao, không cần chị quản!” Cậu lại hướng về tôi rống, giây dựa từ trong lòng tôi thoát ra.

Tôi chỉ có thể bất đắc dĩ than thở, nỗ lực thuận theo: “OK, chị mặc kệ, Tây Cổ thiếu gia đây có thể cho phép tôi đỡ ngài đi về không?”

Cậu sững sốt, nhìn không được cười phì một tiếng. Rõ ràng là long tâm đại duyệt (trong lòng vui vẻ), lúc này mới thỏa mãn đem móng vuốt cho tôi nâng đỡ.

Tôi mặt mày trở mình khinh khỉnh: “Em nhóc con này, thật sự rất không đáng yêu, không đáng yêu.”

Cậu “Chặc” một tiếng. Cầm hất một cái về hướng trên mặt đất: “Còn có cặp sách của tôi chưa cầm theo.”

Tôi ra một tay tiện thể xách lên cái cặp, không lưu ý, thiếu chút nữa bất thành linh bị trọng lượng kia kéo xuống.

“Cẩn thận!” Cậu trước tiên đỡ được cái cặp, bước chân không ổn định loạn choạng, nhưng vẫn ôm chặt cái cặp sách.

“Trong cặp em để cái gì thế, sao lại nặng như vậy.”

“Không có gì...”

Tôi hồ nghi nhìn cậu “Thực sự không có gì?”

Cậu xiết chặt cái cặp: “...Chẳng qua là mấy thư đồ chơi không đáng tiền.”

Tôi bỗng dung nhớ tới phản ứng quái dị lúc trước khi cậu thấy vòng tay thạch anh, “Trong cặp là... Em tặng quà sinh nhật cho chị?”

Cậu cả buổi trời mới “Ừ” một tiếng.

Trong lòng tôi đau xót không có nguyên do, nghĩ thường ngày tiểu quý này hung ác giờ ôm quà tặng nặng như vậy vẫn chờ ở trước cửa nhà tôi đến nửa đêm, trăm thứ cảm xúc lẫn lộn, bùn rùn lên.

Cúi đầu nhìn điện thoại di động một chút: “Còn 10 phút nữa đến nửa đêm, em trước tiên ở đây đợi chị một chút.” Nói xong tôi cũng không đợi cậu phản ứng, đem bánh ga-tô nhét vào trong ngực cậu, cời giày cao gót xách lên tay, lấy tốc độ hùng hục của chạy một trăm mét nước rút, chạy về trong nhà.

Loảng xoảng lách cách mở cửa phòng, tôi chân trần chạy vội đến phòng cất đồ tìm được mấy cây pháo hoa còn sót lại từ lễ mừng năm mới, kẹp vào nách, sau khi tìm ra cái bật lửa của ba tôi lại một đường hấp tấp chạy đi.

Nhâm Tây Cổ ngây đờ nhìn tôi chạy với tốc độ sinh tử chưa đến hai phút đã đến trước mặt cậu, chống đầu gối thở hổn hển nói: “Em... Em hiện tại chân còn tê hay không...”

Cậu tiếp nhận pháo hoa trên tay, lắc đầu.

“Tốt... Em, hiện tại có thể trong vòng 5 phút sẽ... sẽ leo đến lầu bốn?”

Cậu thấy tôi lao đi đến không kịp thở, “Tôi đương nhiên có thể, nhưng mà... Chị được không?”

“Được, đừng xem thường động lực của phụ nữ!” Đây đều là đao thật, thương thật từ trong máu huyết liều mạng (Shopping) luyện ra.

Một đêm này, trong bóng tối, hai người tay nắm tay trên hành lang một đường chạy như điên rất âm ỉ.

Rất lâu không có tùy tiện như vậy, dường như lại nhớ tới lúc tuổi xuân có thể bừa bãi khinh suất, tôi nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của cậu trong tay.

Cậu vẫn là một đứa trẻ trưởng thành sớm mà cô độc, cả người tràn ngập gai nhọn, khát vọng được yêu thương, nhưng lại không chịu dễ dàng tiếp thu thiện ý cùng bày tỏ tấm lòng.

Đối với tình cảm, cậu ngây thơ mà mãnh cảm, cự tuyệt thô bạo cất giấu dưới việc thăm dò dè dặt, lộ ra một chút thương cảm, làm cho tôi kim lòng không được có vài phần thương yêu.

Vì vậy tính cách Thánh Mẫu Đại Quân ẩn giấu bao lâu nay, trong một buổi tối rất cực chính thức tăng lên thành Đại Tướng.

23 giờ 57 phút.

Tôi tựa ở trên lan can sân thượng, nói cũng nói không được đầy đủ, chỉ vùi đầu thở dốc.

Nhưng Nhâm Tây Cốc, không hổ là chạy tám trăm mét, bây giờ còn có thể từ trong lòng tôi lôi ra cái bật lửa, nhanh nhẹn lôi kéo tôi làm một người cần gió, cần thận ngăn trở đầu gió thổi trên ngọn đèn.

59 phút, cậu đem bánh ga-tô đã có ánh đèn cây dịu dàng đến trước mặt tôi, từ trong cặp móc ra quà tặng đặt bên cạnh bánh ga-tô, “Manh Manh... Sinh nhật vui vẻ.”

“Nhóc con không có lễ phép, phải gọi là chị chứ!” Tôi cười mắng, vỗ tay thần tốc cho phép một tâm nguyện sử dụng sau, thổi tắt bánh ga-tô.

Leng keng!

Tiếng chuông báo nửa đêm ở một giây này gõ lên.

Cậu lần đầu tiên cười lộ một cách thoải mái, khoe miệng cong lên, mặt mày giãn ra, hai mắt ánh lên màu đỏ của ánh sáng đèn cây, lấp lánh tràn đầy màu sắc, lần đầu tiên tôi phát hiện cậu là một thiếu niên đẹp như vậy.

“Đây là cái gì? Chó? Cọp? Heo? ...” Tôi nâng quà tặng của cậu lên. Đó là một con tò he lớn bằng bàn tay, nước sơn màu đỏ dường như mới được sơn lên, mùi vị còn chưa tan biến.

Về mặt cậu theo lời nói của tôi càng ngày càng trầm: “Không thích thì trả đây.”

Tôi một phen ôm chặt con tò he, không đùa giỡn cậu nữa: “Chị rất yêu thích, là con vật cảm tình của chị ‘Chuột’ đúng không?” Khi nắm tay cậu, tại đầu ngón tay cậu sờ thấy mấy vết thương thô ráp nhỏ vụn, thảo nào hai ngày nay không thấy bóng dáng cậu: “Em có phải chạy đi Đông Thành làm con tò he này đúng không?”

“...Ừ, bên kia sư phụ ở cửa hàng đồ gốm đồng ý dạy tôi làm.”

“Cảm ơn em, Tây Cốc.” Tôi vuốt ve con chuột màu đỏ, chế tác tuy rằng rất không lưu loát nhưng mỗi một đường cong cùng góc cạnh đều rất mượt mà, nhìn ra được một phen làm việc cực nhọc, tôi thận trọng nhìn cậu một lần nữa lập lại, “Chị thích vô cùng.”

Cậu có chút ngượng ngùng về mặt nghiêng qua một bên “Dong dài.”

“Ồ, nửa năm nữa là sinh nhật của em, chị cũng muốn ngắm lại xem tặng em cái gì...” Tôi xoa cằm, bỗng nhiên nói: “Nếu không chị cũng nặn cho em một con cừu được không?”

Cậu chán ghét chau mày: “Không được!”

Tôi nghĩ nghĩ cũng là, cậu nhìn thế nào cũng là đầu sói... Mà không may cậu lại là con cừu.=!

Một đầu cừu, nặn thế nào cũng không uy vũ a.

“Chị hiện tại lo lắng cái đó làm cái gì.” Tây Cốc hung ác nói, bắt đầu nhổ ngọn nến cắm trên bánh ga-tô ra, đem cây dao nhựa kín đáo đưa cho tôi “Chính chị cắt đi.”

Tôi cắt miếng bánh ga-tô lớn nhất đưa cho cậu, “Này, toàn bộ đều phải ăn hết.”

Cậu gạt đầu, nghiêng đầu nhìn tôi chia dâu tây trên bánh ga-tô, hùng hồn nói, “Tôi và chị đổi.”

“Đổi cái gì mà đổi!” Theo phương hướng ánh mắt cậu nhìn, tôi đem mấy trái dâu tây gây xuống phần bánh ga-tô của cậu, cậu lúc này mới cảm thấy nể mãch chuyển động miệng ăn...

Bịch—— bịch——

Các viên pháo hoa sắp xếp thành hàng, dựa vào lẫn nhau, nhất thời thấp sáng bầu trời đêm đen kịt trên sân thượng, những pháo hoa này như thời gian

hoa nở ngấn ngùi, phóng ra cực hạn, giây phút trên cao phân ra thành vô số điểm nhỏ rơi vãi...

Trông mắt cậu cũng phản chiếu tinh quang sáng lạn khắp bầu trời, biển sao rơi vào trong mắt cậu, cậu ngửa đầu, cùng tôi giờ pháo hoa ngắm nhìn bầu trời đêm như mực...

Đây là một loại an tĩnh thỏa mãn đến tận cùng, tôi nghĩ tôi nhất định sẽ nhớ kỹ thật lâu thật lâu, sẽ không quên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Ngày hôm sau mơ mơ màng màng tỉnh lại, mặt trời đã sớm phơi nắng cả cái mông, tia sáng sáng ngời đâm vào người không mở mắt ra được.

Tôi dụi dụi mắt, phát hiện mình vẫn còn ngồi trên sân thượng, áo khoác vốn là khoác trên người Nhâm Tây Cốc lại quay lại ở bên mình.

“Tây Cốc?” Vừa định đứng dậy, mới phát hiện bắp đùi nặng muốn chết, hầu như không có cảm giác. Tôi cúi đầu nhìn, chỉ thấy Tây Cốc cuộn tròn thân thể tại bên cạnh tôi, không chút khách khí lấy bắp đùi tôi làm gối đầu, ngủ đến thiên hôn địa ám.

“Nhóc con này ——” tôi mở miệng, cuối cùng nuốt xuống lời trách mắng, bất đắc dĩ đẩy đẩy bờ vai của cậu: “Tây Cốc, dậy đi dậy đi.”

Cậu khó chịu nhũn mảy, nhắm mắt, lại trái phải che hai cái lỗ tai lại, trên đùi tôi cọ cọ, một lần nữa ngủ tiếp.

Tôi chỉ có thể gia tăng âm lượng, phe phẩy bờ vai của cậu, lại gọi thêm vài lần: “Đừng ngủ nữa, Tây Cốc, đứng lên đi, mau thức dậy.”

Cậu biếng nhác thấp giọng a một tiếng, lúc này mới bất mãn mở mắt ra, thanh âm khàn khàn đang bước vào thời kỳ biến đổi làm tôi nghe được mặt hơi nóng.

“Nhâm Tây Cốc!” Tôi cau mày, trực tiếp đỡ người cậu ngồi dậy.

Cậu ngáp một cái, oán giận nói, “Chậc, chị thể mà giống như bộ xương, cần tôi đau đầu cả đêm.”

Tôi phần nộ rồi, thừa dịp cậu vừa mới tỉnh ngủ không có thời gian chuẩn bị thương cho cậu một cái vỗ vào đầu, “Nhóc con xấu xa, chị còn không chê cái đầu heo của em quá nặng, ngủ đến nhức cả chân chị đây nè.”

Cậu che đầu trùng mắt với tôi, ánh mắt hung ác, rốt cục vẫn không lên tiếng.

Tôi đỡ thất lưng đứng lên, hai tay xoa nắn nỗ lực lung lay thân thể cứng đờ, “Xuống lầu đi, tối hôm qua tất cả mọi người đều không ngủ ngon, giờ đi ngủ lại một giấc nữa.”

Cậu hừ một tiếng, cùng tôi một trước một sau trở về nhà.

Một đêm không về, về đến nhà khó tránh khỏi bị mẹ già la một trận.

Tôi cũng là sinh viên năm thứ hai đại học rồi không phải vị thành niên, Tiểu Lâm trong lớp còn sớm sống chung với bạn trai... Tôi âm thầm oán trách, quay về phòng. Trên giường ma xui quỷ khiến thế nào lại mò ra ban công dò xét, ban công hai nhà rất gần nhau, cách âm cũng không tốt, nhưng kể bên trước sau im ắng một mảnh...

Xem ra mẹ Nhâm tối hôm qua cũng không có trở về a.

Tôi suy nghĩ, đợi lát đến bữa trưa sẽ gọi cậu qua ăn.

Ai ngờ ngủ một giấc, lần thứ hai mở mắt mặt trời đã lặn về hướng Tây, trên bàn cơm nước có một mảnh giấy.

Mẹ của con đêm nay muốn cùng ba con hưởng thụ thế giới hai người, cơm nước ở trong nồi, lò vi ba còn có một chén canh, con hâm nóng lên có thể ăn.

Chớ quấy rầy!

Đáng ghét, kỳ thật tôi là do hai người họ nhặt về đúng không.

Tôi gấp tờ giấy lại, rửa mặt lung tung xong lại chạy đến sát vách nhấn chuông cửa, cách lớp cửa mơ hồ nghe tiếng chuông vang vọng leng keng từng từng bên trong, nhưng hơn nửa ngày cũng không thấy cậu mở cửa.

“Tây Cốc? Nhâm Tây Cốc?” Tôi bỗng nhiên cảm thấy có chút không ổn, vừa lớn tiếng kêu tên cậu, vừa cố sức gõ cửa phối hợp.

Rất cục, khi tôi lo lắng có nên phá cửa mà vào hay không thì cánh cửa mở ra một khe nhỏ.

Tôi sững sốt, lạnh người, một người thân thể nóng hổi từ phía sau cửa nữa ra, cơ thể rắn chắc ngã vào trên người tôi.

“Tây Cốc!”

Vừa túm vừa lôi đem người mang đến trên giường, hai gò má cậu ửng hồng, trên trán đầy mồ hôi lạnh.

Phòng chừng tối hôm qua quần áo phong phanh đợi ở hành lang đến nửa đêm lại thêm một đêm hứng gió trên sân thượng, mắc phải cảm lạnh: “Trong nhà em có thuốc trị cảm cúm không?”

Cậu lắc đầu, mới nửa ngày không gặp, tinh thần uể oải không ít.

Tôi đứng là kiếp trước mắc nợ cậu, vừa lau mồ hôi vừa đưa thuốc sau cùng còn không quên đút com chiều cổ cậu, cậu trái lại ổng ẹo, hơi có tinh thần lại thì bắt đầu kén cá chọn canh, không phải chê nước quá nóng thì lại chê cơm ăn không ngon, một chút cũng không cho tôi nghỉ ngơi.

“Chị đối xử với người khác đều thế này?” Sau khi uống thuốc, Nhâm Tây Cốc nói.

Tôi nhướn mày, nhàn nhạt nói: “Em điên rồi hay chị bị điên?” Nếu đối với mỗi người đều thánh mẫu như vậy tôi đã sớm cực khổ mà chết. Lại liếc mắt xem xét cậu, coi như người sinh bệnh hiểm khi cảm tính yếu đuối đi.

“Tôi nhìn ra được, chị thực sự là rất tốt với tôi...” Một hồi lâu, cậu nén ra một câu như thế.

Tôi sợ run, trong đầu có chút lên men.

Cậu lẳng lặng nhìn chăm chú tôi một lát, không còn nói gì nữa.

Trận ốm này của Nhâm Tây Cốc khí tới hung mãnh, đi cũng vội vã, qua vài ngày lại là một đuôi ác long.

Cậu giống như một trẻ em, thử thăm dò miễn cảm mà đa nghi, cẩn thận từng li từng tí giao phó tín nhiệm cùng ý lại. Tôi và cậu đều là người nóng nảy ngạo mạn, so với những người khác cần phải tiêu tốn gấp bội thời gian mới có thể mở ra tâm lý phòng bị, nhưng một khi chúng tôi thừa nhận, suốt đời sẽ không dễ dàng thay đổi.

Thời kì đại học xoay chuyển nhanh chóng, chớp mắt năm thứ ba cũng đã qua, lên đến năm thứ tư có nghĩa là chuẩn bị bước vào xã hội, xã hội này là một chảo nhuộm thay đổi màu sắc của bản thân.

Lúc này tôi cũng không nghĩ rời khỏi thành phố F, dự định tốt nghiệp thì ở gần đây tìm một công ty nhỏ bắt đầu cuộc sống sáng 9 giờ đi làm chiều 5 giờ về. Trước khi tốt nghiệp một năm, Chung Ý đang là nửa năm thứ tư đã gia nhập vào một công ty vốn nước ngoài nổi danh ở thành phố làm thực tập sinh, nghe nói một năm này anh ta rất phong sinh thủy khởi.

Tôi không có yêu thích hay ngưỡng mộ gì, mọi người, mọi người theo đuổi những thứ khác nhau.

Sau khi nộp luận văn tốt nghiệp, tôi lung lay một vòng tại thị trường nhân tài tìm được một công việc làm nhân viên lễ tân, hiện nay công việc khó tìm, cạnh tranh càng lúc càng lớn, hướng chi công ty này cách nhà tôi chỉ mười phút đi đường, phương tiện nhanh nhẹn. Tôi nghĩ vấn đề duy nhất là, công ty này... tên trần ngập đặc sắc...

Công ty hữu hạn Kiến Nhân điện tử.

Thực sự là cái tên... Làm người ta khó mở miệng a.

“Sao hôm nay chị không có đi làm?” Nhâm Tây Cốc năm nay sơ tam, đang trong lúc thi cuối kỳ, buổi sáng cuộc thi vừa kết thúc liền nhân rồi đánh vòng lên nhà tôi, mang theo một túi lớn đồ ăn vặt cùng truyện tranh kinh khủng chết đi được.

Tôi cây ngay không sợ chết đứng trả lời: “Chị từ chức rồi.”

“Vì sao?”

Tôi khòe miệng co giật một chút, trầm mặc một lúc lâu...

Làm sao có thể nói cho cậu, thật sự là bởi vì không chịu nổi mỗi lần nhận điện thoại phải nghe cái câu khiến người ta khóc ra máu kia ——

“Xin chào, Kiến Nhân à?”

Rất bí hiểm chính là tôi còn phải mỉm cười thân thiết trả lời: “Đúng vậy, đây là Kiến Nhân”.

(Minh nghĩ là cái tên công ty này đồng âm với từ “tiện nhân” trong tiếng Trung. Không biết đúng không nữa?)

≡ = ≡

Thời kì thất nghiệp còn chưa hưởng thụ triệt để, một đêm khuya lại vang lên tiếng điện thoại của số kiếp.

Tôi hỗn loạn lục lọi ấn phím trò chuyện, đầu điện thoại kia, thanh âm quen thuộc nói.

“Đêm dài đằng đẵng, không muốn đi ngủ, đêm nay chúng ta có thể thảo luận một chút nghệ thuật nhân sinh.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

“Lương ~ phong hữu tín, thu ~ nguyệt vô biên, khuy ngã tư kiều ~ đích tình tự hảo bỉ độ, nhật, như, niên ——”

“凉 ~ 风有信, 秋 ~ 月无边, 亏我思娇 ~ 的情绪好比度, 日, 如, 年 ——”

(hình như là mấy câu thơ thì phải – lười search mà edit cũng không ra vần điệu gì nên để nguyên âm Hán Việt luôn. Ai muốn tìm hiểu thì xin mời tra baidu hoặc google hén.

Tôi nắm tay che mặt, “Anh cảm miệng!”

“Thật thô bạo a.” Chung Ý chống cằm trên mu bàn tay, “Uổng phí anh tìm một công việc tốt cho em, cũng không biết ơn anh?”

“Anh từ đâu mà biết được em mới từ chức đang suy bại ở nhà?” Tối hôm qua hơn nửa đêm gọi điện thoại hẹn tôi ra ngoài tiếp nhận công việc.

Anh lung lay ngón trỏ: “Son nhân tự có diệu kế, không thể nói, không thể nói.”

“Chắc, không nói em cũng biết.” Lạnh lùng liếc anh, tám phần mười là hai ngày trước trò chuyện cùng bạn cùng phòng, sau đó mấy cái miệng rộng kia tiết lộ ra rồi.

“Đến đây, theo anh đi là được.”

Tôi hoài nghi nhướn cao lông mày.

“Cục cưng, còn sợ anh đem bán em hay sao?” Chung Ý lộ ra nụ cười thật to, răng khểnh nhỏ như ẩn như hiện, bộ dạng vô hại lừa dối người đời.

Tôi nheo mắt, mang giày cao gót một đường âm thanh cộc cộc cộc, theo anh ta cộc tới tận thẩm mỹ viện... Tôi khóe mắt co giật “Anh cho em phỏng vấn công việc ở đây?”

“Đương nhiên không phải.” Chung Ý lôi kéo tay tôi đi vào. “Em nên bảo dưỡng cho thật tốt.”

“Tôi đứng lại, “Việc này với việc em tìm việc làm có quan hệ gì?”

“Cục cưng, hình tượng tốt là bước đầu tiên để phỏng vấn thành công, tuy rằng nói như vậy có điểm không công bằng, nhưng không thể phủ nhận, một người bề ngoài sáng sủa dù sao vẫn dễ dàng gây chú ý hơn so với những người khác. Đương nhiên, em có thể nói năng lực của em mới là việc chính, hình tượng là không trọng yếu. Nhưng cục cưng, nếu như nói ban đầu năng lực của em chỉ là bảy phần, như vậy dưới tình huống điều kiện ngang nhau, có bề ngoài sẽ làm em tăng thành chín phần.” Chung Ý sờ sờ cằm.

“Hiện giờ nên biến đổi khởi điểm của em cho cao lên.”

Từ thẩm mỹ viện đi ra mái tóc ngang vai đã được gọt nhẹ nhàng khoan khoái, một cái đầu tóc dài bị nhà tạo mẫu tóc gầy gầy tạo hình, sau cùng dùng gel cố định, thuận lợi đi bước tiếp theo.

“Giúp cô ấy tìm vài bộ quần áo màu sắc sáng sủa một chút.”

Tôi ngay cả kiểu dáng cũng không kịp nhìn, đầu óc choáng váng chỉ lo thay y phục không dứt, tôi cũng tự biết lấy bản thân mình, lần qua lần lại như thế nào cũng không khá hơn được.

Một đường tùy Chung Ý toàn quyền chọn hai bộ đồ, tôi cúi đầu nhìn cái bóp lép xẹp, nội tâm khóc ra máu.

Chung Ý cúi người nói bên tai tôi. “Có muốn anh mua cho em hay không?”

Tôi cũng không ngẩng đầu lên đẩy mặt anh ra: “Cảm ơn, không cần.”

“Không cần khách khí như vậy với anh, mua quần áo cho bạn gái là chuyện thiên kinh địa nghĩa.”

“Thôi đi, anh bạn gái nhiều như vậy, chưa chút tiền mua quần lót cho mình đi.”

Chung Ý xoa ngực than, “Anh rất thương tâm nha, nhiều năm như vậy em là bạn gái duy nhất mà chính anh thừa nhận, em nên có tự tin đối với bản thân mình.”

“Đáng tiếc, em đối với anh không có.” Tôi xoay người quay về phòng thay quần áo chuẩn bị đổi lại y phục.

“Không cần thay đổi, cứ như vậy đi.” Chung Ý kéo tay đi, điểm cuối hành trình là quầy bán mỹ phẩm trang điểm.

Tôi đóng mắt, cảm giác có một đôi tay nhẹ nhàng vẽ lên lông mày, sửa lại vẽ mắt, tô mí mắt... Nhìn anh ta thành thực như vậy, quả nhiên kinh nghiệm không ít.

Đối với tôi mà nói Chung Ý đã dần dần thoái hóa thành một người vô tính, kiểu người trung tính, phải thừa nhận, sâu trong nội tâm của tôi thực ra đã từng đố kỵ anh, cuộc sống có thể tùy ý như vậy không để ý đến ánh mắt của bất cứ ai, làm chuyện chính mình muốn làm, tại mặt nào đó mà nói cũng là một người dũng cảm. Đây là việc tôi và đa số những người bên cạnh không dám làm.

“Manh Manh, kỳ thật em cũng có thể là một người đẹp.”

Khi mặt kính được chuyển đến trước mắt tôi thì tôi sợ run, trong nháy mắt như thấy được ảo giác ——

Trong kính một người đẹp vừa quen thuộc vừa xa lạ trong bộ đồ thời thượng màu trắng ánh mắt nhìn lại tôi, có một loại cảm nhận thật tinh tế màu nhiệm.

“Từ nhỏ cứ noi theo một con đường rất không thú vị, từ giờ đổi sang một lộ tuyến khác không tốt sao?” Âm thanh mang theo một chút mê hoặc nói.

“Thật ra ngày hôm nay cùng anh đi thay đổi hình tượng chỉ là hiếu kỳ của em, muốn thử xem một ngày bản thân mình tuyệt nhiên khác biệt sẽ như thế nào.” Tôi suy nghĩ một chút, vẫn vô tư nói: “Em không phải anh, mặc dù có một thời gian hâm mộ anh, nhưng em vẫn là quen thuộc với nguyên bản của mình hơn. Sau khi nếm cảm giác mới mẻ, cảm thấy xác thực không tệ, đồ hải sản tươi ngon thịnh soạn ăn là tốt rồi, em vẫn thích cháo trắng cùng dưa muối hơn.”

Con người hay có chuyện như vậy, trên đường đi tuy rằng sẽ ước ao phong cảnh của người khác, nhưng như vậy cũng không biểu thị phong cảnh ấy sẽ thích hợp với mình, sẽ làm cho chính mình đi theo quán tính. Thịnh soạn đi ngang qua phong cảnh của người khác, hay là rốt cục vẫn trở lại thế giới của bản thân.

Chung Ý rú mắt trong phút chốc, nhìn tôi không chớp mắt, nhún nhún vai: “Được rồi, nhưng ít ra ngày hôm nay phải theo anh, an ủi khổ cực của anh.”

Tôi lấy điện thoại ra, thần nhiên phủ quyết: “Không được, bây giờ đã đến lúc kết thúc cuộc thi, em phải đi đón người.”

“Cuộc thi?”

“Thi cuối kỳ sơ tam, em đồng ý rồi, Tây Cổ hôm nay thi xong sẽ mời em ấy đi ăn.”

“Làm sao lại là cậu ta.” Quen biết đã hai năm, Chung Ý cũng nghe tôi nhắc đi nhắc lại hết hai năm, lần nay anh dứt khoát khỏi động xe, “Không có việc gì, anh không ngại dư ra một cái bóng đèn.”

Con bà nó, tôi rất chú ý a!

Hỗn loạn ngồi trong xe con màu đỏ dừng ở trước cổng trường F, các họa sinh mặc đồng phục đi ngang qua đều hiếu kỳ quay đầu lại.

Chung Ý gõ nhẹ lên tay lái pha trò nói, “Chị gái mỹ lệ muốn tới dụ dỗ em trai sao.”

Tôi nghe vậy cũng nổi lên tâm tư đùa giỡn, xa xa thấy Nhâm Tây Cổ thì quay cửa kính xe xuống, lộ ra khuôn mặt trang điểm hiếm thấy, chờ cái người kia đi từng bước từng bước lại gần.

Cậu khoác nghiêng cặp sách trên vai, nhếch bờ môi ánh mắt tản ra vẻ cự tuyệt khiến cho các bạn học quanh mình không dám đến gần. Làm như không thấy lướt lướt qua chiếc xe, Nhâm Tây Cổ sau khi hai mắt tùy ý tuần tra một vòng thì tựa ở trước cổng trường bắt đầu chờ người...

Sặc, tôi một người sống to lớn như thế lại tàng hình a.

Tôi gõ gõ lên thân xe làm cậu quay đầu lại, tay nâng má giả tăng âm lượng ——

“Em trai dễ thương, có nguyện ý theo chị gái đi hóng gió hay không a?”

Trong nháy mắt, hết thảy các học sinh bốn phía tràn đầy tâm tư bát quái khẩn cấp dừng lại bước chân, vênh tai.

Nhâm Tây Cổ sau khi nhận ra người đến là tôi, sững sốt một chút, ánh mắt dừng trên người tôi: “Chị hôm nay làm sao thế...”

Tôi ôn ền mềm mại nói: “Lên xe đi, chị gái mời đi ăn a ~?”

Tôi đột nhiên nóng lên một phen khi Nhâm Tây Cổ mở cửa xe bỗng dừng mờ ám cùng Chung Ý bốn mắt nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Nhâm Tây Cổ ánh mắt bình tĩnh dời khỏi mặt Chung Ý, không có lên xe, mà nhìn về phía tôi: “Tối nay hai người hẹn hò? Tôi không muốn làm bóng đèn Philips.”

Tôi đương nhiên nói, “Hẹn hò gì chứ, nếu đã đáp ứng em thì xong sẽ mời đi ăn, chị tất nhiên sẽ không lỡ hẹn.”

Chung Ý ngồi ở ghế lái thành thoi nói: “Em trai Tây Cổ, cùng anh và chị ăn cơm không tốt sao? Cơm nước xong người lớn chúng ta có cuộc sống về đêm, đến lúc đó anh cùng Mạnh Mạnh sẽ đưa em trở về nhà, tuy nhiên chị em lúc đó sẽ theo anh đi tiếp nhé.”

“Chú hai, tôi và chú không quen.” Nhâm Tây Cổ lạnh lùng thốt, “Chú quan hơi nhiều rồi đó.”

“Vì sao cô ấy là chị còn anh là chú hai?” Chung Ý sầm muện ôm ngực.

Tôi thấy chung quanh mình ánh mắt của các học sinh đã chuyển hướng ác liệt, bắt đầu dĩ lần thứ hai ngoắc ngoắc tay gọi Nhâm Tây Cổ đang giằng co ở cửa xe, “Đừng nghe Chung Ý nói lung tung nữa, cơm nước xong chị đi về với em, tư liệu lần trước chị còn chưa đánh máy xong, nào có tâm tư đi chơi.”

Chung Ý bất chấp: “Tư liệu có thể ngày mai đánh, chúng ta đã lâu lắm không có hẹn hò.”

“Anh câm miệng!” Tôi liếc mắt, “Ngày mai em sẽ phỏng vấn, đêm nay không đánh thì lúc nào đánh.”

Tây Cổ lưu loát mở cửa xe, “Phịch,” một tiếng đóng cửa “Đói muốn chết rồi, lái xe nhanh một chút.”

“Em trai cưng, ngồi xe người khác phải lễ phép một chút, tính tình của em quá kém”

Tây Cổ tùy ý ném cặp qua một bên, cười xùy nói: “Chuyên tâm lái xe của anh đi, thật ra tôi càng lo lắng kỹ thuật lái xe của anh hơn.”

“Mạnh Mạnh, cậu ta đây là di truyền trời sinh tính tình như vậy hay là lớn lên hình thành?”

Tôi suy nghĩ một chút, ba Nhâm cùng mẹ Nhâm thường ngày tuy rằng bất hòa nhưng đã từng có tác phong nhã nhặn, giọng điệu này, “Đại khái là đột biến gen đi.”

Qua nửa giờ thì đến nơi.

Đỗ xe xong, chúng tôi ba người nói đuôi nhau đi vào một nhà hàng trang hoàng trang nhã, trong phòng đầy người, chỉ có một mình Tây Cổ mặc trang phục sơ trung, cực kỳ bắt mắt.

“Thiếu chút nữa quên, nơi này là nơi người lớn hẹn hò, em Tây Cổ bây giờ coi như là thể nghiệm sớm đi.”

Tây Cổ thật ra bình thân ung dung, tuy rằng khí thế hung bạo, nhưng dung mạo cậu từ trước đến nay luôn làm người khác chú ý, hôm nay một thân đồng phục đi vào, ngang qua làm các khách nữ liên tiếp quay đầu lại.

Chung Ý đi đầu, tôi cùng Tây Cổ sóng vai theo sau, không ngừng chú ý tới ánh mắt trút vào người cậu, tôi nghiêng đầu nhìn cậu ấy, kinh ngạc phát hiện cậu đã cao hơn tôi nửa cái đầu, “Em hiện tại cao đến 1m7 chưa?”

“Ừ, hơn một chút.” Tuy rằng vẻ mặt của cậu cố giữ bình tĩnh, nhưng thời kỳ dậy thì thanh thiếu niên rất chú ý đến chiều cao, trước kia cậu vẫn luôn luôn bị tôi vững vàng đặt ở phía dưới, chắc là đã ngóng trông những lời này của tôi thật lâu.

Tôi thàn than một tiếng, giả vờ cắn giận huyếch tay, hết sức thỏa mãn tâm lý hư vinh của cậu: “Nhóc con này, năm ngoái còn không phải cao bằng chị hay sao, tại sao năm nay lại vượt lên nhiều như vậy.”

Cậu rõ ràng rất hưởng thụ, “Đã sớm nói với chị rồi, thời kỳ dậy thì con trai chậm hơn con gái, sau đó thì sẽ mau lớn hơn.”

Văng vẳng, cậu cứ vênh mặt đi.

“Chúng ta ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ?” Chung Ý lè loi không được quan tâm quay đầu lại nói với tôi.

“Cũng được” Tôi không thể không đồng ý nói, lòi kéo Nhâm Tây Cổ ngồi xuống.

Đây là bàn ăn bốn người, sau khi tôi ngồi, Chung Ý cùng Nhâm Tây Cổ không hện mà gấp cùng kéo lại cái ghế bên cạnh tôi, cái ghế đáng thương bị hai người một trước một sau cầm, nhà hàng tĩnh mịch bỗng nhiên vang lên tiếng “Két, kẹt” chói tai.

Tôi đen mặt một chút, bọn họ hai người liếc nhau, ăn ý muốn phản buông tay ra bước một bước đến vị trí đối diện tôi, lại đột nhiên không hề báo động trước quay đầu lại lòi kéo ——

“Két ——” trong nhà hàng lần thứ hai truyền đến âm thanh rên rỉ chói tai.

Tôi âm thầm che mặt, thầm nghĩ làm bộ không nhận ra bọn họ xoay người bỏ trốn.

Lần này bọn họ an phận, lần thứ hai không hện mà gấp cùng ngồi ở vị trí đối diện tôi, tay kê tay ngồi xong, hai bên đều hung dữ lạnh nhạt, bắt đầu gọi món ăn.

Tôi lè loi một mình, không khỏi tìm kiếm ánh mắt đồng tình, nhưng nhìn hai người đối diện chặt chẽ gắn vào nhau, tôi nghĩ vẫn là một mình thoải mái hơn.

Bữa cơm này miễn cưỡng xem như là khách lần chủ đều vui vẻ.

Chung Ý lái xe đưa chúng tôi về dưới lầu thì đột nhiên kéo tay tôi, nhìn Tây Cổ nói: “Em trai, em đi lên trước đi, anh có chuyện muốn nói riêng với chị em”

Tôi cào tóc vài cái: “Muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi, đừng cằn nhằn như thế.”

Nhâm Tây Cổ đan cặp sách trên vai, đi tới bậc cầu thang, không kiên nhẫn nhìn đồng hồ đeo tay nói: “Anh muốn nói gì thì nói nhanh một chút, tôi không phải là người biết nhẫn nại.”

Chung Ý cười, cúi người dán bên tai tôi nói: “Đứa nhỏ này rất ỷ lại vào em, dọc đường đi cứ giương nanh múa vuốt với anh, chỉ sợ anh đoạt em”

“Anh nói cái gì vậy a.” Tôi bật cười, “Cậu ấy không phải nhắm vào anh, Tây Cổ tính nết trước giờ đều như vậy.”

“Là nhắm vào hay tính tình như vậy anh phân biệt được rõ ràng.” Chung Ý nghiêm mặt hiếm thấy nhìn tôi, “Thời kỳ trưởng thành, con trai thường bị hormone làm mê hoặc, em không như thế, em đã trưởng thành rồi, đừng theo cậu ta đùa giỡn. Độc chiếm cùng yêu thích là hai việc khác nhau, em ở cùng cậu ta đã bốn năm, bốn năm này cậu ấy không tiếp xúc nhiều với phụ nữ khác, có khả năng hiểu lầm mông lung, nhưng em nhớ kỹ không được để đầu óc mơ hồ, đến lúc đó bị thương cũng chính là em.”

Tôi nghĩ rất hoang đường, trong lòng ngực nhất thời nảy lên tức giận: “Chung Ý đầu óc anh không lành mạnh cũng đừng đem tất cả mọi người gom đến một chỗ như anh, anh đây... Anh nói cái gì vậy a!” Tôi tức giận âm thanh run lên, “Em cùng cậu ấy hơn kém như vậy, người ta bây giờ còn là một học sinh trung học, anh... Nói chuyện ma quỷ gì thế!”

“Học sinh trung học cũng đã đủ lớn, anh khi học tiểu học cũng đã có bạn gái, biết cái gì gọi là yêu thích.” Chung Ý cảnh báo nói, “Tùy em, tin cũng được không tin cũng được, con trai thời kỳ này rất dễ bị mê hoặc, em ít nhiều nên cùng cậu ấy bảo trì khoảng cách, cậu ta đối với em ý muốn độc chiếm quá mạnh mẽ, không phải là chuyện tốt.”

Tôi cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, mơ hồ có loại cảm giác bị vũ nhục: “Chung Ý, thấy chúng ta có nhiều năm làm bạn bè, em không muốn cùng anh trở mặt, đề tài này đừng ở đây. Bằng không thì chúng ta bạn bè cũng không làm!”

Anh xoay người lên xe, về mặt bị thùng xe che khuất, tôi khó có thể nhận ra.

Anh lẳng lặng nói, “Chính vì chúng ta là bạn bè nhiều năm, anh mới không muốn em nhảy vào hố lửa, nghe anh, bảo trì khoảng cách, đừng để bị thương chính mình.”

Chiếc xe màu đỏ một đường lẳng lặng rời khỏi phạm vi nhìn của tôi, tôi vô ý thức nhìn theo, đáy lòng không hiểu sao có cảm giác ừ đột.

“Làm sao vậy, hai người vừa cãi nhau?” Bên cạnh đột nhiên truyền đến âm thanh của Nhâm Tây Cổ.

Tôi quay đầu, “A, không có...”

Cậu mẫn cảm nói: “Là bởi vì tôi?”

“Không có đâu, em đừng suy nghĩ nhiều.”

“Coi như là cũng không quan trọng, dù sao thì chị cũng không thích anh ta.” Nhâm Tây Cổ một tay nắm cặp sách, một tay theo thường lệ mạnh mẽ kéo tay tôi, “Đi thôi.”

Tôi vô ý thức rút tay về.

Cậu sững sốt, nhanh chóng mím chặt môi, cũng không nói cái gì, chỉ chăm chăm nhìn thẳng vào tôi.

Bầu không khí thoáng chốc trở nên xấu hổ, tôi quay đầu đi, bàn tay rút về giả vờ tự nhiên vuốt tóc, thấp giọng nói “Đi thôi, Tây Cốc.”

Sau đó dẫn đầu bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 13.

Lời của Chung Ý không thua gì là cảnh tỉnh, nói tôi tự mình đa tình cũng được, nhưng rốt cục, làm cho tôi ý thức được, Nhâm Tây Cốc sẽ trưởng thành, cậu không có khả năng vĩnh viễn mãi là cậu bé con nhà hàng xóm.

Cậu sẽ có người mình thích, người ái mộ, nữ bạn bè...

Tôi không thể tự giác có quá nhiều cảm giác thân mật với cậu.

Ba vị nhân viên phòng vấn ánh mắt sắc bén nhìn tôi, “Hắc tiểu thư, xin hỏi công việc của cô chức trách chủ yếu là cái gì, cô có biết là muốn đảm nhiệm chức vụ dịch vụ khách hàng này cần có gì?”

Tôi hoàn hồn, có chút xấu hổ nhớ lại chi tiết lúc trước Chung Ý đề ra, còn nhớ rõ một người muốn giả bộ trấn tĩnh như thường phải mỉm cười —— ở đây phải cảm tạ về mặt thân vui buồn không hiện ra của tôi, làm cho các nhân viên phòng vấn không có phát hiện ra tôi vừa thất thần. =.

Hít một hơi xác định, tôi không nhanh không chậm vừa tự hỏi vừa trả lời, “Đầu tiên, trước đó tôi có làm qua nhân viên hành chính, song song cũng có kinh nghiệm nghiệp vụ tiêu thụ, bởi vậy ở phương diện quan hệ với mọi người có cơ sở tương đối tốt, đồng thời cũng có tinh thần đoàn đội tốt đẹp, có thể phối hợp với chủ quản hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ. Tôi cho rằng công việc phục vụ khách hàng, khai thông năng lực cùng kiên trì là then chốt, làm cho khách hàng trước an tâm, sau mới thỏa mãn là chức trách của nhân viên phục vụ, mặc khác đối với hình tượng công ty...”

Từ đầu đến cuối, tôi mặt không đổi sắc. Kỳ thực tình huống chân chính là... Nhân viên hành chính tôi đây chỉ ở Kiến Nhân làm không đến một tháng, còn nghiệp vụ tiêu thụ là ba ngày xã hội hè thực hành.

Tôi cũng vô cùng chột dạ oán niệm, nào biết đầu rằng công ty Chung Ý giới thiệu chính là công ty vốn nước ngoài anh được lưu lại.

Hôm nay công ty lớn phỏng vấn đơn giản dốc sức ra có hai cái, một là bằng cấp lộ tuyển, hoặc là thực lực lộ tuyển.

Bằng cấp lộ tuyển, tôi hai bằng đại học thi không được. Thực lực lộ tuyển, chính là kinh nghiệm công tác liên quan + thi viết + biểu hiện trường thi.

Thi viết có Chung Ý gắn bó là tôi thuận lợi đáp đề âm thầm qua sông, nói kinh nghiệm công tác... Khụ, chỉ có thể vô sỉ đem tất cả những gì trong đầu có thể nghĩ ra toàn bộ viết lại góp cho đủ số, chỉ ít sơ yếu lý lịch tương đối đẹp nha =.=! Phòng vấn viên nhìn sơ yếu lý lịch thì trọng điểm quan tâm không ngoài kinh nghiệm công tác cùng mấy cái giấy chứng nhận chuyên ngành, trước đó đem những dự định bản thân đối với phạm vi nghề nghiệp bình tĩnh đưa ra, trọng điểm nổi bật là nội dung liên quan mà chức nghiệp cần, sơ yếu lý lịch sửa sang ngắn gọn rõ ràng, mục đích tính chất đúng đắn. Đây là bước đầu tiên thành công.

Ngày xưa nếu như là có công ty thông báo phỏng vấn, tôi còn tốn thời gian trước khi phỏng vấn lên mạng điều tra rõ công ty này kinh doanh cụ thể cùng chức vị chức trách, lần này Chung Ý trước đó nói qua, trong lòng tôi tự nhiên nắm chắc, phỏng vấn đảo một cái cũng có thể đánh trúng yếu điểm, chân thành mà nói, khiến người ta cảm giác tư tin tăng cao.

Chỉ có thể nói công ty này thích hù dọa người, nơi phỏng vấn là gian phòng lớn trống trải màu sắc trang nhã, ba người phỏng vấn cũng là ăn nói có ý tứ, khuôn mặt cứng nhắc như là chủ nợ thâm niên. Bình thường người mới nhìn thấy trận chiến này trong đầu có chút rụt rè, đội nhân viên phỏng vấn đề ra mấy vấn đề chưa ngoa, quả trứng hay là cục xương, mắc kẹt cùng vô thố là chuyện thường.

Tôi ưu điểm không nhiều lắm, gan lớn tính như nhau, mặc người ta hỏi làm sao, tôi cắn chặt ba quy củ không lay được, trọng điểm thoải phỏng quyết tâm vì làm hai lòng công ty nguyện ý làm trâu làm ngựa. Thứ nhất là nói chuyện thanh âm phải lớn, không sợ hãi, mỉm cười lễ phép dùng từ chuyên môn không thể ít, thứ hai trả lời vấn đề, ngữ tốc tình nguyện chậm một chút, không được quá nhanh, trọng điểm tuyệt đối không thể nói lấp, giải đáp đầu tiên, thứ ba, thứ tư... Chờ một chút sắp xếp giải đáp, có vẻ trật tự phân minh mới nắm chắc thắng lợi, điểm sau cùng đem hình tượng chính lý tốt, cấp bậc tiếng Anh, tốc độ đánh máy có thể thích hợp, giấy chứng nhận chuyên môn cùng kinh nghiệm công tác dựa vào loại hình công tác tuyển chọn sắp xếp đan xen, xa không ra đùng có lải nhải, trực tiếp chém đi. (toát mồ hôi với cái đoạn này, chém gió dữ quá)

Đội tôi đầu óc choáng váng từ phòng phỏng vấn đi ra, đằng sau còn có một đại đội rậm rạp nhận lời mời, cô gái ở quầy lễ tân trước bảo tôi chờ, còn

phải lên lầu làm trắc nghiệm.

Không biết là trắc nghiệm chỉ số thông minh hay là trắc nghiệm lo-gich làm xong, tôi giao đề thi lại nhớ tới dưới lầu chờ đáp lại. Khi bóng dáng một người nhìn quen mắt đi ngang qua, tôi sừng sốt một chút, đại não lò mò xuất hiện khoảng trắng.

“Hác Manh?” Người nọ kinh ngạc nói vung lên dáng tươi cười quen thuộc.

Tôi vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra ở công ty này tình cờ gặp Ngô Việt người đã bốn năm không gặp, cậu ấy vẫn như cũ như trong trí nhớ đa trắng mắt hẹp dài, dáng dấp thư sinh mười phần, phảng phất thời gian như khi trở về thời điểm chúng tôi ở cao trung...

“Thế nào? Nhận không ra tớ?” Cậu ấy cười rất sang sảng “Đã lâu không gặp, không nghĩ cậu đã ở công ty này.”

“...Đã lâu không gặp.” Tôi dẫn dắt ra dáng tươi cười, cũng nhìn cậu ấy gật đầu.

Bỗng dung một bàn tay câu lên vai Ngô Việt, Chung Ý lộ ra từ phía sau: “Tiểu Việt, giữa ban ngày ban mặt dưới đại sảnh người đến người đi đem em gái, còn là em gái của anh, cậu có gì giải thích không?”

Đầu tôi ầm ầm một tiếng, trực tiếp chụp bay anh: “Em nào có không may như thế làm bạn gái anh, cút.”

Ngô Việt cười lắc đầu, nói “Đội cùng đi ăn bữa cơm đi, Tiểu Lâm trong lớp cũng ở công ty này, đợi tớ gọi điện thoại cho cậu ấy xuống, mọi người đều là bạn cũ.

Tôi gật đầu, đoàn người vui đùa ồn ào rời đi.

Sau khi về đến nhà đá giày cao gót ra, quăng túi xách, vừa đi vừa bắt đầu gỡ tóc.

Vừa mới đóng cửa không bao lâu, chuông cửa lại vang lên.

Tôi làm bầm một tiếng đi mở cửa, quả nhiên là Nhâm Tây Cốc.

“Đói bụng rồi.” Cậu lễ thẳng lý hùng lòi ít ý nhiều đi vào cửa.

Tôi chải sơ tóc, thầm nghĩ mình đã biến thành nữ nô nức dụng của cậu: “Tủ lạnh có bánh mì, em lấy ăn trước lót bụng, để chị tìm xem còn có cái gì không... làm đồ ăn.”

Cậu có bước theo vào phòng bếp, không gian nguyên bản không lớn, thêm một người cậu nhất thời trở nên nhỏ hẹp.

Tôi quơ cái sạn đuổi cậu: “Em vào đây làm cái gì, đi ra ngoài đi ra ngoài, đừng làm vương tay vương chân.”

Cậu cúi đầu nhìn hành tây trên thớt gỗ, nhăn mày: “Tôi không ăn hành, không ăn tỏi, không thích ớt, không thích gừng.”

Tôi trở tay gõ vô ót cậu, “Nhóc con, em yêu cầu nhiều quá.”

Còn chưa kịp thu tay lại, bất thành linh, cổ tay bị cậu nắm lấy.

Tôi đột nhiên phát hiện tay cậu đã trở nên rất lớn, đủ để dễ dàng quắp trụ tay tôi, làm cho tôi vô lực phản kháng. Không thể nói rõ là có cái gì đang bắt đầu khởi động, tôi thay đổi sắc mặt: “Tây Cốc, buông tay.”

“Không buông.” Cậu cũng không vừa giữ chặt tay tôi, khi tôi đang suy nghĩ thì cậu lại chụp tay kia của tôi, dễ dàng khóa trụ trên bàn.

Có thể trời sinh đàn ông có tính công kích, mặc kệ tuổi tác lớn nhỏ thế nào đều như nhau.

Phụ nữ về mặt thể lực từ trước đến nay luôn chịu thiệt, tôi lần đầu ý thức được nam nữ lực lượng chênh lệch.

“Em nếu không buông tay ra chị thực sự tức giận!” Tôi nhăn mày nghiêm mặt nói.

Cậu cúi đầu xuống, tôi vô ý thức hót mặt lên, bên tai chỉ cảm thấy có một trận gió mát thổi phù: “Có đúng là Chung Ý nói gì đó với chị? Mấy ngày nay chị đều trốn tránh tôi.”

Tôi lắc đầu: “Em trước tiên buông ra rồi hãy nói.”

Cậu rút cục nghe lời buông tay của tôi, nhưng giây tiếp theo, hai tay đổi thành chống ở hai bên sườn thắt lưng tôi, đem tôi vây ở một góc, đè thấp mày hung ác ép hỏi: “Chị nói!”

Tôi nói Nhâm Tây Cốc... Nếu như sau này em theo đuổi bạn gái cũng dùng chiêu này, sẽ hù dọa nhiều cô bé bỏ chạy a.

Chương 14

Cậu còn đang trong thời kỳ trưởng thành, thân thể cao lớn lên rất nhanh, có lẽ là quá nhanh, nên đặc biệt mãnh mai. Nhưng cánh tay để ở thắt lưng tôi cũng rất rắn chắc, không phải tôi không có khả năng chống lại, mà là sức lực phát ra rất nóng bỏng.

“Chị nghĩ, chị với em nên bảo trì khoảng cách.”

Cậu bắt mắt trừng tôi.

Em trai, không có ai nói qua với em ánh mắt em rất đáng sợ sao. Tôi vô thức nắm tay để trước ngực cậu, không cho cậu tiếp tục sát lại: “Nhâm Tây Cốc!”

Cậu dừng lại, ánh mắt chuyên chú đứng ở trên mặt tôi, tỉ mỉ quan sát biểu tình của tôi, dần dần, lộ ra một chút ngang ngược bất an: “Trước đó chúng ta không phải rất tốt sao, vì sao đột nhiên muốn bảo trì khoảng cách với tôi?”

“Trước đây là chị sơ sót... Em trưởng thành, Tây Cốc.” Tôi chọn từ ngữ vô hại nhất, tuy biết rằng không thể cải biến được sự thật, nhưng ít nhất có khả năng giảm nhẹ lực sát thương... chứ? “Con người không phải là trung tính, coi như là anh chị em ruột, cũng phải bảo trì khoảng cách nhất định, trong đó nam và nữ nguyên bản cũng có giới hạn, tựa như chị với em, đây không phải là xa lánh, trái lại là một loại bảo hộ.”

“Lẽ nào hình thức chúng ta ở chung xúc phạm tới chị, chị với tôi cần phải gạt lại khoảng cách tìm kiếm bảo hộ?” Cậu sắc bén đánh trúng điểm yếu.

Tôi trầm mặc: “Tây Cốc, không cần nhảy bén như thế, chị không muốn cãi nhau với em.”

Cậu cũng an tĩnh lại, sau đó hít sâu một hơi, kiềm chế nói: “Tại sao chị lại có loại suy nghĩ này trong đầu, là tôi làm sai việc gì sau?”

“Không có, không phải là vấn đề của em.”

Cậu rõ ràng coi nhẹ lời tôi nói, ánh mắt vẫn như cũ không hề rời khỏi mặt tôi, âm thanh mềm mại xuống “Nếu là tôi sai rồi, nói cho tôi biết sai ở chỗ nào, tôi sửa.”

Tôi từ trước nay ăn mềm không ăn cứng, đứa nhỏ hung ác kia cúi mình như thế, làm tôi lúng ta lúng túng không thể nói gì.

Thái độ cậu mềm mại êm ái, thanh âm lại còn mang theo sự kiên cường “Tôi không muốn bất hòa với chị.”

“Nhưng như vậy không được,” tôi đỡ trán, “Giả như vậy kẻ cận, sau này tất cả bạn gái em đều muốn tạt axit chị a, cho dù các em không ngại, chị còn muốn gả cho người ta, đừng làm hỏng danh tiết của chị.”

“Thì ra nói đi nói lại cũng vì Chung Ý?” Cậu nóng lên phản phật. “Ánh mắt chị thì ra kém như vậy! Chọn ai không chọn lại đi chọn hắn.”

Nhóc con đáng chết, đầu óc em cùng với chị không như nhau a. Tôi cố sức vỗ vào bàn tay vẫn còn trên thắt lưng tôi: “Đã nói không phải vì anh ta! Chị và em không có tiếng nói chung, buông tay.”

Cậu không buông.

“Em quả thật muốn cùng chị xé rách mặt chọc chị tức giận?” Tôi xuất ra tư thế giận tím mặt hiếm có được.

Vốn tưởng rằng cậu sẽ trực tiếp kéo cửa đi ra ngoài, ai ngờ cậu đi tới trước cửa lớn lại quay mạnh người về, nặng nề ngồi xuống trên bàn ăn, “Bà cô! Động tác nhanh một chút, dọn đồ ăn lên!”

Bà! Cô!

Tôi thiếu chút nữa hấp tấp mà cắt vào tay, nhóc con đáng giận kia tự đi nấu ăn đi.

Hay đây là một trận chiến tranh lạnh mới?

Sau ngày đó, trừ khi thời gian ban ngày đi làm, tuy rằng buổi tối mỗi ngày Tây Cốc có đến nhà kêu tôi làm cơm tối cho cậu, nhưng trừ lần đó ra hai người không có nói chuyện nhiều với nhau.

Công ty lớn, quy định cũng nhiều, trước đây nán lại khoản thời gian thi vòng hai, trước khi chính thức bắt đầu còn cần huấn luyện nửa tháng, may mắn duy nhất của tôi chính là: Huấn luyện này được trả lương.

Cùng thời kỳ với tôi còn có 20 nhân viên, cách mỗi 2 ngày khảo hạch một lần, nếu không hợp quy cách, sẽ ở lúc tan tầm cùng ngày trực tiếp báo cho biết bị loại bỏ.

Theo Chung Ý tiết lộ, một vòng như vậy xét xuống, sau cùng lưu lại chỉ có một phần mười, cạnh tranh không thể nói là không kịch liệt. Ban đầu chiều nào sau khi hết giờ làm Chung Ý cùng Ngô Việt sẽ đến đón tôi đi ăn, nhưng từ lúc tôi cùng bọn họ đi ăn vài lần, khi trở về liền phát hiện nếu tôi không ở nhà, Tây Cổ lại đói bụng chờ tôi.

Đã nói qua cậu nếu đói không được tôi thì xuống lầu ăn thức ăn nhanh đỡ, nhưng cậu vẫn làm nũng với tôi, nếu tôi không về nấu cơm cho cậu, cậu sẽ không ăn.

Tôi oán hận nghiêng rang ngứa ngứa, khổ nhục kể này với tôi thực sự còn dùng được.

Sơ tam là một năm quan trọng, thường thường việc học của cậu sẽ không coi nhẹ, thân thể còn đang lạch tạch cao lên, mới vài ngày không ăn, tôi nhìn bước đi của cậu đều là như gió thổi.

Di Nhâm trong khoản thời gian này luôn không thấy bóng dáng, tôi đành cam chịu số phận gánh trọng trách chăn nuôi cậu.

Mấy ngày nay tay tôi ngứa ngứa, thật muốn đi mua một quyển sổ tay thuần thú, nhìn thử một cái thuần thú sư đồng bệnh tương liên với tôi làm thế nào đem một mảnh thú búống bình bát tuần thuần phục, có thể dẫn dắt cho tôi một chút, cho tôi lấy một ít kinh nghiệm.

Ngô Việt âm giọng nói: “Cậu còn phiền não chuyện em trai của mình?”

Tôi buồn bực cào tóc vài cái: “Ừ.”

“Nhóc con kia còn chiến tranh lạnh với cậu?” Chung Ý đầu ngón tay cầm theo một đóa hoa hồng đưa đến trước mặt tôi, “Phụ nữ nếu nhận được hoa người khác tặng, tâm tình dù sao cũng tốt hơn một chút.”

“...Xin lỗi, tâm tình em càng kém.” Tôi lạnh lùng đem bông hoa hồng cắm vào trong túi áo trước ngực anh.

“Cậu có thể tặng cho em ấy thứ gì đó mà em ấy thích.” So với Chung Ý làm động tác chọc cười, Ngô Việt lại chăm chú bày mưu tính kế cho tôi hơn, “Như là truyện tranh, CD, đồ chơi điện tử gì gì đó, cháu trai của mình cũng ở độ tuổi này, nó cũng rất say mê.”

Tôi không vui, “Mình cũng không phải mẹ em ấy, nếu em ấy thích chiến tranh lạnh thì cứ chiến tranh lạnh đi. Mặc kệ. Thời gian nghỉ trưa hiếm có, sẽ không nói chuyện này nữa.”

“Hác Manh, máy trên lầu cô có chuyện gì xảy ra!” Chủ quản đột nhiên đi vào phòng nghỉ.

Tôi trước tiên nói tạm biệt với hai người bọn họ, lờ mờ theo cô nàng đi đến phòng máy: “Làm sao vậy? Có vấn đề gì sao?”

“Cô nhìn xem sai lầm của cô đi!” Nàng nghiêm khắc trừng mắt nhìn tôi, một thân trang phục đen kính đen mở lên băng ghi hình, chua ngoa nói.

Cổ ý gây chuyện a, tôi về mặt hắc tuyến nhìn ánh mắt vạch lá tìm sâu của nàng, âm thầm cùng mấy nhân vật mới của công ty lăm bầm ‘Lão xử nữ.’ Ba mươi năm hà đông ba mươi năm hà tây, lúc này tôi chẳng bao giờ nghĩ tới mấy năm sau cũng có nhóm nhân viên mới, chia về bóng lưng của tôi lăm bầm gọi —— ‘Lão xử nữ’ =. =!

Cho nên loại báo ứng này trên cuộc đời thật sự tồn tại, để thế giới hòa bình về sau chúng ta ít nóng tức giận đi.

Không tốt, lạc đề rồi. Trở lại chuyện chính, tuy rằng chủ quản từ trước đến nay đều đối xử chua ngoa bình đẳng với mọi người, nhưng tôi có thể khẳng định, chủ quản trước mắt đối với tôi đặc biệt tang cường chua ngoa.

Lúc này, tôi tuổi còn trẻ, tiến vào công ty không hiểu được quan hệ con người xung quanh với việc kinh doanh, không hiểu chuyện ẩn bên trong sự việc, còn chưa chính thức tuyển dụng đã bất hòa cùng chủ quản quản lý bộ phận, không tự giác gây ra bất hòa giữa chủ quản cùng các ‘lão nhân’ trong công ty.

明白在人际关系中要做事高调为人低调是跳槽到另一家公司的事. 此刻的我还是笨拙的新人菜鸟一枚. (còn câu này không edit ra)

Qua giờ trưa, không khác biệt lắm bị chủ quản gọi ra ngoài lần thứ 3, chửi cho thói đầu.

Người làm sai so với tôi còn nhiều lắm, nhưng cô ấy cho tới bây giờ chỉ nhắm vào tôi, đây là ức hiếp người mới trong truyền thuyết sao?

Tôi chỉ có thể yên lặng tự nói trong lòng, trên đầu chữ nhần là một cây đao! Tôi phải nhần! Nhần! Tuyệt đối không thể bạo phát như thế!

Đau khổ chịu đựng đến khi vang lên tiếng chuông tan tầm, tôi dưới ánh mắt xem thường của chủ quản lấy ra điện thoại di động, trước lúc làm việc đều để chế độ im lặng, bởi vậy khi mở điện thoại, phát hiện gần 40 cuộc gọi nhờ thì ngay ngẩn cả người.

Có chuyện gì?

Trong lòng tôi không rõ là dự cảm gì, mở ra kiểm tra, các cuộc gọi đều là Nhâm Tây Cốc.

Tôi từng cảm thấy, Nhâm Tây Cốc cái tên này, lộ ra một chút bi thương. Chiến tranh lạnh nhiều ngày như vậy, đột nhiên không hề báo trước vội vàng tìm tôi, đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Đi vào tiểu khu thấy vài chiếc xe xa lạ đậu ở dưới lầu, trong lòng tôi nghi ngờ nhìn thêm vài lần, cầm theo túi túi đi lên cầu thang.

Cách cửa nhà càng gần, tiếng nói nhao nhao ồn ào càng thêm rõ ràng, mang máng pha lẫn âm thanh của di Nhâm.

Tôi già tăng cước bộ, chỉ nghe cửa “Phịch” một tiếng, nặng nề đóng sầm, sau vài phút, tiếng bước chân dõng dạc đi hướng xuống dưới lầu.

“Di Nhâm” Tôi nhìn người xuất hiện ở góc cầu thang đúng là di, thân thể đầy đặn hơn một chút, khuôn mặt trang điểm tinh xảo, vẻ mặt xấu hổ nhìn tôi.

“A. là Mạnh Mạnh a, tan học trở về?” Di ngượng ngùng nói.

“Con đã tốt nghiệp, hiện đang đi làm.” Di ngày thường rất ít khi ở nhà, hiếm thấy còn có thể nhớ kỹ tên tôi.

“Coi trí nhớ của di này, già hồ đồ rồi.” Di lúng túng nói, bên người di có một người đàn ông trung niên xa lạ, y phục rất tinh tế, ông ta khoác thắt lưng của di, “Cô bé này là hàng xóm trước đây của em?”

“Đúng vậy, cùng Nhâm Tây Cốc tình cảm đặc biệt tốt. Như nghĩ tới cái gì, di Nhâm vỗ vỗ tay của tôi, “Cháu có thời gian thì đi khuyên nhủ Tây Cốc, nó rất nghe lời cháu nói, kêu nó đừng khó chịu nữa.”

Dứt lời, di cùng người đàn ông song vai xuống lầu, phía sau còn có mấy người đàn ông khiên tủ quần áo cùng vật dụng gia đình.

Tôi nhìn thấy một trận này trong đầu nguội lạnh, chạy tới trước cửa nhà Tây Cốc mấy tạp vật tứ tung lộn xộn, tôi ấn chuông cửa, nửa ngày cũng không có trả lời, bất đắc dĩ cố sức gõ lên cửa nhà cậu, qua một lát, cũng không có phản ứng.

“Đừng gõ, ồn ào quá.” Cửa nhà tôi ngược lại, dưới sự kiên trì gõ của tôi lại mở ra, mẹ già dựa vào trên cửa: “Vào đi, cho Tây Cốc tự mình yên tĩnh một chút.”

“Mẹ, sao hôm nay mẹ lại ở nhà?” Từ khi tôi bắt đầu đi làm, đôi vợ chồng vô lương này rốt cục xong trách nhiệm làm cha mẹ, bọn họ muốn bắt đầu thế giới của hai người. Đoán chừng hai ông bà già này chê tôi làm bóng đèn quá lâu, đến một chỗ gần đây mua một căn hộ nhỏ ngọt ngọt ngào ngào dọn đi, tuy nhiên còn có chút lương tâm cách năm ba ngày lại đến xem tôi chết chưa.

Tôi nhìn không ra bọn họ còn cất giấu tiền ở đâu mà lấy ra mua được nhà, mẹ già lại quơ dao phay nói: “Đây là tiền mua quan tài của cha mẹ con, sau này nếu mua nhà, tự bỏ tiền túi ra, nếu không căn nhà này cho con ở, con sửa chữa xong, cũng có thể làm phòng tân hôn.”

Tôi thở dài, được thôi, tự mình động thủ com no áo ấm.

“Ít khi đi ngang qua thì lên xem con, lại thấy di Nhâm hôm nay mang theo một đồng người đến dọn nhà.” Mẹ già lắc đầu “Việc này di ấy làm mà không nói, tốt xấu gì cũng là con mình nuôi dưỡng hơn mười năm, lại trước mặt nó đem quần áo thu dọn, mấy người bên công ty dọn nhà cũng nhanh nhẹn đem đồ dùng trong nhà khiên đi phân nửa.”

“Đây là chuyện gì vậy, bày ra trận chiến tranh mới?”

Mẹ tôi lập tức phát huy đầy đủ ưu thế bát quái của phụ nữ hàng xóm: “Người đàn ông đến cùng với di ấy hôm nay con gặp qua chưa?”

Tôi gật đầu.

“Tinh S, trưởng phòng nhà đất đáng đáp thật tốt, di Nhâm cũng thật lợi hại, không nói gì mà tháng sau sẽ kết hôn. Ngày hôm nay quay về để thu dọn đồ đạc.” Mẹ tôi than thở “Tuy nhiên Tây Cốc đứa nhỏ này không thể tiếp thu chuyện mẹ nó tái hôn, tính tình rất cố chấp, nói cái gì cũng không chịu đi theo mẹ nó.”

Trong lòng tôi hồi hộp một chút: “Vậy em ấy bây giờ sao?”

“Đợi mẹ nó dọn đồ đạc xong thì đóng sầm cửa chứ sao, con không thấy vẻ mặt nó khi đó...Ai, rất đáng thương.”

Lòng tôi không ổn, trước khi đi ngủ tôi lại đến trước cửa gọi cậu, cậu cũng không nói gì, gọi điện thoại, cậu lại tắt máy. Không có cách nào khác, cái hồ này cậu chỉ có thể tự mình vượt qua.

Ngày hôm sau đi làm, Chung Ý gọi tôi lại: “Ngày hôm qua hoảng hốt như vậy, nhóc con kia thế nào rồi?”

“Không có việc gì.” Tôi nghĩ dù sao cũng là việc nhà của cậu, vẫn là không nên truyền ra ngoài.

“Không có việc gì là tốt rồi,” anh nhìn tôi có chút tinh thần không yên, vỗ vỗ vai căn dặn: “Làm việc cho tốt.”

Tôi “Ồ” một tiếng, quay về phòng mình.

Buổi chiều khách hàng phần lớn tính cách đều ôn hòa, ngoại trừ một ông bác vùng khác đây đưa không rõ gọi đường dài gần một tiếng đồng hồ ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông các CEO của công ty ra thì tất cả đều tốt.

Tôi im lặng ngập một cái, phục vụ hàng không thể gác máy khi khách gọi điện thoại, bởi vậy mặc dù buồn chán tôi cũng chỉ có thể tuân theo thói quen nghề nghiệp nghe ông ta không có gì mới ân cần hỏi thăm đi hỏi thăm lại CEO, sản phẩm, sau cùng là nhà sản xuất, vừa nghe ông cụ ân cần hỏi thăm khi thích hợp thì chêm vào một câu: “Đúng vậy, đúng vậy, chúng tôi sẽ lắng nghe ý kiến cải thiện của ngài.”

Không có biện pháp, phục vụ khách hàng có một quy tắc khiến tôi đau đầu chính là không thể bác bỏ khách hàng. Khách hàng tất cả đều đúng, coi như là sai, bạn cũng chỉ có thể hướng dẫn, nếu như hướng dẫn không được...

Vậy thì cho khách hàng tự do phát huy đi.

Gác hết điện thoại làm tốt ghi chép tư liệu, ghi lại vấn đề, đồng nghiệp đều ra về gần hết, tôi xoa xoa cái lỗ tai, xoay người lại mới phát hiện Ngô Việt không biết từ khi nào ngồi ở phía sau tôi.

“Đi thôi, tớ đưa cậu về.”

Tôi hoảng sợ chút: “Không cần đâu, tớ có thể đón xe buýt.”

“Hiện tại đã quá giờ, cậu muốn đi phải đợi nửa tiếng, tớ có xe, tương đối thuận tiện.”

Không biết nên nói xe buýt này rất đúng giờ là cái gì, thường ngày từ 3 – 5 giờ thì kẹt xe, không thì cũng xếp lại thành một chuỗi dài. Nhưng sắp tới 6-10 giờ, tuyến xe nội thành này đúng giờ dừng ở đối diện công ty, hơn nữa thông thường lại có hai đến ba chiếc, bỏ lỡ lúc này, phải đợi hơn nửa tiếng đồng hồ mới có chuyến kế tiếp.

Tôi cũng vội vàng quay về xem Nhâm Tây Cổ, nói với Ngô Việt lời cảm ơn rồi lên xe.

Đỗ xe trước cổng tiểu khu, cậu ấy tiễn tôi đến dưới lầu.

“Được rồi, mình đến nơi rồi.”

Ngô Việt gật đầu với tôi, “Mình đi đây.”

Tìm tôi đập hơi nhanh, dọc theo đường đi lá gan đã trả lại cho ba mẹ, a a ê ê, không dám nhìn mặt cậu ấy, nghe được cậu ấy nói những lời này tôi rặng ra được một câu: “Đi đường cẩn thận.”

Cậu ấy quay đầu lại tao nhả nở nụ cười với tôi, tôi cũng vội vã cười đáp lại, đột nhiên trên vai chùng xuống, quay đầu lại thấy Nhâm Tây Cổ ôm lấy vai tôi: “Anh ta là ai vậy?”

Trên người Tây Cổ đồng phục còn chưa thay, cặp sách còn dắt trên vai trái, đoán chừng vừa mới đi học về không lâu, thì chạm mặt.

Tôi hết sức tự nhiên nói: “Đồng nghiệp của chị.” Nghe được trên người cậu có mùi rượu nhàn nhạt, tôi chau mày, “Em hôm nay trốn học phải không, không thì sao người lại có mùi rượu?”

“Ồn muốn chết, không cần chị quản.” Cậu khó chịu buông vai tôi ra hướng đi lên lầu.

Tôi đuổi theo phía sau cậu: “Nhâm Tây Cổ, em hôm qua gọi điện thoại cho chị nhiều như vậy là có chuyện gì, buổi tối sao lại tắt máy?”

Thiếu niên đưa lưng về phía tôi cứng người: “Tôi nhầm số thôi.”

“Sao em lại không tự nhiên như vậy, có việc thì kể với chị, không chừng chị có thể giúp được ——“

Nói chưa xong, cậu bỗng nhiên quay người, kéo tay tôi qua đề lên trên tường ở hành lang.

“Chỉ cần tôi nói ra thì có thể sao?”

Tôi... Tôi hiện tại đem lời nói ra thu hồi về kịp hay không.

Chương 16

“Cái này...” Tôi lui vai lại, khuôn mặt cậu quá gần, thân thể nóng rực, gần như có chút oan ức: “Có chuyện thì từ từ nói...”

Cậu cúi đầu lặp lại một lần: “Tôi nói cái gì cũng đều được?”

Khuôn mặt cậu gần trong gang tấc, gò má tôi nóng lên có thể cảm giác được, hô hấp hỗn loạn, lỗ chân lông trên cánh tay không tự giác dựng thẳng lên, thẹn quá thành giận la lên: “Nhâm Tây Cổ em còn như vậy chị sẽ nổi giận!”

“Chắc, chị làm gì luôn dùng qua dùng lại một chiêu như thế.” Không biết có phải do uống rượu hay không, trong hoàng hôn dần chìm xuống, bóng tôi dần dần buông xuống hành lang, cả người cậu lộ ra cảm giác nguy hiểm cản trở đang vận sức chờ phát động.

Tôi bị cậu xé lớp vỏ hồ giấy, thầm nghĩ thân là nữ thanh niên lại bị một cậu bé chưa thành niên như vậy ngăn chặn rất mất mặt, nghiêng đầu qua nỗ lực giãy dụa, thế nhưng người chế trụ tay tôi tuy rằng nhỏ lại rất có lực, tay kia của cậu vắt ngang bên sườn tôi ấn vào trên tường, đem tôi cố định vững vàng vô pháp phản kháng.

“Đừng nhúc nhích.” Giọng nói cậu khàn khàn u ám.

Tôi ngoan ngoãn bất động, lòng tơ toàn thân đứng nghiêm chào cờ.

“Đừng nhúc nhích.” Cậu lặp lại lần nữa, tay đè ngang lưng tôi, tôi chăm chú nhìn cậu, trong lòng lộ vẻ yếu ớt: “Chỉ cần cho tôi ôm một chút là tốt rồi...”

Tây Cổ nha ôm cũng ôm rồi, tôi nói còn tác dụng gì sao.

Tôi cùng cậu không tiếng động giằng co ở hành lang chật hẹp, trời đã hoàn toàn tối đen.

Trong bóng tối có cái gì đó mềm mại ấm áp nhẹ nhàng khác ở gò má tôi, tôi hơi sùng sốt, trong chốc lát không kịp phản ứng: “Tây Cổ em...”

Cậu buộc chặt cánh tay, lần nữa hạ xuống cảm xúc ấm nóng, đứng ở khúc môi tôi.

Tôi một lần nữa giãy dụa, hỗn hển nói: “Nhâm Tây Cổ...”

Bỗng dưng cảm bị nâng lên, lập tức một nụ hôn nặng nề rơi vào trên môi tôi!

Tôi thoáng chốc giật mình, tức giận đến thân thể không nhận được run lên, nụ hôn đầu lão nương cực khổ canh giữ hai mươi hai năm nay ——

Cậu vẫn chưa phát giác ra, nôn nóng mà không có cách thức hút lấy môi tôi, hàm răng cùng đầu lưỡi muốn tách môi tôi tiến vào... (U Hồn Cốc Chủ: Hôn rồi nhe, tung bông, tung hoa, tung dếp nào haha.)

Dây thần kinh trong đầu tôi đứt “bứt” một cái! Không biết thần lực từ đâu ra, vùng lên quăng cho cậu một cái tát ——

Bốp!

Nương theo tiếng tát tai lạnh lạnh cậu buông lỏng kiềm chế, tôi cảm giận gờ tay cố sức chùi môi, trên môi lưu lại mùi rượu của người khác. May là vừa rồi còn nhớ rõ trước tiên cắn chặt răng, không cho đầu lưỡi cậu tiến vào, thực sự là... Lửa giận bốc lên, tôi nghĩ cả tóc tôi cũng có thể bốc cháy.

Cậu nghiêng đầu, bị tôi đánh lệch mặt, có lẽ lúc con giận bốc lên là lúc sức lực tôi tăng mạnh, qua vài giây, trên mặt cậu liền hiện lên dấu đỏ nhàn nhạt.

Ý thức được nụ hôn đầu của tôi vậy mà lại bị một học sinh trung học cướp đi.

Tôi trừng mắt nhìn cậu, trong lòng khóc ra máu, hận không thể lại quăng cho cậu một cái bạt tai, “Nhâm Tây Cổ ! Khó trách em làm cho người ta thích không nói, cá tính của em thực sự là rất làm cho người ta chán ghét!”

Tay trái cậu bưng mặt cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt kia phức tạp khó có thể nói lên lời.

Tôi một bước cũng không nhường trừng mắt với cậu, trong lòng xấu hổ giận dữ không thôi.

Cậu rũ mắt, lộ ra biểu tình bị thương, thử thăm dò vuron tay về phía tôi. . .

Tôi cắn giận dùng sức hất đi.

“...Tôi hiểu rồi.” Cậu nhấc lên cặp sách bị nhét ở dưới chân, xoay người rời đi nhanh.

Về đến nhà tôi trước tiên chạy vào toilet đánh răng, vừa đánh vừa nguyên rửa, ngày sau không thềm để ý đến tiểu quỷ kia nữa, cho cậu tự sinh tự diệt đi!

Ban đêm nằm ở trên giường, nhớ tới sự tình lúc chàng vạng kia càng nghĩ càng không ngủ được, tức giận đến nửa đêm ôm lấy gối, tưởng tượng là khuôn mặt của tiểu quỷ sát vách, dùng sức điên cuồng nện đến quá nửa đêm. . .

Tầng sáng thì mới lơ mơ cảm thấy buồn ngủ, sát vách đột nhiên truyền đến âm thanh chia khóa mở cửa, Nhâm Tây Cổ một đêm không về, hừng đông mới vừa về.

Đồng hồ báo thức chỉ hướng 5 giờ, thời gian tôi đi làm là 9 giờ, tôi với cậu hận cũ thù mới nổi lên, do đó nhấn máy bấm một tiếng lại nặng nề ngủ.

Đêm thứ hai, cậu về sớm hơn một chút, , nhưng vẫn như cũ khuya khoắc mới trở về, cơm chiều cũng không qua gõ cửa, cố gắng giải quyết bên ngoài.

Tôi vẫn còn nổi nóng, liên tục vài ngày tiếp cũng không muốn để ý đến cậu.

Sau một tuần rốt cục cùng cậu gặp nhau ở phía cuối hành lang, khi gặp cậu thoáng qua tôi lạnh nhạt, vô ý thức thần kinh căng lên, nghe được trên người cậu mùi rượu càng ngày càng nặng, tôi không có quay đầu lại, nhưng phía sau có thể cảm giác được ánh mắt chuyển chú mạnh mẽ nhìn theo.

Tôi đi nhanh vài bước mở cửa nhà, cấp tốc đóng cửa. Một lát sau bên cạnh cũng truyền đến âm thanh mở cửa.

Tôi bỗng dưng nhớ tới bây giờ trong nhà cậu dọn đi gần như trống không, đi Nhâm cũng không thấy trở về, đi trước khi đi có cho cậu tiền sinh hoạt không? Cậu hôm nay... sinh hoạt thế nào?

Tôi nghĩ cuối cùng mình vẫn là ngoài lạnh trong nóng, theo thời gian trôi qua, trong lòng không còn bị giận hờn chiếm cứ, ngược lại có lúc còn nhớ tới biểu tình bị thương của Nhâm Tây Cổ ngày đó, lúc đó tôi tức giận mà nói năng không lựa lời. . .

—— “Nhâm Tây Cổ! Khó trách em làm cho người ta thích không nổi, cá tính của em thực sự là rất làm cho người ta chán ghét!”

Tôi thấy lời này hơi nặng nề, lại vừa vụng đánh vào vết thương khi mẹ cậu bỏ đi... Thật phiền! Chỉ cần gặp gỡ người khác không thể tránh khỏi tiếp xúc đến những phiền toái này, cho nên tính khí tôi như vậy không nên cùng người khác quan hệ, trong lòng dính dính, không giống như trước là một người thanh tịnh tự tại.

“Hu hu oa a a —— “

Đêm khuya một tháng sau, La Ly khóc thét đánh thức tôi trong lúc mơ ngủ.

May mà tôi không có hơi rời giường, mang theo điện thoại còn có thể bảo trì khẩu khí sấm vai chị gái tri tâm: “Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?”

La Ly khóc thút thít nghẹn hết nửa ngày, nói, “Tớ... Tớ bị quản lý quấy rối tình dục... Oa aaa!”

Tôi có chút bí lời, ngoại trừ an ủi cô ấy đừng khóc, bết buồn cũng không biết nên nói những gì. Sự tình đều đã xảy ra, lẽ nào muốn nói: Thân là một người xinh đẹp gọi cảm, bị quản lý quấy rối tình dục là rất bình thường, cho nên phải nỗ lực cư xử như bình thường?

La Ly gào đến nửa ngày, đột nhiên nói: “Manh Manh tớ không nên ở Thượng Hải làm việc, tớ trở về tìm cậu nương tựa.”

Tôi gật đầu nói được, tuy nhiên bỏ thêm một điều kiện: “Cái kia... Mặc kệ làm sao mình vẫn muốn nhắc nhở cậu, loại nam sinh vật hèn mọn này không chỉ có ở khu vực đó, mà phạm vi phân bố toàn cầu, việc ấy... Cậu hiểu rõ? Cho dù quay về thành phố F cũng có thể gặp phải.”

Đầu điện thoại bên kia lại cao vút âm thanh oa oa aaaa, La Ly kiên định nói: “Hay là tớ lựa chọn quay về thiên ông chủ tớ...”

“Không, không nên kích động a!”

Cô nàng không đợi tôi nói xong lại đập nôi chìm thuyền rống! Cúp điện thoại.

Tôi thoát được, nằm úp sấp, cái này chỉ có Tiểu Bạch bề ngoài xinh đẹp khôn khéo

mới có thể làm ra loại sự tình này, mấy ngày nay xem ra phải liên tục tiếp điện thoại của cô ấy rồi.

Cùng La Ly hàn huyên nửa ngày tôi hơi khát nước, đứng dậy đến phòng bếp rót nước uống, ngoài cửa lại truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, nhưng tôi nay tiếng bước chân có chút lảo đảo, tôi quay đầu nhìn xem thời gian, đã sắp đến 3 giờ sáng, không đợi tôi phản ứng, cơ thể đã có ý thức tự chủ.

Đột nhiên mở cửa ——.

Chương 17

Dường như không ngờ đến thế như vậy tôi còn chưa ngủ, cậu kinh ngạc ngẩng đầu, khóe miệng bị rách da, khuỷu tay bị trầy, vạt áo đồng phục mờ hồ có vài vết bùn đất...

“Nhâm Tây Cốc, em đi đánh nhau?”

Cậu không trả lời, cúi đầu lấy ra chìa khóa mở cửa.

Tôi nhìn bộ dạng này của cậu hận không thể cho vài cái nôi vô đầu cho cậu tỉnh não ra, giờ đã là học kỳ cuối cùng của sơ trung, nếu cứ giờ trò trong kỳ thi như vậy thì sau này sẽ lưu lạc đến nơi nào?

Cậu mở cửa trực tiếp đi vào, nhưng cửa sắt bên ngoài chỉ là khép hờ, không có làm trò đóng cửa trước mặt tôi.

Phảng phất như là cánh cửa tâm hồn cậu cũng đang dè dặt chờ tôi mở ra, mong mỏi tôi có thể đi vào, không hề cự tuyệt.

Tôi phân vân, vừa cảm khái bản thân đã phi thăng đến cảnh giới thánh mẫu, vừa rất nhanh từ phòng bếp lấy ra con dao phay cẩn thận để phòng đi vào nhà.

Phòng khách tối hù hù, chỉ có phòng tắm cùng phòng ngủ sáng đèn.

Kết cấu căn nhà này không khác với nhà tôi, tôi ở trong bóng tối nghiêng tay trái ấn công tắc điện——

OH MY GOD!!!

Tôi nhìn chung quanh phòng khách sạch sẽ vô cùng, cả căn nhà ngoại trừ giường lớn cùng tủ quần áo của Nhâm Tây Cốc ra, cái gì cũng không có.

Tây Cốc xối nước xong lê dép lạch cạch cạch cạch từ phòng tắm đi ra, trên trán cùng vạt áo đồng phục trước ngực ẩm ướt còn đọng nước nhỏ giọt lách tách, tinh thần so với nhìn thấy cậu khi này mình hẳn hơn.

Tầm nhìn dừng ở dao phay trên tay tôi, “Chị mang theo nó để làm gì?”

Tôi đem dao giấu phía sau lưng, ư ư a a nói: “Không có gì...”

Cậu không có nhìn tôi nữa, mà là tự mình quay về trong phòng đổi áo ngủ, cậu không đóng lại cửa, đồng phục rơi xuống đất, thân thể tuy rằng do đang thời kỳ thiếu niên nên thon gầy nhưng cơ bắp rõ ràng, bụng không giống như những người đàn ông mình trần hay thấy ở tiểu khu, cơ thể cân xứng rắn chắc, bờ vai mở rộng eo thon, thân tuyến rất là đẹp...

Đến khi phát giác cậu đã cởi xong quần áo trên người, hai tay bắt đầu dừng ở lưng quần thì tôi xấu hổ dờ mắt, nội tâm bắt đầu nguyên rủa tôi cuối cùng là đến đây để làm gì?

Cậu rốt cục còn ý thức được tôi là con gái, ngừng động tác lại, mặc lại áo choàng tắm quay lưng về phía tôi đổi lại quần, đây không phải là xấu hổ... Là sợ tôi xấu hổ =.=!

Tôi nhìn cậu đổi xong quần áo rồi ngã vào trên giường, cả người không giấu được vẻ mệt mỏi. Vốn là tôi muốn bảo cậu đi tắm rửa cho hết mùi rượu nồng nặc, nhưng nhìn cậu mệt mỏi như thế tôi chỉ có thể nuốt lời định nói xuống, suy xét nên làm thế nào để mở đề tài.

“Tây Cốc...” Tôi đứng ở cửa lên tiếng.

Cậu đưa lưng về phía tôi, chần lung tung đắp trên vai, mớ tóc đen tăn ra lộn xộn trên gối.

Tôi đột nhiên nghĩ bản thân mình có hơi bị thâm, vì sao tôi bị nhóc con này đoạt mất nụ hôn đầu còn phải vì cậu bận tâm lo nghĩ? Lẽ nào trong tiềm thức tôi có khuynh hướng M?

Gió đêm thổi vào cửa sổ đem rèm cửa bay bay lên cao, tim tôi cũng bay cao như tấm vải mảnh này, thân trọng bắt đầu đề tài chính: “Việc hôm đó... Chị có thể xem như chưa từng phát sinh.”

Ngón tay cậu lộ ra ngoài chần nhúc nhích, tôi tiếp tục nói: “Nhưng chỉ một lần, lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa.”

Cậu ôm chần, xoay người, lẳng lặng nhìn tôi.

Cậu so với bạn cùng tuổi trưởng thành sớm hơn rất nhiều cũng hung ác hơn rất nhiều, mặt mày hiện tại làm cho tôi có chút khấn trương, tôi phải nói rõ không phải tôi không có tiền đồ, mặc dù mấy người trưởng thành trong tiểu khu thấy cậu đáng đáp để nổi nóng đều có hơi kiêng kỵ, đặc biệt là trải qua chuỗi sự việc hồngбет kia, tôi đối với cậu càng thêm cố kỵ.

“...Tôi nghĩ chị chán ghét tôi.” Cậu yên lặng nhìn tôi một lát, mãi đến khi lông tơ của tôi dựng thẳng đứng chuẩn bị rút lui có trật tự thì mới chậm rãi nói.

Tôi thả lỏng một hơi, lắc đầu: “Nếu chán ghét em chị cũng chẳng muốn quản em làm chi.”

Thanh âm cậu mang theo vẻ mệt mỏi không thuộc về tuổi tác: “Chỉ có thể giống như mẹ tôi vậy, nhắm mắt làm ngơ.”

Tôi còn có việc nói sẽ không đứng ở đó mất to trùng đôi mắt nhỏ, cậu ấy như vậy làm cho lòng tôi mềm mại đi. Tôi đi tới bên giường cậu, cách xa cậu nhất hơi nghiêng người xuống, “Nghe chị, Nhâm Tây Cổ, chị biết em hiện tại là thời kỳ trưởng thành... Cái kia, hormone có hơi dư thừa. Cái thời kỳ này thanh niên bắt đầu quan tâm đến người khác phái bên cạnh, bên cạnh em chỉ có một người là chị, cho nên mới đem sự chú ý tới người khác phái trút lên người chị, việc này chỉ là mê muội nhất thời, qua hai năm nữa, chờ thời gian dậy thì qua đi, kỳ thực em sẽ phát hiện chị trong mắt em là mỹ hóa quá mức, dùng ánh mắt chân thật nhìn lại, em sẽ phát hiện...” Tôi nghiêng răng, tư tưởng hung hăng “Thật ra chị chỉ là một người vừa già lại bình thường, thân thể không quyến rũ, phụ nữ thô tục.”

... Lệ rơi đầy mặt, vì sao tôi lại bị thăm như thể liều mạng chửi bới chính mình.

“... Tôi không có mỹ hóa chị.” Thanh âm cậu rầu rĩ chuyển đến.

“A?”

“Tôi không có mỹ hóa chị.” Cậu xốc chần lên nói rõ ràng: “Trong mắt tôi chị vẫn chỉ là một người vừa già lại bình thường, thân thể không quyến rũ, phụ nữ thô tục.”

Trên trán tôi tuôn ra hắc tuyến, sau khi tiếp nhận, hay thật ra là yêu vẻ đẹp tâm hồn của tôi? Tôi có một tâm hồn mỹ lệ độc nhất vô nhị có thể so với kim cương sao?

Tây Cổ không nhanh không chậm nói: “Kỳ thực tôi nên xin lỗi, hôm đó là tôi uống say, phân không ra người trước mắt là đẹp hay là xấu là già hay là trẻ, chị không cần lo lắng, bà thím không phải là loại hình tôi ưa thích.”

Tôi X, nếu như vậy cậu không nên ra tay với một bà thím a!

Trên sàn gạch men, chỉ chít dấu chân bùn đất. Tôi thấy Tây Cổ trống rỗng, ngay cả trong nhà cũng không có cái bàn nào: “Vậy sau này em... Về sau dự định làm sao bây giờ?”

“Tôi sẽ không dọn đi,” cậu quét mắt qua tôi, “Tôi không đi Thượng Hải, cao trung vẫn thi vào F Trung.”

“Em cho là F Trung dễ thi vào?” Tôi gõ cái bóp vô đầu cậu, “Em mỗi ngày đi đâu uống rượu, qua mấy tháng nữa thi, em còn mỗi nửa đêm rượu nồng nặc mới trở về, đến lúc đó đừng nói F Trung, ngay cả một trường phổ thông cũng không vào được.”

“Tôi tự có chừng mực.” Cậu mơ hồ nói, cũng không đề rượu là uống ở nơi nào.

Tôi đành phải đề xuống lòng hiếu kỳ, nói: “Vậy mẹ em, hiện tại đi ấy có cho em tiền sinh hoạt phí không?”

Cậu lắc đầu, “Mẹ tôi muốn tôi cùng bà đi Thượng Hải, nếu tôi không đi, bà cắt tiền sinh hoạt phí của tôi.”

Tôi biến sắc: “Mấy ngày nay em ăn cái gì.”

Nhâm Tây Cổ nói, “Chỉ uống, còn có mỳ gói, sủ tiết kiệm của tôi còn một chút tiền.”

Tôi không dám lại mở lời hỏi tiếp, chỉ yên lặng nói: “Vậy đêm nay thì sao?”

Cậu cũng không chớp mắt “Tôi ăn rồi.”

“Nói dối!”

Cậu trở mình, không để ý tới tôi.

“Đợi một chút nữa hay ngủ, chị đi làm thức ăn khuya cho em” Tôi xỏ dép lật đặt quay về nhà mình.

“Manh Manh,” còn chưa ra khỏi cửa, giọng nói cậu trầm thấp truyền đến, “...Chị xác định là không chán ghét tôi.”

Tôi quay đầu, cậu vẫn như cũ duy trì tư thế đưa lưng về phía tôi, nhưng lảng máng có thể tưởng tượng được biểu tình hiện tại của cậu. Tôi bĩu môi, “Đừng làm nũng nữa, trong lòng em không phải đều biết sao.”

Chắc, còn giả vờ muốn nghe tôi nói lại lần nữa sao.

Cậu ôm lấy chân, cười nhẹ một tiếng, an tâm chờ tôi nấu đồ ăn khuya.

Tôi thấy hình như tôi có thêm đứa con.

...Sau khi kết thúc thi giữa kỳ, tôi giúp cậu đánh giá thành tích, nghỉ hè thì tiện thể báo danh cho cậu một lớp dạy thêm tiếng Anh.

Di Nhâm cảm cự hai tháng, trong khoảng thời gian này Tây Cố đều dựa vào sự giúp đỡ của tôi, chống đỡ qua thời kỳ phong tỏa kinh tế của di Nhâm.

Sau cùng di cũng không quên Tây Cố là con trai mình, cuối cùng dưới sự khuyên bảo tam phương của tôi và mẹ tôi, mỗi tháng đưa cho Tây Cố chi phiếu chuyển tiền, coi như là cho Tây Cố sớm thể nghiệm cuộc sống học sinh nội trú đi.

Tất cả dừng tại đây, một mùa hè coi như viên mãn kết thúc.

“Hác Manh! Chỉ tiêu tháng này của cô còn không có đạt tiêu chuẩn?” Quản lý âm trầm nâng cao vang lên.

Da đầu tôi tê rần...

Được rồi, cũng không có viên mãn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Một năm sau.

“Leng keng! Leng keng leng keng leng keng —— “

Có thể làm cho tiếng chuông cửa nguyên bản thanh thúy dễ nghe kêu lên tê tâm liệt phế như thế, tôi biết nhất định chỉ là tên nhóc con quấy rối kia.

Đỡ trán lắc lư lão đảo từ trên giường ngồi dậy đứng lên mở cửa, “Tới tới rồi, đừng giục.”

Hiếm khi có ngày tôi được nghỉ luân phiên, tối hôm qua do Chung Ý cùng Ngô Việt lái xe, phòng kỹ thuật của bọn họ cùng phòng hỗ trợ khách hàng của bọn tôi đến một ngọn núi gần đây nói văn vẻ là cắm trại dã ngoại, trên thực tế là đi quan hệ hữu nghị.

Bộ phận kỹ thuật trách nam đông đảo, đã sớm đối với các mỹ nữ ở phòng hỗ trợ khách hàng thêm nhỏ dãi đã lâu, nhưng đau khổ không có cơ hội. Vừa lúc tôi cùng với Chung Ý cùng Ngô Việt quen biết, nhóm người này thắng thắng mượn cơ hội mở một bữa tiệc cắm trại lớn. Khi trở về trời đã gần sáng, vừa mới chợp mắt không bao lâu lại bị chuông cửa đánh thức.

“Làm sao lâu vậy mới ra mở cửa.” Nhâm Tây Cố nhăn mày đi vào.

Ăn chưa còn bắt mặn?

Tôi tức giận nói, “Chỉ còn có thể đứng dậy cũng đã cảm tạ trời đất rồi.” Tóc vì ngủ mà rối bời, đôi mắt sưng phù, áo ngủ so với dưa muối còn nhăn hơn, may là người này là Tây Cố, bằng không với bộ dạng này tôi tuyệt đối không dám đi ra ngoài gặp người.

Cậu quen thuộc mò đến nhà bếp, khó chịu la lên: “Tại sao là bánh mì, tôi hôm nay muốn ăn sandwich!”

Đạch, yêu cầu đừng nên cao như thế chứ.

Tôi ngáp một cái, bắt đắc dĩ vào nhà tắm rửa mặt, khôi phục một chút tinh thần sau cam chịu vào nhà bếp làm cho cậu sandwich, cậu đi theo sau tôi loạn chuyên, nhà bếp cũng không lớn, bây cậu ấy đã sắp tới 1m8, thân hình này ở trong đây chật chội, tôi gần như không gian xoay người hoạt động cũng không có, “Đi đi đi, chờ chị hai phút, hai phút sau đưa ra cho em”

Cậu lấy ra điện thoại di động: “Hai phút còn chưa làm xong, cơm chiều nay tôi muốn thêm món ăn, tôi muốn ăn tôm hùm.”

Tôi lè mắt trừng cậu: “Nhóc con, em còn có thể quá đáng hơn nữa không!”

Cậu cầm hai tay vào túi quần, huyết sáo ngồi trở lại bàn ăn, “Nhanh lên một chút, 20 phút sau tôi phải đi học.”

Con bà nó, trên trán tôi tuôn ra gân xanh, thiếu chút nữa trứng đang chiên bị khét, lấy ra hai miếng sandwich trên dưới kẹp vào rau xà lách, sau đó rất

nhanh đem thịt xông khói cắt miếng, lót lên lá rau diếp rưới nước sốt, sau cùng cho trứng vào kẹp lại, sandwich nóng hổi mới ra lò đưa đến tay Tây Cồ đại gia: “Ngài ăn thông thả a.”

Cậu cắn một miếng khó chịu nói: “Ngày hôm nay trứng chiên có hơi cháy.”

“Em không ăn thì trực tiếp đến trường.” Tôi bung má nửa mê nửa tỉnh ngủ gà ngủ gật, chờ cậu ăn xong thu dọn rửa chén. . .

“Manh Manh.”

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng gọi ôn tồn, chưa từng nghĩ tới cái tên này kêu ra có thể mềm mại lòng người đến vậy làm cho cả người nổi da gà, tôi bỗng dưng mở mắt “A,” hoảng sợ một tiếng lùi người lại, “Em tự nhiên lại gần như thế làm gì!” Vừa mới mở mắt thì thấy ngay khuôn mặt phóng đại của Nhâm Tây Cồ, tôi lại càng hung hăng hoảng sợ.

Cậu đứng thẳng dậy, nhìn tôi từ trên cao xuống “Tôi phát hiện khỏe mắt chị có một cục ghèn rất lớn. . .”

Tôi - - , làm sao có thể nói ra những lời vô lễ như thế đối với một thực nữ như tôi! Tôi hận không thể ngay lập tức nhét cậu vào bụng đi Nhâm chế tạo lại một lần nữa.

Vội vàng cầm khăn lau đi con mắt, nói bậy! Có gì đâu?

Cậu nhìn đồng hồ, nhắc cậu: “Tôi đi học.”

“Đợi chút,” tôi giữ lại, giờ tay sửa sang lại áo cậu: “Tốt xấu gì cũng lớn chừng này rồi, mặc quần áo làm sao mà không chỉnh tề thế.”

Cậu rủ mắt nhìn tôi, không có lên tiếng.

“Nhìn chị chăm chăm thế làm gì,” tôi ngửa đầu liếc cậu, đầu ngón chân gãi tê cứng: “Cúi xuống chút, em cao quá rồi.”

Cậu phối hợp khom người, chờ tôi sửa sang bề ngoài cho cậu đẹp trai lên, vỗ vỗ vai, “Được rồi, tiểu mỹ nam, đi đến trường đi.”

Từ sau khi Nhâm Tây Cồ thi vào vào cao trung F xong, quan hệ chăn nuôi của tôi và cậu chính thức thành lập.

Ngoại trừ cuối tuần, mỗi ngày sáng sớm tôi đều phải 6 giờ từ trong ổ chăn đứng lên làm bữa sáng cho cậu, sau khi tan tầm cũng tận lực về nhà sớm, cùng cậu đi siêu thị mua đồ về nấu cơm, e là tôi đúng là số mạng gian khổ, trải qua một thời gian lâu như vậy, có phần cảm thấy giống như nuôi dưỡng một mãnh thú khổng lồ. . .

Tuy nhiên tôi còn rất lạc quan an ủi bản thân, coi như là sớm thể nghiệm cuộc sống nuôi dưỡng trẻ em, sau này tôi có con cũng không luống cuống tay chân. Dù sao nói như thế nào, tôi có con cũng không có khả năng bị làm khó như sống với cậu. . . phải không?

Sau khi rửa chén, tôi quay về giường chuẩn bị ngủ, ngủ một giấc mãi đến 3 giờ chiều, quả nhiên là Chung Ý, điện thoại gọi đến muốn tôi cùng đi uống trà chiều, tôi tám phần mười là ngủ mơ màng, vô ý thức hỏi một câu, “Vậy Ngô Việt có đi không?”

Điện thoại kia bỗng chốc im lặng, Chung Ý ai oán nói: “Manh Manh, em quả nhiên hồng hạnh vượt tường.”

Mặt tôi đỏ lên, lạnh lùng mạt sát một câu: “Anh nhanh như vậy đã bị bệnh Parkinson? Sức tưởng tượng rất phong phú.”

Chung Ý hắc hắc hai tiếng, đột nhiên nói: “Manh Manh, em không cần lo lắng cho anh, em hiện tại cũng đừng kéo dài, cuối tuần có thời gian nên đi quan hệ hên hò, đừng chờ Ngô Việt nữa.”

Tôi ngón tay quấn dây điện thoại, ý tứ của anh tôi đương nhiên hiểu được, tôi đã đến độ tuổi kết hôn, bây giờ nên lấy việc kết hôn làm tiền đề gặp gỡ bạn trai, hơi rề rề nữa, sẽ bỏ lỡ thời kỳ.

“Em sẽ suy nghĩ, tuy nhiên anh vừa. . .” Anh ấy vừa nhắc tới Ngô Việt như vậy là có ý gì? Tôi rất muốn hỏi, nhưng lúc này vừa mới phản bác hiện tại lại muốn nhắc lại thật sự rất mất mặt. . . Được rồi, tôi thật sự rất là buồn bực rối loạn.

“Chờ đến cuối tuần, đến lúc đó em sẽ biết.”

Lòng tôi có chút luống cuống, một năm này cùng với Ngô Việt thật sự thân cận hơn xưa rất nhiều, nhưng không có gì hơn.

Trong công ty phụ nữ âm thầm mến mộ cậu ấy không ít, dù sao xã hội hiện tại, đàn ông tao nhã như vậy thật sự quá ít. Nhưng cậu ấy đối xử với mọi người đều bình đẳng, tôi thấy một đôi nam nữ thành niên ở chung một năm lâu như vậy còn chưa xẹt điện, sợ rằng sau này không có khả năng tiến thêm một bước nữa.

Phụ nữ tuổi xuân có hạn, tôi dựa vào cánh cửa, chúng ta sinh ra lớn lên luôn vội vã, vừa mới thoát ra sự che chở của ba mẹ ra ngoài xã hội, liền cấp bách hoang mang tìm kiếm nơi kế tiếp gửi gắm bản thân, người làm bạn đời trong cuộc sống sau này.

Rất gấp gáp, tôi gần như không có rảnh rỗi đi cảm thụ cảm giác hưng phấn của cuộc sống tùy ý.

Tôi nhìn gương, khi người phụ nữ bước chân vào xã hội, tuổi tác liền bắt đầu điên cuồng chảy như đồng hồ cát, tăng tốc nhanh chóng.

Tôi còn có thể... Sẽ tiêu hao mấy năm nữa?

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 19.

Hôm nay cuối tuần, tôi từ sáng sớm đã làm xong bữa sáng và cơm trưa cho Nhâm Tây Cổ, cất trong lò viba.

Viết lại tờ giấy dán ở cửa sổ đối diện lối đi vào, dặn cậu nếu đã đói bụng có thể lấy đồ ăn để trong lò viba hâm nóng lên ăn.

Sắp xếp xong cho cậu, tôi lẫn lộn trước tủ quần áo cả buổi, cả cái tủ quần áo hầu như toàn bộ đều là màu tối, tôi âm thầm chột dạ, không có cách nào khác, khi đi làm mới phát hiện trang phục màu tối có chỗ tốt, chịu bắn chịu mài mòn lại dễ giặt tẩy, lại kinh điển dễ phối hợp...

Được rồi, khuyết điểm là buồn tẻ đơn điệu già trước tuổi, sớm phi nước đại đến con đường làm bà thím.

Không được, tôi cau mày, gọi điện thoại cho Chung Ý: “Đem buổi tụ hội đổi thành buổi chiều, buổi chiều em qua.”

Anh rõ ràng được gãi đúng chỗ ngứa: “Thật khéo, anh vừa muốn gọi điện thoại cho em hẹn lại thời điểm đây...”

Kèm theo thanh âm của Chung Ý từ đầu điện thoại bên kia truyền đến tiếng phụ nữ, “Ai gọi điện thoại...”

Tôi hắc tuyến chảy xuống, “Tiết chế chút đi, coi chừng ‘mã thượng phong’!!” Dứt lời cúp điện thoại.

• Mã thượng phong : là tên gọi của hội chứng khi nam nữ XXOO quá kịch liệt, người nam ngủm củ tỏi luôn. ^^!!

Tôi đứng trước gương chăm chú cổ động bản thân, “Chiều hôm nay mình phải xinh đẹp nổi bật dọa người, bây giờ đi mua một bộ quần áo tươi trẻ xinh xắn, đối với mình không thành vấn đề.”

Bóng dáng trong gương ý chí chiến đấu mười phần nhìn tôi, tốt. Xuất phát ——

“Ken két” một tiếng mở cửa.

Nhâm Tây Cổ đứng ở ngoài cửa giờ tay định ấn chuông...

Tôi bàn tay che mặt, “Em mới sáng sớm chạy qua đây làm chi!” Quả thực âm hồn không tan.

Cậu nhìn thấy tôi một thân quần áo chuẩn bị ra ngoài, nhú mày “Chị sớm như vậy muốn đi đâu?”

Tôi liếc mắt một cái, “Chị lớn đây cũng phải đi hẹn hò dạo phố chứ.” Vừa nói chuẩn bị vượt qua người cậu ra ngoài.

Tây Cổ nghiền đầu quắp giữ tay tôi, “Tôi với chị cùng đi.”

“Em là trẻ song sinh dính liền sao.” Tôi đỡ trán nói: “Chị đi mua quần áo, em con trai đi theo làm gì.”

“Tôi cũng mua quần áo.” Cậu lễ thắng khí hùng kéo tôi quay về trong nhà, “Chờ tôi ăn cơm xong cùng đi.”

Tôi khí lực không lớn như cậu, bị cậu ác bá túm trở lại, thăm nghĩ thể diện đời này toàn bộ đều thất lạc trước mặt cậu ấy rồi, “Em ăn nhanh lên một chút, đang êm đẹp, tự nhiên đi mua quần áo làm gì.”

Cậu vừa giải quyết bữa sáng vừa bắt mắt liếc tôi, “Cuối tháng này là sinh nhật 16 tuổi của tôi, chị quên rồi?”

Tôi ghen lời, khụ... Thật đúng là quên rồi. Chỉ là năm rồi sinh nhật cũng là cậu chủ động nhắc tôi, tôi cũng không phiền hà đi nhớ, ngày hôm nay cậu đột nhiên lạnh nhạt nhắc nhở, tôi nhất thời hoảng hốt.

Cậu lên án “Sinh nhật của chị tôi từ trước đến nay chưa từng quên.”

Lòng tôi yếu ớt lắm bầm, “Cái đó...”

“Ăn khuya tối nay tôi muốn mousse.”

“Chỉ có con nít mới thích bánh gato với mấy thứ đồ ngọt này.” Tôi phát tiết, tương phản với bề ngoài hung ác của cậu, Nhâm Tây Cổ rất thích ăn đồ ngọt.

Cậu lạnh buốt vút qua ánh mắt như đao, trong miệng còn không quên lạnh như băng nói: “Tôi muốn vị dâu tây.”

“...”

Tây Cổ đại gia, em có cảm thấy dùng vẻ mặt tàn khốc như thế, thanh âm tàn bạo như thế, ánh mắt tàn ác như thế nói muốn ăn mousse vị dâu tây rất... Rất có cảm giác chấn động thị giác sao.

Cậu bỏ mặc không để ý tôi, thẳng thắn lưu loát cắn ba bốn miếng hết bữa sáng, sau đó bước dài đến phòng tắm.

Tôi cũng nhắm mắt theo đuôi đến phòng tắm, vì vậy nhìn thấy tiểu Tây Cổ của chúng ta từ trên bàn lấy ra một cái dao cạo râu... Chờ một chút, dao cạo râu?

“Em... Em có râu mép?”

Nhâm Tây Cổ cúi đầu nhìn tôi, “Không nên đùa giỡn được không, thím hai tuổi tác của thím không thích hợp.”

Lời nói của con nít không nên để ý lời nói của con nít không nên để ý, tôi lòng dạ bao la quyết định tha thứ cho cậu, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, “Tây Cổ... Chị hiện tại tâm tình rất phức tạp.”

Cậu hiếm khi bố thí cho tôi một cái liếc mắt.

“Thì ra đây là tâm tình khi con gái nhà chúng ta trưởng thành... Tiểu Tây Cổ em rốt cục trưởng thành, không có vấn đề gì, tuy rằng qua mấy năm nữa em sẽ điêu tàn, thế nhưng chị vĩnh viễn nhớ kỷ hình dáng thanh xuân động lòng người của em...”

Cậu trên trán tuôn ra gân xanh “Ê, chị còn không để yên.”

“Không nên xấu hổ, có râu mép có cảm giác gì nói cho chị đây nghe một chút ~”

“Chị, thần kinh cái gì vậy.”

Tốc độ cậu rất nhanh, chưa tới nửa giờ hai người lạch cách ra cửa.

Mười sáu tuổi tại nhiều vùng ở phía Nam là một năm tuổi rất quan trọng.

Sinh nhật một năm này tương đương với lễ trưởng thành ở thời xưa, gia trưởng sẽ không e dè mở tiệc rượu mời khách, cha mẹ song phương cùng các thân thích cũng phải chuẩn bị tiền lì xì làm đồ trang sức dây chuyền, sau đó còn mời pháp sư hay là bên trong gia tộc tự tổ chức nghi thức chúc phúc 16 tuổi cho ‘tiểu thọ tinh’ một đường thuận lợi. Mặc dù là gia đình cùng khổ, ở nhà có con 16 tuổi cho dù phải mượn tiền cũng không thể mất mặt quên không tổ chức.

Bởi vậy cho dù bình thường chênh mảng cậu, nhưng cuối tháng này ba mẹ Tây Cổ đúng hẹn sẽ đến, tôi ven đường vừa đi vừa tỉ mỉ quan sát cảm cậu ấy, 11 tuổi khi cậu còn mang theo vẻ mặt ngây thơ thoáng như hôm qua, từ lúc nào không ngờ cậu bắt đầu lớn lên có râu mép rồi.

“Đi nhớ nhìn đường.” Cậu thỉnh linh mở miệng, ước chừng nhẫn nhịn thật lâu, bàn tay to lớn một phen che mắt tôi, vỗ vào đầu tôi.

Tôi phui tay cậu xuống, đột nhiên phát hiện gần tiểu khu có mấy nhóm học sinh cao trung tụ tập, đang khe khẽ nói nhỏ nhìn Nhâm Tây Cổ.

“Tây Cổ, em biết bọn họ sao?”

Cậu mắt cũng không nhìn “Không nhận ra.”

“Nhâm...Nhâm Tây Cổ,” Giữa đám người có một nữ sinh đeo kính nom nớp lo sợ gọi.

“Không đúng, bọn họ là bạn học của em” Tôi lôi kéo tay Tây Cổ.

“Tây Cổ,” có một nam sinh kính đen đầu như quả dưa đi tới, tôi nheo mắt, cậu ấy có một kiểu tóc rất đặc sắc, tôi nhớ lần trước cùng Tây Cổ đến đại hội thể dục thể thao có gặp qua cậu bé này. Tuy nhiên thoát nhìn, quan hệ với bạn học Tây Cổ vẫn như cũ rất đáng thương.

Đầu quả dưa nói: “Tây Cổ, không phải hôm thứ 6 cậu bảo tội mình đến nhà cậu làm đề thi số học, trao đổi bài thi sao.”

Tôi kinh ngạc quay đầu nhìn Tây Cổ, “Chị sai rồi, thật ra Tây Cổ em rất được bạn học yêu thích nha.”

Cậu xấu mặt: “Trường học quá nhỏ mọn, cuối tuần không có mở cửa giảng đường, học kỳ này tôi có tham gia một số ban thi đua, một người vui đầu không có hiệu quả, trong nhà vừa vụng trổng chỗ nên để cho bọn họ tới.”

“Khó trách hôm nay em lại đến sớm như vậy.” Lúc tôi vừa ra cửa thì va vào.

“Tây Cốc... cậu phải ra ngoài sao?” bọn họ sợ hãi nói.

“Ừ, việc hôm nay hủy bỏ, tôi không rảnh.” Nhâm Tây Cốc thẳng thắn lưu loát cự tuyệt.

“Như vậy... Không tốt lắm đâu.” Tôi do dự, “Nếu không hôm nào khác chị cùng em đi mua quần áo?”

Cậu chau mày, lạnh lùng quét mắt qua tôi.

“Vậy... Được rồi...” Bọn họ ừ ừ khuất khuất thở dài một hơi, chuẩn bị làm chim tước bay đi.

“Chờ một chút!” Tây Cốc buông tay tôi ra, trực tiếp đi đến hướng đầu quả dưa.

“Cò, có chuyện gì sao?” Đầu quả dưa kẹt trên xe đạp không dám bước xuống, những người khác sớm không có nghĩa khí bỏ trốn mất dạng. Kỳ thực nếu không phải là Tây Cốc mở miệng trước, bọn họ cũng không muốn đi đến nhà cậu.

Nhâm Tây Cốc một phen kéo cậu xuống xe, từ trong túi tiền móc ra một đồng xu kín đáo đưa cho cậu, “Xe đạp cho tôi mượn, cậu lát nữa đón xe buýt về nhà.”

“Thế nhưng...”

Tôi che mặt, xấu hổ không đành lòng nhìn nữa. Bên kia một trận lộp bộp xong, Nhâm Tây Cốc đẩy một chiếc xe đạp trở về.

Đầu quả dưa khóc thút thít cầm đồng xu đi đón xe buýt.

“Em... Có thể đừng nên bạo lực như vậy không, phải yêu thương bạn học.”

Cậu nhún nhún vai, nhắc chân lên xe, “Đi thôi, tôi chờ chị. Ở đây cách trung tâm rất gần.”

“Chị van em kín đáo một chút đi...”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Cưỡi xe đạp đi qua phố lớn ngõ nhỏ, tôi ngồi ở phía sau Nhâm Tây Cốc tay nắm lấy thắt lưng cậu, vốn tưởng rằng cậu sẽ làm một tay đua, may là còn nhớ rõ trái tim tôi yếu đuối, cậu bảo trì tốc độ trung bình, nhân nhả băng qua một loạt cây ngô đồng thật cao...

Lá cây vàng óng ánh liên miên thành một mảnh, đường phố cuối thu, chỉ có vài người đi đường lác đác.

Cậu chạy xe đạp, thanh âm mang theo ý cười, “Cảm giác so với chen chúc trên xe buýt tốt hơn nhiều đúng không?”

Tôi vỗ vỗ lưng cậu, “Chuyên tâm đạp xe đi.”

“Manh Manh.” Gió thu xuyên qua người chúng tôi, âm thanh cậu trong gió có chút lay động, lá cây ngô đồng rực rỡ bị gió thổi lên cao, sau đó lưu loát rơi xuống đất như cơn mưa thu kim sắc.

“Tôi thật phấn khởi,” giọng nói cậu vừa thấp vừa nhẹ, mang theo chút ngượng ngùng, “Cứ như vậy chờ chị, giống như đồ ngốc đi lung tung trên phố, tôi cũng rất sung sướng.”

“Ê nè, làm sao lại đột nhiên buồn nôn như vậy, nổi hết da gà rồi...”

“Cậu thẹn quá thành giận nói, “Tôi nói chuyện thì chị ngầm miệng nghe thôi.”

“Nhóc con, đây là thái độ đối với người lớn sao...”

Về sau trong cuộc sống độc thân, tôi thường hồi tưởng lại bức họa này, khi đó Tây Cốc còn là một thiếu niên ngây ngô 16 tuổi, chờ một thanh niên là tôi, chạy thông thả qua hàng cây ngô đồng rực rỡ sáng ngời...

Vĩnh viễn kéo dài.

Hiện giờ đang là mùa sale off, đi vào từng cửa hàng đều có thể nhìn thấy con số chiết khấu khiến người ta xem tới mà giật mình.

Bản năng mua sắm của phụ nữ bắt đầu chộn rộn, nhưng bên cạnh có người khác giới, tôi chỉ có thể đau khổ kiềm chế không có bỏ nhào tới trước...

Trong lòng đều là như thế này, “À, cái áo sơ mi kia bị đoạt đi rồi!” “Mình có nhìn nhầm không cái quần này giảm giá 70%!” “Trời ơi, kiểu dáng cái váy này đặc biệt quá, nhanh cướp đi thôi!” các loại kêu gào tôi chỉ có thể bình tĩnh nuốt xuống, đuôi mắt liếc Nhâm Tây Cố, trong lòng tuy rằng đồ máu không ngót, nhưng vẫn như cũ cùng cậu trấn định thần nhiên nhìn đội quân tranh mua... Tôi ㄟ!

“Hay là chúng ta chia binh làm hai đường?” Tôi đề nghị, “Em đến khu đồ nam, chị qua khu trang phục nữ, sau hai giờ chúng ta gặp lại ở đây?”

Cậu không chút do dự cự tuyệt “NO.”

“VẬY... Bây giờ đã là buổi trưa rồi, xem xong cũng sắp xỉ, buổi chiều chị còn có hẹn, không thể kéo dài thời gian cùng em đi mua quần áo được.”

Cậu thẳng thắn lưu loát: “VẬY lần sau cùng đi với tôi.”

Tôi căm giận nói: “Nếu không mua quần áo vậy hôm nay em đi theo chị làm chi.” Còn không ở nhà cùng bạn học làm đề thi toán học.

Cậu trực tiếp đánh gãy, “Cùng chị đi dạo xem đồ.”

Đạch, tôi không muốn không muốn không cần cậu theo hầu!

Cậu trực tiếp lôi tôi đến tiệm quần áo gần nhất: “Chị không phải nói là thời gian gấp sao, bắt đầu đi.”

Tôi không cần cậu đi theo! >_<

Nhâm Tây Cố làm việc tác phong từ trước đến nay mạnh mẽ vang dội, mỗi khi đi vào một cửa hàng đầu tiên đi tuần tra hết tất cả các mẫu ở trên tường hợp ý thì lưu lại, không có liên nhắc chân đi. Cậu cũng lười chờ tôi mặc thử, thấy cái nào vừa ý thì quay qua tôi hoa tay múa chân một phen, cũng không đợi tôi thử, trực tiếp chọn luôn.

Mặt tôi tối sầm, đến tột cùng là tôi mua quần áo hay cậu ấy mua?

Dạo phố mua sắm là thánh vực cùng sở thích của phụ nữ không thể xâm phạm, tôi phát điên bỏ đi trước, Tây Cố dừng lại trước một bộ đồ màu xám bạc, “Lấy cái này đi.”

Không thể phủ nhận, ánh mắt cậu xem như không tệ.

Tôi vuốt ve mặt ngoài bộ y phục, tính chất cùng kiểu dáng đều tốt, quan trọng là nét cắt mốt, làn váy phía trên chia làm ba phần trong có vẽ đoạn chính trang nhã mà không ra vẻ chững chạc.

“Chị ơi, giúp tôi gói lại.” Tôi cầm y phục đến bàn tính tiền, cậu kéo tay tôi, đến hướng phòng thay đồ kế đây, “Chị thay tôi xem. Cứ giữ nguyên như vậy đi ra ngoài luôn.”

Tôi rớt mồ hôi: “Đi về rồi thay...”

Cậu kiên trì, “Tôi muốn thấy bây giờ.”

Tôi vô lực đỡ trán: “Tây Cố, không nên bá đạo như vậy được không.”

Cậu trực tiếp lấy bộ y phục ra, lưu loát đẩy tôi vào trong cánh cửa, đóng cửa lại! Dừng hành động thuyết minh cái gì gọi là bá đạo.

Nhân viên bán hàng bên ngoài cửa cười tùm tùm nói: “Em trai của cô sao? Rất khả ái nha.”

“Thôi đi.” Tôi cam chịu thay quần áo, “Quen biết cậu ấy là sai lầm lớn nhất đời này của tôi.”

Thay quần áo xong tôi vuốt sơ mái tóc, bắt đầu đi từ phòng thay đồ đi ra, dang hai tay xoay một vòng: “Em tùy tiện xem đi...”

Tây Cố trước mắt sáng ngời, lúc này mới nhếch môi lộ vẻ tươi cười.

“Trước còn sợ em chọn cho chị T shirt tuổi teen hoặc là trang phục style Hàn, Nhật chứ, may là ánh mắt của em coi như bình thường.”

Cậu liếc tôi, “Mấy thứ đó nữ sinh mặc thì có thể, chị đừng có bon chen.”

Tôi “Cắt” một tiếng “Đủ rồi!”

Cậu lôi kéo tay tôi, người đi đường kinh ngạc nhìn chúng tôi, tổ hợp tuổi tác khác nhau dị thường, lúc này tôi đối với những ánh mắt quái dị này rất thần nhiên, tuy rằng mấy năm sau nó trở thành ác mộng trong lòng tôi xưa cũng không đi được.

Ngay góc đường là ký hiệu Mcdonalds, một đường đi tới, ‘tiểu khúc ca’ mặt không đổi sắc quay qua nói: “Tôi muốn ăn kem ốc quế.”

Tôi chịu không nổi lác đầu, “Chị không hiểu nổi vì sao em thích ăn mấy thứ đồ ngọt ngấy này.”

“Chị thích ăn tôi không kỳ quái sao?” Cậu bĩu môi. “Tôi ăn xong đồ ngọt có thể không đánh răng, chị ăn xong có dám thử làm như vậy không?”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, “Em tiểu quỷ này...Chúc em sớm ngày chân chân chính chính trở thành đồ vô ‘xỉ’.”

Phải thừa nhận, ngoại trừ thỉnh thoảng ngoan ngoãn nghe lời, đại bộ phận thời gian còn lại Nhâm Tây Cổ đều xù lông làm người ta thổ huyết không ngọt.

Buổi chiều giờ hẹn là 2 giờ rưỡi.

Trở về thì kim đồng hồ đã chỉ 1 giờ.

Tây cổ ở cửa tiểu khu dừng xe cùng tôi lên lầu, có lẽ là già rồi, năm rồi liên tục đi dạo 3 ngày tôi còn có sức, lần này mới đi bộ mấy tiếng, giờ trèo lên lầu nữa tôi nghĩ tôi sẽ nhanh nằm úp sấp mất.

“Chị thật vô dụng.” Cậu chặc một tiếng, “Có muốn tôi cõng lên không?”

Tôi che mặt, “Không cần, cảm tạ.”

“Tôi ôm chị?”

Tôi thở dài, “Không cần đâu, cảm tạ.”

Cậu phần nộ nhú mày, vươn ra một tay, “Túm lấy, tôi kéo chị cho khỏe.”

Tôi lác đầu, xấu xí “Không cần, cảm tạ.”

“Chị thật cứng đầu,” cậu nổi giận, đơn giản lấy tay ôm lấy tôi từ phía sau, trực tiếp đẩy tôi lên lầu.

“Tây Cổ ?”

Ồn ào ào ào lên đến lầu nhà mình, một nữ sinh tóc ngắn vốc người cao gầy hai tay vòng trước ngực, “Cậu cuối cùng đã về.”

Chắc, có người tìm đến, Tây Cổ nhân khí thật không tệ.

Nhâm Tây Cổ cũng khác thường không có đen mặt nhìn nàng, xem như hòa hoãn nói: “Cậu tới làm gì?”

“Sinh nhật 16 tuổi của cậu tớ sao có thể không đến?” Cô bé đứng lên, mắt trực tiếp nhìn về phía tôi, chủ động cười với tôi, “Em chào chị.”

Tôi có chút xấu hổ, bạn học tôi và cô không quen lắm đâu, qua loa gật đầu lại, trong nháy mắt có loại ảo tưởng đối với Nhâm Tây Cổ...

Về nhà đổi trang sức trang nhã, tôi xách túi ra khỏi tiểu khu, sau, không tự giác quay đầu nhìn về phía cửa sổ phòng Tây Cổ đang đóng chặt, xe taxi không tiếng động tiến về phía hội trường, trong lòng tôi thấp thỏm, đáng tuổi cười của tự tin mà cường thế của cô gái lúc này xẹt qua trong đầu, tay tùy tiện xua đi, bắt đầu suy nghĩ buổi tối nay nên cùng Ngô Việt nói những chuyện gì...

Chẳng ngờ tới mấy năm sau, cô nàng lại trở thành bóng ma trong lòng tôi liên tiếp nhiều năm xưa đi không được.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

“Em ngày hôm nay thật là đúng giờ.”

Chung Ý từ xa nhìn thấy tôi trực tiếp đến nhận người, tôi liếc mắt: “Anh hôm nay cũng đi hẹn hò?” Anh ấy có lúc nào mà thiếu đi tình yêu.

“Không có, anh chỉ là tới hộ giá.”

“Ồi?”

“Sợ người nào đó sẽ bị thương tâm, quyết định là nếu cô ấy bị thương tâm quá độ, anh có thể xung phong làm vỏ xe dự phòng.”

Tôi trầm mặc, Chung Ý có vài lần có ý vô ý ở trước mặt tôi ra hiệu cũng không phải tôi không phát hiện, tôi cần môi, trong lòng bắt đầu suy nghĩ nên trực tiếp bức cung Chung Ý hay là uyển chuyển nói lời khách sáo với Ngô Việt.

“Cậu đã tới?” Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đi ra, Ngô Việt vừa lúc từ bên cạnh đi đến: “Hai người đang núp ở đây nói nhỏ chuyện gì đó?”

Chung Ý thản nhiên cười: “Cung cục cung của anh nói chuyện yêu đương chứ sao.”

“Đừng tổn hại đến con gái nhà lành, anh đã có quá nhiều ‘cục cung’ rồi.” Ngô Việt cười mắng, khoe miệng loan ra thành hình cung âm áp.

Câu ấy cũng không phải là một người tính cách kịch liệt, cùng với Tây Cổ hung mãnh bá đạo là hai cái cục đoan, nếu nói câu ấy là một đầm nước tĩnh lặng, thì Tây Cổ là dòng nước xiết chảy từ trên núi xuống, một tĩnh một động, phân biệt rõ ràng.

“Đi thôi, mọi người đều đến rồi.”

Tôi rời lại phía sau cùng Chung Ý, Ngô Việt ánh mắt thương thức trên người tôi: “Cậu hôm nay rất đẹp.”

Tôi thấy mặt mình trong nháy mắt bùng cháy, vẫn cố giữ vững trấn định nói: “Cảm ơn.” Cùng cậu ấy một đường đi vào ghế lô.

Các trạch nam của bộ phận kỹ thuật phòng chừng cũng là lần đầu tiên hẹn hò quy mô lớn như vậy, có chút cẩn trọng, một nhóm hai ba người cùng nói chuyện phiếm với nữ nhân viên phòng hỗ trợ khách hàng. Nhưng thực ra những phụ nữ buu hân này trải qua mấy phòng ban, thân kinh bách chiến, tư thái buông lỏng dùng ánh mắt nhìn đám đàn ông như ra chợ lựa chọn củ cải không khác gì nhau.

Tôi suy nghĩ một chút, rốt cục vẫn là không cùng đám phụ nữ ngồi chung chỗ, mà là trực tiếp ngồi bên cạnh Chung Ý cùng Ngô Việt.

Chung Ý âm thầm lắc đầu, “Em không qua sao? Cùng bọn anh ngồi chung ở đây sẽ bị bọn họ hiểu lầm đã có chủ, sẽ không ai chủ động ra tay.”

Tôi lắc đầu, vẫn vô pháp trái lương tâm hành sự, đối với đàn ông xa lạ là có bài xích, giống người như tôi vậy cực kỳ thích hợp làm ni cô.

Chung Ý không tán thành nhú mày, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Ngô Việt đứng dậy hỏi tôi có muốn uống gì hay không, tôi cùng Chung Ý muốn hai ly bia, cuộc trò chuyện ở phía đối diện cũng rơi vào bế tắc, các trạch nam thấy động tĩnh chúng tôi bên này, cũng mượn cơ hội làm dáng hỏi mấy cô gái có muốn đồ ăn thức uống gì hay không, tìm cách mở chuyện...

Rượu đủ, ăn no, chúng tôi câu được câu không ngồi trong ghế lô nói chuyện phiếm.

“Nhìn lâu như vậy, không có gì thỏa mãn sao?” Chung Ý tay trái gác lên sô pha, nghiêng mặt nhìn tôi.

“Em thấy mình khẩu vị không tốt.” Lâu ngày sinh tình tương đối hợp với tôi hơn.

Chung Ý thật ra to gan, trực tiếp làm trò trước mặt Ngô Việt: “Em đến tốt cùng là thích anh ta chỗ nào? Ngoại trừ tính nết tốt, cũng không thấy ngày thường hai người tiếp xúc cái gì, hoặc là tư tưởng đồng cảm a gì gì đó...”

“Chung Ý!” Lòng tôi bị hù dọa sợ muốn chết! Hai tay hung hăng bóp mặt của anh, dữ tợn uy hiếp, “Anh câm miệng!”

Nhưng thật ra Ngô Việt hoàn toàn không phát hiện nam chính trong lời nói vừa rồi là cậu ấy, không hiểu ra làm sao nhìn chúng tôi “Anh ta? Anh ta là ai vậy, gần đây có chuyện gì sao?”

Tôi cùng Chung Ý khó có khi thống nhất lắc đầu: “Không có a.”

Cậu ấy còn muốn hỏi lại, điện thoại trong túi lại đột nhiên vang lên.

Chung Ý mắt nhìn thẳng tôi, trong miệng treu chọc nhìn Ngô Việt nói: “Có phải bạn gái cậu gọi lại kiểm tra không? Có cần anh chứng nhận trong sạch cho cậu không?”

Tuy rằng sớm có chuẩn bị tâm lý nhưng tôi vẫn bị kinh ngạc sững sờ tại chỗ.

Sự lạnh lẽo quen thuộc từng tác tác nổi lên, trái tim tựa như năm đó ở cửa KTV tôi nhìn thấy ảnh chụp trong bóp cậu ấy, không ngừng không ngừng chìm xuống...

Chung Ý làm như vậy ngoài ý liệu của tôi, vừa tàn nhẫn vừa nhân từ, phương cách rất trực tiếp rất trần trụi đánh vỡ huyền tượng của tôi, bảo toàn tự tôn của tôi, làm cho tôi không có bất cứ gì hòa hoãn, cũng vô pháp né tránh.

Chung Ý nhìn bóng lưng Ngô Việt ra ngoài nhận điện thoại, “Em rốt cục thích anh ta cái gì? Dương nhiên anh ta với em không có thể non hẹn biển gì, em làm sao còn chưa hết hy vọng, còn nghĩ thời gian còn một bó lớn cho em tiêu xài sao?”

Tôi trả lời không được, đến tốt cùng vì sao tôi lại thích cậu ấy, vấn đề này tôi cũng trả lời không được.

Cao trung chúng tôi không có qua lại thân thiết, không có liên hệ gì nhiều, có chỉ là tôi âm thầm quan tâm, thỉnh thoảng ánh mắt giao nhau, cùng vài lời linh

tình... Làm sao như thế, không hiểu vì sao lại thích một người? Còn giằng co nhiều năm như vậy không có quên lãng.

Chung Ý chỉ tiếc rèn sắt không thành thép vỗ vỗ đầu tôi, “Hiện tại em cũng nên hiểu đi, thay đổi người đi, thay đổi người đi, em xem anh, đẹp trai ngọc thụ lâm phong, siêu quần xuất chúng, còn không biết đem quăng anh ta đi mấy con đường.”

Tôi miễn cưỡng lôi ra bộ dáng tươi cười phối hợp với anh ấy, không đến mức làm anh xấu hổ nhạt nhẽo.

“Em còn phải đi về...”

Anh kéo tôi, “Đi cái gì, còn chưa chọn một cây củ cải mang về nhà.”

Tôi cũng cố gắng dễ dàng nói: “Bọn họ cùng so với anh đúng là dong chi tục phấn, em đều chứng mất. Hiện tại đợi ở đây cũng không có ý nghĩa... cũng khó chịu.”

Chung Ý mấp máy môi, sau cùng nói, “Muốn đi thì đi đi, cùng lắm thì đợi lát nữa anh sẽ thay em nhận tội.”

“Cám ơn.” Tôi nhàn nhạt gật đầu, rời đi.

Thất tình cảm giác rất hồng bét.

Mặc kệ có hay không có yêu đương thành công, loại cảm giác bị cự tuyệt này, khó có thể đè xuống đau thương luống cuống, tôi nghĩ lúc này đây tôi thực sự nên buông tha, lo lắng đối lại bản thân không cần tìm người yêu, có thể bắt đầu xem xét đối tượng thích hợp kết hôn luôn.

Đền đơn ngồi lên một chiếc xe buýt, tôi một dạng như năm nào, đem trạm dừng chân giao phó cho tâm tình.

Xe buýt trong ánh đèn rực rỡ mới lên của thành phố qua lại như con thoi, tim tôi loạn nhịp nhìn ngoài cửa sổ, ai biết xe buýt này vòng vo hơn nửa vòng thành phố, sau cùng lại trước cửa tiểu khu nhà tôi dừng lại.

Tôi than thở một hơi, số mạng đã như vậy, sau khi xuống xe trực tiếp quay về nhà.

Đang lục đục mở cửa, nghe được âm thanh tôi mở cửa Tây Cổ từ trong nhà đi ra: “Đã trở về... Về mặt sao lại thế này?”

Tôi thoát lực đá văng giày cao gót, đi chân trần đá cánh cửa, cổ trả lời cậu: “Cô bé hồi chiều nay sao rồi?”

“Đi về cùng với ba tôi rồi.” Chồng lại ánh mắt nghi ngờ của tôi, cậu không kiên nhẫn nói: “Cô ta cũng không phải dạng được nuông chiều, là con gái đối tượng tái hôn hai năm trước của ba tôi, từng tiếp xúc qua vài lần, không tính là giao tình rất tốt, nhưng mà tính cách không tệ.”

Tôi “A,” một tiếng, tuy rằng rất đáng tiếc không xem là thanh mai trúc mã, nhưng cũng tương tự, nghĩ đến tiếng nói chung cũng không ít: “Tây Cổ, em có thích qua một người nào không?”

Cậu trừng tôi, “Đột nhiên hỏi cái này làm chi.”

“...Chị thất tình rồi, hiện tại tâm tình kém không khiếp, em sẽ không tùy tiện cùng chị nói nhảm chứ?”

Hơn nửa ngày tôi cũng không đợi được hồi âm, không khí quanh mình cũng càng ngày càng lạnh, càng ngày càng khiến người ta lạnh lẽo...

Miễn cưỡng mở mắt ra, tầm mắt bỗng dừng cùng khí lạnh tỏa ra từ về mặt xanh đen của Tây Cổ giao nhau, trong nháy mắt tỉnh cả đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Tiêu cự ánh mắt nỗ lực dời khỏi về mặt đặng đặng sát khí của Nhâm Tây Cổ, khí lực của cậu vượt quá dự liệu của tôi, tôi mất mặt lúng ta lúng túng nói không ra lời.

“Chị nói lại lần nữa xem,” cậu nhìn chăm chăm tôi, mỗi chữ mỗi câu từ trong răng nghiền ra, “...thất tình?”

Tôi cúi đầu sám hối, hoàn toàn bị khí thế của cậu dọa cho đứng hình...

Chờ một chút, chị đây vì sao phải chột dạ? Hắc tuyến chảy xuống, vì vậy lại ngẩng đầu lễ thẳng khí hùng nói: “Thì làm sao, em bày ra cái sắc mặt gì vậy.”

“Tốt.” Cậu không giận ngược lại còn cười.

Tôi cảm thấy sự tỉnh to lớn, vài năm sau Tây Cỗ thẳng thắn nói với tôi, khi đó tức giận là vì rõ ràng mỗi ngày tử thủ canh phòng nghiêm ngặt, trông chừng tôi đến vô cùng kiên cố, tôi đến tột cùng làm sao dưới ánh mắt anh ấy “Yêu đương,” còn thần không biết quỷ không hay “Thất tình.”

“Không nên quá đáng, em có quyền gì mà khoa tay múa chân với chị.” Cậu là giận quá hóa cười, còn tôi là thẹn quá thành giận.

Cậu nhắm mắt, thở sâu, lại tiếp tục, “Tốt, tôi không có quyền gì, phi thường tốt.”

Tôi cẩn thận lui lại, cậu đầu tóc rối bời, áo ngủ khoác tùy tiện, hoàn toàn không cài nút, từ góc độ của tôi có thể nhìn thấy cơ bụng rắn chắc cùng... Cùng lưng quần lót màu đen trong quần jean lộ ra. Xem ra cậu trước khi đi ngủ, nghe được âm thanh tôi mở cửa, lập tức tỉnh người chạy ra tìm

“Cái kia...” Sau khi khí phách lên, tôi lại cần cổ nói: “Có chuyện gì nói nhẹ nhàng... Cùng lắm thì lần sau có bầu người trước tiên chị báo sẽ là em?”

Mỗi lần khi cậu nổi bão lên thì tôi cơ bản đều thực hành rút một roi sau cho cục kẹo... Được rồi, lần này thì tôi mặc kệ.

Cậu nắm chặt tay thành quyền, bình tĩnh nhìn tôi một lát, cắn răng nói, “Tôi thực sự là điên rồi mới ——” nói đến phân nửa bỗng dưng ngừng lại, quay đầu đập cửa đi.

Tôi cẩn môi nhìn chằm chằm cánh cửa bị đóng lại, tâm phiền ý loạn.

Rất nhiều người nói tôi EQ thấp, tôi thấy là không phải thấp, chỉ là tương đối hết hy vọng. Nhận định mọi thứ giống nhau, không đụng tường sẽ không quay đầu.

Tựa như khi mới bắt đầu không hiểu nguyên nhân vì sao thích Ngô Việt, tựa như năm đó chỉ theo ý mình quyết định nhét Tây Cỗ dưới đôi cánh bảo hộ, tựa như nhận định Tây Cỗ chỉ có thể là em trai nhà hàng xóm đáng trách lại không đáng yêu...

Kiểu người của bọn họ trong chốc lát trong lòng tôi xác định vị trí khó có thể phá bỏ.

Nói tôi là một phụ nữ không có hy vọng, nhưng cũng có khi gặp phải điều bất ngờ.

Vì vậy đối với việc ngoài ý muốn không thể tránh được, tôi chỉ có thể thờ dài, tính tình như tôi vậy, bị phá vỡ phòng ngự của trái tim, sẽ là cả đời...

Ngày hôm sau Tây Cỗ cũng theo thường lệ đến nhà tôi ăn chực.

Tôi ở trong bếp làm đồ ăn sáng cho cậu vừa nhìn nhìn sắc mặt cậu, chỉ cảm thấy cậu ngày càng lớn lên, tính tình càng lúc càng khó lường.

“Được chưa?” Cậu nhướn mày giục.

Tôi vui đầu đưa đồ ăn lên cho Tây Cỗ đại gia, sau đó đặt mông ngồi trên ghế đối diện, hai mặt nhìn nhau vài giây sau đó cậu tiếp tục ăn bữa sáng, tôi tay chống má vội ho một tiếng, “Tây Cỗ, em có cái gì muốn nói với chị không?”

Cậu cũng không ngẩng đầu lên “Không có.”

“Vậy... em có đúng hay không còn giận?”

Cậu khuôn mặt nghiêm túc: “Không phải.”

Tôi ai oán nhìn cậu, cậu lông mi bất động không nhìn tôi, hơi lạnh này duy trì đến tận cuối tháng.

Cuối mùa thu khí trời bắt đầu chuyển lạnh, không cần cậu bỏ thêm ngói vào. Tôi xoa xoa khuôn mặt, thời kỳ dậy thì, nam học sinh thật hi nộ vô thường a, mong rằng về sau khi có con thời kỳ phản nghịch này đừng hành hạ tôi quá đáng.

“Tổ trưởng” có một tổ viên gọi tôi lại, “Vị tiên sinh này đã gọi đến lần thứ 3, thế nhưng vấn đề này không có phương pháp giải quyết...”

Cô nàng là một người mới tốt nghiệp đại học, lần đầu tiên gặp loại trách cứ qua điện thoại này thì hoảng là đương nhiên, chỉ biết nước mắt lưng tròng nhìn tôi. Tôi hít một hơi, “Đem danh tính tư liệu khách hàng cho tôi, để tôi giải quyết.”

Làm trâu làm ngựa hơn một năm, tôi cuối cùng cũng thăng cấp lên làm tổ trưởng, đương nhiên quản lý lúc trước vẫn là chủ quản hiện tại của tôi, tuy nhiên ánh mắt thái độ rõ ràng là tốt hơn rất nhiều.

Kỳ thực làm tổ trưởng có cái gì tốt, tuy rằng mỗi ngày không cần đuổi theo hoàn thành chỉ tiêu cuộc gọi, nhưng lại đuổi theo chỉ tiêu cuộc gọi của tổ viên, ngày ngày không gián đoạn, đồng thời chuyên môn tiếp thu mấy vấn đề hỗn loạn khó xử lý, nếu là có thể thành công giải quyết, bọn họ tự nhiên thấy là chuyện đương nhiên, dù sao cũng là tổ trưởng rất bình thường. Nhưng nếu giải quyết thất bại, sẽ vô pháp phục chúng, tổ viên sẽ oán thăm tổ trưởng vô năng, điểm chết người chính là phải thời khắc nắm chắc động thái của tổ viên, không có biện pháp, chỉ cần bắt luận có một tổ viên nào làm sai, tôi đều là người duy nhất bị hỏi tội...

Bởi vậy cuộc sống tổ trưởng này, ngoại trừ tiền lương cao hơn một chút, lượng công việc, áp lực tâm lý, lưng đeo trách nhiệm vân vân đảm nhiệm thực sự quá nhiều, không đáng. Kỳ thực tư tâm của tôi chính là thích làm bé, có người bao nuôi tuy rằng tiền hơi ít một chút, nhưng công việc tương đối dễ

dàng.

Nhân sinh luôn biến ảo thay đổi, ai ngờ vài năm sau đại nãi tôi đột nhiên biến đi, hết sức chuyên chú đi ăn máng khác lên làm quản lý...

Được rồi, trở về vấn đề chính.

Trong cuộc sống tôi ra về bình tĩnh kỳ thật sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, thời gian đi từng bước từng bước tới cuối tháng.

Sinh nhật Tây Cốc là hôm thứ sáu, hôm nay thứ năm buổi tối, di Nhâm cùng chú Nhâm một trước một sau về nhà gặp cậu.

Tôi cùng mẹ già là trọng đại công thân chiếu cố cậu vài năm nay, thiệp mời tự nhiên có một phần. Thứ sáu sáng sớm tiếng chuông đồng đưa cùng tiếng niệm kinh bên nhà sát vách bắt đầu náo loạn.

Tôi đẩy cửa đi qua xem, chỉ nhìn thấy Tây Cốc về mặt thối đến rồi tỉnh rồi mù, lạnh như băng y theo chỉ thị của vị đạo sĩ ôm bài vị tông chủ vòng quanh pháp đàn cùng gia môn đi một vòng. Trên cổ cùng ngón tay có đeo nhẫn dây chuyền vàng lung tung, tôi nhìn cậu sắc mặt có sát khí, đạo sĩ này có người nói là ba Nhâm Tây Cốc có ý mời về từ quê nhà, để chương hiền chức nghiệp, ông ta khai đàn làm pháp sự đã hơn 3 tiếng đồng hồ. Tôi đoán nếu ông ta còn tiếp tục lần qua lần lại nữa, Nhâm Tây Cốc tuyệt đối sẽ không ngần ngại trước mặt bao người ầu đã cao nhân.

Cậu thấy tôi có chút hã hê khuấy động ở một bên, hung hăng lại liếc mắt trừng tôi.

Phòng chừng một thân sát khí kia nổi lên ảnh hưởng đến tính quyết định, cứng bái hành lễ sau mười giờ cũng tuyên bố kết thúc. Tôi nhìn cậu làm pháp sự tới trưa xong lại theo cha mẹ chào hỏi bà con thân thích liền buồn chán ngáp một cái, về nhà ngủ trước, chờ chàng vạng cậu hết bận rộn thì qua lại.

Mới qua đến 4 giờ chiều, cậu lại hung hăng nện cửa.

“Làm sao sớm như vậy a...” Tôi choáng váng vui vẻ mở cửa, một đường bị kéo đến nhà tắm.

Cậu không đợi tôi rửa mặt xong cũng trực tiếp đi vào nhà tắm, ở trước gương nhà tắm nhìn hình ảnh cậu, tôi không khỏi nói: “Em vào đây làm gì? Đi ra ngoài, ra ngoài đi, chị xong liền đây thôi.”

Cậu không có theo lời tôi đi ra ngoài, mà lại bất thành linh từ phía sau đột nhiên cúi người ôm lấy thắt lưng tôi, rầu rĩ nói: “Manh Manh, tôi đã thành niên.”

Tôi vỗ vỗ vòng tay đang giữ chặt tôi: “Đừng làm nũng, trên mặt pháp luật em còn phải qua tiếp 2 năm nữa nha.”

Cậu một hồi không nói chuyện, chỉ là hung hăng gia tăng vài phần khí lực buộc thắt lưng tôi: “Có đôi khi thật đúng muốn bóp chết chị dứt khoát xong xuôi mọi chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Tiệc sinh nhật buổi tối tổ chức ở một nhà hàng lớn nhất trong thành phố, ba Tây Cốc đã có vài năm không thấy bóng dáng vẫn ngạo mạn hò hét, đặt riêng một tầng lầu để hiếu kính con trai.

Hai vợ chồng trước cửa nhà hàng một trái một phải đứng đón khách, phân biệt tiếp đãi thân thích bạn bè hai bên.

Khi Tây Cốc lôi kéo tay tôi trình diện thì đã qua một lúc, chú Nhâm trừng mắt lạnh nhạt, di Nhâm ngược lại coi như ân cần vỗ tay, bảo chúng tôi nhanh chóng tiến vào hội trường.

Tôi nói nhỏ, “Ngày hôm nay tốt xấu gì cũng là sinh nhật em, đến muộn làm cho bạn học ở đây chờ đến phát ngọc không tốt đâu nha? Nói ra... Khụ, em có mời bạn bè đến không? Thật ra là chị muốn hỏi, có người dám làm bạn với em sao?”

Tây Cốc từ đầu tới đuôi vẫn khuôn mặt âm u, nói: “Cũng có một người, cậu ta không ngại chờ.”

Ồ hay, vậy sao! Ai có lá gan lớn như vậy. Tôi còn muốn hỏi lại, lập tức đập vào mi mắt bóng dáng của một người đang co rúm tại đầu cầu thang dường như dự định nghe ngóng rồi chuẩn bị cứ lúc nào.

“Nhâm Tây Cốc.” Đầu quả dưa quay sang chúng tôi, về mặt đau khổ nói.

Nhâm Tây Cốc quét mắt liếc cậu ấy: “Chờ lâu rồi?”

Đầu quả dưa liên tục lắc đầu: “Không có, không có, vừa đến.”

Thấy bộ dáng này cũng biết là cậu ấy hợp thời tùy theo Nhâm Tây Cốc đến mới trình diện, thương cảm cậu không có can đảm phản kháng, đối mặt như thế mà khóc không dám ra nước mắt. Tôi cho cậu một ánh mắt đồng tình: “Em là bạn của Tây Cốc? Rất khó khi cậu ấy lại có bạn bè, ở trường học khổ cực cho em phải săn sóc.”

Cậu ấy thẹn thùng nói: “Không có, Tây Cốc ... Ừ, rất mạnh, không cần người khác săn sóc.”

Nhâm Tây Cốc xấu mặt giới thiệu hai chúng tôi, ngón tay chỉ qua đầu quả dưa, đơn giản rõ ràng nói: “Cậu ta là Tây Qua Thái Lang...”

Đầu quả dưa về mặt đau khổ nhỏ giọng sửa lại: “Tớ không phải là Tây Qua Thái Lang, là Thái Lãng...”

Nhâm Tây Cốc trực tiếp coi thường cậu ta, tay phải lôi kéo tôi hướng qua đầu quả dưa... Khụ, là Thái Lãng nói: “Cậu không cần biết chị ấy, cứ gọi chị là được.”

Thái Lãng ngoan ngoãn gọi: “Chào chị.”

Tôi vui mừng một trận, nếu như Tây Cốc có thể ngoan ngoãn như thế thì tốt rồi.

Nhâm Tây Cốc nắm chặt tay của tôi, “Nhìn cái gì vậy, đi nào!”

Thô bạo bị cậu một đường kéo vào đại sảnh, cậu dẫn tôi thẳng hướng đến một bàn cạnh cửa sổ: “Chỗ này là vị trí của chị, tôi quay ra cùng ba tôi thăm hỏi một chút.”

Tôi nhìn xa thấy khuôn mặt chú Nhâm đang xanh đen, nguyên bản từng tiệc rượu đều dành riêng một sân khấu đặc biệt cho bạn bè của thọ tinh (người được chúc mừng sinh nhật), trong đó tam đại dòng họ hai bên nội ngoại chiếm riêng vài bàn, bạn bè thân thiết của ba mẹ hai bên lại chiếm vài bàn.

Nhưng hôm nay, phóng tầm mắt ra toàn bộ hội trường to như vậy, chỉ có một bàn là bạn bè của Tây Cốc, kinh khủng hơn là chỉ có hai người, không có thêm gì khác, tôi nghĩ tôi có thể lý giải tâm tình của ba Nhâm.

Mở đầu tiệc Nhâm Tây Cốc một mình vẫn phải kính rượu từng bàn, tôi chán muốn chết, tùy ý đi tuần tra bốn phía.

Bỗng dưng, ở một bàn thân thích thì nhìn thấy bạn học cũ Nhâm Kim Sanh thì tôi sững sốt, thực sự là nhân sinh hà xử bất tương phùng a.

Cô ấy cũng nhìn thấy tôi, quần áo tôi ngày hôm nay có chút tươi đẹp, phối hợp thêm đồ trang sức trang nhã cùng với dáng dấp âm trầm thời kì cao trung có sự chênh lệch lớn, nhưng cô ấy hiển nhiên nhận ra tôi, từ xa hướng về phía tôi mỉm cười, gật đầu.

Trong lòng tôi không hiểu sao nảy lên chút xung động, có lẽ là lâu rồi không thấy bạn học cũ, có lẽ là vì cái gì khác... Nhưng không thể phủ nhận, khi đó Nhâm Kim Sanh vẫn là mục tiêu mọi người muốn vượt qua, nhưng ở phương diện muốn vượt qua cô ấy, cùng lúc cũng sẽ vô ý thức nghĩ nếu vô pháp vượt qua cũng là việc theo lẽ thường.

Theo thời gian Nhâm Tây Cốc ngày một trưởng thành, có thứ gì đó ở giữa chúng tôi chậm rãi biến chất, lên men... Có đôi khi không để ý tới, không hẳn là bởi vì không có phát giác, mà là không biết làm sao, không biết nên đối mặt thế nào.

Tôi thấy tôi cần xin cứu viện...

“Đã lâu không gặp.”

Những lời này rất là quê mùa, nhưng không thể nghi ngờ chính là lời kịch tốt nhất phá tan sự xa lạ khi bạn cũ nhiều năm không gặp.

Cô ấy cũng mỉm cười: “Đã lâu không gặp.”

Tuy rằng giữa chúng tôi có La Ly là bạn bè chung, nhưng thời trung học chúng tôi hầu như không có nói chuyện qua, tôi có chút 囧, lúc mới này còn có thể nhớ được chào hỏi, nhưng sau đó làm sao để bắt đầu còn không có nghĩ ra.

Cô ấy nói: “Cậu hiện tại công việc thế nào?”

Tôi nói tên công ty, mặt toát mồ hôi: “Chỉ là một tổ trưởng ở bộ phận phục vụ khách hàng, còn cậu?”

“Minh hiện tại là một người rất không có tiền đồ.” Cô ấy cười nói sang sảng: “Sau khi tốt nghiệp mở một quán cà phê gia đình nhỏ, không lý tưởng.”

Tôi “Ôi?” một tiếng, rất kinh ngạc, nguyên tưởng rằng cô ấy là một người trâu bò như vậy, sau khi tốt nghiệp nếu không phải là tinh anh của một xí nghiệp nào đó thì cũng phải là tự lập một sự nghiệp cá nhân riêng, tuy nhiên như vậy cũng tốt: “Tự mình mở cửa làm chủ, lẽ thẳng khí hùng bóc lột công nhân, không giống như chúng tớ vậy cứ bị bóc lột.”

Trọng tâm câu chuyện rốt cục mở ra, tôi cùng cô ấy hoài niệm trao đổi từng chuyện xấu bắt quái quãng thời gian năm tháng chúng tôi quen biết khi xưa, trâu bò quả nhiên là trâu bò, ngay cả trình độ thu thập bắt quái kinh dị so với người bình thường càng trâu bò hơn nhiều, trọng tâm câu chuyện chậm rãi

chuyển tới thời kỳ đại học cùng hai năm đầu mới đi làm, tôi làm bộ lơ đăng, trêu chọc nói: “Cậu hiện tại có bạn trai không?”

Cô ấy thần sắc thản nhiên, “Không có, mấy trò tình cảm này rất hao tổn tinh thần, hiện tại từng năm từng năm già đi, không bằng mang sức lực đi kinh doanh.”

Lòng tôi cũng có chút ưu sầu như thế, chỉ nói: “Dù sao cũng không thể độc thân cả đời chứ, giống như chúng ta đây là con gái một, thế nào cũng phải lưu lại hậu thế.”

Cô ấy nhú mày, “Tớ biết, chỉ là có chút mệt mỏi...” Đột nhiên nghiêng đầu bình tĩnh nhìn tôi một trận, “Thế nào, có chuyện phiền lòng?”

Tôi vén lại tóc: “Cậu nói, có một số việc biết rõ không thể làm, nhưng cậu có làm hay không?”

Cô ấy nhú mày: “Chuyện tình cảm?”

Tôi do dự, gật đầu.

“Tớ không thể đưa ý kiến cho cậu, loại sự tình này người ngoài không giúp đỡ được gì nhiều, điểm then chốt chính là cậu có thể đi tới phía trước hay không,” cô ấy nói thẳng, ngược lại lập tức biết rõ ý đồ đến của tôi, chỉ nhân nhạ khuyên, “phụ nữ có lúc bị tình cảm làm cho đầu óc mê muội, cần phải đối với bản thân mình tốt một chút.”

Tôi cắn cắn môi.

“Chị trốn ở chỗ này làm cái gì.” Nhâm Tây Cốc đột nhiên từ trong đại sảnh lần đến ra ban công, khó chịu chau mày: “Tìm chị hết nửa ngày, làm gì mà không nói một tiếng đột nhiên rời khỏi bữa tiệc.”

Cậu ấy ôm thắt lưng tôi muốn mang tôi về phòng tiệc, làm một tác vô cùng thân thiết trước mặt Nhâm Kim Sanh như vậy làm cho tôi có chút xấu hổ, trực giác tránh khỏi tay cậu: “Ngại quá, cậu ấy là...”

“Tây Cốc,” Nhâm Kim Sanh vẫy vẫy tay, đối với Tây Cốc không cho là vô lễ, lạnh lùng nhìn chúng tôi, trêu chọc nói: “Làm sao vậy, thấy chị họ cũng không thèm gọi một tiếng.”

Tây Cốc sau khi bị tôi né khỏi cánh tay, biểu tình rõ ràng chuyển đầy mây đen, chỉ gật đầu qua loa có lệ với cô nàng, kiên quyết kéo tôi đi ra.

“Manh Manh.”

Cô ấy ở phía sau đột nhiên gọi tôi lại, hướng tôi vẫy tay.

Tôi lập tức không chút do dự bỏ qua Nhâm Tây Cốc, nói: “Chuyện gì thế?”

Mặc kệ cho nhiệt độ xung quanh cô ấy dưới ánh mắt của Nhâm Tây Cốc lập tức hạ xuống mười độ, cô ấy cười xấu, ở bên tai tôi thấp giọng nói: “Con đường của cậu không dễ đi...”

Tôi ngạc nhiên giương mắt nhìn cô nàng.

“Tuy rằng là em họ nhà mình, nhưng tớ vẫn phải khuyên cậu, đối với bản thân mình, thời gian tớ sẽ rất khổ cực. Phụ nữ ở phương diện này luôn luôn bị tổn hại hơn, lấy cả đời làm tiền đặt cược, loại sự tình này... Cũng không phải là ai ai cũng có thể làm được.”

“Tớ...” tôi mở miệng, rốt cục vẫn nhớ kỹ phải nói: “...Cám ơn.”

“Nói xong chưa!” Tây Cốc bị để qua một bên không ai để ý tới hai tay khoanh trước ngực, quanh mình khí tức âm u vờn quanh.

“Được rồi, được rồi,” tôi lăm bắm đi qua, cậu ấy tiếp tục giận dỗi, lại dính vào bên người tôi, không nói lời nào.

Tôi hung hăng K một chút vào đầu của cậu: “Sôi nổi chút! Bảo trì bộ dáng tươi cười, hôm nay là sinh nhật của em.”

Cậu không nói tiếng nào, nhưng trên mặt phối hợp bày ra một nụ cười, chỉ là bộ dạng tươi cười này làm cho tất cả bà con nội ngoại khi đối diện với cậu đều bị dọa sợ, nhanh chóng vỗ ngực quay đầu đi mất.

Tôi vuốt mồ hôi lạnh, phía sau lưng cảm thấy bị một ánh mắt bén nhọn đâm vào làm cho lúng túng.

Mặt không chút thay đổi quay đầu lại, chính là cô gái tóc ngắn lần trước có gặp qua một lần đang dùng ánh mắt lợi hại nhìn chúng tôi, sau khi ánh mắt chạm vào tôi hơi lên ly rượu, từ xa xa kính tôi, một hộp uống vào.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Tôi nghĩ tôi hẳn là càng sống lâu càng lần quẩn?

Sau tiệc sinh nhật không bao lâu, Sở Kiều... Được rồi, chính là em kế của Tây Cốc, cường thế không gì sánh được chuyển đến F trung, tuy rằng không thể cùng Tây Cốc học chung một lớp, nhưng thường thường tan học cùng nhau trở về, có lúc cuối tuần cũng chạy tới tìm cậu ấy.

Tôi nghĩ tôi không có nhìn lầm, cô gái nhỏ này xác thực đối với tôi ôm ấp địch ý rất lớn, đây là lần đầu tiên có một cô gái nhỏ 16 tuổi cùng với tôi tranh giành tình nhân, tôi chỉ cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười.

Sắp đến kỳ thi cuối kỳ, Nhâm Tây Cốc năm nay hiếm khi lại có dịp an phận ở nhà gặm sách, mọi khi vào lúc này cậu vẫn là đang học, dù cho không thích nhưng thành tích đương nhiên không tồi.

Tôi từ công ty trở về thì gọi điện thoại cho cậu.

“A lô!” Đầu điện thoại bên kia truyền đến thanh âm của Sở Kiều.

“A, là Sở Kiều sao,” tôi bình tĩnh không gì sánh được nói: “Nếu trong nhà có khách bảo Tây Cốc không cần xuống nữa.”

Bên kia cô nàng còn chưa kịp nói, tôi đã nghe được điện thoại bị Tây Cốc cướp đoạt qua: “Chị hiện tại ở đâu, đến tiểu khu chưa?”

“Chị tới rồi. Em không cần xuống nữa, Sở Kiều là đến làm khách, dù sao cũng không thể bỏ khách ở lại chờ như vậy.”

“Dòng dài như vậy làm chi, cậu ấy cũng phải đi rồi! Chị đến trước cửa siêu thị chờ tôi, 5 phút sau tôi ra đến.” Tây Cốc vênh mặt hất hàm an bài xong, rống rặc một tiếng cúp điện thoại.

Tôi âm thầm lắc đầu, người ta nói tôi thần kinh thô, con gái nhà người ta cũng đã đuổi tới như thế mà còn vô tri vô giác, thần kinh của cậu ấy có thể đẹp ngang với chân voi.

Chậm chậm đi tới trước siêu thị, cậu quả nhiên đã đứng ở đó.

Trời rét đậm, cậu đại khái là mới tắm rửa xong, trên tóc còn ẩm ướt, bên trong mặc một chiếc áo lót màu đen, tùy tiện khoác ngoài một chiếc áo lông cừu màu trắng, áo khoác vừa qua mỏng, dừng ở nơi thắt lưng chật hẹp, rất là đáng chú ý.

“Làm sao mà không sấy tóc?” hiện giờ là mùa đông, rất dễ bị đau đầu.

Cậu cùng tôi sóng vai đi vào, bất mãn lắm lắm nói: “Không phải là chị chờ ở dưới lầu sao... kết quả tốc độ so với tôi còn chậm hơn.”

Tôi bất đắc dĩ, khi dễ chân tôi không dài bằng cậu sao.

Cậu vừa nhìn đến khu đồ ngọt ánh mắt lập tức sáng lên, cường chế kéo tôi đi qua: “Tôi muốn phô mai.”

Tôi đỡ trán, miễn cưỡng bảo trì hình tượng mặt lạnh, lấy hai hộp thỏa mãn cậu.

Vì thế Tây Cốc đại gia tiếp tục gọi món ăn: “Cua, tôm, mực... không lấy cái trắng!”

Tôi phối hợp buông cái trắng, đổi thành cái xanh.

Cậu nhăn mày, kén chọn nói: “Tôi không thích ăn cái đó.”

“Đừng kén chọn, hiện giờ là thời điểm tốt để cơ thể phát triển, em còn muốn cao lên không?” Tuy rằng hiện tại đã đủ cao rồi =.=!

Cậu rầu rĩ quay đầu đi chỗ khác.

“Sở Kiều thật đi rồi? Không thì mua nhiều đồ ăn hơn một chút.”

Hai tay cậu khoanh trước ngực, “Đi rồi.”

“Khó khi thấy được em có quan hệ tốt với bạn nữ, xem ra em còn có thể cứu được.”

“Cậu ấy không giống với mấy người phụ nữ ảo là chỉ biết nằm úp sấp,” Tây Cốc rất thẳng thắn, thờ ơ hất mấy lọn tóc ẩm ướt vương trên trán, “cá tính cũng mạnh mẽ, tương đối chơi thân.”

Tôi thật ra có thể lý giải được việc này với Tây Cốc, cậu ưa tác phong làm việc sạch sẽ lưu loát, cô bé kia cùng với Nhâm Tây Cốc giống nhau cá tính mạnh mẽ sắc bén, cậu tự nhiên sẽ có chút cảm tình tốt, dù sao đi nữa không ai lại bài xích người giống mình.

Đạo siêu thị xong trở về, tôi ở nhà bếp bận việc, cậu mở hệ thống sưởi, đem áo khoác lông tùy ý mặc lên trên ghế dựa, chỉ mặc một chiếc áo lót màu đen bắt đầu xem thi đấu bóng.

Tôi từ trong bếp ló ra: “Đi sấy tóc, chút nữa lại xem đấu bóng!”

Cậu tùy tiện sờ tóc: “Cũng khô hơn nửa rồi.”

Tôi trừng mắt lạnh giọng: “Đi sấy tóc!”

Cậu khó chịu gãi tái mặt, đem điều khiển ném lên sofa, chân trần xoành xoạch đi đến phòng tắm.

Tôi xoa khoe mắt một chút, mấy năm nay đều bị đũa nhỏ không nghe lời này dày vò chiếm tiện nghi, đúng là chưa già đã yếu.

“Tây Cốc, qua nửa năm nữa là hết cao nhĩ, có nghĩ tới sau này sẽ thi đại học nào hay không?”

Cơm nước xong Nhâm Tây Cốc quen thuộc quay về trong phòng đem toàn bộ bài tập giáo khoa bày đến phòng sách của tôi, cậu chiếm chỗ máy vi tính để bàn của tôi, rất có bộ dạng của nhà tư bản.

Tôi ngồi phịch trên sofa phòng sách, tay phải cầm lấy tài liệu vấn đáp lần thứ hai thay đổi trong tháng này, đầu đầu tiếp tục im lặng học thuộc lòng. Đừng tưởng rằng chỉ cần có chức quyền sẽ viên mãn, bên kia tổng bộ cách mỗi tháng lại thay đổi phương châm giọng điệu. Càng miễn bàn tới tôi đây chỉ là một tổ trưởng nhỏ bé mới vừa được bố trí đến.

Hiện tại ngoại trừ phải học thuộc lòng cái giáo trình vấn đáp khiến người ta đau đầu này còn phải nên làm thế nào dàn xếp huấn luyện người mới, còn phải nghĩ cho tổ trưởng nhỏ của chúng ta một cái tên vang dội.

Ví dụ như trong nội bộ công ty: “Thịnh vượng tiểu tổ” “Trường thắng tiểu tổ” “Hùng ung tiểu tổ”... Khẩu hiệu cũng là như: Trường thắng trường thắng, trường tri cửu thắng.

Nhâm Tây Cốc phát hiện tôi đầy ngập oán niệm, cũng không quay đầu qua nói: “Chị sau này đều phát triển ở đây?”

Tôi gật đầu: “Gần như vậy, nếu như không có gì ngoài ý muốn, chị cũng không muốn sẽ dời ồ.”

Cậu cười nhẹ một tiếng, không có nói tiếp.

Trong phòng sách an tĩnh chỉ có tiếng ngòi bút của cậu quẹt lên trang giấy phát ra âm thanh sần sật, không phức tạp như tiếng lật giấy của tập tư liệu vừa dày vừa nặng trên tay tôi.

Tôi đau lưng đau đầu, day day huyết thái dương, giương mắt nhìn về phía cậu, bờ vai của cậu ngày càng dày rộng, tuy rằng tính tình vẫn gắt gỏng muốn chết, nhưng làm cho người ta chậm rãi có cảm giác an toàn...

Mí mắt dần dần nặng nề.

Tôi không khỏi đau buồn than thở, lẽ nào thật sự liên quan đến tuổi tác? Năm đó thể lực và trí nhớ của tôi so với hiện tại đều khá hơn.

... Không biết đóng mắt lại từ khi nào, khi tôi dần dần khôi phục lại ý thức thì mông lung cảm thấy bên trong phòng không an tĩnh như bình thường.

Sau khi nghỉ ngơi một lát cơ thể lại phá lệ trì trệ mệt mỏi.

Nhưng là làm sao lại trì trệ, khi tôi phát giác gần như không thể động đậy tay chân, cơ thể bị cái gì đó nặn nê ngăn chặn thì nhất thời sợ đến hồn bay lên trời.

Thân thể của cậu rất nóng, nằm trên cơ thể lạnh như băng vừa vào đông của tôi giống như một cái lò sưởi...

Khốn kiếp, hiện giờ là trơn mắt hay không trơn mắt!

Trong lòng tôi thiên nhân giao chiến kịch liệt.

Cổ tay bị chế trụ vững vàng, hơi thở ấm áp từ bên tai quanh quẩn đảo đến trên môi...

Trong lòng tôi oán niệm không ngớt, hay cho tôi dẫn sói vào nhà >_<

Ưm một tiếng giả vờ bộ dạng sắp thức tỉnh, tôi nhúc nhích vai cùng cánh tay, ám chỉ cậu nên thả người đi, tôi đã muốn tỉnh.

Ai ngờ tiểu quỷ này vậy mà sắc lại lớn hơn trời, thừa dịp khoảng thời gian này một giây cũng không dừng lại, trực tiếp hùng hục hôn xuống tiếp ——

Đại não tôi trong nháy mắt ngưng lại!

Chương 25

Cậu dường như rất kích động, vô pháp khống chế động tác cùng cảm tình quyết liệt...

Môi tôi đã tê rần, bị đầu lưỡi cường thế xâm nhập vào trong khoang miệng.

Vô pháp hô hấp.

Thiếu niên nhiệt tình hôn môi làm cho tôi sắp trực tiếp cùng Thượng đế SAY HELLO.

Cậu không hề có kỹ xảo, chỉ bằng bản năng, nghiêng đầu thay đổi góc độ mút môi của tôi, dò xét đi vào trong miệng, đầu lưỡi lung tung truy đuổi lưỡi của tôi, hô hấp hỗn loạn bên tai hướng tôi nặng nề đè xuống...

Vài giây đầu tôi triệt để ngăn ngor. Đợi đến khi đại não khôi phục công việc thì mãnh liệt cảm thấy giận dữ cùng cảm giác nhục nhã không nói nên lời.

Không biết là cậu xảo quyết hay là trùng hợp.

Trước khi tôi bắt chấp vùng lên thì cậu bỗng dưng buông tôi ra, áo mũ đoan chính thủ lễ nhã nhặn ngồi ở một bên.

Cái nụ hôn này từ đầu tới cuối duy trì trong một thời gian rất ngắn, không quá vài giây, nếu không phải là trên môi cảm giác rõ ràng như vậy, tôi sẽ cho rằng đây là một hồi mộng xuân quái đản.

Thừa nhận hay không thừa nhận?

Hiện giờ tôi cảm thấy ghen khuấy đến nổi toàn bộ lá phổi nhanh chóng nổ tung.

Hắc Manh, mẹ nó đáng đời người!

Nếu đã phát hiện ra nhóc con đáng chết này còn không có buông tay làm sao lại không học cách bảo trì cự ly, đáng đời đáng đời, từng tuổi này rồi còn không bằng còn lừa!

Thêm nữa thiếu niên dù nhỏ cũng là đàn ông, cho người dẫn sói vào nhà, xem người sau này còn dám dẫn sói vào nhà nữa hay không!

Sau cùng vẫn là than nhẹ một tiếng, trở mình đưa lưng về phía cậu, nom nớp lo sợ thật lâu, cậu rốt cục không có lại bỏ nhào đến.

Không biết là bao nhiêu phút, hay là bao nhiêu giờ, cậu làm xong bài tập mang theo sách đi chân trần trở về, trong giây khắc cửa phòng nhẹ nhàng ‘Két’ một tiếng đóng lại, tôi bỗng nhiên nhảy dựng lên!

Trong đầu một mảnh hỗn loạn, tôi lết người vào trong WC, đặt mông ngồi trên bồn cầu, ôm đầu buồn bực gào rú.

Cả khuôn mặt trong kính đều đỏ lên, tôi nhếch môi, trong miệng còn vị ngọt nhàn nhạt, đó là món phô mai ngọt trắng miệng sau bữa cơm của cậu... Tôi phát điên, trong WC đi tới đi lui.

Ngày hôm sau buổi sáng 6 giờ, một đêm không ngủ tôi ngay cả bữa sáng cũng không kịp làm, mắt mặt ôm quần áo chạy qua sào huyết tình yêu của ba mẹ già.

“Manh Manh...”

“Manh Manh!”

Tôi ý chí rã rời quay lại, liếc xéo Chung Ý một cái, tinh thần sa sút mà nói: “Có việc?”

Chung Ý xoa xoa cằm, “Còn chuyện gì có thể đã kích em hơn cả chuyện của Ngô Việt?”

Chuyện đại sự liên quan đến trình tiết trong sạch của tôi.

Tôi u buồn thoáng nhìn, tiếp tục ôm đầu xoắn xuýt.

Khoảng thời gian nghỉ trưa, tôi nhìn nghiêng sườn mặt Chung Ý, đấu tranh có nên cùng anh thương lượng hay không, tí mi nghĩ lại, tuy rằng anh ấy ngày thường cà lơ phất phơ, nhưng bên cạnh tôi người có thể tin cậy được cũng chỉ có hoa hoa đại thiếu này.

“Cái đó...”

Anh nhướn mày, nhìn biểu tình muốn nói lại thôi của tôi, “Em muốn nói cái gì?”

“Em muốn nói,” tôi hít sâu một hơi, “Em...”

“Em yêu anh rồi?”

“Anh nên đi khám bệnh đi.” Tôi do dự, không biết là anh có xem thường hay không, “Là... vấn đề tình cảm. Cái đó, em muốn nói, nên làm thế nào để một người đàn ông không còn hứng thú với em?”

Chung Ý trầm mặc thật lâu, “Thật ra hiện tại có rất ít đàn ông đối với phụ nữ u ám như em có hứng thú, đương nhiên, anh khác biệt với mấy người đàn ông tầm thường đó.”

Tôi kiềm chế xung động muốn bóp chết anh, “Anh làm ơn trả lời nghiêm chỉnh chút cho em.”

“...Anh trả lời rất là nghiêm chỉnh rồi.” Anh thấp giọng lầm bầm một câu, sau đó nói: “Làm cho một người đàn ông giảm đi hứng thú với một người phụ nữ thì, vô luận là cự tuyệt hay nhân tố kẻ thứ ba đều có thể đơn giản làm đối phương buông tay, thế nhưng nếu có hứng thú mãnh liệt thì... Gần như là không thể cản trở, càng từ chối càng làm cho bọn họ có cảm giác chinh phục.”

Tôi hơi đỏ mặt hỏi: “Thực sự một chút phương pháp cũng không có?”

“Đó là lấy độc trị độc, chuyện đàn ông phản cảm nhất phụ nữ không ngoài là tùy tiện mất tự trọng, thí dụ như trong sinh hoạt cá nhân X loạn,” Chung Ý nhún nhún vai, “Tuy nhiên hiện tại đám phụ cũng rất có thị trường, cho nên...”

Tôi bưng trán, làm sao cũng không làm được sinh hoạt cá nhân X loạn: “Vậy nếu như nói cự tuyệt...”

“Em cự tuyệt qua sao.”

Tôi ngượng ngùng gật đầu.

“Vậy cũng không được.” Chung Ý nghiêm chỉnh như nhân sĩ chuyên nghiệp: “Chỉ có cự tuyệt vẫn không đủ, nếu đối phương kiên trì không ngừng, em cũng chỉ có thể cùng người đó trường kỳ kháng chiến tiếp tục, mãi cho đến khi có một người trong hai chịu không nổi rút lui mà thôi. Còn có một phương pháp rất tốn thời gian, tuy nhiên cần phải làm tốt công tác bảo mật, mới có hữu dụng. Chính là đi xa tha hương, không cho bất luận người nào tiết lộ địa chỉ của em, đàn ông mà, mấy thứ ngon ngọt không ăn được sẽ dần hết hy vọng chờ đợi, em lại không xuất hiện trong tầm nhìn trêu chọc người ta, tối đa một hai năm, người ta sẽ tìm được mùa xuân thứ hai của mình.”

Tôi “À” một tiếng: “Giá thành rất cao nha, thực sự vạn bất đắc dĩ thì em sẽ cân nhắc.”

Anh bỗng đứng lộ ra dáng tươi cười, hai tay chống dưới cằm, đột nhiên nói: “Thế nào, đứa nhỏ kia rốt cục nhìn không được ra tay với em rồi.”

Tôi thẹn quá hóa giận: “Không có! Anh cho là mọi người đều có tư tưởng xấu xa giống anh sao, em đi làm tiếp đây.”

Anh cười tủm tỉm vẫy tay với tôi: “Đối với thanh niên đừng quá thô bạo, thiếu niên thời kỳ dậy thì cũng có tâm hồn yếu đuối như thiếu nữ a.”

Tôi cũng không quay đầu: “Cút——.”

Sau khi tôi trở về chỗ ngồi của mình mấy nữ nhân viên bên cạnh tôi tốp năm tốp ba tụ tập bắt quai: “Tổ trưởng, các người quan hệ sao...”

Tôi hướng về phía mấy cô nàng xuân tâm nhộn nhạo này xua xua tay: “Đi đi đi, đều đi về làm việc cho tôi, đừng nghĩ tới anh ta nữa, cẩn thận coi chừng ngay cả xương cốt cũng bị nuốt không còn một mảnh. Ngày hôm nay mỗi người các cô phải hoàn thành ít nhất hai trăm cuộc gọi, nhanh đi nhanh đi.”

Tôi trong tình cảnh bị thảm cào tóc vài cái, đuôi mắt liếc qua một thân quản lý trang phục đen, cũng giống như tôi đi trên con đường tối tăm, tôi cả ngày đều liếc xéo cô nàng.

Phòng chừng là bị tôi nhìn đến sợ hãi, sau khi tan tầm quản lý chủ động đến trước chỗ ngồi của tôi cười tán dóc: “Gần đây công việc không tệ, ừ... Chuyện tăng lương tôi sẽ phản ánh với giám đốc.”

☹, lẽ nào ánh mắt theo đuổi của tôi làm cô ấy nghĩ tôi muốn lên lương?

“Thật ra, quản lý, tôi chỉ muốn hỏi cô một vấn đề. Tôi muốn nói... Cô bình thường làm thế nào để làm cho đàn ông mất hứng thú với mình?”

Quản lý: “...”

“Khụ, ý của tôi là, cô làm thế nào để vứt bỏ đàn ông?”

Cô ấy phát bệnh u tối nhìn tôi: “... Còn không có đàn ông nào từng theo đuổi tôi.”

Ở bên ba mẹ ăn chực nán nã hết ba ngày, mấy ngày nay dường như phối hợp với tâm tình của tôi, thành phố F ba ngày này liên tục đều là mưa dầm liên miên.

Mặc dù ngày ngày đều phải chịu đựng ánh mắt khinh bỉ của bọn họ, tôi vẫn lù lù bất động.

Ấm ức nhất là còn biến thành đối tượng mới bị trêu chọc của Chung Ý, có lúc có cả Ngô Việt, anh cũng không gì tránh né đùa giỡn tôi.

Đối với Ngô Việt, tôi cũng chỉ có thể nỗ lực kéo lại cự ly, dần dần làm cho bản thân không có thời gian suy nghĩ đến. Có lúc tôi thậm chí còn cho rằng có thể là vì quên Ngô Việt, tôi mới cho phép Tây Cố càng lúc càng đến gần mình, cách nghĩ này rất tiện, bầu không khí không lạnh mạnh trong lòng mỗi người cũng im hơi lặng tiếng lan tràn...

Gây ra cục diện khó có thể thu dọn ngày hôm nay, cũng là đáng kiếp tôi.

Năm giờ rưỡi, đúng giờ tan tầm.

Tôi chỉnh đốn xong tài liệu, cầm cây dù đi cùng các đồng nghiệp một đường đi xuống khỏi văn phòng.

“Ồ, cậu ta là ai vậy...”

“Là em trai người nào trong công ty sao...”

Càng gần cửa công ty, phía trước nhao nhao ồn ào. Tôi thuận miệng hỏi một dì bên bộ phận nhân sự mới đi vào từ ngoài cửa: “Làm sao vậy?”

“Là một thân thích nhà ai đó, một thiếu niên xinh đẹp, ở bên ngoài chờ người.”

Trong lòng tôi đột nhiên có dự cảm không ổn, đi tới gần cửa thì thấy Nhâm Tây Cố đang tựa ở trên tường phòng bảo vệ, cặp sách vắt ngang trên vai trái, nhất thời bách vị tạp trần.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Cậu thờ ơ quay đầu qua nhìn thấy tôi thì bỗng dừng đứng thẳng dậy, từ trong màn mưa hướng về phía tôi bước tới.

Tôi mím môi, cứng rắn định chỉ ý nghĩ xung động rất mất mặt muốn quay đầu bỏ chạy, than thở bản thân cũng có lúc bị người chặn trước cửa công ty hết nửa ngày như thế này.

Mấy nữ lang xung quanh nhìn Nhâm Tây Cố hung thần ác sát đang bước nhanh tới đều quay đầu chuyển hướng qua tôi: “Tổ trưởng, cậu ấy là người thân của cô?”

Tôi quanh co nói: “Xem như là em trai tôi.”

“Tôi không phải là em trai của chị.” Nhâm Tây Cố chạy tới trước mặt tôi, lạnh lùng nói.

Người bên ngoài nhìn thấy bầu không khí không ổn, vội vàng hòa giải: “A, cãi nhau? Mạnh Mạnh cô tuổi lớn hơn, nên nhường một chút...”

Mặt tôi tối sầm, dựa vào cái gì hả, tuổi lớn hơn thì phải làm bánh bao sao.

“Thím hai, đừng nhiều chuyện.” Nhâm Tây Cố âm u liếc mắt nhìn cô nàng, ánh mắt khủng bố đó làm cho cô nàng sợ đến mức thối lui hai bước.

Tôi đỡ trán: “Có chuyện gì đi về rồi nói.”

“Đi về đâu chứ?” Cậu cười giễu nói, vẻ mặt như mưa rơi trên núi.

Tôi không trả lời, trực tiếp mở dù đi ra ngoài.

Cậu oán hận đứng tại chỗ mấy giây, bực dọc cúi đầu đuổi kịp tôi.

Con mưa càng lúc càng lớn, ngày rất lạnh, cậu cũng không bung dù, toàn thân trên dưới đều ẩm ướt. Tôi hít một hơi, dừng lại bước chân: “Tây Cố, dù

của em đâu.”

“Ngày hôm nay không mang dù.”

“Em là cố ý sao.” Tôi trực tiếp làm rõ: “Mấy ngày nay đều là mưa dầm liên miên cũng không phải là mưa to đột phát. Thân thể là của em, đừng tưởng rằng lúc nào cũng dùng khổ nhục kế là thông qua.”

Cậu đứng ở trước mặt tôi, thấp giọng nói: “Vậy đối với chị thì sao, đối với chị có được thông qua không. . .

“Em đừng rầy rà như vậy nữa!” Tôi trừng mắt nhìn cậu, tiếng mưa lớn dần rót trên mặt đất gây nên âm thanh ồn ào làm cho tôi thêm tâm phiền ý loạn, sau cùng nửa thỏa hiệp nâng cao tay lên nhường cậu đi vào: “Tự cầm lấy dù đi.”

Vóc người của cậu chênh lệch xa với tôi, miễn cưỡng nghiêng dù hướng về bên này của tôi, thân thể ướt sũng cũng tận lực không chạm vào bộ đồ của tôi nửa phần.

Tôi nhìn về mặt của cậu bị đông lạnh đến trắng bệch, xoa xoa huyết thái dương đã bắt đầu đau.

Con người ai cũng có cảm tình, cậu từ lúc mới tới vai tôi đến như bây giờ, có thể nói là do tôi từng chút từng chút nuôi lớn thành một thước tám.

Chiều cổ cậu nhiều năm như vậy, nuôi dưỡng cậu cho cao to, loại cảm tình này khó có thể hình dung, tôi là con gái một, có lẽ đây là cảm giác có anh em ruột thịt, nên chiều cổ cũng thành hiển nhiên.

Bởi vậy đối mặt với tình yêu ngưỡng mộ của cậu, trong lòng tôi tràn ngập thẹn cảm cùng cảm giác tội lỗi.

Chúng tôi trực tiếp ở ven đường đón taxi quay về, chủ tài xế nhìn kính chiếu hậu thấy tôi trang phục khô ráo cùng Nhâm Tây Cố toàn thân trên dưới gần như ngấm ở trong nước, sang sang nói: “Cậu nhóc này, tuổi còn nhỏ mà rất thương chị gái nha, nên như vậy, đàn ông nên yêu thương phụ nữ.”

Tây Cố không lên tiếng.

“Hiện giờ tuổi trẻ đa số đều ẻo lả, lần trước ở sân bay chú chở một cái đầu đồ nha, chắc chắc, còn trang điểm son môi nữa, chú đây tuổi tác không nhỏ, nếu như là con trai nhà chú nhất định lôi ra đánh. . .”

Chủ tài xế thực sự rất khéo nói chuyện, cho dù Tây Cố không có phản ứng gì, chủ ấy cũng có thể một đường lăm bằm tới dưới lầu tiểu khu của chúng tôi.

Đưa tiền xong tôi mở dù đi ra ngoài, Tây Cố từ bên trong xe đẩy dù của tôi ra: “Cũng chỉ còn hai ba bước, dù sao đi nữa cũng dầm ướt rồi.”

Khi lên lầu trong lòng tôi cũng còn chút vướng mắc, mở cửa nhà mình xong thấy Tây Cố vẫn ngây ngốc theo sau lưng tôi, không khỏi cả giận nói: “Còn không mau quay về tắm thay quần áo, muốn chết sớm một chút sao, như vậy chị cũng không muốn cản em.”

Cậu bình tĩnh nhìn tôi một lát, xác định tôi sẽ không đột nhiên bỏ chạy, mới móc chìa khóa ra đi mở cửa.

Đoán chừng cậu lấy tốc độ hòa tiễn, không tới ba phút, từ phía cửa chính truyền đến tiếng chuông điện.

Tôi nhìn cậu vẫn như cũ trang phục ướt như chuột lột, không khỏi toát mồ hôi: “Em còn không đi thay quần áo.”

Cậu xấu mặt: “Tôi qua bên này của chị tắm.”

“...”

Tôi đen mặt do dự, dù sao đi nữa việc này sớm muộn gì cũng phải vạch trần, thẳng thắn ngay trong nhà mình giải quyết đi. Tôi nghiêng người cho cậu đi vào nhà: “Quần áo bẩn tự em giặt đi.”

Cậu cũng không khách khí, gạt đầu, chân trần từng dẫu từng dẫu nước lạch bạch đi đến phòng tắm.

Tôi ở trong nhà bếp nấu nồi canh gừng, thuận tiện lấy ra mấy hộp bánh pudding để lên bàn cho cậu làm món tráng miệng.

Tây Cố một bộ T-shirt từ trong nhà tắm đi ra, chán ghét nhíu mắt: “Tôi không uống canh gừng.”

“Chị cho vào rất nhiều đường đỏ, đủ ngọt rồi. Canh gừng khử hàn, em tốt xấu gì cũng phải uống cho chị.”

“Chị cho rằng chỉ cần là ngọt tôi đều thích.”

Tôi giận tái mặt trừng mắt: “Ngồi xuống!”

Cậu không cam lòng tình nguyện, xấu mặt đặt mông ngồi xuống.

“Uống canh!”

Cậu quay đầu liếc tôi, tôi cương quyết không gì sánh được liếc lại.

Nhâm Tây Cốc khó chịu lấy chén muống gõ vào nhau vang vang, múc một muống nước canh nuốt vào xong, nhắm mắt, đem muống ném xuống, híp mắt nâng chén ngửa đầu, trong vòng mười giây toàn bộ sạch sẽ không còn gì.

Tôi buồn cười, thiếu chút nữa vươn tay sờ sờ mái tóc còn đang ẩm ướt của cậu đổ một tiếng “Ngoan~”

“Cho tôi.” Sau khi cậu uống xong không một chút khách khí đòi bánh pudding.

Sau khi tôi lột lớp plastic đưa cho cậu, một cái bánh pudding đại khái to bằng lòng bàn tay, cậu ăn xong mặt mày giãn ra sung sướng, tôi lại đưa cho cậu cái thứ hai, cậu liền an phận ngồi bên cạnh tôi chậm chậm ăn tiếp.

Tôi nghiêm mặt nghiên đầu nhìn cậu, cậu là mảnh thú mà tôi nuôi dưỡng thuần phục, thế nhưng tôi phải đẩy cậu ra.

“Tây Cốc.” Tôi nhẹ giọng nói, “Em nên đem tầm mắt chuyển sang mấy cô bé bên cạnh.”

Cậu dừng lại động tác, chuyên chú nhìn về phía tôi.

“Chị đã không còn trẻ như vậy,” tôi chăm chú nhìn lại cậu, bình tĩnh nói, “Qua hai năm nữa, chị cũng muốn có gia đình của mình. Thế nhưng em không giống như vậy, em còn nhỏ, em còn có rất nhiều cơ hội... Nhưng phụ nữ thì không đồng dạng như vậy.”

Cậu bắt lấy tay tôi, hơi hấp tấp nói: “Chị hiện giờ cũng không phải là rất già mà, qua hai năm nữa tôi cũng lên đại học, đến lúc đó có thể một mặt kiểm soát một mặt...”

“Không được.” Tôi lắc đầu cắt đứt lời cậu: “Chờ em lên đại học, chị đã 26 tuổi, đến khi em tốt nghiệp đại học, chị đã 30, sau khi tốt nghiệp em còn công việc, gây dựng sự nghiệp... Chị có thể đợi được bao lâu?” Tôi nhẹ nhàng xoa đầu cậu: “...Chị đợi không nổi, Tây Cốc.”

Cậu không tự giác nắm càng chặt, hơi đau tay tôi: “Tôi có thể trong thời kỳ đại học tìm công việc, sẽ trong vòng một năm sau khi tốt nghiệp...”

“Những thứ này hiện giờ chỉ là miệng nói suông.” Tôi thanh tĩnh mà tàn nhẫn chỉ ra: “Hiện tại em không có tư cách hứa hẹn. Mấy lời thề ước này luôn thay đổi thất thường, ai có thể bảo chứng vĩnh viễn bất biến? Chị trong mắt em, coi như tuổi còn trẻ, tiếp qua vài năm, đợi đến khi em nhìn thấy nếp nhăn trên mặt chị, rồi mấy cô gái trẻ tuổi ái mộ theo đuổi bên cạnh, có thật sẽ không làm cho em dao động? Mà xây dựng một gia đình đòi hỏi những cái gì, em từng nghĩ qua chưa? Em có chuẩn bị tâm lý chống đỡ gánh nặng trọng lượng xây dựng nên một gia đình sao. Em cũng chỉ là một đứa trẻ, những điều này hiện tại đối với em mà nói chỉ là những trách nhiệm xa xôi ở tương lai, nhưng đây là những cấp bách trước mắt của chị, em có thể cho chị sao? Em có thể bảo chứng sự yên bình của chị sao?”

Mặt cậu dần dần trắng bệch, bỗng nhiên ôm lấy tôi, nhưng cũng rõ ràng biết là hôm nay bản thân không cho được tôi cái gì, ngay cả hứa hẹn cũng không thể, chỉ là không ngừng lẩm bẩm nói: “Chờ tôi...Manh Manh, chờ tôi... Có được hay không?”

Tôi không có lên tiếng.

Chỉ là mù mịt, nhớ tới Chung Ý đã từng cảnh cáo.

Đừng cầm đầu xuống dưới, Manh Manh...

Cậu ấy sẽ hủy hoại mày đó.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Có đôi khi tôi thấy tôi vừa vứt bỏ đi thứ gì đó, mơ mơ hồ hồ, trong lòng hốt hoảng chạm không được.

Đại đa số thời gian lý trí lại nói cho tôi biết như vậy là tốt, thiên tính sở trường nguyên bản của nhân loại là xu cát tị hung.

Tôi cũng không phải một người ưa mạo hiểm mưu cầu danh lợi, bởi vì tôi biết mình gánh không nổi hậu quả.

Hay là tôi ngôn từ nông cạn, vô pháp miêu tả rõ ràng loại cảm giác này, khả năng của tôi có thể làm là ngay trước khi nguy hiểm này mầm sẽ đem nó bóp chết.

“Cần thêm chút mứt hoa quả không?” Tôi từ trong lò vi ba lấy ra bánh quy vừa mới sấy giòn, thêm vào một lớp mứt dâu.

Nhâm Tây Cồ gật đầu, nhận lấy.

“Em tự ăn xong rồi bỏ vào bồn rửa chén, lát nữa chị sẽ rửa.”

Sau ngày ngả bài ấy, hôm sau tôi nên làm như thế nào thì vẫn làm như thế ấy, chăm sóc cậu vẫn là chuyện nhất định, nhưng ngoại trừ giống như ngày xưa lo liệu bữa ăn hàng ngày của cậu, những tiếp xúc khác tôi trực tiếp ngăn chặn.

“Chờ một chút...” Nhâm Tây Cồ bỗng đứng từ phía sau nắm giữ tay tôi: “Chị không cùng với tôi?”

Tôi cười nói: “Đã là người lớn như vậy, còn muốn có người ăn cùng.”

Cậu nín thở, nhả ra: “...Một người ăn không có ý nghĩa.”

Tôi rút tay về một chút: “Tây Cồ, em không còn là một đứa trẻ, đừng dính lấy chị nữa.”

Cậu hé môi, dường như muốn nói gì đó, tôi không đợi cậu mở miệng, trực tiếp về phòng, đóng cửa lại.

Nhâm Tây Cồ từ trước đến nay không phải là một người ngu ngốc, ngược lại, cậu thông minh mà miễn cảm, thiếu hụt cảm giác an toàn.

Sau vài ngày liên tiếp không nóng không lạnh từ chối, cậu trước khi đi ngủ gọi qua cho tôi một tin nhắn ngắn:

Ngày mai không cần làm bữa sáng và cơm tối cho tôi, tôi ăn ở bên ngoài.

Tôi nhẹ vuốt màn hình, cũng tốt, cứ như vậy, dần dần xa ra cũng không phải là chuyện không tốt.

Nhưng có lẽ là mấy năm nay đều quen thuộc sáu giờ rời giường lo liệu bữa sáng cho cậu, ngày hôm sau thời gian vừa tới, đồng hồ sinh học đúng giờ kéo tôi tỉnh dậy.

Tôi mắt nhắm mắt mở xỏ dép, một thân áo ngủ lười thối vào nhà bếp, tại thời khắc đầu ngón tay chạm vào cửa tủ lạnh, tôi sợ hãi cả kinh bỗng đứng tỉnh táo lại.

Nắm tay che mặt, tôi cười khổ, quay đầu về phòng ngủ của mình, nhưng nằm ở trên giường làm thế nào cũng không ngủ lại được.

Từng phút từng giây trôi qua, tôi nghe ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân nhanh nhẹn.

“Nhâm Tây Cồ, Nhâm Tây Cồ!”

Sở Kiều gõ cửa bên cạnh lớn tiếng gọi.

Qua nhiều lần, thanh âm mở cửa sắt vang lên, cậu khó chịu nói: “Cậu làm gì không ấn chuông cửa, ầm ỉ muốn chết!”

Sở Kiều hoàn toàn không bị khẩu khí hung ác đó dọa té: “Ầm ỉ cũng kệ, cậu nhanh một chút, đến muộn phải giúp tớ chép sách!”

“Thần kinh!”

Cửa sắt phịch một tiếng đóng lại, trên hành lang thanh âm của cậu dần dần rút đi...

Hai đứa nhóc xấu tính này cảm tình cũng thật là tốt.

Tôi gối tay sau đầu, đột nhiên nhớ tới có một lần gọi điện thoại cho Nhâm Tây Cồ thì Sở Kiều tiếp điện thoại, khi đó Tây Cồ còn đang tắm... Khụ! Tôi quíu dít tự gõ đầu mình, tư tưởng làm sao mà không thuần khiết như thế.

Như vậy cũng tốt...

Tôi thở ra một hơi, buồn ngủ không biết vì sao lại kỳ diệu quay về.

Có chút yên tâm lại có chút không như ý...

Đã là người trưởng thành ai lại tiếp tục tin tưởng chuyện đồng thoại? Kỳ thực mỗi người không hẳn là không thể thay thế, phía sau hy vọng chung quy vẫn là thất vọng, tôi nghĩ tôi cảm thấy mất mát không phải vì là bị thay thế, mà là bị thay thế này lại nhanh như vậy.

Phải thừa nhận là lòng tự trọng của tôi có phần chút ít bị thương.

Vài năm nay đều nuôi không cậu rồi ——

Một giấc ngủ lại kết quả chính là ngủ quên.

Tôi xấu hổ che mặt, nơ áo đồng phục vẫn là ở trên xe taxi mới tùy tiện đeo vào, đến muộn một lần là bị trừ hết tiền thưởng chuyên cần, trong lòng tôi khóc ra máu, liền tiếp thúc giục chủ tài xế liều mạng phóng xe.

“Chờ một chút——“

Khi chạy vào công ty mắt nhìn thấy cửa thang máy sắp đóng, tôi rống lớn kịp lúc nhảy vào thang máy, hộp trang điểm cũng móc ra đến trên tay.

“Hác... Hác Mạnh?”

Bộ phận của tôi ở tầng năm, thời gian có hạn, bởi vậy khi nghe tiếng gọi quen thuộc đó tôi còn đang mẫn liệt quên mình đang ở trong thang máy soi gương dặm phấn... Vài giây sau tôi mới liếc mắt qua, lờ mờ đến về mặt kính ngạc của Ngô Việt cùng các nhân viên chủ quản, son phấn trên mặt hầu như muốn đổ rào xuống, hình tượng mặt lạnh tôi dụng tâm tiến hành đã lâu——

Rất bi thương a.

Nỗ lực bày ra một nụ cười mỉm, chuông thang máy hợp thời “Đình” một tiếng vang lên, tôi hướng về phía bọn họ gật đầu, bình tĩnh tự nhiên đi đến bộ phận của mình.

Mở cửa tiến vào xong, các tổ viên bắt quái bắt đầu quay sang tôi nói: “Tổ trưởng, hiếm khi cô hôm nay đến muộn. Tuy nhiên cô vận khí thật tốt, trước đó lão tổng thông báo đến các chủ quản cùng quản lý bộ ngành đi họp, cô đến sớm không bằng đúng dịp, sáng nay chủ quản với quản lý cũng không có mặt!”

Xác thực là tôi tới sớm không bằng tới đúng dịp, khi tôi xâm nhập vào trong thang máy vừa vận chính là các nhân viên chủ quản lên tàu, vừa may mắn lại vừa bị thăm chính là gặp mặt các bộ phận khác, tuy rằng không cần trực diện đối mặt với lửa giận của chủ quản, nhưng sau này khó có thể không bị quản lý lấy lý do việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài mà khấu trừ tiền lương.

Cả ngày trạng thái có chút không tốt, sau khi tan tầm không cần nhanh chóng gào thét chạy trở về, tôi ý chí rồi quyết định dứt khoát giải quyết ở căn tin công ty.

Lão tổng là người Singapore, Hán ngữ nói rất lưu loát, trong công ty người nước ngoài tóc vàng mắt xanh không nhiều lắm, giai cấp nông cốt đa số cũng giống chúng tôi người châu Á da vàng mắt đen.

Đương nhiên bọn họ rất ít khi xuống căn tin, nhưng lương tâm mà nói đầu bếp ở căn tin này tay nghề không tệ.

Bụng thức ăn chọn một vị trí thanh tịnh ngồi xuống, cái mông còn chưa nóng lên, đối diện đã bị một người khác chiếm giữ.

Hệ thống sưởi trong căn tin xông người đến choáng váng, Ngô Việt đem áo khoác tây trang móc ở khuỷu tay, bên ngoài áo sơ mi màu lam mặc một chiếc áo dệt kim màu xám cổ chữ V, đem cà vạt kéo ra, hướng về phía tôi tươi cười: “Nơi này có người không, không ngại mình ngồi chứ?”

Tôi đáp ứng lắc đầu: “Đương nhiên không ngại.”

Nhanh chóng mang những ý nghĩ luống cuống gác lại, tuy rằng còn có chút khó xử, tuy nhiên tôi còn có khuôn mặt than, ai cũng không nhìn ra bên trong tôi đang cực kỳ phát điên: “Chung Ý lại đi hẹn hò rồi?” Thấy cậu ấy lẻ loi một mình tôi liền biết.

Ngô Việt cười gật đầu: “Ngày hôm nay sao cậu lại ở công ty ăn, vừa thấy cậu xuống căn tin còn tưởng mình nhìn nhầm, kết quả lại gần, quả nhiên là cậu.”

Tôi nói: “Làm nghĩa vụ hầu hạ lâu như vậy, dù sao cũng cần có lúc nghỉ ngơi. Nhưng ngược lại cậu, sao chưa đi gọi món ăn, nhìn mình ăn như vậy cậu sẽ no bụng sao.”

Ngô Việt lắc đầu: “Mình không đói bụng, ở công ty có ăn qua.”

Tôi nhướng mày: “Ồ! Lấy chức quyền quản lý trốn trong phòng làm việc ăn vụng.” Trong lòng tôi âm thầm cảm khái đáng tiếc tổ trưởng không có phòng làm việc riêng, chẳng thể lẻ thẳng khí hùng đi làm biếng thuận tiện thử bằng mặt không bằng lòng một chút.

Cậu ấy vẫn cười như cũ: “Cậu cứ chuyên tâm ăn cơm đi, chờ chút nữa mình đưa cậu về nhà.”

Đường đi về không tính là quá dài.

Xe từ cầu vượt chạy xuống như nước chảy, xung quanh mình một loạt ánh đèn xe trong bóng đêm như có một loại ôn tồn mỏng manh, đèn xe như nước lũ nối đuôi nhau tiến về phía trước.

Tôi mở nửa cửa sổ, ánh đèn đường mờ nhạt nhu hòa trên đầu rót vào bầu trời muôn màu muôn vẻ của thành thị, cây cối hai bên bị bóng đêm nhuộm thành xanh thẫm, rào rào rút lui về sau, năm tháng thời gian cũng như thế này cuộn cuộn trôi.

Trong xe nhạc nhẹ lắng lắng, gió từ cửa sổ xe thổi vào, vỗ về chơi đùa tóc chúng tôi.

Đi qua khu náo nhiệt, tốc độ xe chậm lại.

Chúng tôi có thể tùy ý trò chuyện về những đề tài không quan trọng, khi xe dừng lại ở nơi đèn đỏ kế tiếp thì cậu ấy đột nhiên nói: “Manh Manh, mình dự định năm sau kết hôn.”

Trong lòng tôi lơ mơ, chậm nửa giây mới phản ứng ra, gượng cười: “Việc này... Chúc mừng a, tháng mấy kết hôn? Trước đó làm công tác bảo mật tốt như vậy.”

“Chắc cuối tháng ba.” Cậu ấy nói, sau đó lại bổ sung một câu: “Cô dâu là bạn học cùng trường đại học với mình.”

Tôi “À” một tiếng, đột nhiên cảm thấy bản thân bị thăm không chịu nổi, nhiều năm như vậy, không bỏ được vẫn là không bỏ được, nếu là thăm mền từ đầu tới đuôi, vì sao bây giờ đại náo đột nhiên lại biểu lộ ý nghĩ rút gân như vậy?

Trong lòng cậu ấy vẫn như gương sáng, cho nên mới chặt đứt niệm tưởng của tôi.

Vì vậy tôi chỉ có thể nghèo nàn nói mấy lời kịch “Chúc mừng”, như ngồi trên đồng lửa đến khi xe chạy đến tiểu khu, lập tức khom người nói hẹn gặp lại, từ trong xe đi ra...

“Chị Hác Manh.” Trên thực tế, hiện thực nói cho tôi biết không chỉ có bị thăm nhất chỉ có bị thăm hơn.

Sở Kiều đứng bên cạnh Tây Cổ cao lớn, vốn đáng vẻ cao gầy, cũng mang theo chút ý vị như con chim nhỏ nép vào người. Nhâm Tây Cổ ý vị không rõ, chỉ là tầm mắt nhìn theo công tiểu khu.

“Em với Tây Cổ đợi chị cả buổi, thì ra chị đang vội vàng hẹn hò nha.”

“Không phải vậy, anh ấy là đồng nghiệp của chị.” Tôi lắc đầu, nỗ lực thu dọn thất ý trên mặt.

Tôi nghĩ sang năm thật nên đi chùa miếu cầu xin hoa đào, hôm nay bên người tôi chỉ có hai đoá hoa này, đều không động đây, hay là không thể động vào.

Mùi vị này, trần trọc trần trụi không thể chịu được.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 28.

“Tìm chị có chuyện gì?” Trong lòng tôi mặc niệm trước thái độ vì nhân dân phục vụ, chuẩn bị dốc lòng làm tốt.

Sở Kiều thân thiết chủ động kéo tay của tôi: “Chị Hác Manh, chúng ta trước ăn vài thứ, đến nơi rồi bàn lại.”

Quả nhiên là loại hình cường thế, ngay cả hỏi tôi cũng không có, trực tiếp đưa ra chủ ý. Trong lòng tôi cũng không muốn cùng mấy nhóc con này tính toán, tuy rằng không có muốn ăn, nhưng tính ra cũng có thể chiếm một vị trí ngồi phôi hợp.

Nhâm Tây Cổ bước từng bước sau chúng tôi, không nhanh không chậm đi theo, không có nói thêm vào. Chỉ khi nhanh đến trước cửa một tiệm cà phê gần nhất thì mới lạnh nhạt nói: “Là chỗ này đi.”

Tôi âm thầm sờ sờ hầu bao, chỉ cần hai tiểu quỷ này không quá phận, tôi còn có thể mời nổi bọn họ.

Đang cầm thực đơn, Sở Kiều và Tây Cổ chọn Italian latte cùng Cappuccino, tôi thêm vào một miếng bánh mousse dâu tây.

“Nghĩ không ra là chị Hác Manh thích ăn mấy món ngọt này.” Sau khi món bánh bung lên cô ấy nói.

Tôi lắc đầu nhẹ nhàng đẩy miếng bánh mousse về hướng Tây Cổ.

Cậu giương mắt nhìn tôi một chút, đẩy món bánh ngọt ra.

Ah!

Tôi bùng tỉnh đại ngộ, đoán chừng là có tiểu cô nương ngưỡng mộ trong lòng ở đây, cho nên mắc cỡ xấu hổ nha.

“Không sao, không sao, thích ăn đồ ngọt cũng không phải là chuyện mất mặt gì, đây là chị đặc biệt chọn cho em.” Tôi một lần nữa đẩy miếng bánh mousse lên trước mặt cậu, đừng cho rằng tôi nhìn không ra tầm mắt của cậu khi nhìn đến tủ bánh ngọt thì bỗng nhiên sáng ngời.

Nhâm Tây Cổ cau mày, đôi mắt đẹp hơi hung dữ kia dừng trên mặt tôi vài giây, cầm cái nĩa lên xiên trái dâu to trên miếng bánh mousse đưa vào trong miệng.

Dáng tươi cười trên mặt Sở Kiều thu lại, dường như không có chuyện gì tiếp tục cùng tôi nói chuyện phiếm, tôi mới biết được thì ra đi Nhâm với chú Nhâm đều ở vùng khác, mà F trung dạy học hoàn cảnh tương đối nghiêm khắc, thường xuyên tổ chức trao đổi giữa học sinh cùng phụ huynh, trước giờ Nhâm Tây Cổ vẫn buồn bực không hề rằng mà cáng đáng, cậu bình thường cũng không nói ra, trong lớp học cũng không ai biết tình trạng gia đình của cậu, bởi vậy sau khi nhiều lần phụ huynh vắng mặt bị coi như là bất tuân, trường học cưỡng chế cậu mau chóng liên hệ thông báo đến phụ huynh.

Tôi đầu đầu nói: “Chị đại diện cho phụ huynh của Tây Cổ?” Cứ như thế thì rõ ràng bị đánh đồng làm già đi rồi: “Chú Nhâm với đi Nhâm đâu rồi?”

Tây Cổ đột nhiên mở miệng: “Nên gọi bà ấy là Lưu phu nhân đi, đi Nhâm sớm đã không thích hợp.”

Sở Kiều có chút xấu hổ nói: “... Ba em gần đây kinh doanh tương đối bận rộn, còn ở bên ngoài công tác, không kịp trở về. Còn đi Lưu đang ở Thượng Hải, nghe nói cuối năm trước mang thai, không thể đi chuyến.”

Nhâm Tây Cổ ở một bên nghe, từ đầu tới cuối ngay cả mí mắt cũng không động.

Tôi đỡ trán, tự nhiên là không tiện từ chối.

Tuy nói bà con xa không bằng láng giềng gần, tôi là hàng xóm thế nhưng còn phải xử lý chuyện của ba mẹ người ta, chắc, không nhận chút hối lộ nào thực sự là tổn thất.

Sáng thứ sáu xin công ty nghỉ chạy một chuyến đến F trung, chủ nhiệm lớp là một giáo viên mới vừa tốt nghiệp được một năm, tuy rằng nói chuyện không nghe xuôi tai, nhưng thanh niên mới ra xã hội tình cảm mạnh mẽ hoài bão như vậy, nhiệt huyết muốn làm cái gì thì làm cái ấy, chỉ là qua thời gian lâu dài, nhiệt tình dần dần bị ngăn trở lạnh nhạt mãi mòn đi, giống người trưởng thành lăn lộn trong chảo nhuộm của xã hội, thờ ơ giống như chết lặng.

Phương diện của tôi khác biệt nên không nói nhiều lắm, trọng điểm là thổi phồng lập đi lập lại Tây Cổ đáng thương cỡ nào, không có cha để dựa vào mẹ thì không thương, bên ngoài cậu hung ác nhưng trái tim thì yếu đuối mẫn cảm, mong muốn thầy giáo có thể chiếu cố bao dung Tây Cổ, chỉ dẫn cho con cừu nhỏ lạc đường.

Làm công việc thần thánh thầy giáo này, tràn đầy ý thức trách nhiệm cùng tâm tình trách trời thương dân cũng là sự thiết yếu.

Sau khi thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, câu oán hận kết thúc đoạn tâm sự rớt xuống thì Tây Cổ cùng chủ nhiệm lớp đều nổi da gà.

Chuyện kết hôn của Ngô Việt không lâu sau trong một tiệc rượu của công ty thì được tuyên bố, là một trong hai nam nhân vật chính có mờ ám với tôi tại công ty. Nam chính thứ nhất là Chung Ý mọi người đều biết là thủy tính dương hoa, nam chính hai Ngô Việt vốn được các tổ viên dưới quyền tôi định nghĩa là người đàn ông rất tốt, hôm nay việc kết hôn này truyền ra, những ánh mắt âm thầm ghen ghét toàn bộ chuyển thành đồng tình, tôi chỉ có thể tiếp tục bảo trì tình trạng bình tĩnh, chịu đựng phán đoán bi tình của mọi người “Chủ rể kết hôn cô dâu không phải là tôi.”

Hai tháng cuối năm quả thật gian nan, tôi thấy trong lòng đã bị biến thành Kim Cương Toàn, tuy nghe người ta hưng phấn làm trò bát quái trước mặt tôi về cô dâu vân vân, tôi mặt cũng không đổi sắc, không cho người khác kiểm được chút đỉnh điểm câu chuyện nào.

Cuối cùng ngày 27 tháng giêng, đến kỳ nghỉ mười ngày.

Tôi liền triệt để trốn trong nhà, ngoại trừ mỗi sáng sớm đi siêu thị mua đủ lương thực trong một ngày, trên cơ bản đóng cửa không ra.

Đêm 30 thì ba mẹ tôi cùng về nhà đoàn viên, giống như năm ngoái cùng trước kia tôi đi qua sát vách gọi cậu, nhưng khi chạm đến một mảnh vắng lặng thì mới nhớ tới hai ngày trước cậu vừa sắp xếp hành lý đi Thượng Hải.

Tôi nghĩ có lẽ là đàn ông trong một phương diện nào đó so với phụ nữ càng quyết tuyệt. Ý định ban đầu của tôi chỉ muốn kéo khoảng cách trở về là bạn bè, cậu liền ở giữa hai bên vẽ ra một cái hào sâu đoạn tuyệt lui tới.

Khi cậu dùng những người khác để cự tuyệt đối mặt với tôi, nhớ đến sáu năm nay trông nom qua lại từng li từng tí, sau cùng tôi cũng có chút đau buồn.

Mùng 2, mùng 3 quay về quê nhà tề tổ, mùng bốn trở về, ngày này ngoài ý muốn là một ngày rất đẹp trời.

Tôi ôm hai cái chân bông một đường đi lên sân thượng, sau khi ngồi ở trên cao hong khô chân ra màu trắng, duỗi mở tay chân, phảng phất như là làm như vậy có thể phơi nắng thông thấu những tâm sự trong trái tim đã tám năm gần sắp mốc meo.

Có tiếng bước chân từ hành lang truyền đến.

Đoán chừng là hộ gia đình nào đó cũng thừa dịp đẹp trời đem chân bông ra phơi nắng.

Tiếng bước chân này không nhanh không chậm, vững vàng hướng về phương hướng của tôi đi tới... Trong lòng tôi chậm rãi lại, bỗng nhiên quay đầu: “Tây...”

“Là mình.”

Ngô Việt cởi xuống áo khoác vải ka-ki, nhẹ giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Tôi sững sốt, tay chân hơi luống cuống xê dịch vị trí: “Ôi, cậu làm sao mà có thời gian đến?” Qua tiếp một tháng nữa sẽ kết hôn, thời gian này không phải nên cùng bạn gái bàn bạc việc hôn sự sao.

Ngô Việt đem áo khoác móc ở khuỷu tay, tùy ý ngồi xuống bên cạnh tôi: “Thật ra ngày hôm nay mình đặc biệt tới tìm cậu.”

Tôi ngạc nhiên nhìn về phía cậu ấy: “Tìm mình?”

“Mặc dù hơi mạo muội,” cậu ấy nghiêng mặt nhìn thẳng tôi: “Chỉ là muốn trước khi kết hôn đem vài thứ sau cùng trong tim bỏ ra.”

Tôi lảng tránh ánh mắt của Ngô Việt, lẽ nào hôm nay cậu ấy lo lắng, sợ tôi sẽ quán quýt si mê cậu ấy.

Tôi buông mắt quan sát: “... Muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi, kỳ thực, mình cũng không phải là loại liều chết quán lấy người khác.”

Cậu ấy có chút do dự, sau khi dừng lại vài giây mới nói: “Mình cũng không biết cậu có phát giác ra hay không... mình đối xử với cậu có chút đặc thù.”

Trong lòng tôi loạn thành một đoàn khó có thể ngừng lại, kinh ngạc không nói nên lời.

“Nhiều năm như vậy...” Cậu ấy cúi đầu khẽ cười một chút, mang theo hoài niệm nhàn nhạt.

“Hác Manh, hồi đó mình đã từng thích cậu.”

Tôi ngây người triệt để.

“Rất kinh ngạc sao, không cần nhìn mình như vậy,” cậu ấy lại thở ra một hơi, hai tay chống ở sau người, híp mắt đỉnh đầu ngênh về hướng mặt trời xán lạn đầu đông: “Sau khi nói ra tâm lý quả nhiên dễ chịu hơn rất nhiều.”

Tôi không có nghi tới, hoàn toàn không có dự liệu Ngô Việt trước khi kết hôn đột nhiên nói cho tôi biết...

“Đàn ông đều có chút thói hư tật xấu.” Cậu ấy nghiêng đầu nói: “Nói thật ra, mình đã từng dao động. Khi một năm trước ở công ty gặp lại cậu, mình thừa nhận mình có dao động qua, lập lòe nước đôi không có biểu thị xác thực mình đã có bạn gái, thế nhưng cô ấy làm bạn mình đã ba năm, tuy rằng là người vùng khác, nhưng cô ấy là một người phụ nữ chăm lo việc nhà rất tốt, mình không muốn có lỗi với cô ấy...”

Tôi cảm thấy trước mắt phải chăng là một hồi ảo tưởng không khống chế được, cậu ấy nói không nhiều lắm, nhưng câu câu kinh tâm.

“Chờ một chút, không phải cậu lúc cao trung có bạn gái rồi sao?” Tôi vô ý thức nắm chặt góc áo, “Khi đó cậu còn đem hình chụp của cô ấy cất trong bóp da...”

“À?” Ngô Việt nhin không được cười nói: “Đó là em gái mình, trong bóp tiền của mình ngoài ảnh chụp em gái, còn có chị hai, cùng mẹ mình, bóp tiền của ba mình cũng giống như vậy.”

“Mình là một người ngôn từ vụng về, cao trung không biết nên làm thế nào tiếp cận cậu, chỉ biết yên lặng thích... nhưng hiện giờ có chút nguy hiểm, cô ấy gần đây rất không yên, mình đã có người có thể làm bạn suốt đời, mình không muốn làm cô ấy thương tâm.” Cậu ấy có chút xấu hổ nói: “Cho nên lần trước mới không hiểu làm sao nói cho cậu mình muốn kết hôn, chắc là cậu sẽ nghĩ mình rất kỳ quái, thật ra là mình nhắc nhở chính mình, đang có một người phụ nữ tốt đang đợi mình, mình không thể phụ lòng người ấy.”

“Mình hiểu được...”

“Mong rằng không mang đến cho cậu phiền phức.” Ngô Việt nói xong những lời này thì muốn đứng lên, hướng về phía tôi ẩy gậy đầu: “Những lời này trần trụi ở trong lòng mình đã nhiều năm, ngày hôm nay mình đến là muốn tạm biệt với quá khứ của bản thân, cậu cứ xem như là nghe một hồi phân giải, ngày mai thì đã quên đi.”

“Được, mình nhất định sẽ quên...” tôi nỗ lực kéo ra nụ cười, “ngày kết hôn cũng đừng quên phát kẹo mừng, không thì mình sẽ len lén đi tìm cô dâu cáo trạng.”

Cậu ấy nhắc chân, phủ thêm áo khoác trên tay, thanh âm mang theo ý cười sáng tỏ: “Đương nhiên.”

Tiếng bước chân chậm rãi biến mất từ phía sau...

Ngô Việt đến rồi đi vội vàng, tựa hồ như sinh mệnh của những người khác phải bên cạnh tôi, luôn luôn đến rồi đi vội vàng như vậy.

Đại não của tôi lập tức không có phản ứng gì nhiều, vẫn vô ý thức bảo trì biểu hiện như những ngày bình thường, trấn định tự nhiên mỉm cười nhìn theo cậu ấy rời khỏi...

Mãi đến sau một đoạn thời gian, tôi ngồi nguyên tại chỗ, đột nhiên ký ức giống như ngược dòng, ở trong đầu đem những diễn biến khi xưa diễn lại một lần, lần này tôi tinh tế vuốt ve mỗi một chi tiết nhỏ, rốt cục nhìn không được co chân, đem mặt vùi vào hai cánh tay, thật lâu không có nói gì...

“... Hác Manh.”

“Manh Manh?”

Thiếu niên mặt mày ngang ngược, do dự vươn tay sợ bị cự tuyệt.

“Tây Cốc, có đúng là chị vẫn rất thất bại hay không?” Tôi chậm chạp ngừng đầu nhìn cậu, trên tay cậu còn cầm hành lý, phong trần mệt mỏi đứng ở trước mặt tôi.

“Có chuyện gì rồi?” Lòng mày cậu cứng lại, đem hành lý ném đi, một tiếng nặng nề nện dưới chân cậu.

Tôi giật giật môi, lắc đầu mặt cúi thấp.

Cậu hỏi lại, tôi liền nhìn không được, mặt mày chôn đầu khóc nghẹn nói ra đoạn việc xưa khi còn niên thiếu.

“...Anh ta nói, anh ấy muốn trước khi kết hôn làm tạm biệt... Bằng không thì chị vĩnh viễn cũng không biết. Anh ấy đã nói rõ ra như vậy, rõ ràng là đã buông xuôi... Đàn ông vào lúc này còn bình tĩnh thẳng thắn nói cho chị biết, đã từng khi còn trẻ, có yêu mến qua con người của chị... Chị cũng biết rằng, không có khả năng cùng với anh ấy...”

Thiếu niên có chút lúng túng ôm tôi, vô thức liên tục lau đi nước mắt của tôi, dùng sức quá lớn, cọ đến mặt tôi đau như kim châm.

Tôi vừa nghẹn ngào vừa nói: “Đau...”

Cậu nhẹ tay lại, vẫn ác giọng nói: “Chị sao lại dốt như thế, trốn ở sau lưng khóc ai sẽ biết, người ta tạm biệt với chị, chị cũng đi tạm biệt trở lại đi.”

Tôi lắc đầu, “Không được... Tuy rằng chị hiện tại cũng không phải tốt đẹp gì, thế nhưng chị vẫn không muốn phá hư hình dạng của mình trong cảm nhận của anh ấy... Chị không thể chỉ vì cho bản thân mình một cái công đạo, đi phá hư cảm tình hiện tại của bọn họ, nếu như thất bại, cũng là tự rước lấy xấu hổ với thương tâm, nếu như thành công, cũng sẽ xúc phạm tới một người khác... Chị sợ chị nói quá nhiều, sau cùng chúc phúc cũng không được... Thật ra chị không muốn tham gia hôn lễ của anh ấy, không muốn biết lúc nào anh ấy kết hôn, chị tuyệt đối không muốn chúc phúc anh ấy... Tây Cốc, chị không có rộng rãi như vậy, chị thật là khó chịu...”

Tôi vừa khóc vừa nói, đã lâu không có rớt nước mắt, vừa khóc thì làm thế nào cũng không dừng lại được, ngay cả bản thân cũng thấy khuôn mặt mình quá khó coi. Cậu ôm chặt tôi, do dự thật lâu: “Nếu như... nếu như anh ta cũng không phải rất yêu bạn gái của anh ta...”

“Anh ấy rất hạnh phúc.” Tôi che mặt, không cho cậu thấy biểu tình đố kỵ của mình: “Khi anh ấy nói về cô ta thì hết sức hạnh phúc... rất dịu dàng, so với mọi thứ đều dịu dàng, chị hiện tại rất đố kỵ... Chị rất khó chịu.”

Cậu lo lắng muốn tách hai tay tôi ra, tôi cố sức đem mặt vùi vào lòng cậu: “Đừng nên nhìn... Phụ nữ đố kỵ hình dạng rất khó coi, em không nên nhìn...”

Cậu cứng đờ: “... Được, tôi không nhìn, sẽ không nhìn.”

“Tây Cốc, chị hiện tại rất hối hận... Hối hận vô cùng, vì sao khi đó không dừng cảm như vậy, chỉ ít khi đó cũng nên cho anh ấy biết tâm tình của chị, sẽ không giống như bây giờ, ngay cả nói cũng không có tư cách, ngay cả đã biết tâm lòng lúc trước của đối phương, cũng chỉ có thể nỗ lực đi chúc phúc anh ấy...” Vẫn cảm thấy bản thân như vậy thật rất đáng buồn, luôn luôn lấy một thân phận nữ phụ xuất hiện trong cuộc sống của người khác.

“Là bọn họ rất không có mắt nhìn,” Nhâm Tây Cốc chặt chẽ siết tôi vào trong ngực, “...Nếu là tôi, nhất định sẽ không cho chị thương tâm như thế...”

Tôi lắc đầu, đại não khóc đến thành một mảnh mênh mông mù mịt: “Nếu là em, mới càng làm cho chị thương tâm...”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30

“Nếu là em, mới càng làm cho chị thương tâm...”

Nhâm Tây Cổ bỗng nhiên giật mình ngừng lại: “Đây là cái ý tứ gì?”

Tôi tự nhiên là không để ý tới, phát hiện lực đạo cậu đặt trên vai tôi nặng thêm, muốn đem tôi từ trong lòng kéo ra chất vấn.

Tôi thấp giọng kêu: “Đau...”

Cậu vẫn không buông tay, kết quả bó tay bó chân, tới lui hết lần này tới lần khác.

Hai người giằng co đến hơn mười phút, sau cùng cậu oán hận một mực vòng quanh thắt lưng tôi, lui một bước, chiều theo ý tứ của tôi.

Tôi co vai lại, ngón tay nắm chặt vạt áo trước ngực cậu, đột nhiên thấy bản thân rất ti tiện, rõ ràng đã cự tuyệt cậu, nhưng trong thời khắc bị thương lại chiêm nghiệm sự dịu dàng không thuộc về mình.

Khiến cho tôi còn muốn nghĩ đến người đó một lần. Tôi thấp giọng nói cho bản thân, lúc này đây, tôi có thể triệt để buông xuống.

Tốt nghiệp năm ấy, không có nói cho Ngô Việt là tôi thích cậu ấy, là tiếc nuối cả đời của tôi.

Tôi chưa từng muộn, chỉ là đã bỏ qua.

Cho nên, xin cho phép tôi, nhớ đến Ngô Việt lần sau cùng.

Quay về trong phòng thì đã gần đến hừng đông, sau khi phát tiết hết toàn bộ tâm tình thân thể dường như bị đào móc hết những cảm giác mờ mịt.

Nhâm Tây Cổ trực tiếp mang hành lý vào trong nhà tôi, tùy ý đặt ở góc tường.

Có lẽ là thái độ của cậu rất đương nhiên, đầu tôi vẫn còn đang ngu muội, nhất thời không phản ứng ra. Đợi đến khi tôi đứng trong toilet dùng nước lạnh thấm ướt khăn lông bắt đầu đắp lên mắt, từ phía sau dán tới một thân thể nóng ấm.

Tôi hoảng mất đem khăn lông kéo xuống: “Em... em đi vào làm gì!”

Cậu lễ thắng khí hùng vung tay lên cởi quần áo: “Ngày hôm nay tôi quay về tìm chị, đến bây giờ còn không có ăn uống tắm rửa, chị nói thử đi.”

Thanh âm tôi nhỏ đi một chút: “Em có thể quay về bên nhà mình...”

“Phiền phức!” Cậu không kiên nhẫn nói, tự nhiên vô cùng đem quần áo treo ở phía sau cửa, tiếp tục tự nhiên vô cùng cởi quần áo, lại tự nhiên vô cùng lộ ra nửa thân trên trần trụi rắn chắc...

Cơ thể thanh niên cao to lồ lộ trước mắt, cậu ở trước mặt tôi cởi ra dây lưng, đường cong xinh đẹp của thân thể theo động tác hơi phập phồng, cậu bỗng dừng nhìn tôi chăm chăm, ngón cái cùng ngón trỏ giữ yên trên khóa kéo quần: “Chị xác định chị muốn ở lại đây?”

Tôi nghiêng mặt cắn môi: “Em trước tiên đi ra ngoài, mắt chị còn chưa đắp xong.”

“Chị có thể đi ra ngoài đắp, đắp xong thì làm cơm tối cho tôi nhớ kỹ không bỏ hành, tùy ý làm cái gì cũng được.” Cảnh vật nửa thân trên của Tây Cổ ẩn hiện trước mắt tôi, nghĩ đến cậu bị tôi lôi kéo, bữa cơm cũng chưa kịp ăn không khỏi có chút mềm lòng, thiếu niên không thể chịu đói, tôi hôm nay cũng hầu như chưa ăn gì, vốn cũng dự định nấu mấy món ăn khuya để lấp đầy bao tử, chỉ là...

“Em làm sao trở về nhanh như vậy?” Đi còn không đến một tuần.

Cậu tàn bạo trừng tôi: “Làm sao, không muốn nhìn thấy tôi sớm như vậy.” Hoàn toàn coi nhẹ trước đó cậu còn đang chiến tranh lạnh với tôi.

Tôi quán lấy vấn đề này: “Chú Nhâm với di Lư cũng không giữ em lại ở vài ngày? Một năm cũng khó gặp mặt vài lần.”

Nhâm Tây Cổ nghe vậy bĩu môi, chỉ lạnh giọng cười giễu quay đi.

Khúc mắc của cậu với ba mẹ rất nặng, tôi không tiện hỏi nhiều. Cậu giúp tôi trong tình cảnh như vậy đến nửa đêm, tôi không tiện trực tiếp đuổi cậu quay về.

Hai người không hẹn cùng quên đi mấy tháng xa cách trước đó, nỗ lực biểu hiện ra sự hài hòa ngày thường.

Do dự vài giây, tôi cảm khăn mặt ra ngoài: “Chị đã chuẩn bị hai chén canh súp, em có muốn thêm vào trứng chân nước sôi hay không?”

“Có bánh ngọt hay không?”

“Không có.” Bản thân tôi lại không thích đồ ngọt, ngày xưa là vì cậu mà chuẩn bị.

Cậu lập tức bất mãn nói: “Như vậy tùy tiện đi.”

Tôi đột nhiên nhớ tới đoạn thời gian trước Sở Kiều thường xuyên cùng cậu cùng tiến cùng lùi: “Em với Sở Kiều lần này cùng nhau trở về?”

Cậu cau mày: “Tôi vì sao phải đi chung với Sở Kiều?”

Tôi nghi hoặc nói: “Em gần đây không phải qua lại với cô bé ấy sao...”

“Làm sao có thể!” Cậu bức dọc mà rống lên: “Đây thân kinh chị nói sai tuyến sao, không có chuyện gì đừng loạn điểm uyên ương!”

Tôi tỉ mỉ suy nghĩ dằng dặc vô cùng thân thiết của Sở Kiều với Tây Cốc: “Em ấy mỗi sáng sớm tìm em đến trường, cũng thường cùng em về nhà, năm ngoái còn có một lần chị gọi điện thoại thì em ấy nghe, lúc đó em còn... Khụ, đang tắm ấy.” Điểm cuối cùng ấy rất không thuần khiết, tôi dừng lại, mập mờ nói.

Mặt cậu xanh hết phần nửa: “Ồ F trung Sở Kiều quen biết chỉ mình tôi, tuy rằng không thích mẹ cậu ấy, tuy nhiên cũng đã đáp ứng trong nhà chiếu cố cậu ta, huống hồ tính tình cậu ta cũng lành lẹ, rất giống tính tôi, ở chung cũng không phiền gì. Còn cái chuyện tắm không tắm kia, cậu ta với tôi đều trong đội bóng rổ, mỗi ngày tan học cùng tập huấn nửa giờ, đương nhiên phải tắm.”

Tôi lúng túng ngừng nói.

“Còn có cái gì muốn hỏi?” Hai tay cậu khoanh trước ngực.

Tôi vốn muốn hỏi cậu vì sao biết tôi đang ở trên sân thượng, sau lại suy nghĩ một chút, theo như tính nết ngày thường tôi lười ra cửa, cậu từ lâu đã biết tôi chỉ chạy qua chạy lại giữa hai nơi là giường ngủ với sân thượng.

Trong gương hai mắt sưng phù đỏ bừng, đắp khăn lạnh nửa tiếng một chút ích lợi cũng không có.

Trước khi Tây Cốc tắm xong tôi đã đem phần ăn của mình tiêu diệt, cậu đi ra thì mặt hơi mơ hồ, chán ghét nhét vào trong miệng.

Tôi nhìn cậu áo lót màu đen như ngày thường, quần đùi Hawaii rộng thùng thình màu sắc rực rỡ, không khỏi làm cho người thường thức thờ dài, khuôn mặt đẹp trai bị mái tóc đen ẩm ướt lộn xộn che đi phần nửa, tôi đem máy sấy đặt trước mặt cậu, muốn cậu ăn xong lập tức đi sấy tóc.

Cậu không kiên nhẫn mà gạt đầu, dường như thực sự rất đói bụng, sau khi ăn xong còn lấy thêm một lát bánh mì trong tủ lạnh, ăn tạm uống thêm nước trắng.

“Ăn xong rồi em đi về đi.” Tôi đứng trước cửa phòng mình quay mặt về hướng nhà bếp nói.

Cậu không lên tiếng, chỉ là bắt đầu thô lỗ đem ly chén cùng bàn ghế gõ nhau bang bang.

“Tây Cốc...” Tôi lên tiếng.

“Tôi xem ti vi một lúc...” Cậu mang theo ly nước đi tới sofa trên phòng khách, mở ti vi.

Tôi hơi đau đầu, mí mắt cũng muốn rớt xuống, không còn nhiều tâm lực đi ứng phó cậu: “Em có thể đi về nhà mình chơi máy vi tính...”

Trước mắt đột nhiên bị bóng ma bao trùm giữ lại, bên hông căng thẳng, giây tiếp theo phát hiện bản thân mình ngay từ cửa phòng dễ dàng bị ôm đến trên sofa, về mặt uế oái của thiếu niên xuất hiện ở phía trên: “Nói tôi dễ tiện cũng được, thừa cơ hội mà vào cũng được, tôi chỉ cần một câu của chị, có nguyện ý cho tôi một cơ hội hay không?”

Tôi đang muốn lắc đầu.

Cậu trong nháy mắt khôi phục bản tính, trực tiếp lấy tay che miệng tôi: “Không cho phép cự tuyệt!”

Nào có người nào biểu lộ như vậy?!

“Tôi cũng không có yêu cầu chị lập tức đáp ứng, chỉ cần chị đồng ý nhìn tôi, cho tôi có cơ hội biểu hiện mình khác so với những người đàn ông kia...” Cậu nghiêm nghị nhìn chăm chăm tôi, chăm chú nói: “Đúng, hiện tại tôi cái gì cũng không có, tôi cũng sẽ không ích kỷ như vậy lôi kéo chị, chỉ cần chị vẫn đợi đến khi tôi tốt nghiệp, hiện tại tình cảm của chị đang là cửa trống, tôi chỉ hy vọng chị trong khoảng thời gian này, nhìn tôi... Thấy rõ thái độ của tôi là như thế nào, cho tôi một cơ hội làm cảm động chị.”

Tôi trầm mặc thật lâu, sau đó từ dưới lớp áo lôi ra tay cậu: “... Em dự định cứ như thế này làm cảm động chị?”

Cậu tắc nghẽn, một bàn tay khác rục rịch ở bên hông tôi bắt đầu dĩ rồi khỏi: “... Đàn ông thời kỳ dậy thì, năng lực tự động điều khiển rất kém cỏi.”

Tôi nhắc cái gối đập lên mặt cậu: “Cút.”

Nếu không phải ngày hôm sau tình trạng đột phát, tôi cảm thấy tôi khi đó có lẽ không cần bao lâu cũng sẽ bị cường thế tiến công của cậu cảm động.

Ngày hôm sau tôi bị mẹ già lôi tỉnh từ trên giường.

“Con...” Bà thở sâu, tuy rằng tôi còn buồn ngủ, nhưng có thể phát hiện sắc mặt của bà đặc biệt khó coi: “... Tây Cố tối hôm qua làm sao lại ngủ ở nhà chúng ta?”

Tỉnh thần tôi bỗng bừng tỉnh lại, nhìn thấu qua cửa phòng mở ra phân nửa, có thể thấy áo lót của Tây Cố đã cuốn đến qua rốn, quần đùi ngủ nhăn dúm đó...

Nghĩ đến sáng sớm nay đáng đắp cậu như vậy mở cửa cho mẹ tôi, thoáng chốc tôi toát mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

May là tối hôm qua Tây Cố ngủ ở phòng khách.

Trong nhà mở hệ thống sưởi, một tấm thảm mỏng cùng một cái gối đầu là đã đủ chăm sóc cho cậu.

Bản thân tôi ở phòng trong, cửa phòng cũng đóng rất kín, cũng xem như tránh được nghi ngờ, trong lúc nguy cấp tôi cái khó ló cái khôn, làm bộ trang thái vô tội mê man nói: “Làm sao vậy?”

“Làm sao vậy?!” Mẹ già bất ngờ đứng lên, ở trong phòng bức bối đi loạn: “Tỉnh ngay lý gian, hiện tại Tây Cố đã không còn là một đứa nhóc nữa, con _____”

“Đúng vậy, xác thực không còn là một đứa nhỏ nữa,” tôi tự nhiên ngáp một cái, sáng khoái thừa nhận, khiến cho bà sợ run một chút, “Tây Cố hôm nay trưởng thành, hiểu chuyện rất nhiều, cũng biết chăm sóc con, tối hôm qua còn thay con coi nhà nữa.”

Tôi nói ra trong sáng thản nhiên, không hề quanh co, vẫn làm cho bà lưỡng lự bất định.

“Coi nhà?”

“Từ tháng rồi năm ngoái đến bây giờ, chuyện trộm cướp trong tiểu khu náo nhiệt, trước đó ủy ban khu phố còn dán thông báo trước cửa khu, muốn các hộ gia đình tăng đề phòng.” Tôi tất nhiên là thuận miệng bịa chuyện, nhưng phương diện này thật ra cũng có ba phần thật, hàng năm trước Tết âm lịch chuyện trộm cắp ở các nơi đều gia tăng, mấy tờ đơn thông báo cùng tuyên truyền năm nào cũng có, tự nhiên đều có chút ấn tượng: “Tối hôm qua mở cửa thì con phát hiện ổ khóa nhà mình bị động tay chân qua, vừa vặn Tây Cố trở về, em ấy lo lắng cho con ở nhà một mình, nên ở ngoài phòng khách canh cửa cho con, vốn dự định sáng hôm nay đến tiệm kim khí dưới lầu đổi khóa mới.”

Một phen nói này tiêu tán đi mọi nghi ngờ, trên mặt mẹ già cuối cùng cũng hòa hoãn lại một chút, vỗ vỗ tay của tôi nhẹ giọng trách: “Làm sao con gặp chuyện không may cũng không nói cho ba mẹ biết một tiếng, Tây Cố tuy rằng là một cậu bé nhưng dù sao như vậy cũng không thỏa đáng, hiện tại trong tin tức chuyện vào nhà làm bị thương người là chuyện hàng ngày, nếu như nó vì vậy mà bị thương, làm thế nào con ăn nói với cô chú Nhâm?”

Lòng tôi cuối cùng cũng bình tĩnh lại, thuận theo cái thang này đi xuống: “Phát hiện ra thì đã buổi tối, con cũng không muốn quấy rầy thế giới hai người của ba mẹ, hơn nữa tuy rằng Tây Cố còn nhỏ, nhưng trong nhà có con trai tốt cục cũng an tâm hơn, em ấy cũng luôn coi con là chị, nên rất che chở con.”

Mặt mày mẹ vẫn còn hơi nhăn, chỉ nói: “Mặc kệ thế nào, ít nhiều cũng phải bảo trì khoảng cách, đỡ phải làng xóm có lời đồn đãi. Con cũng không còn nhỏ nữa, nên biết đắn đo làm sao cho đúng mực, làm thế nào mới tốt, ngay cả chị em ruột cũng biết để ý tránh tị hiềm, đừng làm hỏng danh tiếng của mình.”

Tôi làm bộ dạng bừng tỉnh đại ngộ, phảng phất như vừa mới hiểu ra ý tứ của bà, đột nhiên đứng lên cảm giận nói: “Mẹ! Mẹ đang nói cái chuyện hoang đường gì vậy, làm sao có khả năng! Mẹ cuối cùng là đang suy nghĩ cái gì thế!”

Bà bị tôi rống cũng có chút ít ngượng ngập: “... Đây đều không phải là bị tội con làm cho sợ sao. Cũng đúng, Tây Cố bây giờ còn đang học cao trung, là tiểu quý lông còn mọc chưa đủ, hẳn là không có khả năng...”

Tôi buông ánh mắt xuống, rất nhanh liếc đến Nhâm Tây Cố đang ngủ ở trên sofa ngoài phòng khách, chỉ hi vọng trước tiên có thể cùng cậu chuẩn bị tốt khẩu cung, đừng tự nhiên đâm ngang nửa chừng.

Thừa dịp mẹ già đến nhà bếp làm cơm, tôi mượn cớ đánh thức Tây Cố đi theo tôi đổi khóa.

“Dậy đi, mau dậy đi!” Tôi đè thấp giọng cố sức lắc lắc bạn học Nhâm Tây Cố sau khi mở cửa cho mẹ già lại lăn ra ngủ, liên tục kêu vài tiếng cậu vẫn không có phản ứng, không khỏi hung ác lớn mật, trực tiếp giơ chân đạp lên bắp đùi cậu: “Nhâm Tây Cố!”

Mới đập một hai cái, bỗng nhiên, cổ chân bị một bàn tay to cổ sức cầm, lại kéo mạnh một cái.

Tôi lập tức bề mặt thấp giọng hô một tiếng, đột ngột ngã vào trong ngực cậu ——

“Làm sao vậy?” Lỗ tai của mẹ tôi vẫn còn rất tỉnh, đẩy cửa nhà bếp, thò đầu ra.

Tình huống chỉ mạnh treo chuông, tôi kiên quyết xoay thất lưng, nỗ lực thoát khỏi ngực cậu, đặt mông ngồi xuống đất: “... Không có việc gì, vừa trượt chân, ngã một cái.”

“Tự mình làm sao mà lại ngã trong nhà,” miệng mẹ già nhắc đi nhắc lại, đi về hướng phòng ngủ: “Dầu hoa hồng lần trước còn trong nhà hay không? Té ngã này không lớn cũng không nhỏ, mẹ xoa chỗ bị thương cho con nhé.”

Tôi liên tục xua tay, lập tức từ trên mặt đất lưu loát đứng lên: “Không sao, không sao, con rất khỏe, khỏe như vâm.”

Mẹ già nhìn tôi một cái tràn ngập nghi vấn: “Chân không sao?”

“Rất tốt, rất tốt, hết sức tốt.”

Lúc này mẹ già mới lần nữa khép cửa lại: “Người đã lớn như vậy, cẩn thận một chút.”

Tôi vâng một tiếng, lập tức tầm mắt oán hận, chuyển qua trên người Nhâm Tây Cốc còn đang thảnh thơi hai tay gối sau đầu: “Nhóc con đáng ghét, thiếu chút nữa bị em hại chết!”

Cậu cau mày nói: “Tôi không phản ứng kịp mà... Dì trở về khi nào vậy?”

Tôi phát điên: “Sáng sớm là em đi mở cửa, em nói coi?”

Cậu vuốt sơ mái tóc, từ trên sofa miễn cưỡng ngồi dậy một nửa, áo lót vẫn còn chưa kéo xuống, dọc theo đường cong cơ bụng nhìn xuống thì thấy quần đùi nói lòng tụt thấp, không biết xấu hổ lộ ra một mảnh lớn quần lót màu xám ngay lưng quần.

Tôi không được tự nhiên dòi mắt, nhớ tới vừa rồi khi ngã vào người cậu thì đầu ngón tay chạm qua phần bụng để trần, cơ bụng rắn chắc, rất là tráng kiện.

Cậu vừa tỉnh ra thì chế trụ tay của tôi không cho tôi đi: “... Tôi khi đó đang mơ mơ màng màng, thật không có ấn tượng.”

Tôi lấy tay che mặt: “Em phải nhớ kỹ, nhà của chị bị trộm nhìn trúng, tối hôm qua em đến canh cửa cho chị, đợi lát nữa đi theo chị đổi khóa.” Đoán chừng là cậu nửa mơ nửa tỉnh đi mở cửa cho mẹ tôi, sau khi mở xong, tiếp tục an ổn ôm đầu đi ngủ, lưu lại một đồng lớn cục diện rối rắm.

Cậu nói được, nhưng lại không nhúc nhích, cầm lấy tay của tôi, ánh mắt nhiệt liệt truy đuổi theo tôi.

Tôi bị cậu nhìn đến chịu không nổi, nghiêng mặt nhử mày nói: “Còn nhìn chị làm cái gì, còn không quay về đi đánh răng rửa mặt.”

Cậu đột nhiên sáp mặt đến, đáy mắt vẫn còn chưa trút về buồn ngủ, lời nói lại lộ vẻ bá đạo: “...Chị trước cho tôi hôn một cái, hôn xong tôi mới đi.”

Trong phút chốc tôi nhảy dựng lên, tay cậu đuổi theo nắm tay tôi, tôi vừa mới đứng dậy lại bị cậu kéo trở về.

Lần này tôi mím môi không dám lên tiếng, hai mắt vẫn nhìn về phía nhà bếp, hạ giọng quát dẹp đường: “Nhâm Tây Cốc! Em làm sao lại đột nhiên không mặt mũi không da như thế, nếu không buông ra, chị trở mặt đó.”

Cậu nghiêng mắt liếc tôi, bắt nắn nói: “Trong lòng chị cuối cùng đang để trống, chẳng lẽ còn chờ người đàn ông kế tiếp sao?”

Dứt lời cũng không đợi tôi phản ứng, bỗng nhiên nghiêng mặt, nghiêng đầu hôn nhẹ lên má tôi,, khuôn mặt già nua của tôi đỏ lên, cấp tốc che lên má trái đang ửng đỏ, trừng cậu: “Em còn không đi!”

Cậu cười khúc khích, khó chịu nói: “Chị suốt ngày cứ mong chờ tôi đi đúng không.”

Tôi rù rứt, bên tai chỉ nghe âm thanh cậu giương cao, hướng vào bên trong nói: “Dì à, con về trước.”

“Làm sao không ở lại ăn cơm?”

“Không được, bên nhà con còn bánh mì sữa.” Bên trong nhà Tây Cốc cũng không mang dép, đôi chân trần lạch xoạch đi tới cửa lớn.

Mẹ già tôi mang bữa sáng lên bàn ăn: “Bánh mì sữa làm sao có dinh dưỡng, Tây Cốc con rửa mặt xong thì qua ăn cơm đi.”

Trong lòng tôi vừa run sợ vừa vui vẻ còn chưa có hoàn hồn lại, vội nói: “Dừng, người ta còn không phải đã có bữa sáng sao, không cần đâu.”

Mẹ tôi đặt cái nồi xuống, “Nói cái gì vậy, đừng có ngăn cản.”

Tôi không lên tiếng, cúi đầu lùa cơm.

Tôi không ngờ đến rằng cái ngày tháng hai thảo trường oanh phi này, rốt cục lại trở thành đoạn mở đầu cho nhiều năm liên tiếp trần trụi cùng cậu.

Thảo trường oanh phi: diễn tả cảnh đẹp vạn vật ngày xuân.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Tại ngày đầu xuân vẫn còn thấm ý lạnh này, trên hoa viên lầu hai, hoa nghênh xuân đón gió hơi phấp phới.

Một mảnh xanh mướt rũ xuống từ trên ban công dài gần hai thước, chen lẫn nổi lên những nụ hoa vàng óng, dụ dỗ người ta đến hái.

Nhâm Tây Cốc nhặt lấy một đoá, thừa dịp tôi không chú ý thì gài lên bên trái búi tóc của tôi, đuôi mắt tôi sớm đã nhìn đến đoá hoa vàng rực trên đầu ngón tay cậu, không khỏi giận tái mặt vờn tay tìm kiếm trên búi tóc gỡ xuống đoá hoa nghênh xuân ấy: “Đừng có trê con như thế có được hay không?”

Tôi ngây người thật không hiểu nổi, cậu ngày thường so với bạn học cùng tuổi xử sự thành thực hơn nhiều, làm thế nào đối với tôi lại trê con như vậy, mỗi lần đều khiến cho tôi làm âm lên.

Hai tay cậu nhét trong túi áo, mắt cười nghiêng đầu nhìn tôi, vênh váo đắc ý, mặt mày ngọt chết người.

Da gà tôi lại bắt đầu nổi lên, cổ sức chà sát hai tay, trừng cậu, lạnh lùng nói: “Em còn không để yên.”

Cậu cúi người xuống, lộ ra một miệng đầy răng trắng: “Không yên, nhìn chị lại cao hứng.”

Tôi nghiêng mắt liếc cậu: “Ồi, vừa hôn mặt lại nổi lên.” Sáng sớm đó là cậu lợi dụng lúc người ta gấp khó khăn, không biết xấu hổ chiếm tiện nghi của tôi, không tính toán đến.

Cậu dường như nhìn thấu tâm tư của tôi, dùng lực một chút kéo tôi vào trong lòng cậu, ôm chặt, dành ra một ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve môi tôi: “Hôn mặt không được, tôi đây đổi chỗ khác?”

Toàn thể lông tơ của tôi trong nháy mắt dựng đứng lên, không ngờ được cậu dám lớn mật như thế, đây còn đang ở trong tiểu khu, tôi còn muốn làm người a.

Giày cao gót đập lên chân cậu, vội vàng giẫy khỏi ngực cậu: “Nhâm Tây Cốc!” Chồng lại người qua đường đang sừng sốt không ngừng quay đầu trước tiểu khu, mới vừa rồi còn không biết có bị người quen bắt gặp hay không, lần này tôi thực sự thay đổi sắc mặt.

Nhâm Tây Cốc thấy tôi thực sự nổi giận, ngay tức khắc nghe theo: “Manh Manh...”

Sắc mặt tôi làm sao cũng không tốt trở lại, trong lòng càng thêm phiền muộn, tôi có đúng là dính ma chướng hay không, đã trưởng thành rồi, làm thế nào lại cùng một học sinh cao trung lồi kéo không rõ.

Lúc đó người trong nước đái ngộ với nam nữ luôn luôn khác biệt vì điệu, đại đa số đàn ông thanh niên đều bừa bãi hay thay đổi, gặp vài lần thì tự tán đi, nhưng phụ nữ bất đồng, mấy chuyện đồn đãi này sẽ thành chuyện lăng ló phóng đảng, cho dù nó qua bao nhiêu năm, bà truyền con dâu, mẹ truyền con gái, âm thầm luôn có người nhắc đến sau lưng.

Tôi đã đến độ tuổi kết hôn, càng không chịu nổi những lời đồn này, tôi không có vĩ đại như vậy, vì một đoạn tình cảm mãnh liệt nhìn không thấy ngày mai mà vứt đi tất cả.

Nhâm Tây Cốc cuối cùng cũng không làm âm với tôi nữa, chỉ thường thường cúi đầu phỏng đoán sắc mặt của tôi.

Tôi nhìn đáng dấp có phần dè dặt của cậu, tính tình cậu kém đến nát bét, có thể phần lớn ở trước mặt tôi nín nhịn, trái tim vừa mới vũ trang cứng rắn không khỏi có chút nhũn ra, trong thâm tâm thấp giọng nguyên rủa, tôi chỉ có thể nói: “Không sao nữa, đi tiệm kim khí nhà họ Phan đi.”

Không tới hai mươi mét cửa hàng kim khí tuy nhỏ nhưng đầy đủ mọi thứ hiện ra.

Tôi đem ổ khóa mới gỡ ra đưa cho thợ cả: “Cho tôi một bộ nhỏ như thế này.”

“Được thôi!” Thợ cả nhanh nhẹn trả lời, đi vào buồng trong tìm một bộ khóa cho tôi.

“Sao không gọi thợ đến nhà, bản thân chị làm được không?”

“Vi sao không được,” tôi xem xét hàng mẫu trên bàn: “Chỉ cần một cái vụn vít thêm vài con ốc là có thể rồi.” Gọi người đến càng làm cho tôi lo lắng.

Cậu ừ một tiếng, theo tôi chọn khóa xong nhưng lại không vội quay về, đoạt lấy túi đeo trên tay tôi, giúp tôi mang lấy, theo lý thường nói: “Trước theo tôi đi ăn sáng.”

“Không phải trước đó em nói trong nhà có bánh mì sữa sao.”

Cậu khen ngược một câu “Không có dinh dưỡng”, lời kéo tay tôi đến tiệm cà phê đối diện.

“Một cà phê latte, một miếng blueberry mousse, một bánh donut.” Cậu đưa thực đơn cho nhân viên phục vụ.

“Chờ một chút.” Tôi chậm rãi mở miệng: “Đổi cà phê thành trà sữa, cho thêm một ly sữa nóng.”

Nhâm Tây Cổ cảm ghét cau mày.

“Bữa sáng uống cà phê không tốt cho cơ thể.” Tôi cách bàn vỗ vỗ mu bàn tay cậu.

Chúng tôi ngồi ở trước tủ kính trên lầu một, vị trí của Tây Cổ đang ở nơi nhận được một mảnh lớn ánh nắng trời, rất gây chú ý. Bất thành linh, tầm mắt của tôi cố định ở bên trái sườn mặt Tây Cổ.

Chỉ thấy một người gần như đem thực đơn dính ở trên mặt, bóng dáng đó đang thập thập thò thò rút lui ra ngoài, nhân viên phục vụ đen mặt đứng một bên, nỗ lực duy trì bộ dạng tươi cười.

“Thái Lang!”

Tha thứ tôi, từ phía trên thực đơn lộ ra cái đầu quả dưa, rất là bắt mắt, làm tôi liếc cái là nhận ra người.

Đầu quả dưa cứng đờ, lập tức cảm thực đơn khóc không ra nước mắt, nâng kính mắt lên, nhưng vẫn rất có dũng khí nhắc lại một lần: “... Em là Thái Lăng.”

“Gọi cậu ta làm gì.” Tây Cổ nheo mắt tàn bạo chuyển hướng cậu ấy.

Hai tay tôi vụt lên trước mắt cậu, trực tiếp chặn đi xa tuyến X của cậu. Vẫy tay gọi Thái Lăng về mặt đang đau khổ: “Đến đây, chị mời em ăn vài thứ.” Nếu cậu ấy là bạn bè duy nhất được Nhâm Tây Cổ mời đến bữa tiệc sinh nhật, cũng biểu thị cậu là người hiếm có được Tây Cổ cho phép tiếp cận... Tuy rằng cái dạng này, chắc thường ngày bị Tây Cổ khi dễ không ít.

“Không cần, không cần đâu.” Đầu quả dưa đỏ mặt không ngừng xua tay, “Em vừa mới ăn xong, đang chuẩn bị đi về.”

Tôi cười như không cười chống trán nhìn cậu ấy: “Mới vừa rồi trong tay em còn cầm thực đơn gọi món ăn mà, không cần khách khí, mời một người cũng là mời, hai người cũng là mời, Tây Cổ ở trường học còn phiền em chăm sóc.”

Cậu ấy chỉ liên tục lắc đầu, lắp bắp nói: “Tây Cổ cậu ấy không cần em chăm sóc...”

“Vậy cũng cảm ơn em đã nhẫn nại Tây Cổ, cá tính của em ấy thực sự rất hồng bét.”

“Ừm... cũng không phải, bình thường Tây Cổ, uhm cũng không khó ở chung...” Cậu lúng túng trái lương tâm nói ra, đầu càng lúc càng cúi thấp...

Tôi bỗng dừng quay sang, chỉ thấy Nhâm Tây Cổ tay nâng má, toàn bộ sắc mặt ngảm xuống, vốn là ánh mắt mang lực sát thương thập phần càng phát ra vẻ âm u nhanh chóng hù rớt ba hồn bảy vía người ta.

“... Không có chuyện gì, em đi về trước đây.” Đầu quả dưa lắp bắp nói xong, quả quyết tuyên chọn chạy trốn.

Tôi còn không kịp mở miệng giữ lại, trước mắt sớm đã không thấy bóng dáng cậu ấy.

Thở dài u buồn: “Tây Cổ, tình tình em như vậy về sau sẽ chịu tổn thất.”

Cậu trực tiếp đem lời tôi nói vào tai này ra tai kia, nhú mắt: “Tôi đói bụng.”

Được rồi được rồi, tiểu quỷ đáng chết này chỉ cần bụng đói thì tâm tình sẽ không tốt, tôi cũng không nhiều lời, cho cậu vui vẻ lấp đầy bao tử.

Nguyên bản muốn giáo dục nhân văn cho cậu một chút, bồi dưỡng tình cảm với bạn học, thế nhưng cậu mãi không phối hợp, tôi đành bất nhẫn xóa bỏ.

Từ trong quán cà phê đi ra thì đã nửa ngày, cậu túm lấy tay tôi, đột nhiên muốn xem “Cướp biển Caribbean”, tôi cho dù tri độn cũng biết, đối với hôm nay, cậu lý giải thành lần đầu hẹn hò...

Tâm trạng phát run, tôi đứng trước cửa rạp chiếu phim không nhúc nhích.

Rõ ràng là mùa xuân trời se lạnh, nhưng tay cậu lại toát mồ hôi, gần như cổ nín khăn trương.

Tôi nhớ tới năm 18 tuổi ấy, đã từng cùng học sinh tiểu học là cậu cùng nhau xem bộ phim điện ảnh kia, đảo mắt, cậu đã là một thiếu niên 17 tuổi, thân thể gầy nhỏ đã từng không đến vai tôi giờ đã dễ dàng đem tôi giam vũng vào trong lòng.

Không thể nói rõ trong lòng là cái cảm giác gì.

Thời gian như nước, tĩnh lặng đi động rồi lại hấp tấp như vậy.

Có người nói khi một người bắt đầu chìm đắm nhớ lại chuyện xưa thì có nghĩa đã bắt đầu già đi.

Tôi đứng ở nơi giao nhau của năm tháng xưa, bước chân đi về phía Nam người lại trông về phía Bắc.

Nhấn nại hồi đầu, thời gian là vàng bạc vội vã trôi đi, làm sao có thể kéo trở về?

Tôi ngẫm nghĩ, đây rốt cục là lần hẹn hò đầu tiên của tôi với cậu.

Một buổi trưa liên tiếp xem ba bộ phim, nội dung cuối cùng là cái gì, tại thời khắc mở màn đến kết thúc tôi chẳng phân biệt được.

Từ trong rạp chiếu phim đi ra thì đường phố mới lên đèn, trước khi ra cửa mẹ già đã dặn dò qua, một lòng vội vã quay trở về. Cậu lại chưa thỏa mãn, rục rịch muốn kéo tôi đi dạo một vòng chợ đêm.

Tôi càng phát hiện ra tính trẻ con của cậu, làm sao không đứng ở lập trường của tôi mà lo lắng.

Thường xuyên qua lại, cậu theo sự sắp xếp của tôi. Tuy rằng không cam tâm tình nguyện vẫn theo sát sau tôi về nhà, nhưng dọc theo đường đi khuôn mặt lạnh tanh, tâm tình tiêu cực rõ ràng làm cho quần chúng xung quanh đều nhượng bộ lui binh.

Mất thấy vào cửa tiểu khu, ngẩng đầu nhìn cậu sinh ra biểu tình mọi vật chớ lại gần, tôi rốt cục nhìn không được, vồ vồ nhẹ vai cậu.

“Giữ, không phải chị chê tôi chướng mắt sao!” Miệng cậu há lên, nghiêng người tránh ra.

“Tây Cốc.” Tôi nhẹ giọng, lại lôi kéo tay cậu.

Cậu trừng mắt dựng thẳng mi, banh ra khuôn mặt hung dữ, thân thể lại né qua một bên.

“Tây Cốc...” Tôi lại thấp giọng, hai tay kéo cậu lại, đứng ở phía trước cậu.

Cậu lạnh nhạt xì một tiếng, muốn đẩy tay tôi ra, tôi không phí bao nhiêu khí lực đã kéo được cậu trở về, lần này chỉ là đôi mắt cậu trông chờ nhìn tôi, không tách ra nữa, cậu từ trước đến nay ăn mềm không ăn cứng, nếu là cùng cậu va chạm, cậu lại càng phát ra tính thể diện, cố chấp muốn chết.

Quả nhiên, thấy tôi xuống nước cậu hưởng thụ vô cùng. Khí lạnh trên mặt kiên trì được thêm vài phút, cậu liền hung hăng ôm lấy tôi: “Được, chị trước giờ luôn lợi hại hơn tôi, nam tử hán đại trượng phu, tôi nhường chị vài lần.”

Tôi buồn cười, luôn mãi giục cậu mới buông. Tôi đợi cậu vào nhà mới móc ra chìa khóa mở cửa.

Kẹt một tiếng.

Tôi vừa mới bước qua ngạch cửa đóng cửa lại, bỗng nhiên, trong phòng đèn đuốc sáng trưng.

Bầu không khí trong nháy mắt đông đặc.

Ba đứng ở trước bệ cửa sổ đưa lưng về phía tôi, mẹ xanh mặt, không nói một tiếng đi nhanh đến trước mặt tôi xong giương tay hung hăng cho tôi một bạt tai ——

Bốp!

Tôi vô ý thức che mặt, lổ tai một mảnh on gong, từ lúc có trí nhớ tôi hầu như chẳng bao giờ bị đánh qua, trong lúc nhất thời đầu óc thành một mớ đàn độn, trên mặt hiện ra cảm giác bị bỏng nóng rát.

“Con làm sao... làm ra chuyện gièm pha như vậy?”

Tôi không khóc, nhưng ngược lại mẹ già là người từ trước đến nay luôn tùy tiện la roi lệ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Nếu mẹ không nghĩ như thế rất không thích hợp, sáng sớm kêu ba con cùng đi theo xem... Nó còn nhỏ, con làm sao lại hoang đường hồ đồ như thế!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Tôi chỉ là một con người phổ thông bình bình thường thường, tồn tại sự mềm yếu cùng ích kỷ như tất cả mọi người.

“Manh Manh, đến cuối cùng là con đang suy nghĩ cái gì! Một đứa nhỏ còn chưa thành niên như thế, có thể cho con cái gì? Aiz, Con cho là con còn mấy năm thời gian để lãng phí?”

Tôi nói không nên lời, chỉ bụm mặt mà nhìn giày cao gót còn chưa kịp cởi trên chân.

Đánh vào người con đau trong lòng mẹ.

Mẹ vừa mắng chửi, vừa vờn tay, khẽ run xoa lên gương mặt sưng đỏ của tôi, “... Cũng may lúc này đây phát hiện là ba mẹ, nếu là ba mẹ Tây Cốc phát hiện thì sao? Mọi người đều là hàng xóm láng giềng nhiều năm như thế, trong tiểu khu cả ngày ra vào đều quen mặt, sự tình hoang đường như thế truyền ra ngoài, cuối cùng người chịu thiệt chính là con.”

“Mấy năm nay con hàng ngày chăm sóc Tây Cốc chúng ta đều nhìn thấy trong mắt, con có nghĩ tới hay không, việc này nếu vừa truyền ra, ba mẹ người ta nhìn con như thế nào? Chăm sóc con của bọn họ chăm sóc đến thành...” Nói đến chỗ này lại kẹt lại.

Cho dù bà không nói tôi cũng biết, then chốt là Tây Cốc là vị thành niên, không hiểu sự đời, tôi lại thế nào, cũng đã là một người trưởng thành có công việc mấy năm, bắt luận tôi biện giải thế nào, chuyện câu dẫn mê hoặc con trẻ nhà người ta là chuyện vãn đã đóng thuyền, từ nay về sau hai nhà đoạn tuyệt là chuyện nhỏ, nơi này không lớn, chỉ là dư luận đại chúng đủ cho tôi thân bại danh liệt.

Bà thấp giọng nói: “Manh Manh, mẹ biết con vẫn rất hiểu chuyện, từ nhỏ đến lớn vẫn chưa từng làm cho mẹ lo lắng, việc này coi như con nhất thời hồ đồ, đừng làm cho ba mẹ thất vọng... Kéo dài tiếp như vậy, có thể có cái kết quả gì? Huống hồ con với nó tuổi tác hơn kém lớn như vậy, ánh mắt từng trải cũng kém xa, hiện tại con có thể chịu đựng nó, nhân nhượng nó, nhưng lẽ nào con có thể tiếp tục nhân nhượng nó cả đời? Chờ con qua ba mươi tuổi, nó vừa mới tốt nghiệp đại học, cho dù con nguyện ý nhân nhượng nó cả đời, nhưng nó khi đó tuổi còn trẻ như vậy, con có năng lực giữ nó suốt đời không? Còn con cái thì sao? Sau đó còn có vấn đề nuôi con dưỡng cái, nó vừa mới tốt nghiệp ra, hiện tại giá cả cao như thế, tiền đâu mua nhà ở, nuôi dưỡng vợ con? Cho dù con nguyện ý đưa tiền của mình, dựa theo tính tình trẻ con của Tây Cốc, nó có thể chịu đựng được, khắp nơi đều bị vợ mình đè đầu? Hiện tại con còn muốn vui vẻ, con lập tức phải cắt đứt, nếu như con muốn cùng nó lâu dài như vừa nói, vừa rồi mẹ nói nhiều như vậy, con tự mình cân nhắc suy nghĩ đi.”

Tôi cúi đầu, những đạo lý này tôi làm sao không rõ.

Chỉ là hiểu rõ thì hiểu rõ, khi đối diện với cậu lại bất tri bất giác dung túng, đã nhiều ngày vô ý thức che lấp tai không thèm nghĩ không thèm nghe, dao động bất định, thế nhưng tới nay bị hung hăng đánh tỉnh.

“Ba mẹ đã già, những cái khác đều không có gì tiếc nuối, cũng không cần con làm rạn vỡ tổ tông cho chúng ta mất mũi cái gì, chỉ hy vọng con có thể an ổn ôn bình thuận thuận mà sống,” giọng nói mẹ hòa hoãn, “Thật xảy ra chuyện, mẹ chỉ sợ lúc đó bảo hộ không được con, chỉ sợ con thương tâm, chúng ta chỉ có con là con gái một, con như bây giờ... Bảo ba mẹ làm sao an tâm dưỡng già?” Bất tri bất giác ba mẹ cũng đã qua tuổi năm mươi, dưới ánh đèn sáng sủa rõ ràng chiếu ra nếp nhăn không che giấu được trên mặt bọn họ, tóc bạc yên lặng hiện ra hai bên thái dương.

Tôi chậm chậm nâng mắt lên: “Con...”

Ba xoay người, đôi mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm tôi, kiên quyết nói một câu: “Nghe ba, lập tức chặt đứt.”

“Manh Manh... Đừng làm cho mẹ thương tâm, chặt đứt đi. Đây là chuyện bị đâm sau lưng...” Mẹ kéo tay của tôi.

“Từ năm sau phần công việc này, bên Thượng Hải có bà con, con qua làm trước vài tháng, chờ tin tức bên này trôi qua rồi trở về.”

Chuyện cho tới bây giờ, tôi phải làm một cái quyết định, cũng là cho bản thân một lời nhún nhường.

Có người nói: “Hạ quyết tâm quá khó khăn, tôi làm không được.”

May mắn duy nhất chính là, tôi là một người lý trí, tuy rằng cũng từng dao động qua, nhưng thật sự hạ quyết tâm, sẽ thẳng thắn thay đổi hành vi.

Giống như không cẩn thận bị rắn độc cắn vào tay, sẽ chặt tay cầu sinh, hay là thông dong đón nhận cái chết, người không ném thù sẽ không biết được.

Nhưng nếu như là không dám chặt đứt cánh tay, mà lại khóc sụt sùi sợ chết, kết quả duy nhất chính là bị chết rất khó coi, trước khi chết còn chịu đủ loại dằn vặt kinh khủng...

Thật sự không có kẻ sách lương toàn, cá và tay gấu luôn luôn không thể gộp chung.

Tôi nhìn hai đầu chiếc cân, thừa dịp hiện tại cảm tình với Tây Cốc vẫn chưa sâu đậm đến mức vô pháp kềm chế, tôi chỉ là một người phụ nữ phổ thông khát vọng yên ổn bình thường, tôi thừa nhận tôi không đủ dũng khí, tôi không phải là người thờ phụng chuyện đồng thuận tình yêu.

... Tôi tuyền chọn chặt tay cầu sinh.

Còn gần một tuần mới hết kỳ nghỉ Tết, ba mẹ đều ở lại trong nhà, Tây Cố mỗi ngày đều đến làm khách, ba mẹ nhìn thấy trong mắt, cũng không lên tiếng, vẫn nhiệt tình chiêu đãi như ngày xưa, chỉ là vừng vàng trông giữ, không cho cậu có cơ hội tiếp cận tôi.

Cậu bắt mắt lắm lắm, nhét cho tôi mấy tờ giấy nhỏ cảm xúc, chờ sau khi ba mẹ tôi trở về sẽ cùng đi hẹn hò. Đối mặt với Tây Cố tôi chỉ bảo trì mỉm cười phảng phất như vô sự, không biết nên mở miệng với cậu như thế nào.

Ngày đó chính thức kết thúc kỳ nghỉ đông, tôi làm xong đơn từ chức đến gõ cửa phòng quản lý.

“Làm sao đột nhiên muốn từ chức?” Quản lý kinh ngạc ngẩng đầu.

“Nếu như là về vấn đề đãi ngộ tiền lương, tôi có thể...”

Thường ngày thường cùng các chủ quản quản lý ăn chung, quan hệ đây đó cũng hòa hợp, tôi rũ mắt vội vã nói: “Là nguyên nhân cá nhân, tôi phải rời khỏi thành phố F.”

Quản lý trầm ngâm vài giây, nỗ lực giữ lại một lần, nhưng tôi chủ ý đã định, chỉ có thể nói xin lỗi từ dưới đáy lòng.

Đi ra khỏi phòng quản lý trực tiếp trở lại vị trí của mình thu dọn đồ đạc, chủ quản một thân đồng phục màu đen đi tới: “Hác Manh, nghe nói cô muốn từ chức...”

Tôi gật đầu, thu thập xong mọi thứ mới quay đầu nói với cô ấy vẫn đứng bên cạnh tôi: “Chủ quản, cảm ơn cô.”

Cô ấy ngạc nhiên nhìn tôi.

Tôi có chút không được tự nhiên nhìn chằm chằm mấy bao đồ trong tay: “Chúc cô từng bước thăng chức, cô là người phụ nữ tốt, đừng ủy khuất bản thân mình.” Trước khi đi chúc cô ấy một câu, bồi thường lúc ban đầu âm thầm oán cô ấy là “lão xử nữ”, mong muốn sớm có người đàn ông có thể thưởng thức cái tốt của cô ấy.

Về phần bản thân tôi, tôi cố sức thở ra một hơi, ngược ngọn gió lạnh đầu xuân, đi khỏi công ty, tự kêu xe đến nhà ga.

Hành lý sáng sớm cũng đã thu dọn xong, do mẹ già mang đến trước nhà ga chờ tôi, một đường theo tôi đi Thượng Hải.

“Chờ một chút, theo đường đi F trung đi.”

Tài xế quay đầu lại, tốt bụng nhắc nhở: “Bên kia vòng quanh hơn nửa thành phố, không có lợi.”

Tôi lắc đầu: “Không có sao, cứ theo vậy đi đi.”

Hôm nay tôi đi làm, tiểu tử Tây Cố thấy không có kẻ hở nào mới không cam không nguyện đi trường học chơi bóng, trong lòng tôi vẫn buồn bã hoang sợ, giống như bị cái gì lôi kéo, toàn bộ ê ẩm dâng chất lên...

Xe trước cửa F trung vòng một vòng, tôi muốn nhìn cậu, rồi lại không dám nhìn.

Rõ ràng chỉ là gang tấc, nhưng cũng như là thiên nhai.

Tài xế thông qua kính chiếu hậu liên tục nhìn về phía tôi, “Cô bé, cô có muốn xuống xe ở chỗ này không?”

“...Tôi đã không còn là cô bé nữa.” Tôi đem mặt chôn ở lòng bàn tay, rót cục nước mắt tìm được một lý do thích hợp để vỡ òa.

Chú tài xế luống cuống, chân tay lúng túng không biết an ủi làm sao: “...Aiz, a, làm sao lại khóc như thế...”

Tôi lắc đầu lại lắc đầu.

Sau cùng chỉ có thể che lỗ tai làm một đào binh chập vạt, từ trên chiến trường hoảng sợ trốn đi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Khoảnh khắc xe lửa chuyển động ấy, tôi ngửa đầu nhìn về phía bầu trời bị màn xe mỏng manh che đi mờ nhạt, khi làn bánh toa hành khách rung động vài giây, liền sau đó là tiếng kêu ầm ầm, dần dần ổn định chờ tôi bước lên trạm hành trình tiếp theo.

Đến Thượng Hải thì đường phố mới lên đèn, tôi lấy điện thoại di động ra, dọc theo đường đi điện thoại vẫn chưa tắt máy, tôi chỉ thiết lập tắt âm.

Mở màn hình, chỉ chút cuộc gọi nhờ, đặc biệt bắt mắt là hơn mười tin nhắn chợt hiện ra, toàn bộ cùng là của một dãy số.

Tôi do dự một chút mở tin nhắn.

Chờ sau khi chị tan tầm chúng ta cùng đi phố Đông đạo chợ đêm nha, gần đó mới mở một quán trà, chị với tôi cùng thử món điểm tâm.

Đã qua thời gian tan tầm, làm sao chị còn chưa xuống?

Vì sao chị không ở công ty, cũng không có về nhà?

... Chị ở đâu.

Chị ở nơi nào?

Nói cho tôi biết chị ở đâu? Vì sao không nhận điện thoại của tôi?

Chị ở đâu...

Ở đâu...

Ở đâu...

Xin chị, đừng...

Tôi bất ngờ tắt đi điện thoại di động.

Mẹ mang theo hành lý quay đầu nhìn về phía tôi, tôi lắc đầu miễn cưỡng cười, rủ mí mắt, khi ngồi lên xe đi về khách sạn, tôi nhấn cho cậu một tin nhắn sau cùng:

Tạm biệt, Tây Cốc.

Lật điện thoại di động, gỡ sim ném ra ngoài cửa sổ xe.

Bỏ lại tất cả ở thành phố F, bắt đầu cuộc sống một lần nữa.

Sáng sớm sương mù mờ mịt bao phủ bầu trời thành phố, tôi mang vớ đùi mặc bộ đồ màu xám, khi đến trạm tàu điện, giữa dòng người cuộn trào mãnh liệt tôi gắng sức cầm chặt túi công văn màu đen, bị làn người đẩy đến góc toa xe kẹt cứng. Không khí trong tàu điện ngậm có chút không thoáng, xen lẫn mọi thứ mùi vị, tôi có hơi đau đầu xoa xoa thái dương, người xung quanh đứng hoặc ngồi mặt không chút thay đổi giống hệt nhau.

Tiết tấu đời sống ở Thượng Hải so với thành phố F nhanh hơn, tuy rằng tiền lương không phải là ít, nhưng tôi càng hoài niệm năm tháng ngồi trên xe buýt bên cửa sổ rộng mở xẹt qua hàng dài cây ngô đồng màu vàng.

Tuần lễ đầu tiên đến Thượng Hải, ở chợ nhân tài bốn ba giữa các gian hàng các công ty lớn, nói đến rất là xấu hổ, phần công việc này có đến phân nửa là dựa vào sự hỗ trợ của La Ly.

Công ty mới lần này là công ty quảng cáo MXM, tổng bộ ở Hà Lan, bạn bè quốc tế ra vào công ty rõ ràng tăng nhiều, may là hai năm nay tiếng Anh không có xao lãng, trao đổi coi như trôi chảy. Hiện nay ở chung nhà với La Ly là Finish Artist, mỗi đêm khuya đều có thể nghe cô ấy phát điên hét chói tai khi ngồi vẽ đồ họa trước máy vi tính.

Trước khi phỏng vấn tôi lưỡng lự vài giây giữa nhân viên lễ tân và nhân viên mở rộng nghiệp vụ, lựa chọn phòng khai thác nghiệp vụ của bộ phận tiêu thụ. La Ly âm thầm đầm ngực giậm chân, mãi lắc đầu: “Nhân viên mở rộng nghiệp vụ hay là nghiệp vụ viên, đều có thể mệt chết người, ngồi văn phòng tốt như vậy lại không ngồi, không nên tự mình chuốc lấy cực khổ. Hơn nữa, cậu nhìn xem khuôn mặt cậu, thích hợp sao? Khách hàng nào có thể cùng cậu phát triển lâu dài?”

Tôi lạnh lùng liếc mắt quét cô nàng: “Bạn rộn một chút đời sống mới dư dật.” Công ty trích phần trăm trên mỗi hồ sơ: 15%, 25%, 40% tôi đã rất thỏa mãn.

Đôi mắt cô ấy bắt mắt, phần nộ quay lưng qua tiếp tục chà đạp cuốn sách của mình.

Đúng chuẩn nửa phút trước 9 giờ, sâu sắc cảm thấy sự đau khổ của La Ly người kiểm chứng vân tay một tuần năm ngày thì có ba ngày muộn.

“Manh Manh, thiếu chút nữa đã nghĩ cô hôm nay đến trễ, may thật may thật.” Tổ trưởng Beata là người Đài Loan, tính cách là cô gái nhỏ thoải mái, mấy ngày này mọi người ở chung rất vui vẻ, chỉ là có hơi chút... Khụ, hơi mơ mộng. Hai tay cô ấy tạo thành hình chữ thập chớp to mắt nhìn tôi: “Có đứng ở

trên đường nhìn thấy bạch mã hay không? Hay là tối hôm qua cùng bạn nam vận động đến quên mình?”

Trên trán tôi tuôn ra vạch đen: “Tôi nói rồi, tôi không có bạn trai, hiện tại cũng không có đối tượng gặp gỡ.”

Cô ấy vẫn như cũ long lanh nước nhìn tôi, oan ức nói: “Tôi biết cô không có bạn trai, cho nên mới nói bạn nam a.”

Tôi mặt không biểu tình nói: “Tôi không có bạn bắn súng cũng không có hứng thú 419. Mặt khác tư liệu khách hàng cùng với tư liệu báo chí ngày hôm qua cô đưa tôi, tôi còn có chút thắc mắc, có thể phiền cô hay không...”

“Cô yêu tôi!” Beata ôm lấy tôi dùng sức cạy: “Tôi cũng luôn thủ thân như ngọc vì cô, tôi vẫn biết người cô yêu chính là tôi!”

Tôi nhin không được thờ dài: “Bình tĩnh một chút, chúng ta cần thảo luận bên trong tổ...”

“Cô yêu tôi!”

“...”

Tôi cho rằng cuộc sống cứ như vậy.

Hàng tháng nội bộ công ty đều có một hội quan hệ hữu nghị, tôi giống như cưỡi ngựa xem hoa, tháng trước quen biết tổ trưởng Creative Group Head con người xác thực rất tốt, nhưng... Nhớ tới trang phục cầu vồng tràn ngập sáng ý của anh ta, dưới đáy lòng tôi yên lặng vẽ một chữ X, quyết định tiếp tục xem xét đối tượng tháng này, mong muốn có thể trước năm mới tìm được bạn trai, ghi lại kết cục mỗi tình đầu số 0 của tôi.

Tôi tưởng là tôi đã quên đi đứa nhỏ kia, mỗi ngày tôi an ổn bận rộn, an ổn qua lại tàu điện ngầm, an ổn ăn cơm uống nước, an ổn nói nói cười cười...

Một đêm nào đó một năm sau, đột nhiên không báo động trước tôi từ trong giấc mơ giật mình tỉnh giấc.

Quỳnh quỳnh bạch thảo, đông tẩu tây cổ...

Y bất như tân, nhân bất như cổ...

Tôi cuộn mình ngồi dậy, rốt cục kiềm nén không được thất thanh khóc rống.

Tôi không rõ.

Rõ ràng chưa bao giờ bắt đầu qua, rõ ràng tôi cũng chưa bao giờ hứa hẹn, rõ ràng từ đầu tới cuối chỉ là một hồi mập mờ dung túng cậu đuổi tôi chạy, tôi làm sao cũng không rõ. Cho đến ngày hôm nay, vì sao ký ức vẫn như cũ rõ nét như mới hôm qua.

Tình tình cậu như vậy, năm đó khi tôi chặt đứt tất cả liên hệ, cậu đến tận cùng làm sao sống qua.

Khi đó tôi đi rất vội vã, không có thông báo đến bất luận người nào, một năm này trong điện thoại ba mẹ chỉ liên tục giục tôi sớm tìm được bạn trai mang về nhà, những cái khác không hề nói ra.

Tôi mở mắt nhìn trần nhà, làm thế nào cũng không ngủ được.

Phòng bên cạnh âm thanh gõ bàn phím vẫn vang dội như cũ, trong lòng tôi đột nhiên có một cỗ xung động, đè nén xuống không nổi, tôi xuống giường mở máy vi tính.

Gõ vào dãy số QQ đã bị xếp xó cả năm, tôi hơi do dự, con chuột xet qua Tây Cổ, rê đến avatar đang xám mờ của Chung Ý:

Anh có đó không?

Gần như là cùng lúc, bên kia lập tức trả lời:

Cục cụng, em cuối cùng cũng hạ mình liên lạc rồi ——

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Tôi có một ít sợ hãi.

Thế nhưng ngoại trừ Chung Ý ra, tôi không biết còn có thể tìm ai ở thành phố F.

Một cây cù cải bụi hoa tâm cà lơ phất phơ như vậy, nhưng không hiểu sao làm cho người ra cảm thấy tin cậy an tâm, đây cũng là chuyện tôi ngày trước bắt ngờ.

Khung chat trước mặt truyền đến rất nhanh:

Em thật đủ ác độc, không nói tiếng nào cứ như thế đi hơn một năm, nếu không phải bác gái nói em đi chỗ khác phát triển, anh còn thật dự định báo mất nhân khẩu cho em.

Tôi cảm ơn: xin lỗi...

Chung Ý trực tiếp làm rõ nói: được rồi được rồi, anh cũng biết em trốn tránh ai, em không nói cho anh biết em ở đâu là làm rất đúng. Nếu là nói, anh cũng sợ anh không bỏ mặc được đứa nhỏ kia mà nói ra cho cậu ấy.

Tôi dùng lại một chút.

Chung Ý hiển nhiên hiểu lầm, trên khung đối thoại lập tức liên tục lóe lên: Cục cưng? Cục cưng? Em còn đó không? Đừng logout, anh không đề cập tới cậu ấy nữa là được mà.

Tôi cẩn thận trả lời: không sao... Tây Cổ cậu ấy có khỏe không?

Chung Ý: Thành thật mà nói, hết sức không xong.

Trong lòng tôi hồi hộp, vội hỏi: Xảy ra chuyện gì?

Đối diện chần chờ vài giây, lúc này đây, Chung Ý diễn đạt rõ ràng cẩn thận rất nhiều: Hiện tại biểu hiện ra ngoài thì khôi phục bình thường. Em mới vừa đi, một tuần đó cậu ấy ngồi cả ngày trước cửa công ty chờ, ai khuyên cũng không nghe, các đồng nghiệp có chút giao tình với em đều bị cậu ấy hỏi qua hết lần này đến lần khác, trong công ty mọi người nói cậu ấy quả thực điên rồi, khuyên cậu ấy trở lại đi học, cậu ấy chỉ nói ngoại trừ trong công ty với trong nhà, cậu ấy cũng không biết nên đi tìm em ở đâu, sau khi tìm khắp thành phố F, cậu ấy lại canh giữ ở đây, nếu như em quay đầu lại liên hệ với bạn bè trong công ty, cậu ấy có thể biết trước tiên.

Ngực tôi rầu rĩ: Vậy sau này thì sao?

Chung Ý: Sau lại thừa dịp sự tình chưa huyền não hơn nữa, ba mẹ em tự mình đến công ty cùng cậu ấy nói chuyện hết một buổi sáng, buổi chiều cậu ấy mới rời khỏi.

Tôi vuốt ve bàn phím, không có trả lời.

Chung Ý tiếp tục nói: Tuy nhiên chuyện này sản sinh ra một chút phê bình, tuy rằng không có gì chứng minh thực chất, nhưng mà đông dài tây ngắn, khi đó đáng đáp Tây Cổ thất hồn lạc phách cũng bị người có tâm nhìn thấy trong mắt, vẫn là chờ qua trận này em có bạn nam thì kết giao rồi cùng nhau trở về đi. Nói ra, nếu như em thật sự không tiếp thu “Mao Toại tự tiến”?

MAO TOẠI TỰ TIẾN : Mao Toại tự đề cử mình (Tự tin vào khả năng đảm đương trách nhiệm quan trọng mà mạnh dạn tự tiến cử. Dựa theo tích: Khi quân đội nước Tần bao vây nước Triệu, Bình Nguyên Quân nước Triệu phải đi cầu cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông tự đề xuất được đi cùng. Ở đó, may nhờ tài năng của Mao Toại mà Bình Nguyên Quân mới thu được thành công như ý muốn)

Nói chuyện đứng đắn chưa được vài phút, thằng nhãi này lại bắt đầu nói chêm chọc cười.

Kiến nghị của Chung Ý rất đúng trọng tâm, tôi quyết định trước khi chưa tìm được bạn trai sẽ không trở về thành phố F: cảm ơn.

Chung Ý : làm gì khách khí như vậy, hiện tại có thể nói cho anh biết phương thức liên hệ với em chưa?

Tôi nhanh nhẹn đăng lên toàn bộ địa chỉ điện thoại hiện tại.

Anh ấy gửi lại một nụ cười hắc hắc quái dị, nhưng vẫn nghiêm nghị tiếp tục nói: Em làm đúng, yên tâm, địa chỉ này anh sẽ không nói cho người khác, em có thể nhanh chóng đi khỏi xem ra cũng là chuyện tốt. Về phần Tây Cổ, theo tuổi tác trôi qua, lại qua vài năm nữa, đứa nhỏ đó có lẽ cũng không còn suy nghĩ nhớ nhung gì, em không cần cảm thấy áy náy.

Qua nửa ngày tôi mới “Ừ” một tiếng.

Chung Ý lại dặn dò tôi vài câu. Lúc này mới chia tay logout.

Mãi đến khi tiếng tắt máy vang lên, tôi mãnh liệt bùng tình hoàn hồn. tâm trạng chua, chát, đắng, cay trộn thành một chỗ cuối cùng cũng chỉ có thể đánh gãy răng nuốt lẫn với máu.

“Hác Manh, giúp tôi đem danh mục khách hàng này chỉnh lý làm bảng EXE một chút, chia làm khách hàng hiện có, khách hàng cũ, khách hàng vô ý.” Khi tiến vào công ty thì một chị nhân viên lão làng trong phòng đưa cho tôi một chồng hồ sơ.

Nguyên bản từng nghiệp vụ viên trong bộ ngành đều có một phần danh sách khách hàng riêng biệt tự bản thân mình phải sắp xếp chỉnh lý, cô ta lớn như vậy đâm chọc đem danh sách của mình đưa cho tôi, lẽ chẳng khí hùng làm cho tôi không thể nói gì.

Nhưng thân là nhân viên mới, một lần nữa bắt đầu khó tránh khỏi quá trình bị ức hiếp và chàm.

Dù sao người mới không có nhân mạch gì, nhất là về phía nghiệp vụ viên, có thể không đắc tội ma cũ thì sẽ không đắc tội, bằng không khỏi cần trông đợi bọn họ sẽ cho ra một vài cảm kỳ hoặc kỳ xảo, nếu có thể đã thông con đường với ma cũ, không chừng bọn họ còn có thể giới thiệu cho bạn viện trợ bên ngoài cùng khách hàng tài nguyên.

Tôi cảm chông hồ sơ này, muốn sắp xếp phân loại nhập lại, còn có nhiệm vụ bản thân ngày hôm nay, tôi xoa xoa thái dương, xem ra lần này lại phải tăng ca, hy vọng còn có thể kịp đón chuyến tàu điện ngầm lúc 10 giờ quay trở về.

Beata liếc mắt nhìn chông hồ sơ mới tăng thêm trên tay tôi: “Cô cứ làm theo khả năng, VV bên bộ phận phục vụ khách hàng nói cô thời gian làm việc của cô còn nhiều hơn các cô ấy.”

Tôi chỉ có thể cười khỏ, phục vụ khách hàng chia làm ba ca, ca giữa phục vụ từ chiều hai giờ đến 10 giờ tối, ca tối thì từ tối 10 giờ đến 6 giờ sáng ngày hôm sau, giờ tôi ở công ty gần như là bằng ca sáng với ca giữa gộp lại, khiến cho người khác than thở xót xa.

Toàn bộ trong công ty ngoại trừ bộ phận phục vụ khách hàng, còn có một đám người cũng là người của bộ tộc “dạ miêu”, đó chính là tổ sáng tác. Ngoại trừ thỉnh thoảng công ty cũng nhắc quy định đi làm phải quẹt thẻ tính giờ, bọn họ đều có thể tự do về sớm, đêm khuya thấy bọn họ tinh thần hăng hái vô cùng thay đồ ngủ đi đến phòng làm việc ở công ty làm cũng là tình trạng bình thường.

Bởi vậy khi tôi cuối cùng có thể tắt máy vì tính nhúc nhích bờ vai cứng ngắc đứng dậy rời khỏi công ty thì tuy rằng kim đồng hồ đã chỉ 10g 5 phút nhưng Lữ Lương của CGH còn có thể một vòng đi qua đi lại trước cửa bộ phận tiêu thụ chờ tôi.

“Lữ Lương.” Tôi trước tiên mỉm cười.

Lần này anh ấy không mặc một bộ đồ bảy màu khẩu vị nặng nề, thay đổi trang phục bình thường áo T-shirt trắng quần jean, tuy mang kính đen hiện rõ khí chất trạch nam, nhưng cũng làm cho người ta có một cảm giác sạch sẽ trầm ổn.

Trong lòng tôi âm thầm cho anh thêm vài điểm, quyết định tạm lưu lại kiểm tra.

Hành lang bên cạnh tổ sáng tác một mảnh sôi trào, anh ấy phòng chừng là người bị khuyến khích ra theo đuổi, ngượng ngùng không dám nhìn tôi, “Cái này... Đã trễ như vậy, anh có thể đưa em về nhà hay không?”

Tôi cau ra nụ cười: “Được, nhưng là thời gian gấp gáp, nếu lại dây dưa nữa sợ là không kịp đón tàu điện ngầm.”

“... Anh có xe.” Lữ Lương mắt tự nhiên khẩn trương cúi đầu nhìn hướng tôi, “Anh có thể lái xe đưa em trở về... Ừ, còn có thể thuận tiện tránh gió.”

Tôi buồn cười, cuối cùng là tên hoa hoa đại thiếu nào dạy cho anh ấy. Hai bên tai Lữ Lương dưới ánh mắt tôi ửng hồng, tính ra cũng có vài phần khả ái, nếu lấy tiền đề kết hôn đối tượng gấp gáp là anh, hẳn là không có đáng ghét.

Công ty cách nhà đường đi có hơn một tiếng đồng hồ, tôi khi ngang qua khu phố sầm uất dừng lại trước cửa một siêu thị nhỏ hiếm thấy còn chưa đóng cửa, hiện giờ đã hơn 11g30', về đến nhà khoảng chừng nhanh đến 12g, tôi mệt đến không còn sức nấu đồ ăn khuya, quyết định mua chút lương thực dự trữ về nhà.

Siêu thị chia làm hai tầng, lầu hai người rõ ràng ít hơn lầu một rất nhiều. Lữ Lương cùng với tôi sóng vai mà đi, đi qua một loạt giá sắt bày cao cao, anh ấy đẩy xe mua sắm, tôi chọn lựa, hướng về bên trong đồng lương thực.

Khi xe đẩy tới khu đồ ngọt, nồng đậm hương sữa ngọt ngào kéo tới.

Rõ ràng không thích đồ ngọt nhưng tầm mắt nhìn thấy mousse dâu trên cái giá hàng, ma xui quỷ khiến, trước mắt xẹt qua hình ảnh về mặt ngoan ngoãn hiếm thấy của Tây Cổ năm đó, tôi vờn tay...

Đối diện cũng có một người cùng lúc hướng về phía miếng mousse vờn tay,, khoảnh khắc đầu ngón tay chạm vào nhau đó, dây thần kinh mẫn cảm của tôi gần như hét ầm lên ——

Giây tiếp theo miếng bánh bị thô bạo cầm lấy, đối diện cái giá lộ ra thiếu niên sôi nổi ánh mắt phức tạp gần như sát nhập vào cơ thể tôi, buồn giận vui mừng cuốn cuộn khôn kể, sau đó chậm chậm từng chút từng chút nguội lạnh.

“Hác Manh.” Cậu cầm đầu ngón tay tôi thấp giọng nói.

Hồ hập tôi nhất thời ngưng lại, kinh ngạc nhìn cậu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Nếu không phải đi vào siêu thị này là một hồi ý nghĩ tạm thời, tôi sẽ cho rằng giá trị chữ tín của Chung Ý đã rớt xuống con số âm.

Lữ Lương quay đầu nhìn tôi: “Em quen cậu ấy?”

“... Đây là cậu bé hàng xóm trước kia của em.” Tôi hơi cố sức rút tay về, ánh nhìn của Nhâm Tây Cổ chuyển tới Lữ Lương bên cạnh tôi, lạnh lùng buông tay ra, vẫn chưa ngăn lại.

Lữ Lương “À” một tiếng, nhìn hai tay Tây Cổ nhét ở túi quần, từ sau quầy hàng chậm rãi thông thả bước ra: “Em có muốn đi qua chào hỏi một chút hay không?”

Tôi có chút không an lòng “Ừ” một tiếng, nhìn về hướng Tây Cổ đang đến gần tôi, rốt cục cùng lòi, chỉ biết nhìn cậu lảng lảng.

Cậu đã cao to lên rất nhiều, Tây Cổ 18 tuổi thân thể thoát khỏi sự thon gầy ngây ngô của thời kì niên thiếu, tóc cậu cắt ngắn, nhưng vẫn như cũ vênh lên lộn xộn lung tung, mặt mày càng lộ ra vẻ sắc bén khó có thể thân cận.

Tôi trở tay không kịp, không hề báo động trước cùng cậu gặp lại, phản ứng bản năng đưa ra một câu cũ rích: “Đã lâu không gặp.”

Cậu kéo ra một bộ dáng tươi cười không hề có độ ấm nào: “Đúng vậy, đã lâu.”

Tôi mím môi, tiếp tục trầm mặc.

“Thì ra chị ở Thượng Hải.” Nhâm Tây Cổ nghiêng đầu, rũ mắt nhìn tôi.

“Ừ.” Tôi không biết nên cùng cậu nói cái gì, có thứ gì đó không nhìn thấy được chen ở chính giữa, sau cùng tôi chỉ có thể nhặt nhèo nói: “Thật khéo.”

Cậu lãnh đạm nói: “Xác thực rất khéo.”

Nói xong câu đó Nhâm Tây Cổ không có lại mở đề tài nữa, tôi đã cùng lòi, những câu chữ thân mật, tôi không có tư cách nói nữa, nếu là chào hỏi, mỗi một câu nói với cậu đều rất tối nghĩa khó có thể tiến lên tiếp tục.

Hai người trầm mặc chỉ chốc lát, cậu thờ ơ vuốt mái tóc, nhăn mày nói: “Còn có chuyện gì không?”

Tôi vội vàng thức thời lắt đầu: “Không có việc gì... Tạm biệt.”

Tôi trực tiếp xoay người dứt khoát rời đi, bóng dáng cao to dần dần tan biến sau chỗ rẽ.

Tôi nhìn bóng lưng của cậu trong lồng ngực âm ỷ đau, tràn đầy khổ sở nhưng chỉ có thể một mình nuốt xuống, nếu ban đầu chọn lựa rời đi, tôi cũng dự định đến sẽ có ngày này. Chỉ là khi thật sự đối diện thì so với trong tưởng tượng càng thêm khổ sở.

“Làm sao vậy.” Lữ Lương theo lễ phép chờ Tây Cổ đi rồi mới đẩy xe mua sắm tới, nói.

Tôi lắt đầu, lòi đề tài ra: “Anh có cái gì cần mua không?”

“Anh không có.” Lữ Lương nói: “Còn em?”

“Em mua thêm vài gói mì gói.” Tôi tận lực ở khu thực phẩm ăn nhanh bần thần hết vài phút, lúc này mới có thể nhàn nhạt nói: “Được rồi chúng ta đi thôi.”

Vốn tưởng rằng né tránh khi tính tiền gặp Tây Cổ, nhưng trước quầy thu ngân dưới lầu đã sắp một hàng thật dài, trong đội ngũ phía trước Tây Cổ như hạc giữa bầy gà, bắt mắt vô cùng, trong lòng tôi thấp thỏm không biết nên cùng cậu nói cái gì nữa. Thành linh cậu đột nhiên quay đầu, tầm mắt trong nhất thời giao vào tôi, phảng phất như không phát hiện ra tôi, mặt không biểu tình quay đầu đi.

Siêu thị chỉ có hai quầy thu ngân, tôi vô ý thức nắm chặt tay, cũng giống cậu, làm bộ như người xa lạ, Lữ Lương đứng hơi nghiêng ở phía đối diện cậu, đợi làn người thông thả di chuyển.

Xung quanh khách hàng đêm khuya mua thức ăn đại đa số đều là trang phục gọn nhẹ ở nhà, đoán chừng là các hộ gia đình ở lân cận.

Tôi không có ham muốn mở miệng, nhưng vẫn câu được câu không nói chuyện với Lữ Lương, đột nhiên trên vai chùng xuống, thân thể thiếu nữ mềm mại khoác lên vai tôi: “Chị Hác Manh, thật là chị.”

Tôi mỉm cười, nhìn thiếu nữ tóc ngắn cao gầy trước mắt: “Là chị.”

“Ban này ở xa xa em nghĩ nhìn thấy chị, gọi Tây Cồ nhìn giúp em, nhưng cậu ấy hết lần này tới lần khác không thèm để ý tới.”

Tôi không có cách nào nói tiếp, vẫn như cũ chỉ có thể mỉm cười.

“Chị Hác Manh, thì ra hơn một năm nay chị ở Thượng Hải, làm sao không liên hệ với tụi em?”

Tôi xấu hổ nói: “... Công việc tương đối bận, dành không ra thời gian, bởi vậy đều cắt đứt liên hệ với rất nhiều người.”

Đáy lòng tôi rất rõ ràng, Sở Kiều là một người thông minh, khi đó cô ấy ở thành phố F, làm sao không có khả năng đoán ra manh mối.

“Hôm nào đó có muốn đến nhà tụi em ngồi chơi không?” cô ấy nghiêm nhiên lấy tư thế chủ nhân nói: “Ngay gần đây, đường đi chưa đến 10 phút. Siêu thị này đóng cửa trễ nhất trong khu vực, 11 – 12 giờ vẫn còn rất náo nhiệt. Tây Cồ mấy ngày nay ở nhà thường xuyên lên mạng chơi suốt đêm, không có cách nào khác, em nửa đêm còn phải cùng cậu ấy đi mua thức ăn khuya.”

“Các em còn chưa khai giảng?” Tôi nói hơn phân nửa mới bỗng nhiên phản ứng ra, kinh ngạc nói, F trung cấp ba cho nghỉ đông lâu như vậy?

“Em với Tây Cồ xin nghỉ vài ngày, mấy ngày nay so sánh hoàn cảnh trường học, ba nói chúng em sau này báo chung một trường, cũng thuận tiện chăm sóc.”

Tôi chỉ có thể gật đầu, sau đó mặc kệ cô ấy có nghe hay không khuyên bảo vấn đề chính: “Thi vào trường đại học là một khâu rất trọng yếu, nếu như không có gì quan trọng các em nên sớm trở về trường ôn tập, nói Tây Cồ ít lên mạng chơi đi, chờ mấy tháng nữa thi đại học kết thúc cậu ấy thích chơi thể nào thì chơi thể ấy.”

Sở Kiều cười như không cười nói: “Chị Hác Manh thật đúng là quan tâm Tây Cồ.”

Tôi giọng điệu tự nhiên nói: “Đương nhiên là quan tâm, tốt xấu gì cũng chăm sóc nhiều năm như vậy.”

Đang nói chuyện, hàng người nhanh chóng đến phiên tôi, Tây Cồ đã tính tiền xong, tôi đem đồ ăn chọn mua để lên quầy thu ngân thanh toán rõ ràng.

Lữ Lương trực tiếp đưa tiền cho nhân viên thu ngân, tôi vội vàng ngăn cản anh: “Không cần, mấy thứ đó để em trả.”

“Không sao, coi như anh mời khách...”

Tôi nghiêm mặt cắt ngang lời anh, móc ví tiền mình ra: “Không cần, thực sự không cần.”

Sở Kiều ở bên cạnh nhìn cười tủm tỉm, dù sao cũng là cô bé, tôi tự nhiên phát hiện ra khi cô ấy cùng tôi nói chuyện thì con mắt quay tròn thường xuyên chuyển đến trên người Lữ Lương.

Đương nhiên đây không phải là vì cô ấy xem trọng Lữ Lương, mà là...

“Chị Hác Manh,” cô gái nhỏ rốt cục kết thúc mấy lời khách sáo này giờ, cảm mạo mờ hắt về phía Lữ Lương: “Bạn trai chị?”

Lữ Lương nhất thời xấu hổ mặt nghiêng qua một bên, nhưng lỗ tai lại dựng thẳng đứng lên.

Tôi do dự, lùi ra bộ dáng tươi cười: “... Đang cân nhắc.”

Lữ Lương xấu hổ ở bên cạnh nhất thời khuôn mặt náo loạn đỏ chót.

“Sở Kiều, xong rồi đó!” Tây Cồ ngay cửa không kiên nhẫn lạnh lùng nói.

“A, đến liền đến liền.”

Sở Kiều lôi kéo tay tôi bước nhanh ra khỏi siêu thị, Lữ Lương ở sau người cự ly cách ba bước một đường đi theo, Sở Kiều tới gần trước mặt Tây Cồ thì bắt đầu bốn cọt nói: “Yên tâm đi, đừng theo sát như vậy, em cũng không đem chị Hác Manh lừa chạy mất!”

Lời kia vừa nói ra đương nhiên không ai đáp lại, bầu không khí nhất thời lạnh ngắt.

Tôi hơi xấu hổ muốn đem trò đùa này chu toàn, mới hơi căng miệng, Nhâm Tây Cồ đột nhiên lên tiếng: “Chị đã ở Thượng Hải, sau này liên lạc cũng tương đối thuận tiện, hẳn là không ngại nói cho chúng tôi biết địa chỉ chứ.”

Tôi không biết cậu đang suy nghĩ cái gì.

Một khắc trước tôi còn nghĩ rằng cậu muốn cùng tôi cả đời không còn qua lại với nhau, một giây này lại đột nhiên không báo động trước muốn địa chỉ nhà tôi.

Nhìn thấy tôi đứng chần chờ, Tây Cồ câu ra khóe môi: “xem ra là không muốn?”

Ngay cả người trì độn cũng thấy được phần trút giận này có chút không bình thường.

Lữ Lương liền tiếp nhìn tôi, Sở Kiều từ khoảnh khắc Tây Cốc bắt đầu nói ra sắc mặt liền trầm mặc khó coi.

Tôi rủ mí mắt, báo ra địa chỉ nhà của tôi với La Ly.

“Điện thoại di động đâu.” Cậu đề thấp mặt mày, lạnh như băng nói.

Dưới khí tức cường đại của cậu, tôi vô ý thức trôi chảy báo ra số cầm tay của tôi.

Vừa dứt lời, tiếng chuông điện thoại di động đặt trong túi xách lập tức vang lên...

“Đây là số của tôi.” Nhâm Tây Cốc nhìn chằm chằm tôi ——

“Đừng có quên nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Thời gian đã qua nửa đêm, nhưng trong tiểu khu xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, vẫn như cũ hơn phân nửa còn sáng đèn, một chút màu sắc vàng cam mờ mờ hòa với quần áo trắng làm đẹp thêm bóng đêm này.

“Đi đường cẩn thận.” Tôi xuống xe hướng về phía Lữ Lương phát tay nói lời từ biệt.

“Có thể... chờ một chút hay không.” Anh không có lái xe, mà nhẹ giọng gọi lại tôi.

Tôi quay đầu nghi hoặc nhìn anh.

Anh mở cửa xe đứng ở trước mặt tôi, lấp ba lấp bấp hồi lâu: “...trước đó em nói sẽ cân nhắc anh, cân cân nhắc bao lâu?”

Tôi thật sự bị anh hỏi muốn té lộn nhào, sau cùng chỉ hàm hồ nói: “... Đại khái mấy tháng đi.”

Anh thẹn thùng vẫn cứ thẹn thùng nhưng thật ra là một người nhanh nhạy, lập tức nghe ra tôi trả lời cho có lệ, thận trọng nói: “Tính cách của anh rất trầm lặng, anh biết anh không phải loại hình phụ nữ thích... Đây là lần đầu tiên anh nghiêm túc học theo đuổi một người, anh hy vọng em có thể nghiêm túc cân nhắc anh, được không?”

Tôi cẩn thận suy nghĩ, không thể không nói, thái độ thành khẩn của Lữ Lương làm cho tôi bỏ đi tâm tình qua loa đối với anh: “Cho em thời gian một tuần, cuối tuần em trả lời anh có thể chứ.”

Trên mặt anh phóng ra sắc mặt vui mừng: “Được, không thành vấn đề.”

Chúng tôi nói tạm biệt lẫn nhau, anh kiên trì chờ tôi lên lầu nhấn một tin nhắn báo bình an mới đi, không ngờ chính là một người đàn ông rất biết quan tâm.

La Ly cắn bút gian tà nhìn tôi cười trộm: “Nói! Có hay không ở sau lưng mình phát triển gian tình không thể nói cho ai biết.”

Tôi tức giận chọc đầu cô nàng: “Chuyên tâm phác thảo đồ họa của cậu đi.”

Cô ấy nhanh nhẹn ném bút đi, sau đó dán mặt qua đây: “Không đúng, mình ngủ được mùi gian tình trên người cậu.”

Tôi không có lên tiếng, sừng sốt nửa ngày sau đó nheo mắt lại tựa ở trên ghế sofa đơn.

Sau khi tôi không nói gì đối lại La Ly bắt đầu làm nhảm: “Làm sao mà không hé răng? Mạnh Mạnh cậu tốt xấu gì cũng 25 rồi, ngay cả mối tình đầu cũng không có rất mất mặt a. Mình thân kinh bách chiến, nếu thật có người tuyển chọn cậu nên báo một tiếng, mình tham mưu cho cậu, mắt nhìn người của mình xem như rất chuẩn.”

Tôi cười khỏ: “Đừng có càn rỡ, lòng mình đang rất không yên.”

Tinh thần bát quái của La Ly bắt đầu bốc lên: “Làm sao, hay là loại hình ngược luyến.”

Tôi chịu không nổi, đâm chọc hai cái cúp E của cô ấy: “Nhích bộ ngực của cậu ra một chút, không mình quay về trong phòng.”

Cô nàng thoáng chốc tức giận nhảy bật lên: “A a a, mình ghét nhất là bị người ta sờ bậy vào ngực!”

Tôi liếc xéo cô ấy: “Trước đó không phải rất tốt sao, có đúng gần đây lại bị vị Boss vô lương trước kia của cậu quấy rối tình dục hay không?”

La Ly tàn bạo trừng mắt nhìn tôi, cái miệng nhỏ nhắn run run, rốt cục không có phản bác lại, bí thối rống một câu: “Minh hận cậu chết đi được ~” bùm bộ ngực hùng vĩ, lệ tuôn mà đi.

Tôi ngây người tại chỗ, khóe mắt ửng hồng đỏ rõ ràng là tướng mạo hoa đào, mặt mày hàm xuân.

Xem ra La Ly đã có sở hữu, hay là ngày nào đó nên khuyên cô ấy đem vị Boss vô lương ấy về nghiệm thu một chút, có thể có người trong tim mình cũng là một loại hạnh phúc...

Còn tôi thì sao?

Tôi đóng mắt lại, bạn bè đồng nghiệp xung quanh đều từ từ tìm được nơi chốn thuộc về mình, tôi đối với khoảng thời gian sắp tới vẫn là một mảnh mờ mịt.

Đến độ tuổi này tôi cũng không còn tâm tư ham muốn cái phong hoa tuyết nguyệt gì, chỉ là tiếp tục sai lầm nữa, không bao lâu sẽ bước vào hàng ngũ gái ế, nhưng nếu như là giống đại đa số mọi người chấp nhận đi vào hôn nhân, rồi thì chấm dứt những suy nghĩ không an ổn...

Đột nhiên điện thoại di động trong một mảnh yên lặng phát ra âm hưởng điên cuồng.

Tôi lấy điện thoại ra, đang muốn ấn phím trò chuyện thì bên kia bỗng dừng lại.

Tôi nhìn dây số vừa quen thuộc lại xa lạ này, vuốt lên màn hình, sau cũng gấp lại điện thoại cất bên tủ đầu giường.

Ngày hôm sau khi tôi đang nghỉ trưa ở công ty thì Lữ Lương đột nhiên gõ cửa lớn phòng tiêu thụ, đưa cho tôi một phần com hộp thịnh soạn —— đương nhiên, đây không phải là com hộp tình yêu tự tay anh làm.

Trông cậy vào tay nghề nấu ăn của đàn ông không bằng nỗ lực cứu tế, bởi vậy nhận được phần com hộp anh ấy mua từ bên ngoài qua tay một cậu em trong phòng chuyển lại, tôi cũng đã thập phần vui mừng.

Mọi người đều biết, thân là nghiệp vụ viên rất ít người có thể bảo đảm một ngày ba bữa ăn đúng giờ, bởi vậy lúc nghỉ trưa, trong nháy mắt xung quanh 80% các đồng nghiệp đang một đường chiến đấu hăng hái gọi cho tôi làn sóng mập mờ.

“Này, Lữ tổ trưởng hôm nay sao còn chưa đi về, chạy đến bộ phận tiêu thụ chúng ta ăn cơm?” Beata chống má, khí định thần nhàn liếc mắt với Lữ Lương.

Mọi khi sau buổi trưa 12 giờ, tổ sáng tác hầu như đã không còn ai. Lần này Lữ Lương dị thường vô cùng đang giữa trưa cầm hộp com đi tới, nhanh chóng trở thành đối tượng đùa giỡn của Beata và các bạn đồng nghiệp.

Tôi lùa vài đĩa com, sau khi dạ dày giảm bớt cảm giác trống rỗng, lúc này mới ngoắc tay giải cứu anh ấy đang hết sức khốn quẫn giữa đám “nữ lang”: “Đừng nào loạn nữa các đồng chí, về chỗ, về chỗ!”

Beata lập tức làm một cái động tác chim non bay về tổ nhào vào lòng tôi: “Cô yêu tôi!”

Tôi đỏ mặt hời, đỡ cô ấy, mãnh liệt lắc đầu với Lữ Lương, ám chỉ anh mau chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Cũng bắt đầu từ hôm nay, sau mỗi ca chiều, Lữ Lương liền chủ động lái xe đưa tôi trở về, com hộp cửu trư một ngày cũng không thiếu, lập tức tiến nhập vào trạng thái bức thiết theo đuổi.

Tôi nhìn điện thoại di động, ngoại trừ ngày ấy nửa chừng kêu lên rồi tắt ngấm sau đó Tây Cốc còn không có gọi điện thoại đến nữa.

Trước đó tôi thậm chí đã chuẩn bị tốt tâm lý sau khi tan tầm sẽ đụng phải cậu trước cửa nhà, nhưng có thể là tôi tự mình đa tình, khoảng thời gian sau đó cậu không có bất luận tin tức gì.

Sau kỳ hạn một tuần đó tôi lại kéo dài thêm nửa tháng, nửa tháng sau thì thỏa hiệp trước dư luận, tôi với Lữ Lương chính thức hẹn hò.

Anh không thể nghi ngờ là một người đàn ông tốt, tuy rằng thiếu lãng mạn, lại vụng về nhưng là một tri kỷ rất khả ái.

Nghiêm ngặt mà nói, anh ấy rốt cục chân chính trở thành mối tình đầu trên danh nghĩa của tôi, chúng tôi đều thuộc về loại hình trạch nam trạch nữ, mỗi khi muốn hẹn hò người bên cạnh luôn hao tâm tổn phế bày mưu tính kế.

Ngày cứ như thế không gọn sóng không sợ hãi trôi qua, chúng tôi tuổi cũng không còn trẻ nữa, hai bên đều lấy kết hôn làm tiền đề gấp gáp, tôi hầu như đã cho là tôi với anh ấy cứ như thế một đường bình tĩnh đi tới, tương kính như tân cho đến khi ký kết hôn nhân...

Ngày nào đó tháng 6 thời gian thi vào trường đại học, tôi gọi đi một tin nhắn:

Tây Cốc, cố gắng lên.

Đôi Phương không có lập tức trả lời lại, cách ngày sau khi kì thi kết thúc tôi mới nhận được một lời nhắn tắt mà xa lạ: Cảm ơn.

Tôi nhất thời buông xuống được cái cọc tâm sự này, đứa nhỏ ngang ngược lại hung ác kia rốt cục đã lên đại học, đã trưởng thành. Buổi tối lần đầu tiên dạy Lữ Lương làm bếp, nấu ra một bữa tiệc lớn đến không còn bụng ăn vào, anh cười liên tục hỏi tôi hôm nay có chuyện tốt gì, tôi cười không nói, cứ như vậy những năm tháng trần trọc luân chuyển xưa kia dần dần tan biến...

Ngẫm khắc mà nói, lần thứ hai cùng Tây Cổ gặp lại là ở tháng 8.

Trường học của cậu cách khu dân cư của tôi tương đối gần, chạy xe đạp nửa tiếng là có thể tới.

Đó là một cuối tuần rảnh rỗi hiếm có, không có hẹn hò, có thể ở nhà giết thời gian một ngày một đêm không ra khỏi cửa, tôi với Lữ Lương từng trao đổi đầy đủ qua, hai bên đều nhiệt tình yêu thương mấy vì tính hơn là đi dạo phố nghe nhạc, đây coi như là loại trình độ chí thú hợp nhau đi. Cũng từng suy nghĩ qua thời gian tới của chúng tôi, về sau tôi và anh có thể mỗi người một phòng, đều tự ôm mấy vì tính vượt qua ngày tháng.

La Ly đang ở thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt anh đuổi em chạy cảm khái lắc đầu, luôn thở dài chúng tôi đã trực tiếp nhảy đến trạng thái vợ chồng già, tình lực tình cảm mãnh liệt.

Đối với tình cảm mãnh liệt tôi vẫn bảo lưu thái độ, khi nó nhiệt lượng thiêu đốt xác thực đẹp mắt, nhưng nhanh chóng thiêu đốt, chỉ sợ cũng nhanh chóng dập tắt. Cái loại lửa nhỏ nước ấm như vậy, cũng là một loại thỏa mãn.

Khoảnh khắc tiếng chuông cửa vang lên tôi xoay người che lỗ tai, đem trọng trách mở cửa giao cho La Ly.

Ai biết qua hồi lâu, sát vách vẫn không có tiếng động nào, tôi chỉ có thể bất đắc dĩ đứng dậy, đầu sỏ La Ly kia ước chừng một đêm không về.

“Tới đây, tới đây.”

Tôi lăm bầm mở cửa trong, trông thấy người nọ ở ngoài cửa, nháy mắt tôi giật mình, thiếu chút nữa trở tay đóng sầm cửa lại.

Cảm giác ánh mắt sắc bén của cậu cách cửa sắt nhanh chóng quét một vòng trên người tôi, không kiên nhẫn giờ tay gõ cửa sắt ý bảo tôi mở rộng cửa ra.

Tôi cảm thấy hơi mất tự nhiên, lúc cửa sắt mở rộng thì nhìn thấy dưới chân cậu có vali hành lý, tôi không khỏi kinh ngạc trừng to mắt.

Tôi một thân lời thôi, cậu phong trần mệt mỏi.

Tôi nghĩ muốn hỏi cậu thời gian lâu như vậy, làm sao đột nhiên mang theo hành lý tới cửa? Nhưng đối diện với khuôn mặt lạnh buốt đó, rất lâu rồi không có tâm bình khí hòa nói chuyện qua, trong lòng tăng thêm một luồng cảm giác tội ác không biết tên, tôi không tự giác nuốt xuống đầu đề, muốn chờ cậu nghỉ ngơi chốc lát rồi sẽ bàn lại.

“Có thể ngồi xuống không?” Cậu đứng ở trước ghế sofa đơn ngoài phòng khách hỏi.

Sự lễ phép bất ngờ này tính ra lại càng làm cho tôi hoảng sợ, vội nói: “Đương nhiên có thể.”

“Chị có cái gì ăn được hay không?” nói đến thức ăn cậu vẫn không chút khách khí, thân nhiên: “Từ tối hôm qua tới giờ tôi chưa từng ăn cái gì.”

Tôi biết cậu ăn rất nhiều, nếu là đói bụng sẽ bắt đầu phát giận, nhưng nếu như cho cậu ăn no, cậu ngược lại sẽ xuôi lòng, dễ bảo lên.

Nhưng tôi không biết nên trả lời câu nói có vẻ quen thuộc này như thế nào, những lời này phảng phất như trước kia cái gì cũng chưa phát sinh ra, nhưng tôi và cậu đều có thể thấy được tầng tầng ngăn cách cùng khúc mắc, tôi tỉnh táo hiểu được, quá khứ cùng với cậu khi xưa đã không thể quay về.

“Đột nhiên tìm chị như vậy có chuyện gì?” Tôi trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Gấp rút như vậy muốn đuổi tôi đi?” Cậu nhẹ kéo khóe môi, hơi cúi người hai mắt híp lại nhìn chăm chăm tôi, mang theo một tia cười giễu nói: “Chỉ ít cũng nên cho tôi thời gian uống ly nước chứ đúng không?”

“Em biết rõ chị không có ý này.” Tôi cau mày, đi vào nhà bếp lấy đưa cho cậu một hộp trà sữa.

“Tôi không biết.” Bàn tay to của cậu nắm lấy hộp trà sữa, đôi mắt quá mức sắc bén vẫn như cũ dừng ở trên mặt tôi: “Chị cho tới bây giờ chưa từng làm cho tôi biết.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Con người là loại sinh vật mâu thuẫn.

Thường hay quanh quẩn lưỡng lự giữa cảm tính cùng lý tính, ý chí bị tiêu mòn hết lần này đến lần khác dần dần trở nên mềm yếu mà lơ là.

Tôi rủ mí mắt, trong lòng ngực nói không rõ là áy náy, hay bất an.

May mà cậu không tiếp tục dây dưa chủ đề này, hai mắt quét một vòng xung quanh: “Ngôi nhà này là chị cùng với đồng nghiệp thuê chung?”

“Ừ, là bạn học cũ với chị.”

Cậu bình thản ung dung đứng dậy, đúng chính xác tìm được gian phòng của tôi: “Vẫn giống như ngày trước...”

Tôi có chút không được tự nhiên đi thu dọn cái bàn, hơn phân nửa mặt bàn là các loại sách tài liệu cùng máy laptop màu đen của tôi, dây điện nguồn nối qua đã quên rút, dây điện dài ngoằng cùng bộ nạp điện quần thành một đoàn trên bìa mặt tài liệu, bên cạnh còn nửa tô mì gói cùng ly coke uống dở... Tuy nhiên trừ mấy thứ đó ra bên trong thập phần sạch sẽ ngăn nắp.

Khép lại cửa phòng, những lời nói cứng nhắc trước đó giờ lại thêm xấu hổ cực xúc, tôi lần nữa mở lời: “Tây Cổ, em lần này tới là...”

“Tôi muốn ở gần đây thuê một gian phòng ở.” Nhâm Tây Cổ lật bài trước một bước, cau mày che bụng: “Những chuyện cụ thể có thể chờ tôi dùng com xong rồi hãy nói không? Mặt khác, chị có thuốc đau bao tử không?”

“Em từ lúc nào lại mắc bệnh đau bao tử?” Sắc mặt cậu hơi trắng càng làm cho tôi hoảng sợ, vội vã đi nhanh vài bước đến nhà bếp, lục tung tìm thuốc đau dạ dày. Trước đây cậu được tôi nuôi dưỡng cao to cường tráng, chưa từng nghe cậu nói qua đau bệnh gì.

“Hơn một năm trước.” Cậu nhàn nhạt nói ra.

Động tác trên tay tôi bỗng ngừng lại.

Trong lời nói của cậu không có ưu tư nhấp nhô gì, vẫn như cũ vẫn đậm phong khinh: “Là say rượu quá độ.”

Tôi buông mắt xuống, ngón tay run nhè nhẹ, dường như hết sức không thể vô sự tiếp tục tìm kiếm thuốc đau dạ dày, hơi thở phun ra gần như bị một cảm giác vô hình bao phủ ứ đọng...

Tháng 8 hoa nở, lần thứ hai gặp lại, đối mặt với sự đau xót hời hợt của cậu, tôi hầu như một lần nữa mất đi dũng khí quyết tuyệt.

“Trong tủ lạnh có thịt tươi không?”

Ở trong phòng khách nghỉ ngơi một trận, Nhâm Tây Cổ cũng đi theo vào nhà bếp, thân thể cao to chiếm giữ một không gian không lớn, mở tủ lạnh soi mói đánh giá.

“Buổi chiều ngày hôm qua mới mua.” Tôi đem lọ thuốc đặt trên bàn com, vừa mặc tạp dề: “Em chờ thêm một lát, chị đi nấu đồ ăn sáng, ăn xong mới uống hai viên.”

Cậu bình tĩnh cúi đầu nhìn tôi vài giây, đột nhiên nói: “Không cần, để tôi nấu.”

Mắt tôi nhất thời choáng váng, cậu xác định?

Cậu không để ý tới tôi, trực tiếp lấy thịt từ trong tủ lạnh ra đặt trong lò viba rồi đông, xắt miếng, nấu canh, động tác có chút trúc trắc, nhưng cũng ra dáng ra vẻ: “Trong nồi còn com hay không?”

Tôi lúc này mới phản ứng lại, lắc đầu: “Chị vừa mới rời giường, còn chưa kịp nấu.”

“Có mì không?”

“Mì gói được không?” Tôi từ trong góc lòi ra hai gói mì đưa cho cậu: “Trước lấp đầy bao tử đi... Bao tử em không thể chịu đói được.”

Cậu nghiêng đầu liếc tôi, kể tiếp không còn chuyện của tôi nữa, tôi phân vân, vẫn đứng sau lưng cậu để có thể xử lý tình huống đột phát trước tiên, nếu nhà bếp này bị cháy tôi sợ ông chủ nhà sẽ nôn ra máu.

Nhâm Tây Cổ có bài bản hẳn hoi nhóm lửa, tiếp đó, thậm chí còn chiên hai quả trứng để lên mặt. Sau khi xong hết cậu bung lên bàn, đẩy về hướng tôi, bản thân mình thì cúi đầu hai ba bữa giải quyết hơn phân nửa tô mì.

Tôi gấp một đũa thử mùi vị, cũng được, ngoại trừ canh mặn một chút, trứng trắng hơi cháy, không có mùi gì khác lạ.

“Tôi làm thêm ở tiệm cà phê gần đây.” Sau khi Nhâm Tây Cổ ăn xong nói: “Đầu tháng 9 khai giảng, tôi đại khái làm thêm một tháng, cho nên một tháng

này dự định thuê phòng ở.”

Tôi ngạc nhiên nói: “Làm sao đột nhiên lại muốn đi làm thêm?”

“... Tôi không muốn trở về.” Cậu trầm mặc một hồi lâu, mặc không biểu tình nói: “Đây không gọi là nhà.”

Lòng tôi đau xót, chẳng biết nên nói gì mới tốt.

Chú Nhâm và dì Lưu hiện tại đều có gia đình con cái của riêng mình. Tây Cốc, cậu đã bị bọn họ bỏ qua lâu lắm, lâu lắm, gia đình đã không còn thuộc về mình nữa nhìn bọn họ vui vẻ bên con cháu, tôi biết nhẫn nại của cậu đã đến cực hạn.

“Vốn là muốn trọ ở trường, nhưng trường học còn phải đợi hơn một tháng nữa mới báo danh, hiện tại không có biện pháp vào ở.” Nhâm Tây Cốc nói: “Cho nên ở trên đường phố gần nhà trường nhất tìm việc làm thêm ba tháng hè, nhưng quán cà phê này chỉ bao ăn không bao ở, tôi nghĩ chị cũng ở gần đây, cho nên ngày hôm nay tới đây xem.”

Giá thuê nhà ở Thượng Hải đều rất cao, nếu không có người quen biết, mặc dù làm việc một tháng trừ đi tiền chi tiêu hàng ngày không biết có đủ trả tiền thuê nhà hay không.

“Em chờ một chút.” Tôi gọi điện thoại cho La Ly, ngôi nhà này là bạn của La Ly giới thiệu, giá cả giảm rất nhiều, muốn nhờ cô ấy hỏi bạn mình một chút xem bây giờ trong tay có thể dành ra một phòng đơn hay không.

Đương nhiên, nếu như chọn phòng tập thể tiền thuê mấy trăm tệ xác thực có thể đối phó, nhưng là một giường một cửa, còn có phòng vệ sinh có thể tắm giặt thì tiền thuê nhà ít nhất hơn một nghìn.

La Ly ở đầu bên kia nói: “Ngạc nhiên nha, cậu từ khi nào lại vui vẻ giúp người như thế?”

Tôi nhướn mày: “Làm sao vậy, mình thường ngày không tốt với cậu sao?”

Cô ấy bất mãn hừ một tiếng, hào khí nói: “Có có, mình hỏi cho cậu một chút, lát nữa cậu chờ mình điện thoại lại.”

Tây Cốc ở một bên nhìn, chờ sau khi tôi buông điện thoại mới nói: “Làm phiền rồi.”

Tôi cực kỳ không quen cậu hữu lễ như thế, vung tay: “Việc nhỏ mà thôi.”

Sau nửa tiếng La Ly gọi điện trả lời: “Cuối tuần có một hộ gia đình hết hạn thuê, tiền thuê nhà là 1200, trang bị cơ bản đầy đủ, internet cũng có sẵn, trong khu này không tìm được giá rẻ như thế nữa đâu.”

Tôi báo giá cho Tây Cốc: “Được không?”

Cậu gật đầu.

Việc này quyết định như thế, hai bên hẹn thời gian cùng đi xem phòng, tuy nhiên có một vấn đề.

Tôi đầu đầu nói: “... Đối phương nói cuối tuần mới có thể dọn ra khỏi phòng, vậy 4 – 5 ngày này...”

“Để bạn cậu ở tạm nhà chúng ta đi.” La Ly trôi chảy nói, cô ấy tới cuối cùng vẫn không biết là Tây Cốc.

Tôi chỉ có thể xấu hổ đề thấp giọng: “... Như vậy không có tiện lắm đâu.”

La Ly ở đầu bên kia mất tự nhiên nói quanh co: “Việc này... Việc này mấy ngày nay mình có khả năng không quay về, về sau này nếu... Ày, nói ra thì cậu có người bầu bạn cũng tốt.”

Nghĩ cũng biết là ai dụ dỗ Tiểu Bạch này, tôi tức giận nói: “Có trở về hay không không phải là chuyện cấp bách, cậu phải nhớ kỹ, không có bao không cho làm! Đã biết chưa? Không thì đến lúc đó chưa lên xe đã phải mua thêm vé bổ sung, rất mất mặt á.” Lúc này tôi là một nửa trêu chọc một nửa là lời khuyên, ai ngờ tương lai, thật đúng là làm cho tôi một câu thành lời sấm.

La Ly ở đầu bên kia quần bách lúng túng đáp lại, vội vàng quíu dít cúp điện thoại.

“Tây Cốc...” Tôi quay đầu lại nghĩ nên làm thế nào dàn xếp cho cậu.

Cậu một mực nhìn chăm chăm bên cạnh, rõ ràng nghe được từ đầu đến đuôi.

Hiện tại cậu không có chỗ nào có thể đi, tôi cũng không tiện đuổi cậu ra khỏi nhà, sau cùng tầm mắt dừng ở sofa trên phòng khách: “Nếu là không ngại, em có muốn ở trên sofa vài ngày hay không?”

Cậu phối hợp gật đầu: “Chị không ngại là được.”

Hai người ăn ý mười phần không đề cập tới năm đó, giả tạo cảnh thái bình.

Sáng sớm cách ngày, tôi cầm túi xách ra cửa thì quay đầu nhìn Tây Cốc đang đóng quân tại phòng khách một chút, cậu tay dài chân dài, làm ồ trên sofa, hai chân lòi ra mặt đất, nhũn mỳ rõ ràng có chút không thoải mái.

Tôi do dự, cũng chỉ có thể khiến cho cậu nhìn một vài ngày nữa thôi.

Nhớ tới lương thực trong nhà tối hôm qua cũng đã cạn hết, cậu đau bao tử không thể chịu đói được, tôi nhìn đồng hồ một chút, còn kịp, vội vã xuống lầu mua sữa đậu nành cùng bánh quây, lại tiện thể mang thêm bánh bao lên lầu, vừa mới mở cửa nhà, Nhâm Tây Cốc nằm ở trên sofa bỗng dựng mở mắt ra ——

“Chào.” Tôi gật đầu với cậu, “Đội lát nữa em rửa mặt chải đầu xong, thừa dịp còn nóng ăn đi.”

5 phút đầu tiên khi cậu vừa tỉnh là thời khắc vô hại nhất, còn uể oải, ngồi vịn ghế sofa mơ mơ màng màng, xoa đôi mắt thuận theo gật đầu.

Tôi bật cười, đột nhiên nhớ tới năm tháng trước kia hai người làm bạn, khóe miệng mới cong lên phân nửa lại cứng đờ lại, tôi hướng đi ra cửa lớn: “Chìa khóa ở trên bàn, ra ngoài thì nhớ khóa cửa.”

Cậu chậm chạp ừ một tiếng.

“Vây nha, chị đi làm.”

Đóng cửa lại, tìm đập có chút gấp rút, tôi chán nản âm thầm rửa mặt tiếng, vội vã chạy tới tàu điện ngầm.

Liên tiếp ba ngày sau, ngoại trừ mỗi khi sáng sớm ra khỏi nhà ra, những thời gian khác đều không đụng Nhâm Tây Cốc, thỉnh thoảng nghe tiếng mở cửa, cũng đều nhanh đến nửa đêm.

Thái độ của cậu đối với tôi trở nên lạnh nhạt hữu lễ, giống như đối với một chị gái hàng xóm chăm sóc cậu, chừng mực an toàn không vượt quá lễ giáo.

Lòng tôi thờ phào nhẹ nhõm, tuy rằng thỉnh thoảng còn có chút buồn vu vơ, nhưng rất may mắn năm đó không có cảm đầu ngã xuống dưới, bằng không chờ đến khi nhiệt tình thiếu niên kiệt quệ, giờ phút này không biết kết cục bản thân sẽ như thế nào.

Cậu dần dần lớn lên hiểu chuyện, mê luyến một thời xa xưa cũng như mây khói thoảng qua tiêu tan đi. Có lẽ là tâm trạng vẫn tồn đọng khúc mắc cùng không cam lòng, nhưng tôi nghĩ thời gian có thể làm hao mòn tất cả...

Mang đi tất cả.

Sau cùng có một hôm hiếm thấy cậu trở về lúc tôi tan tầm, khi Lữ Lương chở tôi về tới dưới lầu thì xa xa Tây Cốc đang dựa lưng vào bức tường đỏ leo đầy dây trường xuân đợi. (chém cái tên cây nhè, chứ tên tiếng Anh của cái cây ấy là Evergreen woody liana)

“Đến rồi.” Tôi đẩy cửa xe ra, bước ra ngoài xe thì đón nhận ánh mắt Nhâm Tây Cốc.

Trên người cậu đồng phục quán cà phê còn chưa thay ra, áo sơ mi trắng bên ngoài khoác áo ghi lê đen ngắn, nơ bướm được kéo quá nửa, nói lỏng hơi buông xuống, ánh sáng hoàng hôn nhu hòa vuốt ve bức tường đỏ rậm rạp dây trường xuân phía sau lưng cậu, ánh mắt cậu sâu thẳm, trên mặt không mang tình cảm gì, ngưng kết lại tựa như một bức tranh tươi đẹp.

Đưa nhỏ bắt mắt như vậy làm cho người qua đường liên tiếp quay đầu lại, thậm chí còn có mấy cô bé lấy điện thoại ra giả vờ lơ đãng chụp ảnh lại.

Lữ Lương không tránh được cũng chú ý tới cậu, hai mắt nhìn sâu sắc: “... Trước đây ở tiểu khu chưa từng gặp qua cậu ta, vẫn cảm thấy có chút quen mắt.”

“Có lẽ là gia đình nào đó mới vừa đến.” Tôi mơ hồ nói, cái lần đêm khuya nhìn thấy Nhâm Tây Cốc đã cách hơn nửa năm, nhìn thoáng qua, hơn nửa Tây Cốc tận lực lảng tránh, Lữ Lương mới không thể nhận ra cậu.

May là Tây Cốc không có đi qua, chỉ là xa xa liếc xéo chúng tôi, xoay người lên lầu.

“Tuần này đi đến nhà anh ăn cơm đi, mẹ anh từ lâu đã muốn gặp em, cũng do anh che giấu em hơn nửa năm nay.” Lữ Lương ôm thắt lưng tôi nửa đùa nửa thật nói.

“... Có thể qua một thời gian nữa không?” tôi trầm mặc trong chốc lát, hơi mềm giọng nói: “Có hơi nhanh quá.”

“Được rồi,” anh không miễn cưỡng nữa, tuy rằng trong mắt có chút thất vọng, nhưng vẫn vung lên nụ cười: “Cũng là anh quá nhanh... Không sao, vậy em đi lên đi, buổi tối ngủ sớm một chút.”

“Anh cũng vậy,” tôi nhìn theo anh lên xe, căn môi: “Đi đường cẩn thận.”

Anh nghiêng đầu hôn lên mặt tôi, cách cửa sổ xe nói tạm biệt, chớp mắt đi như tên bắn.

Tôi xoay người chậm rãi lên lầu, khi thấy bóng dáng ấy đứng lặng ngay bậc thềm lầu hai cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

“Đứng ở dưới lầu sợ quấy rầy đến hai người, cho nên đứng ngay bậc này.” Tây Cố bước tới một bước, cơ thể cao to ngay dưới ánh mặt trời hoàng hôn rất có cảm giác áp bách: “... Vốn tưởng rằng chị sẽ mời anh ta lên lầu.”

“Anh ấy còn có ca tới, phải về công ty lập kế hoạch.” Tôi tận lực tự nhiên nói: “Có chuyện gì sao?”

Cậu dừng bước trước một vị trí cách tôi không xa: “Thật ra ngày hôm nay tôi lên đi ra, vốn muốn mời chị đến tiệm dùng thử cà phê tôi pha...” Nói đến đây cậu dừng lại, nghiêng mặt: “Tuy nhiên xem chừng chị đã ăn uống rồi, ăn không vô mấy thứ đó đâu, quên đi thôi.”

Tôi chân chờ, không có lập tức trả lời.

Cậu thân nhiên nói: “Đừng lo lắng, tôi không có ý gì khác, chỉ đơn thuần muốn cảm ơn chị đã hỗ trợ lần này, sau này cũng sẽ không dây dưa nữa.”

Tôi nhanh chóng giương mắt lên nhìn cậu.

“Mấy ngày nay, tôi một mực lo lắng vấn đề này,” cậu lui ra phía sau một bước: “Quá khứ vẫn mang đến phiền phức cho chị, rất xin lỗi... Tôi sẽ thử quên chị, không còn tạo thành phiền phức của chị nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Ở trên khu phố cạnh trường học quán cà phê không tính là lớn, nhưng chủ tiệm chọn nhân viên phục vụ không hề qua loa, nắm chắc trọn vẹn nhu cầu nam sắc của các sắc nữ.

Khi tôi đi vào tiệm cà phê thì thiếu chút nữa bị các nam hầu mặc đồng phục qua lại như con thoi khắp tiệm làm hoa mắt.

Tây Cố dẫn tôi đến một chỗ ngồi gần cuối tiệm, buổi tối 8-9 giờ là thời kỳ cao điểm của quán, trước khi tôi đến thì cậu đã lạm dụng chức quyền đặt chỗ trước: “Chị trước ngồi ở đây, tôi lấy cho chị mấy món nổi tiếng của quán.”

Tôi gật đầu, sau khi ngồi xuống nhìn một vòng xung quanh, phát hiện trong tiệm khách nữ chiếm hai phần ba, còn lại hầu như đều là mấy đôi tình nhân trẻ, nhìn ra được là học sinh cao trung và đại học lân cận. Giống như tôi vậy vẫn còn mặc đồ đi làm đúng là đồ quý hiếm, ai này cũng có bạn bên cạnh. Thức ăn còn chưa đến, tôi mở tạp chí giết thời gian, may là trước khi tôi xem xong tờ tạp chí Tây Cố đã thông dong bụng lý cà phê lại: “Bánh ngọt hai loại là được rồi.” Tôi thấy cậu liên tục bưng lên năm loại, vội vàng gấp rút ngăn cản.

“Cứ để đây, ăn không hết thì gói lại.” Trong lúc ăn cậu thậm chí không xê dịch, mặc cho mấy nhân viên khác liên tục nháy mắt với cậu, cậu vẫn lù lù bất động.

Tôi có chút không được tự nhiên ngẩng đầu nhìn cậu: “Tây Cố, em tiếp tục công việc đi, chị từ từ ăn được rồi.”

Cậu cự tuyệt, vẫn như cũ làm cây cột điện trồng bên cạnh tôi.

Tôi biết tính cách cậu, chuyện đã quyết định khuyên cũng không được, cứ nghiêm mặt nỗ lực không nhìn đến mấy ánh mắt xung quanh. Chà chà cọ cọ nhanh đến 10 giờ, tôi chỉnh lại quần áo muốn đứng dậy thì Tây Cố đã nhanh trước một bước, nghiêng người qua giữ lại tay tôi sau cùng bỗng đứng đối lại trực tiếp cùng với tôi tứ chi tiếp xúc: “Tôi với chị cùng nhau quay về.”

Đuôi mắt tôi quét qua các nhân viên trong quán, cả đêm bọn họ cứ ló đầu ra nhìn, nhưng ngại sự lạnh nhạt của Tây Cố, không ai dám nhờ râu cọp vượt qua lời tri: “Em có thể về sớm?”

“Không sao, buổi chiều đã xin chủ tiệm nghỉ qua, buổi tối hôm nay không phải là ca của tôi.”

Tôi “À” một tiếng, cùng cậu một trước một sau rời khỏi quán.

Vốn đã ăn cơm rồi, mới này lại miễn cưỡng ăn mấy món tủ của quán, bao tử tôi căng đến phát sợ, dù sao đi nữa ở đây cách nhà không xa, tôi đơn giản trực tiếp đi bộ quay về.

Tây Cố đẩy xe đạp cùng sóng vai với tôi đi qua con đường hai bên trồng cây bạch dương cao cao, một đường không nói chuyện, sau một lúc lâu cậu mới tiên phong phá tan yên tĩnh: “Chị thấy cà phê thế nào?”

“Ừ... khá ngon.” Đây không phải là có lệ, kỳ thực đúng là không tệ. Đêm nay tôi dùng là cà phê đá xay, cà phê trình bày bên trong có thêm sốt chocolate, chocolate thêm vào trong ly có hoa văn hình xoáy màu nâu nhạt: “Tuy rằng vị hơi ngọt, có phần lẫn lộn, nhưng tổng thể mà nói mùi vị vẫn rất đậm đà.”

Sau khi Nhâm Tây Cốc nghe xong rầu rĩ “Ừ” một tiếng, bàn tay nắm ghi-đông xe không mở miệng nữa.

Tôi đỏ mặt, đột nhiên nhớ tới hôm nay là Tây Cốc đại triển bản lĩnh, không khỏi ngửa mặt nhìn về phía cậu: “Tuy nhiên món ngọt đặc biệt tinh xảo nhất là bánh nướng với bánh xốp hoa quả, không thua gì đầu bếp chân chính đâu.”

Cậu càng thêm u tối: “... Chú Lưu trong quán đương nhiên là có chứng chỉ đầu bếp, trước đó còn có hai năm kinh nghiệm làm bánh ngọt.” Khụ, tình cảnh này, lý cả phê là thứ duy nhất cậu ra tay hôm nay?

Tôi lờ đi chủ đề này, nhanh chóng khai thác đề tài khác...

Những lời chàng vạng cậu nói còn văng vẳng bên tai, lúc nghe cậu nói sẽ buông tha trong lòng không phải không cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, nhưng 6 năm qua vô cùng thân thiết sớm chiều ở chung bỗng nhiên đứt khoát sau một năm ly biệt, khi nói chuyện tôi chỉ có thể thận trọng, xoắn xuýt đắn đo nên nói với cậu thế nào cho đúng mực, không đến mức như giẫm phải bom.

Điện thoại di động của Tây Cốc bỗng rung vang lên một hồi chuông dài.

“Uh, tôi hết giờ làm rồi.” Hai mắt cậu nhìn thẳng về phía trước, không nhanh không chậm thấp giọng nói: “Không cần, quá trễ... Tôi đợi lát nữa mới đi, là căn phòng cho thuê... Tôi không dự định quay về. Hiện tại? hiện tại nói,” không thể không nói hiệu ứng âm thanh điện thoại của cậu tốt, ở trên đường phố yên tĩnh, thanh âm đầu điện thoại bên kia phá lệ rõ ràng...

Là Sở Kiều.

Tây Cốc nói ngắt quãng hết hai ba phút, đột nhiên, cậu dừng lại cúi đầu liếc mắt nhìn tôi, con ngươi sâu đen ở dưới ánh đèn đường chớp động sáng rực, màu sắc lấp lánh giao chuyển: “Ừ, hiện giờ chị Hắc Manh ở đây, tôi đưa chị ấy về nhà.”

Một câu hỏi, thanh âm đầu điện thoại bên kia bỗng nhiên kéo căng ra.

Không phải là không biết cô gái nhỏ kia đối với tôi có thái độ thù địch, nhưng dưới tình cảnh này không thể không khiến cho người khác càng thêm xấu hổ.

Tây Cốc không phải là một người có tính kiên nhẫn, cũng không nói nhiều, chỉ một câu: “Còn có chuyện gì khác? Không có cứ như vậy đi.” Sau hai giây tự mình chặt đứt điện thoại, tắt máy.

“Đối với con gái nên dịu dàng một chút mới được...” tôi tốt bụng nhắc nhở một câu, “tuy rằng cá tính Sở Kiều rất mạnh, nhưng vẫn là một cô gái, em như vậy sẽ làm cho người ta chịu không nổi.”

Đại nam nhân Tây Cốc trực tiếp nói: “Quen biết nhiều năm như vậy cậu ấy cũng biết tính tôi, sớm quen rồi.”

Tôi chặc một tiếng, bị người con trai mình thích đối đãi thô lỗ như vậy làm sao cũng vô pháp quen thuộc nổi chứ. Chắc là rất lâu đi.

“Chị thì sao?” cậu đẩy xe, “Chàng vạng người kia là bạn trai mới của chị sao?”

Nhớ tới khi đó cậu ở lầu 2, nên thấy Lữ Lương lúc sắp chia tay hôn tôi, tôi có chút mắc cỡ gật đầu: “Đúng thật đã gặp gỡ hơn nửa năm.”

Cậu “Ừ” một tiếng thực dài, vẻ mặt che giấu dưới ánh đèn đường, nhìn không phân biệt rõ: “Chị rất thích anh ta?”

“Anh ấy là một người tốt để sống chung.”

“Chị sẽ suy xét cùng anh ta kết hôn sao?”

“Ừ, có thể nói như vậy, chị muốn cứ như thế tiếp tục.” Chọn người khác đối đãi lại rất phiền. Dù sao vì tình cảm có thể nỗ lực là một chuyện không dễ dàng, tôi là một người khát vọng an ổn, không hy vọng liên tục thay đổi đối tượng, một lần nữa xem xét bồi dưỡng.

“Vậy sao.” Cậu cúi đầu nhìn tôi, dường như cố đưa ra một nụ cười mơ hồ, nhưng nụ cười này quá ngắn, tôi hầu như cho rằng tôi đã nhìn nhầm.

Thấy.

Tôi ngẩng mặt nhìn trăng rằm tròn vành vạnh trên đỉnh đầu một chút: “Tây Cốc, nếu như sau này chị thật sự kết hôn, em cho chị một bao lì xì thật to, coi như là phí cực khổ chị mấy năm nay mệt chết mệt sống chăm sóc em. Nếu như thời gian tới em kết hôn, aiz... Đến lúc đó đoán chừng chỉ là chuyện xa vời, khi đó chị cũng già rồi.”

Tây Cốc bỗng nhiên vươn một tay nhéo mặt tôi: “Thím hai, thím có phải là ăn no quá rồi không?”

Sau khi khai giảng Tây Cốc mỗi tuần làm thêm ở quán cà phê hai ngày, chương trình học ở đại học ít hơn, cậu một tháng hẹn tôi ra ngoài hai lần. Ngay lúc đầu tôi như lâm đại địch, trước khi ra cửa trong lòng yên lặng đem mấy câu khuyên bảo niệm hết vài lần chuẩn bị cho khi cần đến. Kết quả thật ngu ngốc, cậu chỉ đơn thuần mời tôi đi ăn thử món mới, chuyên ngành của cậu cũng là máy vi tính, thỉnh thoảng có chút vấn đề về chương trình mật mã cũng cầm đến nhờ tôi giải thích nghi hoặc... Tuy nhiên tôi đã đem toàn bộ các kiến thức này trả về cho giáo sư. Kết quả sau khi ừ ừ cạc cạc hết hai lần đối

thành cậu triết để khinh bỉ tôi, chủ đề chung đổi thành mấy chuyện bát quái hỗn loạn của các giáo viên và học sinh trong trường học.

Cậu không nghi ngờ gì rất được các bạn khác phái hoan nghênh, qua hết nửa học kỳ đại học năm nhất có người nói cậu cũng kết giao với một cô bạn gái, tôi càng thêm yên tâm. Chỉ là khi hỏi cô bạn gái ấy có đúng là Sở Kiều hay không thì bị Tây Cỗ trừng mắt: “Đã nói với chị Sở Kiều chỉ là huynh đệ rồi.”

Tôi cắt ngang, em đem người ta là huynh đệ, nhưng người ta đâu có chịu như vậy. Đợi em nhiều năm như vậy kết quả nửa đường bị một tiểu nữ sinh nhảy ra cuỗm mất, Sở Kiều còn không tức giận đến đấm ngực giậm chân?

“Cô ấy bộ dạng như thế nào, em miêu tả thử xem?”

“Lớn hơn so với tôi,” Tây Cỗ nhận lấy túi xách giúp tôi cầm, cười cười tự giễu: “Có khả năng tôi thật đúng là có chút bệnh luyến tỳ...” tôi nhất thời ghen lời, bất thành linh cảm thấy lạnh, chớp mũi không hiểu sao lại chua xót khổ sở.

Mất thấy cuộc sống của Tây Cỗ dần dần đi vào quỹ đạo, sau khi không sống không gió thổi lên năm hai đại học thì xu thế cầu hôn mãnh liệt của Lữ Lương từ hơn nửa năm nay dần dần lắng lại.

Trong công ty mấy đơn hàng lớn dần dần trao xuống dưới, thời gian dành cho công việc của tôi càng thêm lu bù lên, nắm chắc cơ hội biểu hiện bản thân. Thời gian hẹn hò vốn đã ít ỏi của tháng này cũng bị tôi gác qua một bên, Lữ Lương cũng biết tôi mới tiếp nhận một CASE lớn, tuy rằng hẹn hò bị cho rơi nhưng cũng không oán trách gì lắm, mà là hết sức tự giác nghỉ cuối tuần đến nhà xem tôi.

Có khi anh tới nhà thì tự động tự giác đi siêu thị mua đồ ăn, tôi mới phát hiện bản thân thật có tiềm lực cuồng công việc, thường thường khi anh bùng com nước ngon miệng lên hầu thì tôi mới nhớ tới đã một ngày một đêm chưa ăn uống gì.

Ngay cả bạn trai chính quy còn dành không ra thời gian hẹn hò, tự nhiên bên phía Tây Cỗ mỗi tháng 2 lần gặp mặt cũng thủ tiêu, coi như là vì bạn gái của cậu tạo phúc, cho bọn họ thêm chút thời gian ngọt ngào.

Vì vậy ở vào lúc cuối tuần tiếp theo tôi mặc váy ngủ tóc tai bù xù đang phát điên trước đồng tài liệu cùng danh mục thì tiếng chuông cửa leng keng thùng thùng điên cuồng vang lên.

Mở cửa nhà, tôi gần như phải che mặt rên lên một tiếng.

Hai người đàn ông cùng mang theo đồ nấu ăn tươi ngon đứng trước cửa nhà tôi, ánh mắt Lữ Lương từ Nhâm Tây Cỗ chuyển tới trên người tôi.

“Cậu ta đến tột cùng là ai?”

Cuộc đời yên ổn hai năm nay của tôi rốt cục đến đây, sau buổi chiều không thể nào yên bình này triết để biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Trên trán mơ hồ đau đầu.

Tôi trước lui một bước để cho hai người bọn họ đi vào, nguyên liệu nấu ăn Tây Cỗ cầm trong tay đưa cho tôi, cúi đầu nhìn tôi liếc mắt: “Nếu không thì, tôi đi về trước?”

Tôi lắc đầu: “Không sao, em vào nhà đi.”

Sắc mặt Lữ Lương không tốt, sau khi vào nhà trực tiếp đem mấy thứ đồ bỏ vào tủ lạnh, ngồi ở phòng khách chờ tôi giải thích.

Tây Cỗ quen thuộc trực tiếp cầm đồ nấu ăn đi đến chậu rửa trong nhà bếp phân loại, nên giữ đông thì bỏ tủ đông, nên giữ tươi thì giữ tươi, hoa quả thì cắt riêng một chỗ.

“Cậu ấy là... bà con xa của em, sống ở gần đây.”

Bản năng của đàn ông khi đối mặt với tình địch thì tính công kích tràn ngập, cho dù là Lữ Lương cũng không ngoại lệ: “Đã hơn một năm nay anh thường thấy cậu ta ngay tiểu khu, nếu như là bà con xa của em, vì sao ngay từ đầu em nói em không nhận ra cậu ta?”

Tây Cỗ bề ngoài rất gây chú ý, tôi khê cần môi, trong đầu nỗ lực muốn tìm lý do che đậy, dù sao nói tình hình thực tế cho Lữ Lương, Tây Cỗ trước đây là hàng xóm với tôi không hề có quan hệ huyết thống, vậy càng chết sớm.

Tầm mắt của Lữ Lương chuyển tới trên người Tây Cổ đang muốn từ nhà bếp đi ra, trầm giọng: “Loại tình huống này đã bao lâu?”

Tôi càng thêm đau đầu, nếu là Tây Cổ lớn hơn một vài tuổi, sợ là ngay cả thời gian giải thích cũng không cho, trực tiếp định án luôn. Chỉ là tình huống hiện tại, cũng thực sự làm cho người ta ưu sầu.

“Chính là sợ anh như vậy em mới không nói.” Tôi dứt khoát làm ác nhân cáo trạng trước: “Cậu ấy đến Thượng Hải học thì ba mẹ cậu ấy đặc biệt nhờ em chăm sóc cậu ấy, cậu ấy trẻ người non dạ, thường tới tìm em, em cũng sợ anh hiểu lầm...”

Khi nói ra, Tây Cổ cũng vào đến phòng khách.

Có người ngoài ở đây, Lữ Lương đành phải sửa sang lại ánh mắt: “Quên đi, chờ chút nữa bàn lại, em còn chưa có ăn cơm nữa.”

Tôi cũng biết lý do dẫn đến trước đó là không dùng được, sau khi thấy Lữ Lương đi vào nhà bếp do dự không biết có nên đi vào ra về làm trợ thủ cho anh, nỗ lực thi hành chính sách dụ dỗ.

Tây Cổ ngang qua người tôi thì thấp đầu hỏi nhỏ: “Làm sao vậy, bạn trai chị hiểu làm cái gì rồi đúng không?”

“Không có gì.” Tôi miễn cưỡng bày ra nụ cười mỉm: “Ngày hôm nay em làm sao lại muốn tới đây?”

“Từ tháng trước thấy chị đang có việc gấp, vốn thời gian gặp nhau cũng cắt, ngẫm lại cũng một tháng không thấy chị, trước đó khi chị bận rộn làm việc thì nghỉ ngơi lại hỗn loạn cho nên tuần này muốn tới đây tâm bồi cho chị.” Cậu rất là vô tội nói: “Kết quả... Không ngờ tới ngay hành lang gặp bạn trai chị.”

Tôi nhủ thầm: “Sau đó em thăng thần cùng anh ấy kết bạn tới tìm chị?” nếu thật là như thế tôi là người đầu tiên bóp chết cậu.

“Anh ấy chậm hơn tôi một bước, khi đó tôi đã đứng trước cửa nhà chị rồi. Anh ấy còn có thể không thấy sao? Cho nên tôi dứt khoát thản nhiên, tự nhiên gõ cửa.”

Tôi xoa xoa thái dương, sau khi vội vã cùng cậu thông đồng khẩu cung, nói: “Được, cứ như vậy đi. Chị cũng muốn nói như vậy.”

Một hồi xuống bếp ăn cơm, Tây Cổ giữ lễ lùi ở một bên, Lữ Lương không có nói thêm cái gì, nhưng ngôn ngữ cơ thể lộ ra sự tù túng. Sau khi ăn cơm tối xong Tây Cổ cũng không dịch bước, ở phòng khách nói chuyện cùng Lữ Lương, thỉnh thoảng hỏi anh ở công ty MxM có chuyện gì thú vị, hoặc vài chuyện của tôi.

Công ty thì có cái tin gì chứ.

Tôi ở trong bếp rửa chén, tâm thần không yên vài lần muốn cầm chén lật úp.

Thật vất vả mới đi ra, tôi nhảy mắt về phía Tây Cổ, khiến cho cậu rút lui trước tiên.

“Chị Manh, em đi trước.” Tây Cổ thức thời, đề xuất không làm bóng đèn.

“Hác Manh, anh cũng nên đi.” Tiếp theo Lữ Lương lại đứng dậy, đem áo khoác móc ngay khuỷu tay bước ra cửa lớn. Cùng anh quen biết hơn một năm nay tôi với anh chưa bao giờ nóng mặt qua, tuy rằng anh không nói gì nữa, nhưng bản thân mơ hồ tức giận. Tôi cắn môi trước khi anh mang giày vào rồi đi từ phía sau ôm lấy anh: “Lữ Lương, em cùng cậu ấy thực sự không có cái gì khác...”

“Manh Manh,” anh cũng không quay đầu lại, bàn tay vỗ vỗ lên cổ tay tôi: “Anh nghĩ chúng ta đều cần yên tĩnh một chút.”

Chờ bọn họ trước sau rồi đi, tôi một người quay về phòng sách, tư liệu đầy đất phát ngốc một hồi, nhưng cũng không có ý chìm đắm vào công việc. Từ sau năm trước La Ly đột nhiên không báo động trước quảng một cái giấy kết hôn, trong nhà cũng chỉ còn dư một mình tôi.

Theo lại lịch tăng lên, tiền lương của tôi cũng đủ gánh vác luôn căn hộ nhỏ này, tôi là người yêu thích những thứ quen thuộc, tạm thời cũng không muốn đi chuyển, cứ ở đây tiếp tục an ổn. Chỉ thỉnh thoảng nửa đêm từ trong giấc mộng quay về, khi gian phòng vắng vẻ này chỉ có một người thì mới cảm thấy tịch mịch.

Sau khi La Ly gả đi, mục tiêu trọng điểm thúc hôn bắt đầu chuyển hướng sang tôi, suốt ngày nhắc đi nhắc lại: “Cậu cũng đã 27, Lữ Lương cũng 31, nếu không kết hôn không sợ Lữ Lương bị người phụ nữ khác lừa mất? Đầu năm nay tuy rằng đàn ông hai đầu nhiều, thế nhưng giữa đám cóc diên cũng không thiếu ếch nhái lưu manh, kéo dài nữa, đoán chừng ngay cả nòng nọc cũng không còn!”

Tôi chỉ trả lời một có lẽ, thật ra thấy thần sắc La Ly hạnh phúc ngọt ngào không phải là không ước ao, nhưng mỗi khi nghĩ đến kết hôn, trong lòng tôi dù sao cũng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng... Lăn qua lăn lại đến bây giờ.

Nhớ lại lúc trước ngày La Ly kết hôn vừa kêu thảm vừa nước mắt lưng tròng bị chủ rể kéo đi động phòng, hôm nay trong đám chị em, cũng là cô ấy ba năm bận lại khoe khoang hạnh phúc tươi đẹp.

Có muốn quyết định như thế hay không?

Thật đến lúc quyết định lại có phần do dự sợ hãi...

Cuối tuần này lại bỏ phí hơn nửa, đầu tuần trong phòng mấy nhóm họp lại, tôi lên đài diễn giải thì chột dạ phải kết thúc sớm phần bài họp. Beata vỗ vỗ vai tôi khi tôi từ trên bục giảng đi xuống: “Hác Manh, cô hôm nay trạng thái không tốt nha.”

Cô ấy hôm nay đã thăng lên làm quản lý phòng, lúc Beata kế nhiệm chức quản lý, chức vị trong phòng cũng một lần nữa điều chỉnh xáo trộn, trên danh nghĩa cô ấy trực thuộc hai tổ, tổ nhỏ lúc trước cô ấy phụ trách được mở ra, nhân viên tùy cơ phân công lại, tôi được cô ấy tranh thủ sắp xếp trong tổ trực thuộc, trong công ty các nhóm tổ của từng phòng ban quan hệ phân bố kín như tơ nhện, tương dung tương xích, không thể không nói, ở nơi làm việc có một hậu đài rắn chắc xác thật rất chiếm ưu thế, CASE lần này trong tay tôi là Beata đoạt về từ tổ bên cạnh ưu tiên bố trí đề bạt cho tổ viên trọng điểm. Tuy rằng rất có lỗi với các tổ khác, nhưng cơ hội lên chức ở trước mắt, tôi cũng muốn thừa dịp khi Beata đề cử người được chọn lên tổng bộ nỗ lực tóm lấy đơn hàng lớn này.

Cùng thời kỳ có 5 người được chọn, chỉ còn một mình tôi đến bây giờ vẫn án binh bất động.

Đây không phải là cô làm ra vẻ, tôi chỉ là kiên trì bỏ công mài dao không đốn đâm làm cùi, cái đơn hàng lớn này trước đó thực đã khiến không ít bậc tiền bối hy sinh, dù sao tôi cũng không phải là người gấp rút chống đỡ lại với tuyến trên, không sợ bị ảnh hưởng đến tâm tình.

Tôi mỗi ngày vừa ở công ty nhìn chăm chăm ngửa có người nào ra chiều trước tiên, vừa trắng trợn vơ vét tư liệu, chuẩn bị tốt cho việc lớn phía trước, mong muốn có thể đào đến từ huyết, một kích xuất thủ.

Đó là một quá trình đau khổ.

Công ty đồ điện này giám đốc là một ông già hơn 50 tuổi, con trai con gái đều hỗ trợ khắp các khâu ngành. Mấy ngày nay chỉnh lý tổng hợp tư liệu của công ty này cũng làm cho tôi rất nhức đầu.

Trong đó công tác thống kê tư liệu của các khâu có liên quan đến quốc gia cùng điều tra báo cáo thống kê, chủ quản phòng thì điều tra tư liệu thống kê đăng trên báo chí, cùng với tư liệu công bố ra các xí nghiệp đoàn thể. May là lúc trước chỉnh lý danh mục khách hàng cùng niên giám xí nghiệp cũng có thăm vào đầu, tôi quay về trong tổ chọn người, lần nữa bắt tay vào làm thu xếp trang vàng quảng cáo.

Khi toàn thân thật sự đi vào công việc thì thời gian xác thực như trong nháy mắt.

Phúc lợi công ty là trọng điểm từ trước tới nay tôi theo đuổi, đi vào phòng trà nước pha một ly cà phê, chuẩn bị sau khi tan tầm đi phòng tắm hơi, thư giãn thả lỏng một trận cho khỏe.

Lúc đi ngang qua tổ sáng tác thì thấy một cậu thanh niên còn đang kéo cửa phòng: “Chị dâu, sao chị còn ở đây a?”

Tôi quay đầu lại.

Cậu thanh niên vừa mới lên tiếng bị bạn của Lữ Lương gõ bóp một cái, cứng ngắc nói với tôi: “A... Anh cả hôm nay khả năng có việc, đi trước một bước.”

“Không sao, chút nữa chị sẽ gọi điện thoại cho anh ấy.”

Cậu khấn trương nói: “...Chị nghìn vạn lần đừng suy nghĩ nhiều, anh cả đối với chị rất trung thành.”

Tôi gật đầu, sau khi về nhà gọi điện thoại cho Lữ Lương, anh không nhận.

Sau 10 phút thì nhận được tin nhắn của anh, tin tức không dài, chỉ vài chữ:

Chúng ta trước tiên yên tĩnh, tạm thời không nên gặp mặt, qua hai ngày chờ anh nghĩ xong sẽ tìm em.

Trong lòng tôi bắt đầu xoắn xuyết bất ổn, cùng Lữ Lương thuận buồm xuôi gió đi tới, đây là lần đầu tiên hai người chiến tranh lạnh, trong lòng nói ra, thật chịu không nổi.

Sau khi liên tục đợi ba ngày, Lữ Lương hẹn tôi tối thứ 6 gặp ở nhà anh.

Khi tôi có mặt thì anh đã đem thức ăn sắp xếp xong, ba món bày ra rất nóng sốt, anh ở một bên nhìn tôi ăn xong, nhẹ nói: “Hác Manh, em có thật yêu anh?”

Tay tôi căng thẳng, đôi đũa đem món đậu hũ Nhật Bản kẹp vờ.

Anh đưa khăn tay cho tôi: “Em không trả lời cũng không sao, bây giờ em trước nghe anh nói.”

Tôi lau lau miệng, sau đó anh đưa nước cho tôi tráng miệng, hai người mặt đối mặt ngồi ở trên ghế gỗ lim ngoài phòng khách: “Anh không biết em có phát hiện ra không, giữa chúng ta có một vấn đề rất lớn.

Anh trước đưa ra lời đạo đầu: “Từ thái độ của em, anh phát hiện ra em đem anh xếp vào bản kế hoạch tương lai. Tất cả những tài sản anh có đều nói qua cho em, cũng mang em gặp ba mẹ anh, nhưng đến bây giờ, bản thân em chưa bao giờ chủ động nhắc tới muốn mang anh về gặp người nhà. Em cũng không nghĩ tới cho anh tham gia đến vòng giao tiếp xã hội, thậm chí bà con thân thích của em chuyển đến lân cận đã lướt qua hai năm nay anh cũng lần đầu tiên được biết. Nếu như anh không chủ động điện thoại cho em, em thậm chí trong vòng một tuần không cùng anh liên hệ cũng không sao cả. Anh là

một người đàn ông truyền thống, anh hy vọng người phụ nữ mình cưới có thể cùng anh là một khối, có thể sau khi anh một ngày làm việc cực nhọc cho anh an ủi, có thể cùng anh cùng tiến cùng lùi, cũng không yêu cầu cô ấy có thể biểu hiện ra sao, thậm chí nấu cơm giặt quần áo những việc vặt vãnh này chính anh cũng có thể đảm nhận, thế nhưng anh cần chính là một người vợ, không phải là bạn ở chung nhà.”

Băng dày ba thước, những lời này Lữ Lương từng câu từng câu kể ra, trong lòng tôi áy náy nói không ra lời.

“Ngay từ đầu anh cho rằng có thể là em giống như anh, cũng là mối tình đầu, từ từ đem trạng thái độc thân điều chỉnh... Hiện tại chúng ta cùng một chỗ đã hai năm,” anh dừng lại, cầm tay của tôi giữ trong bàn tay, “Em đến cuối cùng có yêu anh không?”

Tôi triệt để đáp không được.

Anh nhìn tôi thật sâu, sau đó yên lặng dựa sát vào, nghiêng đầu, nhẹ nhàng ngậm lấy môi tôi...

Tôi nhắm mắt lại, thân thể không tự giác căng thẳng.

Anh thoáng dùng vài phần khí lực, xoay người đem tôi đặt nửa người trên ghé dựa, tôi kiềm nén xung động muốn đẩy anh ra, bỗng nhiên mở mắt: “Lữ Lương, anh làm sao thế...”

Lúc mở mắt ra mới phát hiện hai mắt của Lữ Lương cũng đồng dạng mờ to, đáy mắt không có tình cảm mãnh liệt, chỉ có sự lạnh nhạt gần như đau xót bất đầu khởi động. Trong lòng tôi rung động một chút, nguyên bản ý muốn đẩy anh đổi thành nắm đệm tựa dưới thân, cùng anh gấp gờ hơn hai năm, gần như là kỷ tích, tại thời đại tình yêu fastfood hoành hoành, tiếp xúc thân mật lớn nhất của tôi và anh cũng chỉ là âu yếm, mỗi khi gần đến bước cuối cùng, trong lòng tôi tràn đầy bài xích, kêu gọi dừng lại...

Anh thật là một người đàn ông tốt.

Tôi nhắm mắt lại, tay nắm chặt lấy tấm đệm dựa, tua rua ngay viền mép bị đầu ngón tay kéo đứt.

Anh bỗng nhiên dừng lại, chống trên người tôi, không hàm chứa sắc dục nói:

“Hác Manh, em không yêu anh.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Trọng lượng trên người thối lui, tôi từ từ buông bàn tay đang nắm tấm đệm, từ từ mở mắt ra nhìn anh.

“... Chúng ta dừng ở đây thôi.”

Anh nói nghe không ra là vui hay là buồn, bên cạnh nhẹ đi, anh đứng lên.

Tôi vô ý thức vươn tay kéo anh, trong mũi đau xót: “Lữ Lương, mặc kệ anh tin hay không, em rất nghiêm túc gấp gờ cùng anh...” tôi không nghĩ tới cùng anh chơi đùa, từ đầu tới cuối, tôi chính là quyết định lấy kết hôn làm tiền đề gấp gờ.

“Anh biết.” Lữ Lương quay đầu lại, “Anh biết em thật đã rất nỗ lực.”

Tôi nhìn anh.

“Thế nhưng tình cảm, có đôi khi cho dù là liều mạng nỗ lực, cũng không thay đổi được cái gì.” Anh sờ sờ đầu tôi: “Anh biết em nghiêm túc, anh cũng cảm giác được em thật rất cố gắng để yêu anh. Đây không phải là sai lầm của em, anh và em đều đã tận lực, nhưng có một số việc không phải nỗ lực là được kết quả như ý.”

Anh cầm tay của tôi, nhẹ nhàng tách bung ra: “Em là một người phụ nữ tốt, đáng tiếc người em để trong lòng không phải là anh.”

Trên má tôi mát lạnh, cứ như thế mắt mờ trừng trừng nhìn anh, nhìn nhìn, rốt cục lệ rơi đầy mặt: “Lữ Lương...” Trong lòng dường như bị khoét hết một lỗ, nháy mắt khoảng không mù mịt yên lặng nổi lên.

Hai năm sớm sớm chiều chiều, tôi không có khả năng sắc mặt bất động, cũng không phải là thờ ơ, tôi nghĩ tôi có thích qua, động tâm qua, nhưng từ thích đến thành yêu, dường như luôn luôn thiếu một bước như thế.

Ý thức của tôi chẳng bao giờ rõ ràng hơn lúc này, người đàn ông làm bạn hai năm bên người lúc này phải rời đi... Vô pháp giữ lại, cũng không thể vấn hời. “Không cần phải xin lỗi, anh cũng không có tốt như trong tưởng tượng của em.” Lữ Lương nói, “Không lâu sau anh cũng sẽ một lần nữa nhận biết

một người phụ nữ khác thích hợp để kết hôn, tìm được người vợ phù hợp trong mắt anh, thế nhưng em... Nếu có thể, vẫn là đừng kéo dài nữa, đàn ông cùng phụ nữ khác biệt.” Anh đến đó thì dừng lại, buông tay...

“Bất luận làm sao, hai năm này, anh thực sự rất hài lòng.”

Ngày thứ hai đi làm thì trong phòng bắt đầu có mấy nghị luận nhằm nhĩ truyền đến...

Trong hai năm này tôi với Lữ Lương hầu như là ‘Tiêu bất ly Mạnh’, khi tất cả mọi người đều quen với việc anh mỗi ngày đầu tiên là chạy đến bộ phận tiêu thụ mà không phải bộ phận sáng tác thì đối lập với nhiều ngày không thấy bóng người, bất thường làm cho người ta kinh nghi.

Tiêu bất ly Mạnh : dùng để chỉ quan hệ hết sức thân thiết giữa hai người, cảm tình thâm sâu.

“Nghe nói tổ sáng tác gần đây lần đầu tiên tiếp nhận mấy đơn hàng lớn, tất cả đều bận rộn nhìn không ra bóng luôn nha.” Beata nghỉ trưa thì ngay bên người tôi can rở: “Cho nên cô cũng nghìn vạn lần đừng suy nghĩ nhiều...”

Động tác trong tay tôi ngừng lại: “...Tôi thực đã chia tay với anh ấy.”

“Cái, cái gì?” Beata bị dọa đến sững sốt, “Làm sao có khả năng, trước đó hai người không phải rất tốt sao, làm sao đột nhiên...”

Tôi thấp đầu, không nói thêm nữa.

Tin tức hai người chia tay, nhắc lên sóng to gió lớn ở hai bộ phận, tất cả mọi người nhất trí nhận định chúng tôi có thể đi tới cuối cùng, nhưng chỉ giữa đường. Một tháng sau tin tức Lữ Lương cùng một người phụ nữ thân cận truyền đến, mọi người lộ ra biểu tình trong lòng, ném cho tôi ánh mắt thông cảm. Đối với loại ánh mắt này tôi rất quen thuộc, tôi ngăn cản ý tưởng vén tay áo qua phòng sáng tác hỏi tội của Beata, thành thật mà nói: “Hai người chúng tôi là hòa bình chia tay, tất cả là vấn đề của tôi, anh ấy đáng giá tìm một người phụ nữ tốt.”

Beata dùng ánh mắt như nhìn thánh mẫu Maria nhìn tôi: “Manh Mạnh, tôi chưa bao giờ biết rằng cô cùng loại với bánh bao a, còn là một cái bánh bao nhân cải trắng quá thời hạn.”

Vô tình vô lý, tôi cũng không muốn kéo ra những chuyện trong lúc đó của tôi và Lữ Lương, chỉ nắm vai Beata nhìn thẳng cô ấy: “Beata, tôi là nói sự thật, chia tay là vấn đề của tôi, không có quan hệ tới Lữ Lương.”

Cô ấy liếc mắt nhìn tôi hận rên sát không thành thép: “Quên đi, quên đi, dù sao chuyện giữa hai người, tôi cũng lười dính vào.” Cô ấy sau khi đi khỏi, tôi một mình trong phòng làm việc ngầy ngốc, bỗng dưng, cửa mở ra lần nữa, Beata từ cửa lộ ra đầu tóc rối bù: “Buổi chiều cô có thể đi về, tôi cho cô nghỉ nửa ngày, đừng lãng phí.”

“Ồ...”

“Nhanh đi, nhanh đi.” Cô ấy lấy chuyện công làm việc riêng, cho tôi về nhà tu bổ vết thương, để tránh bối rối.

“Tôi thật không cần.”

“Ra về mạnh mẽ cái gì, cút đi.”

Từ trên tàu điện ngầm bước ra thì mới chỉ 3 giờ.

Tôi một thân một mình không mục đích đi dạo một vòng trước hoa viên gần nhà, được một lát, trong lòng tràn ngập hoang mang không thể hiểu nổi. Trong điện thoại di động tin nhắn ba mẹ giục tôi mang bạn trai về nhà đã bị tôi xóa bỏ, gần một năm nay mấy tin tức giục cưới tôi đều nỗ lực không nhìn, trong nhà đã ra thông điệp cuối cùng, Tết âm lịch năm nay nếu lại không thấy tôi dẫn người trở về, mẹ tôi sẽ tự mình ra tay lỗi tôi về thành phố F coi mắt. Con đường phía trước tôi nên đi như thế nào?

Tôi kẹt ở chính giữa, tiến lùi đều không được.

Khi 17 tuổi, tôi cũng tựa như mỗi một thiếu niên trong thời kỳ trưởng thành đều ôm ấp nhiệt tình cùng mơ ước, tôi cũng từng nghĩ tới tương lai phải thành một phen đại nghiệp, tìm được Mr Right xuất sắc trong cảm nhận.

Sau khi 27 tuổi, tôi cuối cùng phát hiện bản thân hầu như tay trắng. Tại một thành phố xa lạ thích ứng quyết từ ba năm, “Thủ Phó” trong nhà còn không có tin tức, công việc làm cho bề ngoài dần cần cỗi, cạnh tranh kịch liệt cũng chỉ làm một tổ trưởng nhỏ nhỏ trong bộ phận, tiền lương mỗi tháng trừ đi tiền sinh hoạt phí cùng tiền thuê nhà, dư ra gói ngân hàng cũng không nhiều lắm...

Thủ Phó: tên một bộ phim tình cảm đô thị, có tình yêu, tình thân, tình bạn.

Nhưng tốt xấu gì cũng phấn đấu lâu như vậy, nếu thật sự tôi phải vứt bỏ tất cả chán nản trở về, tôi cũng làm không được, càng thêm nữa sau khi trở về, mấy bà cô họ hàng bạn bè thân thích luân phiên thay nhau ra trận sắp đặt đàn ông cho tôi... Tôi nhắm mắt lại, đem mặt chôn ở khuỷu tay, từ Ngô Việt, Tây Cốc, đến Lữ Lương tôi đang suy nghĩ có đúng hay không tôi vẫn đang truy đuổi một hư ảnh xa lạ không thể thành, đem cuộc sống loạn đến hồng бет.

Mắt nhắm, cần rằng không phải là đã qua một đời?

Ngô Việt thật đã cưới vợ, Tây Cỗ hào hoa phong nhã, Lữ Lương bắt đầu thân cận... Tôi nghĩ hay là tôi thật sự không có cái loại trời cho này, mỗi lần không phải là sớm một bước, thì là chậm một bước, một bước đi sai lầm này, liền phí đi mười năm.

Tiếng chuông điện thoại di động lại vang lên.

Tôi nhìn thoáng qua, vừa trong điện thoại, vẫn là chủ đề cũ giục kết hôn...

Tôi đứng ở độ tuổi đáng xấu hổ này, cao không phải, thấp không xong, cắn chặt ngón tay, con đường tương lai vẫn như cũ là một mảnh hỗn loạn... “Chị Hắc Manh, sao chị lại ở đây?” Không báo động trước xuất hiện một thanh âm quen thuộc mang theo vài phần ngoài ý muốn, bỗng nhiên ngưng lại: “Làm sao lại khóc, có chuyện gì rồi?”

Khuôn mặt đang chôn xuống của tôi hơi ngẩng lên, trước mắt cậu thanh niên trên người còn mặc áo chơi bóng thấm mồ hôi, tay phải đang cầm quả bóng rổ, toàn thân tỏa ra hơi nóng áp bức. Gần hoa viên có một sân bóng rổ, chỉ là gần căn phòng thuê của Tây Cỗ cũng có làm sao lại chạy thật xa qua đến bên này. Nhâm Tây Cỗ cúi người xuống, hít mắt nhìn tôi: “... Lại thất tình rồi?”

Cái giọng điệu này mơ hồ lộ ra chút vui thích không hợp thời, làm cho tôi kinh ngạc sửng sốt, cũng không ngờ tới cậu sẽ như vậy không chút nào che giấu sự hả hê, khó chịu đẩy ra tay cậu nhất quyết đứng lên.

Cậu thấy sắc mặt của tôi bất thường, mạnh mẽ ngăn cản tôi, không cho tôi rời khỏi: “Ý của tôi không phải cười nhạo chị, Manh Manh, tôi muốn nói... Khôi phục độc thân không hẳn là một chuyện xấu.”

Tôi cắn môi, trong lòng ngen khuất khó chịu tới cực điểm, lại bị cậu liều chết ngăn cản, ủy khuất? Tức giận, thất vọng, thương tâm... Hơn nữa hoàn toàn không thể động đậy, tôi rốt cục một tiếng khóc ra.

Hành vi này thật sự rất mất mặt, tôi không rõ, khi đó áp lực tồn đọng lâu ngày trong lòng lại ở trước mặt cậu bị đánh tan trong nháy mắt, tôi nhận được người khác cười cợt, nhưng đến từ chính cậu, tôi nhận không xong, cũng không nhận được.

Cậu bị sự thất thố vừa khóc vừa ầm ĩ này của tôi, màn khóc lóc thảm thiết này hù cậu đến ngẩn người, cũng không có cách nào: “Mấy năm nay tôi toàn thấy chị thất tình, mỗi lần đều thấy chị khóc... Chị thật sự thích Lữ Lương như vậy.”

Tôi thấp đầu đầy đầy, như vậy lại càng tội tệ hơn.

“Chị có thể đổi tập sau một người đàn ông không bao giờ cho chị thất tình nữa...” Cậu dễ dàng trái phải một lát, nỗ lực muốn chọc tôi mỉm cười nín khóc: “Làm sao có khả năng.” Vợ chồng ân ái còn có ngày trở mặt tan vỡ.

“Nếu như thật có người như vậy thì sao.”

Cậu thả quả bóng rổ đi, hai tay cổ tình vòng trước ngực, dùng năng lượng ánh mắt có thể thấp sáng 300 cái bóng đèn nhìn tôi, kéo tôi trái quay ba vòng, phải quay ba vòng, quan sát từ đầu đến chân: “Bà cô, nếu như nói ba mươi tuổi chị còn chưa gả được ra ngoài, thì tôi cưới chị đi.”

Tôi chỉ biết cậu lại chọc tôi, nắm lên góc áo cậu, mặt không đổi sắc chùi nước mũi, vừa phối hợp hỏi: “Vì sao?” Cậu cứ như thế khẳng định cậu là cái người kia.

“Bởi vì ngoại trừ tôi ra...” cậu chăm chú nhìn tôi “Không còn bất cứ người đàn ông nào có dũng khí liều mình cưới chị đâu.” Tôi sợ run, tâm tư ném tận đầu.

“Sao lại mất tinh thần rồi.” Tây Cỗ cúi người sát lại, thân thể cao to như một bóng ma, hoàn toàn che khuất tầm nhìn của tôi. Tôi có chút bất an ngửa ra sau.

Động tác của cậu bỗng dừng ngừng lại, lui về sau, lại ngẩng đầu là một dáng ánh mặt trời sáng lạn: “Có muốn đi ra ngoài thư giãn một chút không? Sớm khôi phục tinh thần mới tốt.”

Tôi lắc đầu: “Không được, chị còn công việc.”

“Tình trạng công việc hiện tại của chị thật không có vấn đề?” Cậu nói, “Nên đi thư giãn, ngâm suối nước nóng thả lỏng một chút, tinh thần của chị thật tù túng, cần nghỉ ngơi nạp điện cho tốt.”

Ngâm suối nước nóng ở thành phố F là một loại tập quán, ở Thượng Hải mấy năm nay tôi chẳng bao giờ ngâm qua, nhớ tới quê hương dựa vào núi làm bạn với suối nước nóng thiên nhiên không khỏi có vài phần động lòng.

“Tôi chọn lựa mấy địa điểm, chốc nữa gửi hình qua, tự chị chọn một chỗ yêu thích.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Hành trình đi suối nước nóng sau cùng quyết định là ngày sinh nhật tôi.

Ngày sinh nhật tôi là lịch âm, cách ngày chia tay một tháng, năm nay còn hết sức hiếm thấy nhằm ngày cuối tuần, chỉ là nguyên bản những dự định hẹn hò lãng mạn ngẫu nhiên đã chuẩn bị trước đó triệt để gạt hết qua một bên.

Thứ sáu xin nghỉ, sáng sớm 6 giờ lên xe, tôi một thân quần áo gọn nhẹ, xe chạy trên đường cao tốc bảy tám tiếng rốt cục tới mục tiêu. Nhâm Tây Cổ mang theo hành lý đi phía sau tôi, liếc nhìn xung quanh: “Cùng với hình ảnh tuyên truyền kém quá xa.”

Tôi gật đầu, hai người theo bậc thang thật dài trên đường núi đi tới, tuy rằng đang trong thời gian ánh mặt trời hưng thịnh trong ngày, nhưng không khí trong núi cực kỳ tươi mới mát mẻ, mang theo hương cỏ nhàn nhạt.

Ngày hôm nay cũng không phải ngày nghỉ lễ, xung quanh khách du lịch lẻ tẻ lác đác không nhiều lắm, không cần lo lắng sẽ giống như bánh chảo bị chen lấn đến không còn chỗ xoay người. Khu vực bên trong đây gió nhẹ, hồ ngâm có suối thảo mộc, suối mỹ nhân, suối rượu, suối gia vị, suối trà hương, chờ một chút...

Hiện tại là cuối xuân, bên trong tôi chỉ bận áo tắm, bên ngoài dùng áo choàng bao lại, bước một bước tới hồ ngâm.

Sau vài phút, Tây Cổ bên hông chỉ quần sơ khăn tắm, chân cậu rất dài, khăn tắm chỉ đến hai phần ba đùi, nửa người trên cậu để trần, vén rèm cửa ra, thấy tôi, trực tiếp hướng về phía tôi đi tới.

Tôi có hơi xấu hổ dời đi ánh mắt, may mà xung quanh cũng có tốp năm tốp ba người, làm cho tôi không đến mức quá xấu hổ. Bên trên cánh hoa mai đỏ theo dòng nước đảo quanh người, cúi đầu, âm thanh rơi xuống nước nổi lên, những sóng nước rung động lan tới gần, tôi quay đầu nhìn về phía Tây Cổ đang xuống nước, cậu cách dừng lại ở chỗ các tôi hai bước chân, vô hại dựa ở hòn giả sơn cạnh bờ hồ, đang cúi đầu nhìn tôi.

Suối nước nóng 40 độ, cả người tôi bị hơi nóng hun đỏ, tùy ý vén tóc, ghé vào trên đá cuội bên cạnh hồ, một mõi đi tàu xe bị chà xát không còn một mảnh, từ trong xương cốt thoát ra một luồng cảm giác khoan khoái, ấm áp tê tê.

“Đừng ăn no trước, ăn xong lại đi ngủ.” Cậu cười nói, đại khái qua 20 phút kéo tôi đứng lên đi một vòng đến khu lân cận, trở về ngâm tiếp. Tôi ngoài áo tắm ra còn khoác thêm một áo bánh tẻ, ra khỏi hồ ngâm đi dạo trên đường núi.

Trên đường núi quanh co cách mỗi đoạn đều xây một đình nghỉ chân hoặc lầu gác mái đỏ tinh xảo để du khách nghỉ ngơi, sắc đào hồng xen lẫn trong núi xanh, thật có vài phần cảm giác đào nguyên xa rồi huyền ảo ồn ào.

Tôi kéo chặt áo, cuối cùng vẫn là người trẻ tuổi, áo khoác trên người Tây Cổ là một chiếc áo choàng tắm màu đỏ sậm, mái tóc bị nước suối thấm ướt mềm mại dán trên trán, dưới chân không biết bị cái gì cản, tôi lao đảo muốn té, lập tức bị một bàn tay to vững vàng tóm lại ổn định.

“... Cảm ơn.” Tôi nín thở, muốn rút tay về, ngón tay căng thẳng, nhưng làm sao cũng rút không ra.

Tây Cổ nghiêng đầu nhìn tôi âm thầm sử dụng lực kéo co với cậu, cong cong khóe miệng, lại thất chặt nắm tay vài phần, thấp giọng nói: “Đừng nhúc nhích.”

Tôi trầm mặc chỉ chốc lát, dưới tay lại gãy mạnh lần nữa, cậu lập tức toàn bộ vững vàng bao giữ lấy tay tôi, không hề cho tôi gãy.

Khi hoảng hốt dần chìm xuống thì cậu lôi kéo tay tôi đi vào một lầu gác gần nhất.

Đi vào mới phát giác không gian không lớn như người ta dự liệu, cô bé tiếp viên ngay cửa nhìn ngón tay tôi và cậu móc chặt thì không khỏi kinh ngạc, ánh mắt thường xuyên hướng lên trên người tôi.

Tôi vô thức rù mí mắt, Tây Cổ tiến lên một hơi đem tôi giấu ở sau người.

“Xin chào, xin hỏi hai vị dùng chân hay là dùng com?”

Tây Cổ quay đầu hỏi tôi: “Đi về quá xa, có muốn ăn trước một bữa ở đây hay không?”

“Không cần, nếu thật đã đặt phòng thì không nên lãng phí, ở đây ăn cơm luôn cũng tốt.” Trước đó khi đặt phòng online tôi cố ý đem gian phòng của tôi cùng Tây Cổ chia nhau ở hai tầng khác biệt, đều là phòng đơn. Lầu gác này tuy nhỏ nhưng ngũ tạng xác thực đầy đủ, mấy phòng nghỉ tạm cũng có 4,5 gian, trong đó toàn là phòng đôi, tôi thấy... bầu không khí có chút nguy hiểm, tự nhiên sẽ không gật đầu.

“Chị xác định ban đêm muốn sờ soạng quay về?” Cậu nhướn mày nhìn tôi.

Một bên cô bé tiếp viên tràn ngập đạo đức nghề nghiệp làm sáng tỏ: “Thật ra không tính là sờ soạng, chúng tôi ven đường đều có đèn đường, chiếu sáng không thành vấn đề...”

Tây Cổ nhú mày, hai mắt sắc bén liếc cô nàng.

Cô ấy lập tức áp úng ngậm miệng, sợ đến không dám hé răng.

Tôi đầu đầu đỡ trán, “Đừng có khi dễ tiểu cô nương nhà người ta.”

Cậu liếc qua tôi, thu hồi tầm mắt, cúi đầu nhấp một ngụm Sake. Tôi hướng về phía cô bé tiếp viên đang bị khí tràng của Tây Cốc đè ép tới mức nom nớp lo sợ vẩy tay: “Cho thêm một phần thịt nướng, thịt bò da giòn, đầu sư tử dưa cải. Còn nữa, chỗ này có món ngọt không?”

Sau khi khẳng định xong tôi gõ gõ thực đơn: “Một phần bánh nướng, cùng mousse bạc hà.”

Tây Cốc ngồi trên Tatami đợi sau khi cô bé tiếp viên rời khỏi thì nhắc lên bình Sake rót cho tôi một ly: “Thử xem, cũng không tệ lắm.”

Tôi hớp một hớp nhỏ, lại không uống nữa: “Không phải là kiểu chị thích, chị đối với mùi vị này vô cảm.” Nhưng không thể phủ nhận sau khi uống vào trong bụng ấm áp, hơi nóng từ từ tỏa ra.

Cậu chỉ là cười nhẹ một tiếng, ngồi xếp bằng tiếp tục uống rượu.

Lúc món ăn bung lên Tây Cốc tự mình nhận phần mousse bạc hà rất là không muốn đưa tới bên cạnh tôi: “Ngày hôm nay là sinh nhật chị, chị tùy tiện ăn một miếng cho hợp tình cảnh.” Khi đối mặt với đồ ngọt thì trong nháy mắt Nhâm Tây Cốc thu lại cảm giác uy hiếp vốn có, xiu lông lộ ra một chút tính trẻ con phù hợp với số tuổi.

Tôi đẩy miếng bánh ra, lắc đầu chú ý tới đĩa thịt nướng.

Cậu không ăn bữa chính, đem đồ ngọt cùng rượu giải quyết xong, lại hí hóp nghiêng đầu nhìn tôi ăn, ánh mắt nóng rực nhìn đến tôi lông tóc dựng đứng, ngon miệng toàn bộ tan biến.

“Thịt nướng ăn ngon không?” Cậu đột nhiên nói.

Tôi “A” một tiếng, chậm chậm nói: “Cũng không tệ lắm...”

Cậu gật đầu, lập tức lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai tiếp lấy tay tôi, nhìn tôi liếc mắt, dán mặt qua trực tiếp ngậm lấy miếng thịt đang kẹo trên đôi đũa của tôi, nhai đi nhai lại, nhăn mày: “Rất ngon.”

Cậu lần này không có ngăn cản, tôi thuận lợi rút tay về, chỉ là cả đêm hai mắt Tây Cốc nóng rực gần như dính lên người tôi, cái loại bầu không khí đè nén càng lúc càng phát ra này làm cho tôi đứng ngồi không yên, hoắc mắt đứng dậy nhìn đồng hồ: “Không còn sớm nữa, chị muốn trở về.”

“Chị xác định?” Về mặt của cậu dưới ngọn đèn màu vỏ quýt lộ ra một tia ám muội.

Tôi trực tiếp xoay người đi, lấy hành động biểu thị.

Cậu lười biếng ở phía sau nói với theo: “Đây là tự chị lựa chọn...”

Buổi tối, đường núi rất an tĩnh.

Thật giống như trong lời của cô bé tiếp viên, dọc theo đường đi ánh đèn đường sáng rực chiếu lên đường núi giống như ban ngày.

Sau khi ra khỏi lầu các, gió núi đem sắc đỏ trên gương mặt thổi đi rất nhiều, cậu đi ra thì lại kéo tay của tôi, một đường chắn phía trước bước đi thông thả. Tôi không buông lỏng đề phòng, Nhâm Tây Cốc cái loại người này là “Người nhường ta một thước, ta lại nhất định chiếm người một trượng.” Tối nay cậu không chút nào che giấu hành động, làm cho tôi bắt đầu hồi hận bản thân mình trước đó nuông chiều không lên tiếng.

“Không cần khẩn trương như vậy, chị Hắc Manh.” Cậu nói đến “Chị,” cái âm này thì đè giọng xuống, hàm chứa một luồng ngọt ngào nói không lên lời.

Da gà tôi lại bắt đầu nổi lên: “Tây Cốc... Nói chuyện bạn gái của em đi được không?”

“Sao, đột nhiên sao lại hiếu kỳ rồi?”

Tôi kéo khoe miệng, vừa rồi bản thân sao lại muốn thông qua bạn gái kích thích cảm giác tội ác của cậu vậy nè.

“Bạn gái của tôi...” Cậu cúi đầu nhìn tôi, sóng dữ không sợ nói: “Cô ấy là một người nhất gan vừa lương thiện lại tuyệt tình, phân không ra cô ấy rốt cục là mặt lạnh tâm nóng hay là...”

Trong lòng tôi chấn động mãnh liệt, đột nhiên trước mắt nhoáng lên, vậy mà lại bị cậu ôm ngang đi thẳng đến hồ ngâm mặt sau hẻm giả sơn. Chỗ sơn trang suối nước nóng này dọc theo đường đi cũng bố trí hai ba hồ tắm nhỏ, xung quanh còn có hòn giả sơn hoặc đá thiên nhiên... Lúc này đương nhiên là bức bình phong che chắn tốt nhất.

“Nhâm Tây Cốc! Em thả...” Miệng bị hung hăng ngăn chặn, hai chân bay lên không, cậu trực tiếp đem tôi ép vào chỗ hổng trong hòn giả sơn, vùng vẫy cố sức kéo xuống áo bành tô, chỉ bọc cái áo tắm mỏng màu trắng sữa, lưng bị cậu cạy mạnh đè dựng vào vách đá cứng lạnh, đầu đến tôi rên rỉ thành tiếng, lập tức cảm bị vững vàng nắm, không cho tôi khép lại, đầu lưỡi nóng âm thầm dò xét tiến vào.

“Em, em đừng a...” tôi tỉnh té thờ dốc, quay đầu giãy dụa không dứt, cậu thay đổi góc độ chấp nhất đuổi theo ngấm lấy môi tôi, hôn như muốn ăn thịt người, hung hãn làm cho người ta hít thở không được. Phía sau lưng bị vách núi ma sát đến phát đau, bàn tay để trước ngực cậu cũng đẩy đến đỏ lên, vẫn như cũ không làm nên chuyện gì.

“Trên lưng, đau...” Tôi ở dưới thân cậu đấu tranh hết nửa ngày mới thành công phun ra, âm cuối lại bị cậu tham lam nuốt trở lại. Một đôi tay to theo thân người xoa xoa lưng tôi, tôi hơi co người lại, cậu rốt cục thoáng buông lỏng, nhưng cánh tay vẫn như cũ gắt gao quấn quanh thắt lưng tôi xoay người chìm vào hồ nước, nước suối ấm áp tràn vào, ngón tay thô nóng xoa xoa bên lưng tôi.

“Cho tôi nhìn lưng xem, bị thương sao...”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Tựa như một mộng cảnh không chân thật.

Đan xen giữa hiện thực cùng ác mộng là mê man cùng e sợ.

Tôi cau mày nhìn sơ qua, trong suối nước nóng hơi nước trắng xóa lộ ra không khí lạnh đêm xuân, cảm quan dường như bị cướp đoạt, tất cả giống như che một tầng sa mỏng, tôi nhìn không phân biệt rõ.

Nóng.

Khí lực dường như bị pha loãng dần dần bốc hơi đi mất, sau lưng chỉ chỉ chít chít nộ hôn chỉ bằng nói là cần, thắt lưng bị một đôi tay cứng rắn hung hăng nắm giữ, thân thể bị nâng cao quá nửa, dưới chân chạm không tới đáy.

Xuong quai xanh cùng bả vai đột nhiên bị cắn mạnh!

Tôi rút vai: “Đừng! Đau mà...”

Hai tay làm thế nào cũng đẩy không ra bàn tay Tây Cổ đang quấn ở trên lưng, bỗng dưng bị cậu khê lật, áo tắm vốn bị cởi đến bên hông, thân thể đối diện với cậu, tôi chỉ kịp thấp giọng hô một tiếng, muốn kéo lên vạt áo, hai tay đã bị cậu giữ ở sau người, theo động tác bộ ngực càng lúc càng đưa ra dính sát vào trong người cậu!

Sau khi rút dây lưng áo tắm bộ ngực đồng dạng như vạt áo trước của cậu mở ra lồng ngực rắn chắc trần trụi, ma sát liên tục, hô hấp cùng nhịp tim dồn dập làm cho đầu óc trống rỗng.

Hơi thở nóng rực của Tây Cổ phe phẩy bên môi, cánh tay nâng lưng dần dần chạy xuống, tôi xấu hổ quần bách nãy ra, nhắc chân ở dưới nước đá cậu: “Nhâm Tây Cổ, thả ra...” Tiếng kêu lần thứ hai bị vao phủ.

Tây Cổ đè lại miệng tôi, bấp dùi đột nhiên có sức chen vào, cảm quan toàn thân đều theo động tác suồng sã của cậu, trong nháy mắt tiếp theo xúc cảm sợ hãi khủng bố nổi lên giữa hai chân.

Lúc này đây tôi thật sự bị dọa sợ, cơ thể cứng ngắc dưới sự xoa nắn hỗn hển nóng rực của cậu.

Mồm miệng bị hung hăng ngăn chặn, lời lẽ dây dưa lại dây dưa, giãy dụa, mắng chửi, cầu xin, phản kháng, hết thảy vô dụng, Nhâm Tây Cổ càng thêm hô hấp nặng nề, thân thể tha thiết trói buộc, sức mạnh làm cho người khác không thể nào kháng cự.

“Manh Manh, Manh Manh...”

Tây Cổ nhiều lần thì thầm tên của tôi, thoáng buông lỏng kìm hãm ngay tay tôi, ngón tay hướng dưới về dưới thân tôi dò xét...

Động tác của Tây Cổ trúc trắc mà thô lỗ, móng tay chạm vào tôi phát đau, thân thể tôi căng thẳng luôn mãi lắc đầu: “Đừng mà, đau quá... Đừng, đừng như vậy...”

Động tác của Tây Cổ không dừng lại, tay phải đặt sau đầu tôi, nghiêng mặt trần an liếm qua liếm lại môi tôi, trong lời nói kiềm nén không được động tình nóng hổi: “Đừng khản trương, thả lỏng chút, đợi lát nữa sẽ không gian nan như vậy...”

Làm sao có thể không khản trương!

Bị cậu vững vàng trói vào trong ngực như vậy... Như thế, làm sao có thể không khản trương, tôi nắm chắc cơ hội thừa dịp Tây Cổ không đề phòng thì vươn tay đẩy mặt cậu ra, vừa thờ hồng học vừa nắm chắc thời gian nói ra: “Tây Cổ, tôi chưa chuẩn bị tốt, không được... Thực sự không được...”

Cậu nghiêng đầu cắn đỏ ngón tay tôi, liếc xéo, thanh âm khàn khàn trầm thấp gần như là một người khác: "...Em muốn nói chờ em quay về chuẩn bị tốt, là có thể?"

Tôi thật bị cậu dọa sợ rồi, cắn môi hít hít mũi, vội vàng quúi đất gạt đầu.

"Vậy hiện tại làm sao bây giờ?" Đầu của cậu tựa bên tai tôi, vừa xoa nắn móng tôi, thân dưới nhiều lần đụng chạm, thân thể thanh niên cường tráng mà hữu lực vận sức chờ phát động: "Thả em tôi làm sao bây giờ..."

Cuộc đời tôi lần đầu tiên bị người ta trơ trụi bức bách cầu hoan như vậy, đầu ngu hết phần nửa, vô ý thức chống vai cậu muốn tách ra chút khoảng cách, chân tay luống cuống nhìn cậu.

Cậu nhin không được cười nhẹ, đột phá phòng ngự mỏng manh, lại bắt đầu dán lên, trầm thấp nói: "Cho dù là chờ chúng ta sau khi trở về lại kiểm nghiệm mấy lời này của em, thì hiện tại cũng nên đưa ra chút lợi ích đúng hay không?"

"Tôi..."

"Đúng hay không đúng..."

Tôi gạt đầu lại lắc đầu, móng lưng cảm thấy lời này có chỗ không thích hợp...

"Chọn không được vậy tùy tôi quyết định, hử?" Âm cuối của cậu kéo thật dài, đáy mắt cũng đã đốt lửa.

Không đợi tôi tiếp nhận, hai chân đã bị thất lưng cùng bấp đùi chen vào tách ra vài phần, cậu vận chân tôi, một luồng cứng rắn xông vào đâm loạn...

Tôi bị động tác thô lỗ của cậu làm cho đau, co quắp lại một chút, cậu dùng lực đâm tới, lại không vô được đề tôi cọ xát, nhưng làm thế nào cũng không tìm được cửa mà vào.

Hai người đều là tay non.

Tôi thấy cậu lỏng ngóng khó nhin ở dưới nước thử nghiệm vài phút, lúc trước cậu khí thế như vậy, kết quả sau khi tìm không ra vị trí gấp đến độ chỉ có thể hung hăng ôm tôi, giống như chó con ở bên mặt bên tai tôi vừa hôn vừa liếm, khàn giọng cứng rắn gọi lên tên tôi.

Nguyên tưởng rằng cậu tìm không ra vị trí sẽ thôi, chỉ là không ngờ đến đàn ông ở phương diện này không đạt mục đích thì không bỏ qua, chấp niệm mãnh liệt như vậy.

Khi cậu đem áo tắm đỏ sậm trải trên bãi cỏ bên cạnh suối nước nóng tôi liền biết hỏng rồi, ào ào từ trong nước bị mò ra, thân thể của tôi vừa chạm được mặt đất, còn không kịp nhúc nhích giây tiếp theo đã bị một thân thể cao to bỏ nhào tới, đè ép tôi thiếu chút nữa gãy lưng.

Cậu ở dưới tia sáng móng lưng, cúi đầu lục lọi nghiên cứu giữa hai chân tôi, dưới thân quần áo ẩm ướt mang theo hơi nóng từ trong suối nước nóng tỏa ra, trên da thịt hơi mát cuối xuân cùng hơi nước ấm áp giao hòa. Tôi nghiêng mặt từ từ nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn, lại vô lực chống cự.

Bỗng dưng dưới người một trận xé rách đau đớn.

Thân thể tôi đột nhiên run lên, đau đến cuộn mình lại, nước mắt trong nháy mắt chảy ra, lần thứ hai đẩy ra bả vai trần trụi của cậu, vừa hét lên: "Đau quá, Tây Cốc... Không được, đau quá..."

Cậu dừng lại vài giây, đau đớn trong thân thể không vì vậy mà biến mất, Tây Cốc cau mày đè thất lưng tôi xuống, cúi đầu hít một hơi liếm môi tôi: "Thả lỏng, đừng có kẹp chặt như vậy... Tôi cũng đau..."

Nói vậy!

Nếu cậu cũng đau làm sao lại bắt đầu động, cậu ở trong cơ thể tôi thô bạo xông loạn, đẩy cũng đẩy không ra, trốn cũng trốn không được, tôi khóc thút thút che mắt, nhỏ giọng rên rỉ.

Cậu một bên xin lỗi trấn an, một bên lại không chút nào thả lỏng sức lực đụng loạn, thật là khó sống.

Tôi cuối cùng hiểu được vì sao người khác đều nói lần đầu tiên của phụ nữ hay nhất là tìm một người đàn ông có kinh nghiệm, gặp phải một tay non đồng dạng không có kinh nghiệm, lần đầu tiên của hai người càng huyết lệ gian nan đau đớn, tôi sợ nhất chính là loại tay non này vừa thô lỗ bá đạo lại vừa thực tùy biết vị.

Lần đầu tiên kết thúc còn chưa yên tĩnh trong bao lâu, Tây Cốc lại lay lay tôi lấy lòng, hướng vào gáy tôi cọ cọ, một lần nữa bò lên trên: "Manh Manh, một lần nữa, lại một lần nữa..."

Trên người tôi giống như bị xe tải hung hăng nghiền qua, phát hiện trên thân dính như hồ, tất cả đều là mồ hôi, hai chân đau nhức đến không giờ lên được, lúc trước vài lần đau đến không chịu nổi thì xin cậu nhẹ một chút thì cậu nghe tai này ra tai kia, thật hận không thể đem cậu chặt làm tám khúc: "...Cút."

Cậu nghe ngược, tự động tự phát dán lên, vận chân ra lại hung tợn đâm vào.

Tôi đau đến nỗi không ra lời, nhũn mảy cong người, miệng thở hổn hển, hai tay gần như túm rách áo tẩm dưới thân, bầu trời sao trên đỉnh đầu dường như cũng bị dao động đến muốn rơi xuống...

Hai chân ôm lấy thắt lưng cậu, điều chỉnh tư thế cơ thể giảm thiểu chút đau đớn, nói thật lần đầu tiên không có vui vẻ, bị cậu không tiết chế mãi đến khó chịu, chỉ trông mong tên khốn này có thể kết thúc sớm một chút.

Hoặc nhớ ra trên người cậu mang theo sẵn BCS, hóa ra cậu đã sớm chuẩn bị, tôi thấp giọng rủa một tiếng, không tốn hơi thừa lời ở trên vai cậu cào cho vài đường.

Nhiều năm sau có người hỏi tôi cảm tưởng với đêm đầu tiên ra làm sao?

Tôi trầm mặc chỉ chốc lát, dùng tám chữ ngắn gọn rõ ràng hình dung đêm đầu tiên khắc cốt ghi tâm này —— máu nhiễm khắp nơi cực kỳ bi thảm!

Khi tỉnh lại người đã trở về khách sạn, trên người vệ sinh sạch sẽ, tôi mở mắt ra nằm ở trên giường đơn, suy nghĩ trong chốc lát đình trệ, sau đó dần dần phản ứng ra.

Làm sao bây giờ!

Tối hôm qua đến cuối cùng bản thân mình làm sao lại vô lý hồ đồ thỏa hiệp, cùng cậu làm ra chuyện tình đến mức này.

Tôi kéo chăn che mặt lại, không muốn cùng cậu đối mặt, quan hệ nguyên bản đã loạn thành một đoàn rối lại càng thêm loạn, hiện tại nên làm cái gì bây giờ.

Cửa kẹt một tiếng bị mở ra, bước đi trầm ổn thong thả tiến vào.

Trong lòng tôi sinh ra cảm giác khôn tả, giống như sợ lại không sợ, giống như ngọt ngào lại không ngọt ngào, vùi chặt đầu vào trong chăn, không dám gặp cậu.

“Manh Manh, nên ăn bữa sáng rồi.”

Tôi trầm mặc nửa ngày, không hề rằng.

Góc chăn bên trái đột nhiên bị kéo ra ngoài, tôi cả kinh, vội vàng cố sức níu lại, bên phải bỗng nhiên lại bị túm.

Trước mắt đột ngột hiện ra khuôn mặt phóng to của Tây Cố, cậu cười đến mặt mày tươi rói khoe miệng cong cong, mày mắt thật sự hàm xuân, thần thanh khí sáng.

Đối lập, tôi hiện tại tay chân đau nhức gần như không thể động đậy, tình huống bi thảm, tôi cắn răng trừng mắt liếc cậu, cuối cùng... Cuối cùng chỉ là uất ức oán hận kéo chăn lại, một lần nữa lùi về.

Hiện tại đại thế đã mất, đánh cũng đánh không lại, chửi cũng sẽ không nghe, người ác đến mức này ngoại trừ trốn tránh còn có thể làm sao.

“Làm sao vậy, tức giận?” Cậu cách chăn dựa sát vào nói.

“Gạt người!” Tôi bỗng dưng xúc chấn lên lại: “Còn nói cái gì sẽ không dây dưa nữa, sẽ quên đi, còn có bạn gái linh tinh, tất cả đều là gạt người.” Thì thế nào, đến bây giờ tôi mới cảm nhận ra những chuyện không hợp lý trước đó, giờ thì vấn đề đã đóng thuyền.

Nhâm Tây Cố nhún nhún vai, thẳng thắn thừa nhận: “Đúng vậy.”

Tôi mở miệng, tay run run chỉ vào cậu hết nửa ngày, tức giận đến nghiêng người đưa lưng về phía cậu.

Cậu nửa ghé vào trên giường, từ phía sau vững vàng ôm lấy tôi, chui đầu vào bên tai tôi cọ cọ, thấy tôi không phản ứng Tây Cố lại thật nắm chặt cánh tay, nhẹ nhàng ừ ừ vào đầu tôi.

Tôi lạnh buốt nói: “Đừng làm nũng, vô dụng!”

Cậu đơn giản đá văng giày chen lên giường đơn của tôi, cách lớp chăn, đem tôi toàn bộ ôm vào trong ngực.

Thân thể tôi cứng đờ: “Làm cái gì vậy!”

Cậu dùng giọng mũi rên rỉ, tay nắm chặt kéo xuống: “Em nói xem?”

Tôi nhất thời bị dọa, đề kháng nói: “Đừng như vậy!”

Cánh tay khỏe mạnh của cậu còn vòng ở bên hông: “Thò đầu ra đây, tôi muốn nhìn thấy em.”

Tôi đấu tranh, dè dặt kéo chăn xuống nhìn cậu.

Cậu “A” một tiếng cười nhẹ, dựa sát qua, vô cùng thân thiết căn cứ chớp mũi của tôi.

Mặt tôi trong chớp mắt nóng lên.

“Sau này em còn chạy hay không chạy?” Cậu nghiêng người, bắt đầu đề lên.

Tôi bị ép tới ná thở, nặng đến chịu không nổi: “Nặng quá... Tây Cỗ, đứng lên!”

“Không được, về sau em cũng từ từ làm quen đi.”

Tôi tức giận lại trợn mắt liếc cậu, bị ép đến không còn sức nhúc nhích, cố gắng quay mặt đi chỗ khác.

Cậu cúi đầu xuống, gần như thầm thì nói: “Manh Manh, trước tiên là nói về việc em sau này còn trốn hay không, trốn hay không trốn...”

Hô hấp cậu rất nóng phun trên mặt tôi, tôi dưới ánh mắt nóng rực của cậu xiu xuống, rù mắt không dám nhìn cậu, cậu nghiêng đầu nghiêng mặt bất luận tôi chuyển tới đâu cũng với theo, há miệng ngậm lấy môi tôi, đem đầu lưỡi dò xét đi vào truy đuổi mút lấy.

Đầu lưỡi cùng đầu lưỡi chạm vào nhau, tôi không thích loại hôn sâu trao đổi nước bọt quá mức ướt át này, nhưng cậu đặc biệt mê muội.

Mỗi khi động tình thì cậu nắm lấy cằm tôi không cho tôi tránh khỏi, quần lấy đầu lưỡi tôi không dứt tựa như muốn ăn thịt người, ngang ngược hút vào, mãi cho đến khi môi sưng đỏ phát đau.

Vì vậy tôi chỉ có thể thấp giọng cầu xin: “Không né, không trốn nữa...”

Cậu ôm lấy tôi, trái phải lại dính vào tôi ở trên mặt cắn vài cái, cũng không ngại chặt, thân thể cao to thật sự gắng sức quần lấy tôi lui ở trên giường đơn.

Trước buổi trưa Tây Cỗ đi xuống dưới lầu đôi hai gian phòng đơn thành một phòng hai người.

Tôi thừa dịp cậu xuống lầu thì nhanh đỡ thất lưng đã gần như đứt đoạn, vừa mới ngồi dậy, lập tức lại nằm úp sấp, chờ cậu quay về trong phòng giúp tôi thu thập hành lý thì âm thầm oán hận, nếu không phải cậu chẳng biết tiết chế như vậy, cũng sẽ không, cũng sẽ không...

Phòng hai người ở cuối đầu hành lang, cậu trước đem mấy thứ đồ đạc đi qua, sau đó cẩn thận giúp tôi khoác một cái áo choàng tắm, cứ như thể trực tiếp ôm tôi ra ngoài.

Người đang đi trên hành lang không nhiều lắm, nhưng vẫn phải có.

Dọc theo đường đi mấy ánh mắt mập mờ ném qua khiến cho người ta luống cuống, tôi nắm vạt áo cậu đem mặt chôn ở trước ngực, nỗ lực thôi miên bản thân cái gì cũng nhìn không thấy.

Lần du lịch suối nước nóng ba ngày hai đêm này, ngày thứ hai là ở trong phòng hai mắt nhìn nhau vượt qua, tôi thương tích nghiêm trọng, hoàn toàn không xuống giường được, chỉ có thể buồn chán xem TV cùng với bị Tây Cỗ xem.

Buổi tối mới là xấu hổ.

Chỉ qua một đêm, quan hệ song phương liền nghiêng trời lệch đất, đối mặt với sự thân thiết vô cùng tự nhiên của cậu, trái tim tôi nhất thời khó mà điều chỉnh theo.

Cậu bé trong bóng tối... phải nói là đàn ông, tay cậu nỗ lực dùng ở bên hông không tới một tiếng liền lặng lẽ đi xuống.

Thân thể tôi còn đau nhức, kẹp chặt chân la lên: “Nhâm Tây Cỗ!”

Cậu lúc này mới ngưng ngừng thu hồi tay, dùng thân thể hơi tỏa nhiệt cọ cọ tôi, đề nén nói: “...Tôi khó chịu.”

Tôi căm giận nói: “Tôi so với cậu càng khó chịu!”

Cậu ghen lời: “... Là tôi sai, đều là tôi không tốt, nếu không thì... Tôi xoa xoa?”

Mặt tôi đỏ lên: “Không cần!”

“Vậy... Em giúp tôi xoa xoa?” Cơ thể mới lần đầu nếm thử X, xung động khiêu khích.

“Cút!”

Cậu đem cằm dính trên vai tôi, cầm lấy tay tôi ấn lên chỗ sắt nóng, khàn khàn làm nũng: “Sờ sờ tôi... Nha? Em cũng thương thương tôi rất...”

Tôi sợ đến lập tức phát đi tay cậu: “Tây Cỗ, một đại nam nhân, xấu hổ hay không xấu hổ!”

“Thế nhưng tôi thật sự rất khó chịu...”

Tôi rống: “Hai tay là vạn năng, không biết lấy hai tay lao động sao.”

“Trước đây nhớ em, mỗi ngày đều lấy tay tăng ca, hiện tại lại lấy tay tăng ca, tay tôi bị chai mất.”

“Chờ chai rồi mới nói, tự mình động thủ cơm no áo ấm!”

Cậu bắt mẫn ôm tôi lật mặt qua, cúi đầu hôn: “Em điên rồi.”

Tôi ư a ở dưới người cậu từ chối chỉ chốc lát, thấy cậu chỉ là hôn nhẹ cọ cọ, không có cái gì khác, nghĩ đến cậu cũng không phải cảm thú như vậy, thoáng an tâm tiếp nhận cậu hôn dứt quãng, dần dần chìm vào trong mộng...

May mà nghỉ ngơi một ngày đêm, rốt cục có thể xuống đất, chỉ là bước đi lại đau, đi hai bước nghỉ hai bước.

Buổi chiều dè dặt ở trong suối nước nóng ngâm một hồi, thần kinh thư giãn, lúc này Nhâm Tây Cổ vén tay áo xoa bóp cho tôi chuộc tội.

Kỹ thuật của cậu không tệ, tuy rằng không tính là chuyên nghiệp, nhưng hơn chỗ có lòng, chịu sai bảo, chịu đánh đấm, gọi lập tức đến, đuổi... Không đi...=!

Tôi nằm úp sấp nghỉ ngơi, dưới vai toàn bộ ngâm trong suối nước nóng, phía sau một đôi tay nắm bắt xoa xoa bóp bóp, thông thả chậm chậm thay đổi vị trí...

Chờ tôi phục hồi tinh thần lại, cặp tay kia đã lặng lẽ bóp thắt lưng tôi, từ phía sau đề lên...

Mặt tôi tối sầm, thì ra thật sự lâu ngày mới thấy được lòng người, anh quả nhiên là cảm thú.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Trong đầu tôi còn có một đoạn lớn nghỉ ngơi chưa làm sáng tỏ, cậu lại gấp đến không thể đợi để tuyên bố chủ quyền, trong thời gian ngắn nhất tham gia vào cuộc sống của tôi.

“Nhâm Tây Cổ!” Tôi thật là bị cậu chọc cho choáng váng, trong đầu ngoại trừ cái này... Ngoại trừ cái này ra thì không có thể nghĩ ra cái gì khác?

Cậu cúi đầu khàn giọng hừ một tiếng, động tác lại không chút nghiêm túc, vẫn cứ ấn chặt lưng tôi, làm xong đủ bộ.

Thân thể trong suối nước nóng dính đến phát sợ, hơn nữa mới nếm thử mùi tình, cũng không có cảm ra được cái gì.

Động tác của cậu luôn ngang ngược thô lỗ, thật làm cho người ta ăn hết cực khổ.

Cái miệng nhỏ của tôi thở dốc nhìn đau, cánh tay yếu ớt mất hết sức lực chống đỡ ở cạnh hồ, bên hông cùng với hai chân đã tê rần, mang theo sự chua xót khó có thể mở miệng, hơi nước hầm hập, trên mặt hồ cánh hoa hồng xoắn quện, sóng nước dập dờn, nhiều lần vuốt ve thân thể.

Lăn qua lăn lại một hồi lâu, thực sự là chịu không nổi nữa.

Tôi hơi ngửa đầu ra sau, tách khỏi Tây Cổ hôn môi không dứt, trước chịu thua, cau mày: “Tôi chịu không nổi, nhẹ chút...”

Liên tục xin hết hai lần, Tây Cổ lúc này mới thoáng dừng lại, thân thể vẫn còn giương cung bạt kiếm, cậu thuận tay kéo qua áo tắm đem tôi bao lại, vẫn không biết xấu hổ khoe ra thân trên, dính đặc ôm ngang lấy tôi đi vào nhà tắm.

Cầm lấy vôi hoa sen, tỉ mỉ tẩy rửa từ đầu tới chân hai người hết một lượt.

Trước sự việc cậu đại khái đã học sơ qua, đối với chuyện phòng the bên phía con gái các thứ tự hạng mục công việc cần phải chú ý đều có nói qua, nhưng những tư liệu tham khảo này làm sao lại không nói cho cậu, điểm quan trọng nhất là, đối với tay non tuyệt đối phải dịu dàng ôn tồn!

Cậu lại hướng về phía lộ tuyến bá Vương ngành thượng cung này, kiên trì một đường đi vào bóng tối.

Ở trong phòng tắm lại dám bá Vương thêm một lần, đợi sau khi từ trong phòng tắm đi ra gần như chỉ còn nửa cái mạng.

Cậu ngược lại chỉ đặc ý mẫn, cảnh xuân sáng lạn thu xếp cơm tối, còn có thể tiếp tục sức sống vô hạn muốn quấy tôi.

“Nếu không cho tôi nghỉ tôi thật chết cho xem...”

Tây Cốc lúc này mới bắt đầu ngừng tay, tâm không cam lòng không muốn bị đá đến một bên xem TV.

Trước ngày về cậu cực kỳ hứng thú mang theo cameras chạy đến hồ ngâm nước nóng nơi hai người vượt qua đêm đầu tiên chụp lại ảnh.

Tôi âm thầm che mặt, miễn cưỡng làm ra trạng thái trấn định tự nhiên tập tễnh lên xe.

Cậu không coi ai ra gì ven đường đi còn muốn tiếp tục bế tôi.

Tôi vội vàng ngăn lại, ở khu du lịch suối nước nóng thì trời cao hoàng đế xa, nhưng cuối cùng vẫn là phải trở về cuộc sống hiện thực, hiện tại cũng nên bắt đầu tự hỏi hàng loạt vấn đề cấp bách khi trở về cần phải giải quyết.

Sau khi đến trạm, cậu nắm tay tôi lên xe.

“Tây Cốc,” tôi thoáng dùng sức muốn rút tay ra, “Có một số việc, chúng ta cần phải nói chuyện.”

Trên tay cậu vô thức lại nắm chặt thêm vài phần, cúi đầu thật sâu nhìn tôi: “Lại hỏi hận rồi có đúng hay không?”

Tôi mím môi, tầm mắt tại chỗ tay hai người giao nhau, ngừng trong chốc lát, cúi đầu thờ dài: “Không có.”

Mặt mày cậu lập tức giãn ra, nụ cười giương lên thật tươi, quay đầu lại nghĩ một chút, tựa hồ như lại thấy như vậy có chút mất mặt, nỗ lực đem nụ cười trên mặt đè lại, ra vẻ người lớn nói: “Đó là đương nhiên, anh sớm đã biết.”

Một bên chủ tài xế gõ cửa xe ló đầu ra: “Yêu đương có thể chờ khi về nhà đóng cửa bàn tiếp, đến cuối cùng có muốn lên xe hay là không?”

Nhâm Tây Cốc tâm tình lúc này rất tốt, còn có thể tìm tìm cười hướng về chủ ấy gật đầu, lời kéo tôi lên xe, trực tiếp nói địa chỉ nhà của tôi.

Trở về cái tổ nhỏ của mình, tôi trước tiên nằm úp sấp trên sofa.

Tây Cốc vẫn như cũ rất có sức sống kéo hành lý vào cửa, nghe theo tôi phân phó, trái một điểm phải một điểm đều thu dọn ngăn nắp.

“Buổi tối gọi com ở ngoài đi,” tôi cúi đầu giờ giờ tờ quảng cáo trên tay: “Trong tủ lạnh không có thức ăn, em cũng không có hơi sức đi xuống siêu thị nữa.”

“Em chờ chút, anh xuống siêu thị mua thức ăn nấu cho em bồi bổ thân thể.” Tây Cốc đương nhiên ôm đồm luôn: “Mấy thức ăn nhanh này không hợp vệ sinh, cũng không có dinh dưỡng, khó trách trên người em không có mấy lượng thịt.”

“Em rất tốt...”

“Thôi đi, thể lực kém như vậy, vừa mới một chút lại xin tha...” Nói đến phân nửa chính Tây Cốc cũng mắc cỡ nhỏ giọng đi.

Tôi vô ý thức phản bác: “Đó là vì kỹ thuật của anh quá kém!”

Như vậy rất tốt, tình cảnh thoáng chốc yên tĩnh.

Chậm một nhịp mới ý thức được tôi nói ra cái chuyện hồ đồ gì, hai mặt đỏ lên nhìn nhau, Nhâm Tây Cốc then quá thành giận ầm một tiếng đóng cửa.

Người không ở trước mặt, nhịp tim vẫn ầm ỹ hỗn loạn từ từ chậm lại quay về trong ngực.

Tôi xê dịch thân thể còn đang âm ỷ đau, nhớ tới lại liều lĩnh như thế dung túng cậu, đem hai bên lần thứ hai liên quan cùng một chỗ, thậm chí còn làm cho cậu đột phá bước cuối cùng...

Tôi vốn tưởng rằng, vốn tưởng rằng bản thân có thể nắm bắt...

Nắm bắt cái gì đây, trong lòng tôi tự hỏi chính mình.

Cái nên làm không nên làm đều làm, hiện tại hối hận trốn tránh chỉ là già mồm cãi láo.

Tôi nhận không ra trong tim mình là ý nghĩ gì, dưới cường thế bức người của Tây Cốc tôi cũng không được phép trốn nữa.

Chần chừ xong, tôi nhắn cho La Ly một tin nhắn:

Cục cựa, mình vừa kết thúc thân phận ‘lão xử nữ’, nhưng có một vấn đề rất lớn...

Còn chưa tới một phút đồng hồ, bên kia lòng như lửa đốt cấp tốc gọi điện thoại tới, mở đầu là rống: “Có đúng người đàn ông của cậu không chịu nhận nợ hay không!”

“...Anh ấy rất chịu trách nhiệm.”

“Vậy cậu phát hiện bản thân có rồi?!”

Tôi kéo khoe miệng: “Cậu nghĩ mình là cậu sao! Hơn nữa làm gì có khả năng thần tốc như vậy.”

“Người nhà anh ta không chịu tiếp nhận cậu?”

Tôi trầm mặc chốc lát: “Song phương cùng không đồng ý.”

“Không đúng,” đầu điện thoại bên kia, La Ly chậm nửa nhịp mới phản ứng qua: “Cậu không phải mới cùng Lữ Lương chia tay sao, người kia là ai?”

Tôi vốn muốn nói với cô ấy cái này, nhưng khi những lời này thật bị cô ấy hỏi ra, tôi có chút không biết nên làm sao mở miệng.

La Ly âm thanh nhẹ đi vài phần: “Manh Manh, cậu đừng làm chuyện ngu ngốc chứ...”

“Mình thật làm chuyện ngu ngốc rồi.” Tôi chậm chậm nói.

La Ly không buông tha lần thứ hai ép hỏi: “Người nợ đến tột cùng là ai?”

“...Tây Cốc.” Tôi cắn môi: “Nhảm Tây Cốc.”

Đầu điện thoại bên kia truyền đến âm thanh hút không khí thật to: “Manh Manh, cậu... Cậu thực sự là...” Cô ấy cả kinh ngay cả nói cũng nói không nên lời.

Tôi không có hé răng.

Hơn nửa ngày, cô ấy vẫn không thể tin nổi nói: “Cậu... Cậu có đúng hay không điên rồi? Cậu thế nào lại cùng với cậu ta? Cậu vậy mà lại cùng với cậu ta!”

Tôi nắm điện thoại di động, cô ấy là bạn gái thân nhất của tôi, việc này ngoại trừ cô ấy, tôi còn có thể thương lượng với ai?

Khẩu khí La Ly thoáng hòa hoãn: “Manh Manh, cậu từ trước tới nay đều là một người lý trí nhất trong số chúng ta, làm sao lại đột nhiên khinh suất như thế.” Cô ấy từ trước đến nay vẫn không gặp qua Tây Cốc, “Cậu cũng không giấu lại xem hiện tại cậu bao nhiêu tuổi, cậu ta còn là một đứa bé, có thể biết được cái gì? Bây giờ còn phải dựa vào cha mẹ ăn cơm đi học đó, chờ tới lúc cậu ta bắt đầu gây dựng sự nghiệp kiếm tiền, cậu đã là gái lỡ thì ba mươi tuổi, đến lúc đó còn không sợ cậu ta về nhà một cước đá cậu bay mất sao?”

“Chuyện này mình cũng có nghĩ tới... Kỳ thực những lo lắng này mình đều biết.”

La Ly sau khi kết hôn sắc bén hơn rất nhiều, nên chăm sóc ông xã như thế nào đều có phương pháp: “Biết? Biết cậu còn gấp như vậy nhảy vào hố lửa?”

“Trước đây tránh được... Lần này lại tránh không thoát.”

“Còn có trước đây?” La Ly ở đầu bên kia xoay vòng vòng, tiểu vũ trụ nhanh chóng nổ tung: “Cậu rốt cục có coi mình là bạn bè hay không, việc này làm sao lại toàn bộ giấu diếm mình, hiện tại hay quá, vô pháp thu dọn mới nghĩ tới viện binh.”

Tôi không có lên tiếng.

“Cậu loại người này, mình nên nói cái gì với cậu đây, cậu không phải thật chứ, trước đó nửa điểm ý tứ cũng không lộ ra, kết quả...”

“... Mình cũng không nghĩ tới.” Thế nào lại hồ đồ ồm ồm như thế.

“Được rồi, trong điện thoại nói thế nào cũng không rõ được, cậu chờ đó cho mình, mình lập tức qua tìm cậu!”

Vừa nghĩ đến Tây Cốc còn đang ở đây, La Ly nói gió hay là mưa gì cũng nhất định vọt tới, cũng không biết sẽ xảy ra tình trạng hỗn loạn gì, tôi vội nói: “Ngày hôm nay không nên qua, chờ ngày mai sau khi tan tằm chúng ta hẹn gặp ở một chỗ.”

Sau khi buông điện thoại tim tôi đập mạnh loạn nhịp chỉ chốc lát, cửa sắt kết một tiếng, Tây Cốc mang theo vài túi thức ăn vào cửa.

“Mua những thứ gì vậy?”

“Cá, thịt gà, gan heo, còn có huyết vịt...” Tây Cốc vừa nói vừa lấy mọi thứ bỏ vào tủ lạnh: “Trái cây cùng táo đỏ hạt sen anh cũng mua rồi, đợi lát nữa chưng cho em ăn khuya.”

Tôi thật có chút không quen bộ dạng làm ông nội trợ của anh, lẽ nào tôi thật có tiềm chất M, trước kia chăm sóc anh lâu lắm, hiếm có khi anh bánh ít đi bánh quy lại, tôi lại như nằm mơ.

Bữa tối anh nấu canh cá, mùi vị xử lý trong veo, không có chút mùi tanh. Sau khi ăn xong anh lại dọn dẹp bát đĩa ở nhà bếp lộp bộp thành một mảnh, tôi sợ anh đánh vỡ hết chén bát tôi sở hữu trước đó, bất đắc dĩ nói: “Anh để đó trước đi, ngày mai tự em rửa.”

Anh sờ sờ mũi, mò vào phòng ngủ của tôi.

Trong phòng tôi có hai máy vi tính, một máy tính bàn, một notebook. Tôi nửa ngồi trên giường, phía sau lưng chêm mấy cái gối mềm, hết sức chuyên chú ôm máy chỉnh lý tài liệu.

Anh yên lặng ngồi ở trên giường bên cạnh tôi, đem đầu tựa lên vai tôi.

Tôi dừng lại động tác, đem tài liệu thu dọn lại, đẩy đầu anh ra, xoay người nghiêm mặt nhìn về phía anh: “Tây Cố, chúng ta phải nói chuyện nghiêm túc.”

Anh ngồi dậy: “Được.”

“Đầu tiên, cũng là điểm quan trọng nhất,” tôi nói, “Tây Cố, anh có đúng là nghiêm túc hay không?”

“Nếu không phải là nghiêm túc, em cho rằng mấy năm nay anh là làm gì?” Anh khó chịu nói.

“Em chỉ là muốn trước cùng anh đạt thành nhất trí, anh được quyền suy nghĩ tỉ mỉ lại.”

Hai tay anh khoanh trước ngực, liếc xéo tôi: “Hay là em muốn đổi ý nữa rồi.”

Tôi nhủ mảy: “Đừng đùa giỡn.”

Nhâm Tây Cố nghiêng người, kéo tay của tôi nhẹ nhàng nắm trong bàn tay: “Anh thực sự nghĩ tới muốn kết hôn với em, dự định cùng em trải qua cả đời, ý niệm này đã tồn tại trong đầu anh thật lâu, không muốn lại thay đổi, anh cũng sẽ không thay đổi người nào khác.”

“Vậy...” tôi rù mắt, “Anh có nghĩ tới nên nói như thế nào với chú Nhâm cùng dì Lư? Nên làm thế nào cho bọn họ tiếp thu chúng ta?”

Anh nhướn mày, “Đây là chuyện của hai chúng ta, vì sao cần bọn họ đồng ý, anh cũng không muốn bọn họ chỉ tay năm ngón với mình.”

... Quả nhiên vẫn là tuổi còn trẻ.

Nghé con mới sinh không sợ hổ, anh đương nhiên là không quan tâm, có thể tự nhiên như vậy không kiêng nể nói không thêm đề ý, tôi liếc mắt nhìn anh: “Không thể giống như vậy, có một số việc không thể đơn giản như thế, có thể tùy theo tính tình của chúng ta được.”

Sau khi con người bước chân vào xã hội đều trải qua vài phen mài giũa.

Chờ mài mòn góc cạnh, thu hoạch nước mắt, mới hiểu được lớn lên phải trả cái giá gì, người nào trưởng thành phía sau không có vài đường vết thương?

Anh thật không biết sao, thật vất vả mới nắm trong tay, vì sao vẫn không thể thành thành thật thật ở chung một chỗ? Bất thành linh tôi giãy khỏi người anh: “Được rồi, anh nghe em nói, có chuyện gì mọi người cùng nhau đối mặt, ba mẹ em còn có chuyện trong nhà anh, anh sẽ nghĩ biện pháp, em cứ hạ quyết tâm, đừng buồn bực không nói tiếng nào chạy mất nữa.”

“Anh có biện pháp gì?”

“Biện pháp cũng là từ người nghĩ ra,” anh nhướn mày, ra vẻ đàn ông ôm chặt thắt lưng tôi, vững vàng đem tôi thành bánh nướng áp chảo áp trong lòng anh: “Em phải cho anh chút lòng tin, đồng ý với anh, chúng ta cùng nhau suy nghĩ cân nhắc, cuối cùng cũng có biện pháp, hơn nữa, em cũng có thể tự mình quan sát tỉ mỉ anh đến tột cùng có đáng giá cho em mạo hiểm hay không.”

Tôi trầm ngâm.

“Manh Manh, trong lòng em có anh, đúng không?”

Tôi tức giận liếc một cái, nếu là không có thích qua anh, không tồn qua tâm tư gì, khi đó tôi sẽ không dừng lại chống cự...

Anh nhếch lên khóe miệng, nghiêng đầu ở trên lỗ tai tôi cắn một cái, cười đến càng lúc càng sáng lạn.

Tôi phui ra bàn tay lông lá của anh đang lặng lẽ bò đến ngực tôi: “Không cho chạm vào, em bây giờ còn là người bệnh.”

Anh cụt hứng đem đầu ụi ụi lên ngực tôi: “Còn đau sao.”

Tôi oán hận ở trên đầu anh gõ một cái bốp: “Đây là ai làm hại!” Vốn thân thể tỉnh dưỡng một ngày đêm vừa mới hồi sức, hết lần này tới lần khác anh lại thực tủy biết vị đi cường bạo, mới...

Anh chỉ đành phải buồn bực bò xuống giường, về mặt bắt mắt mở máy vi tính đi bán CS.

Tôi nhìn anh đem bàn phím gỗ lộp bộp cho hả giận, ghen cười ôm sách vở, tiếp tục bổ sung tư liệu.

Tây Cổ ban đầu chơi trò chơi thì dần yên lặng lại, tôi hơi ngại đầu, thấy anh đang vào diễn đàn và blog.

11 giờ, Tây Cổ đứng dậy đi vào nhà bếp hâm cho tôi chè táo đỏ hạt sen, tôi nheo mắt lại, hiếu kỳ đứng dậy liếc liếc homepage trên máy vi tính của anh, tùy ý xem lướt qua vài dòng, mặt tôi bỗng nhiên tối sầm lại ——

Chỉ thấy trên máy mở ra một bài post chính là suối nước nóng “Tâm đắc” vận động, chủ nhà dương dương tự đắc chia sẻ các ưu khuyết cùng điều kiện tốt nhất, địa điểm thích hợp gian tình ở suối nước nóng, tôi âm thầm phun ra một búng máu, khu du lịch suối nước nóng lần này thành công ở trong đó được đánh giá cấp 5 sao!

Đặc biệt là trong chủ đề đó người ghi rõ gần ngọn giả sơn trên đường núi ở giữa có cái hồ nhỏ kia, lúc thu nguyệt vô biên, chính là địa điểm tuyệt hảo.

Nghiến răng ngứa ngáy hết một buổi tối, ngày hôm sau buổi sáng mơ mơ màng màng rửa mặt thì tôi nhìn không được hết lên, đỏ mặt trừng anh ——

“Nhâm Tây Cổ! Anh ngồi WC vì sao không đóng cửa!”

Anh chậm chậm ngáp một cái, thậm chí không có một động tác che lấp, tiếp tục giải phóng lên bồn cầu, mặt dày nói: “Hơn nửa đêm mới ngủ, gần sáng mới vừa chợp mắt một lát, đầu còn đang choáng váng...”

“Em cũng có ngủ ngon giấc được đâu.”

Anh chia chia vào bóng râm nồng đậm ở phía dưới, dục cầu bắt mắt liếc mắt nhìn tôi.

Tôi dùng sức “Phập” một tiếng đóng cửa, thật là không còn lời nào để nói.

Chờ Tây Cổ mở cửa ngoắc ngoắc ngón tay bảo tôi có thể đi vào thì tôi cùng anh hai người đứng trước bồn rửa mặt, cầm lấy bàn chải đánh răng, trét kem, sóng vai mà đánh.

Trong gương một đôi nam nữ miệng đầy bọt kem, một cao một thấp, đồng dạng tóc rối bời, đồng dạng đôi mắt lim dim lơ mơ, tôi vậy mà bắt đầu thấy cảm giác này không xấu.

Sau khi ra khỏi nhà, tư thế bước đi tuy rằng có chút ngượng ngịu, nhưng không nhìn kỹ, cũng sẽ không thấy có gì dị thường.

Chỉ là không nghĩ đôi mắt Beata vậy mà quá độc, từ sáng sớm đã mờ ám nhìn chăm chăm tướng đi của tôi, cười không chịu để yên.

“Cảm giác làm phụ nữ như thế nào?” Khi nghỉ trưa cô ấy bất quá chạy tới bên cạnh tôi nói nhỏ, vẻ mặt biểu hiện ‘Đừng giả vờ, phải nhận vô dụng.’

Tôi liếc cô ấy: “Đau khổ.”

Cô ấy hít một hơi, chớp con mắt: “Ngày đầu đau hay ngày hôm sau?”

Ngày đầu đau là vì thể chất có chút non nớt, so với những người khác càng khó chịu đựng, ngày sau thì, chỉ có thể than vãn ai bảo bạn trai mình chọn lại...

Tôi quét mắt nhìn cô ấy, đau thương nói: “Hôm sau.”

Cô ấy đồng tình ôm tôi một cái: “Đây xác thực là bị kịch a.”

Mất thấy hôm nay đi không tiện, Beata thông cảm tôi, để tôi trước ngồi ở phòng làm việc, tạm thời không cần ra ngoài gặp gỡ khách hàng.

Cứ như thế đánh văn bản điện báo cáo, cái móng dính vào ghế ngồi qua hết một ngày.

Sau đó tan tầm Beata đi hai ba bước lại quay đầu, nhìn ra được là còn muốn tiếp tục thiêu đốt dưới ngọn lửa bất quá hùng hực, nhưng cô ấy rất nắm chắc công tư phân minh, kiềm nén tâm hồn bất quá không dò hỏi gì thêm.

Tôi hẹn với La Ly là gặp sau khi tan tầm một tiếng, dù sao cô ấy cũng là người có gia đình, tốt xấu gì cũng phải chờ ra cho cô ấy một giờ để nấu cơm cho chồng ăn. Ai ngờ cô nhóc kia nóng lòng khó nhẫn nại, tôi chân trước vừa mới đến dưới lầu nhà mình thì, cô ấy chân sau gọi điện thoại tới: “Minh đã đến gần cửa tiểu khu, trong vòng 5 phút nữa sẽ tới.”

“Không phải cậu nói đi ra ngoài nói sao?”

“Suy nghĩ một chút, vẫn là ở gần tổ của mình thì tự tại hơn một chút, cậu bây giờ còn chưa ăn cơm chứ, đi thử xem tay nghề mấy năm nay tôi luyện của mình.”

Tôi cười đồng ý, lên lầu thì thấy có hai người đàn ông vạm vỡ ăn mặc đồng phục của công ty vận chuyển nhà đang đi xuống, tôi lơ đãng, sau khi về đến nhà móc ra chìa khóa, vừa mới cắm vào ổ vòng vo xoay, cửa đã nhanh chóng được mở ra từ bên trong...

Tầm mắt tôi nhìn đảo qua sau cửa, bỗng dừng lại ở đồng rương hành lý trưng xếp ở một bên nhà.

Nhâm Tây Cổ hướng về phía tôi mỉm cười, mở ra một hàm răng trắng bóng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Trong đầu tôi bong một tiếng: “Nhâm Tây Cổ, anh ở đây làm gì?”

“Dọn nhà a,” anh cúi đầu tiếp tục kéo hành lý đi tới phòng ngủ, bình thản ung dung nói: “Anh đã trả lại phòng thuê, qua đây làm nghĩa vụ giữ nhà cho em kiểm bảo mẫu, đương nhiên, phân nửa tiền thuê nhà anh sẽ trả.”

Tính tình của Tây Cổ nếu ở cùng người khác sợ rằng sẽ biến thành một hồi tai nạn, năm đó trước khai giảng ba Nhâm lo lắng, rồi chiều theo ý của anh, ở ngoài khu trường học thuê một buồng nhỏ cho anh. Không ngờ người này, trực tiếp tiền trăm hậu tấu trả lại phòng cho thuê tìm tới tôi nương tựa.

Tôi choáng váng đầu một trận, đỡ trán: “Em một mình ở đã quen, hơn nữa phòng cũ của anh gần trường học hơn, anh dọn tới làm cái gì, cũng không chê cả ngày dính lấy.”

“Manh Manh,” anh gọi một tiếng, đột nhiên không báo động trước đem hành lý trên tay ném đi nắm lấy tay tôi kéo vào trong lòng: “Em không phải cũng thích anh sao? Trong lòng em không phải là có anh sao, em không phải còn nói là sẽ cân nhắc anh, cho anh cơ hội biểu hiện sao?”

Liên tiếp ‘sao’ nện xuống đầu, tôi đại quẫn, nỗ lực nhớ lại trước kia thực sự hứa hẹn nhiều như vậy?

Anh lại như chó con, ôm lấy tôi cái trán đang đầy mồ hôi, cái mũi cao thẳng ở trên mặt tôi cọ qua cọ lại: “Em đổi ý, thật không muốn anh nữa?”

Hơi thở nóng nóng phun ở trên mặt, hai cánh tay kia càng lúc càng siết chặt, càng lúc càng chặt...

Tôi ăn đau, trở tay cho anh một cái bốp vào đầu: “Hiện tại không cho quậy, em đang có chính sự...” Nghĩ đến La Ly vài phút nữa sẽ đến, hormone Adrenaline bạo phát xuất ra thân lực gây khó kiểm hãm của anh: “Một lát nữa La Ly tới, em trước xuống lầu chờ cô ấy, anh không có việc gì thì đừng xuống...”

Cấp tốc quét mắt qua hành lý của Tây Cổ, tôi đau đầu vạn phần, không được, tuyệt đối phải đổi chỗ gấp mặt, không thể cho La Ly đi vào nhà này.

“Vừa mới trở về đã muốn đi,” Tây Cổ bất mãn cũng muốn đi theo.

“Anh đi làm cái gì, đều là chuyện con gái, anh đàn ông con trai ở đó vương tay vương chân.”

Nhâm Tây Cổ từ trước đến nay đều không phải người ngoan ngoãn nghe lời, quả thực là xấu mặt một đường đuổi theo tôi đi xuống, từ sau khi xác lập quan hệ anh đúng là đã ném mặt mặt nạ, nguyên bản bá đạo, làm nũng, xấu tính... một cái một cái lại quay về.

Tôi nửa đường khẩn cấp gọi điện thoại cho La Ly hẹn lại địa điểm là quán beefsteak bên phố đối diện, giải thích ngày hôm nay trong nhà bất tiện, mấy ngày nay chưa từng dọn dẹp, nhà bếp loạn thành một đồng.

La Ly nửa tin nửa ngờ: “Thực sự?”

Tôi vội vàng quíu đít gạt đầu: “Lừa cậu làm cái gì, mình còn chờ thưởng thức tài nấu bếp của cậu, lần sau đến lượt mình qua nhà cậu.”

Nhâm Tây Cổ rõ ràng khó chịu, liếc mắt nhìn tôi, bàn tay to gác lên lưng tôi, biểu thị công khai chủ quyền.

Mặt tôi đỏ lên, tách lại tách không ra, chờ La Ly chạy tới thì cô ấy nhìn chăm vào cánh tay trên lưng tôi, nhượng mảy, hai tay khoanh trước ngực, âm thầm dùng ánh mắt đục khoét tôi vài cái, chủ động lôi kéo tay tôi lần lượt tìm vị trí ngồi xuống, Tây Cổ bị đẩy đến đối diện.

Mỗi người đàn ông muốn ôm được mỹ nhân về, thuận lợi dung nhập vào vòng giao tiếp xã hội của người yêu, đa phần đều phải trải qua tầng tầng lớp lớp khảo nghiệm của các cô bạn gái thân thiết của người yêu mình.

Bởi vậy tuy rằng mặt Tây Cổ vẫn còn đen, nhưng hiếm khi có được nhẩn nại ở lại, nghe La Ly giáo huấn bùm bùm.

“Không được, không được, tuyệt đối không được,” La Ly lắc đầu như trống bỏi, ở trước mặt Tây Cổ trực tiếp kéo tôi qua kê tai nói nhỏ: “Cậu đến tốt cùng là coi trọng cậu ta chỗ nào? Nếu nói là khuôn mặt, xác thực là cũng có hình có dạng, nhưng như vậy, khẩu vị cậu cũng nặng quá đi, cái vẻ mặt hung thần ác sát này là đường đi cuối cùng của cậu? Nếu nói là cậu nhìn trúng nội tâm, một thân tính tình xấu có tiếng này là có thể lừa gạt được cậu? Nói tài năng đi, người ta đại học còn chưa có tốt nghiệp, nói tiền đi, bây giờ cậu ta còn dựa vào ba mẹ nuôi dưỡng, giới lắm cũng chỉ là một nhị thế tổ,” cô ấy một đường lưu loát, không nghỉ thờ mà đem Tây Cổ từ ngoài vào trong kể lể một lượt, tôi cùng tổng kết: “Mình nói Manh Manh, cậu cuối cùng tính toán

với người ta như thế nào hả? Cọng cỏ này non thì có non, nhưng mà là cỏ độc đó!”

Nói là kẻ tai nói nhỏ, nhưng thanh âm của La Ly tuyệt không là nhỏ, một tiếng nói ra cũng không rớt, Tây Cố đều nghe được rõ ràng rành rành.

Tôi chỉ có thể bắt đắc dĩ kéo ra khoe miệng, lại liếc mắt nhìn Tây Cố trấn an, dưới bàn mũi giày nhẹ nhàng cọ cọ chân Tây Cố.

Tây Cố cầm tay của tôi, hai mắt sắc bén nhìn La Ly, thận trọng nói: “Tôi đối với Manh Manh là nghiêm túc, nếu cùng cô ấy ở chung, tôi muốn là lâu dài, mai sau tôi sẽ làm rõ với cô ấy, quyết không phụ lòng Manh Manh.”

“Mai sau?” La Ly liếc tôi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Hai người cũng biết là mai sau, ai biết thật sự tới lúc ‘mai sau’ rồi, cậu phung phí thời gian của Manh Manh nhà tôi xong, có thể hay không cứ như thế phui mông rồi đi.”

“Như vậy cô muốn tôi chứng minh thế nào?” Tây Cố bình tĩnh nói.

“Cậu hiện tại lấy cái gì có thể chứng minh?” La Ly mắng một câu, tuy rằng bình thường rất là tiểu bạch, nhưng tới thời khắc máu chốt ngoài bề ngoài xinh đẹp khôn khéo ra còn làm cho người khác cảm thấy khí tức cường đại: “Cậu nhìn cho rõ đi,” dứt lời, cô ấy giơ ngón trỏ ra nâng cằm tôi, quay trái quay phải biểu diễn trước mặt Tây Cố, “Nói nét đẹp nội tâm đi, cô ấy vừa khó chịu vừa âm trầm, nhìn sắc đẹp này đi, thực là không xuất chúng gì cho lắm, nói khả ái đi, bỏ vô nồi nấu lại lần nữa may ra có khả năng, nói tiền tài đi, cũng là thường thường bậc trung, sau cùng nói đến tài năng... còn muốn tôi tiếp tục kể ra? Có thể trong tiềm thức cậu có bệnh luyến tỳ... A không, là luyến mẫu?”

La Ly...

Tôi âm thầm nuốt hận, cô gái nhỏ này cũng quá độc ác đi. Nhìn cô ấy còn dự định nắm mặt tôi tiếp tục lải nhải, tôi ra tay phui đi ngón trỏ của cô ấy, rút mặt về.

“Đừng ầm ĩ,” La Ly cuối cùng nghĩ thờ, quay đầu, nhìn khuôn mặt đang quất queo của tôi: “Làm sao vậy?”

Tôi u oán nói: “Tồn thương tự tôn.”

Cô ấy phì cười: “Cậu cũng làm mình thất vọng quá.”

Tây Cố cũng không quản cô ấy là mắng chửi hay là nói bóng nói gió, trực tiếp nói: “Tôi sẽ chứng minh, trong vòng một năm tôi sẽ chứng minh công khai ra ngoài.”

Nghe vậy tôi cũng kinh ngạc nhìn anh, chứng minh cái gì? Anh làm sao chưa từng nhắc qua với tôi.

“Công khai?” La Ly nói: “Cậu muốn công khai như thế nào, công khai cho cô ấy bị người ta đâm sau lưng sao? Hay là công khai cho ba mẹ cậu tiếp nhận Manh Manh?”

“Vấn đề này tôi đã cùng Manh Manh nói qua,” Tây Cố gấp chiếu tiếp chiếu, tiếp tục nói: “Ba mẹ tôi bên này sẽ do tôi giải quyết, sẽ không để cho cô ấy chịu oan uổng...”

Nói tới về sau, hai người trực tiếp bỏ tôi qua một bên, La Ly từng cái từng cái liệt kê ra rõ ràng, hoàn toàn đem tôi miếng đậu hủ non trong nhà chờ xử lý, Tây Cố cũng khó có khi không nổi bão toàn bộ quá trình kiềm nén tính xấu, trừ khi bị khiêu khích thì sát khí bốn phía, ngoài ra thái độ vẫn thành khẩn không lừa gạt người già trẻ nhỏ.

La Ly chỉ thiếu điều viết biên nhận, qua loa tổng kết mấy quy tắc lớn, sau khi nhiều lần xác nhận nếu như Tây Cố làm không được những quy định đó sẽ không chuẩn làm lễ tuổi thanh xuân của tôi, nhanh chóng rời khỏi.

Thức ăn trên bàn đã sớm nguội lạnh, tôi nhìn La Ly câu câu gõ nhịp, không phải là không cảm động, chỉ là cô ấy về mặt mong chờ Tây Cố nhanh chóng vi phạm một cái trong số đó lập tức khiến cho anh cuốn xéo, thái độ mong chờ đó rất chói mắt, gân xanh trên trán Tây Cố giật giật, gần sắp nổ tung.

La Ly tuy rằng thần kinh thô, nhưng khí tức của Tây Cố thật sự cường đại vượt quá người thường, thời điểm trước một giây Tây Cố bạo phát, cô ấy rốt cục ý thức được tình thế không ổn, lắc đầu thở dài: “Aiz, thanh niên bây giờ làm thế nào mà tính nhẫn nại lại kém như vậy...”

Trong mắt Tây Cố tâm tình tiêu cực một đường kéo lên, tôi thuộc về đối tượng bị phê phán, lặng lẽ ở dưới mặt bàn đá anh một cái.

La Ly nhăn sắc, sau khi hít một hơi đứng dậy, thỉnh linh quơ lấy tôi, bắt đắc dĩ nói: “Aiz, quên đi, quên đi, không dong dài với cậu nữa, những lời lẽ tâm thường này cậu cũng không phải không biết, mình là tự mình gây rối liễu mạng ở đây diễn mặt đen, chỉ hy vọng sau này cậu sẽ không hối hận.”

Trong lòng tôi ảm áp, đáng tiếc cô ấy đứng tôi ngồi, một cái quơ này mặt tôi vừa lúc bị ép vào bộ ngực rậm rịt của cô ấy, thiếu chút nữa hít thở không thông.

Sau khi quơ xong cô ấy lại quay sang Tây Cố sắc một tiếng: “Đừng để tôi phát hiện cậu khi để Manh Manh nhà tôi, bằng không nói cái gì tôi cũng làm cho cô ấy triệt để đoạn tuyệt với cậu.” Lúc này mới xòe tay, trở mặt quay về hướng tôi vô cùng thân thiết nói: “Manh Manh, cậu tiếp tục ăn đi, mình đi trước.”

“Phần của cậu còn chưa đụng đũa vô nữa.” Làm sao lại đi gấp như thế?

“Chồng mình thúc giục quá, phải đi về cùng anh ấy đi ăn.”

Cơm chiều giải quyết xong thì tôi với Tây Cồ đi bộ trở về.

Anh từ lúc La Ly đi vẫn trầm mặc, ra khỏi quán cũng là một đường đi thẳng, lưu lại cho tôi một bóng lưng.

Qua đường lớn thì anh rút cục dừng lại, yên lặng cầm tay của tôi, mười ngón giao nhau.

Đèn xanh nổi lên.

Anh nắm tay tôi đi qua vạch đường, vóc dáng anh rất cao, khớp xương rõ ràng mạnh mẽ, ánh chiều tà chiếu vào mấy tòa building cao ngất hai bên đường, anh nắm lấy tay tôi đi qua những bóng râm của các tòa nhà, bóng dáng của anh thình thoảng tại những khoảng không không bị che đậy đè lên cái bóng của tôi, không hiểu sao lại hiện ra một luồng cảm giác an toàn khó có thể hình dung.

Tây Cồ trầm mặc cùng tôi đi hết một đoạn, rút cục cúi đầu mở miệng: “Em có phải cảm thấy anh rất vô dụng hay không?”

Thì ra anh cuối cùng vẫn là để bụng cùng bất an.

Tôi cho rằng với tính tình của anh sẽ không chút nào cố kỵ cướp lấy thứ mình muốn: “Nếu như em nghĩ như vậy, anh có đúng hay không sẽ không quan quít lấy em?”

“Em nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Màn đêm buông xuống, Tây Cồ rất thức thời đi đến phòng bên làm tổ, không có qua quấy tôi.

Chờ thêm một tuần sau đêm đó, trước khi đi ngủ anh ở phòng khách gọi tôi, Tv còn mở, thanh âm anh lẫn lộn ở trong đó, có chút không chân thật.

“Làm sao vậy?”

Anh chỉ chỉ lọ thuốc đỏ ở trên bàn: “Ban ngày chơi bóng đập phải, vết thương ở sau lưng, anh không với tới.”

Anh ở nhà luôn mặc áo may ô, phía dưới là quần ngủ, hoặc là quần jean baggy.

“Anh cao quá, cúi xuống thấp một chút.” Tôi cầm bình thuốc đỏ nhón chân đứng ở đằng sau.

Anh nghe lời đi lại sô pha nằm úp xuống, mái tóc rối bời không nghe lời vểnh lên, nghiêng đầu nhìn tôi: “Nhanh lên một chút.”

Tôi cắn môi, ánh mắt dừng ở cái áo may ô trên lưng, trước tiên nắm vạt áo vén lên trên...

Phản lưng anh phoi nắng đều đặn thành màu đồng, từng tắc tắc lộ ra, cơ bắp căng chắc khi đầu ngón tay tôi vô ý chạm vào thì giật giật, giống như là bị ủa nóng, tôi nhanh chóng rút tay về.

Anh mở mắt ra, khuỷu tay chỉ lên nửa người trên, biểu tình vẫn là một dạng bình tĩnh thậm chí mang theo một chút biếng nhác, nhưng dục vọng trong mắt không hề che giấu một chút nào, như là mãnh thú thích ăn thịt người.

“...Anh, hay là tự làm đi...” Tôi để bình thuốc đỏ xuống, đêm đầu thực sự rất thâm, hiện giờ đầy đầu tôi đều là —— trớn.

“Thật vô tình, không phải nói là anh không với tới sao,” bàn tay anh trực tiếp túm lấy, sét đánh không kịp bưng tai đem người ôm đến trong lòng, hai mắt nhìn thẳng chăm chăm vào tôi: “Em chạy cái gì?”

Nhất thời tôi thấy mình như thịt trên thớt, tùy thời sẽ bị cắt ăn vào bụng, hai tay nắm thành quyền chặn giữa hai người, đẩy ra bộ ngực anh đang bắt đầu dán vào: “Em... Mấy ngày nay, không có tiện.”

“Kinh nguyệt của em nên kết thúc từ trung tuần rồi.” Nhâm Tây Cồ vậy mà so với tôi còn rõ hơn, cúi đầu ở bên tai tôi mỗ một miếng: “Mấy ngày trong chu kỳ sắc mặt em không tốt như vậy, tính tình cũng gắt gỏng hơn.”

Trong nháy mắt ngôn ngữ của tôi vô hiệu, anh ở bên tai tôi cúi đầu cười, thân thể đã vận sức chờ phát động, nhẹ đè tôi trên đùi: “Đừng, anh đừng như vậy...”

“Sợ đau?” Anh đem đầu chôn ở trước ngực tôi, tay trái vén vấy ngủ tôi lên, mải lên tới bên hông: “Anh lại thử một chút, lần này đảm bảo không làm em đau.”

“Không được... Không, Tây Cồ đừng, ưm...”

Gối lười cùng gối ôm trên sô pha bị quét xuống mặt đất, áo may ô bị vứt lên bàn trà, đệm tựa cũng bị quay rớt xuống phân nửa...

Trong đầu tôi linh quang chợt lóe, tôi thờ hồng học lại đẩy anh ra, trước khi anh bỏ nhào trở về kịp nói: “Bao lâu? Anh có chuẩn bị hay không?”

Thân thể anh bỗng đứng cứng đờ, tôi rút cục thở phào nhẹ nhõm, kiên trì: “Không có bao không cho làm!”

Anh chợt hứng ngã vào trên người tôi, dường như thái sơn áp đỉnh: “Có thể thương lượng không...”

“Việc này đầu thể thương lượng là được,” tôi oán hận đầy đầy ‘đại nam nhân’ trên người, “La Ly là bài học kinh nghiệm tàn khốc...” Còn phân nửa lời thoại tôi chưa nói ra, La Ly trước khi lên xe còn có thể mua vé bổ sung, nhưng tôi thì sao? Hiện tại tôi căn bản kiểm không ra vé, còn gặp phải tình huống vào đầu như vậy thì còn ra thành cái gì.

Anh ngay người không chịu leo xuống khỏi người tôi, đè bên trên tôi một lúc lâu, nỗ lực bình phục dục vọng, đợi thờ dốt từ từ bình ổn, anh buông tôi ra, từ phía sau tôi tóc gáy đã dựng thẳng.

Tránh được mừng 1 không tránh khỏi 15, sáng sớm ngày hôm sau Tây Cốc chạy đi mua một hộp Durex.

Gian nan cùng anh thực hiện nghệ thuật thân thể hết nửa tháng, ban ngày tôi còn phải chạy nghiệp vụ, anh lại tuổi trẻ tinh lực dồi dào, quả thật là khó sống.

Vì vậy gia quy điều thứ nhất rất nhanh hợp thời sinh ra:

Gia quy điều một: Trừ chu kỳ sinh lý ra, mỗi tuần ba năm sáu là thời gian vận động cố định, thời gian còn lại người vi phạm chém không tha!

— BY Hác Manh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Sinh hoạt một lần nữa đi về quỹ đạo.

... Hay là không có đi trở về, tôi quay đầu nhìn một chút đồng hồ báo thức, lay tỉnh bé trai bên cạnh: “Tây Cốc, nên rời giường rồi, sáng nay anh có tiết học.”

Nhưng mặc kệ là chệch đường ray hay là một loại trở về khác, từ nay về sau sinh mệnh của tôi cũng phải dung nạp anh.

Cúi đầu nhìn ánh nắng mai xuyên thủng đường nét trẻ con của anh, tôi nghĩ tôi rút cục trốn không khỏi trận ma chướng này. Anh có thể đi tới cuối cùng hay không, nếu không đi tới cuối, bất luận kết cục ra làm sao, cũng là do tôi lựa chọn, đây tất cả đều là tôi tự tìm.

“Manh Manh,” Tây Cốc nửa mơ nửa tỉnh, cau mày xoay người chặn tôi ôm ngang, đầu tóc rối bời nhắm vào trong lòng tôi ủ ủ, tránh né ánh nắng sớm chiếu vào trong phòng: “Cho anh ngủ thêm một tí...”

“Đừng quấy nữa.” Tôi gãy dựa đầu anh ra: “Em còn phải đi làm đây...”

Anh bất mãn sáp mặt đến: “Vậy hôn một cái rồi đi...”

Tôi hôn nhẹ một cái: “Đi đánh răng rửa mặt cho em, không được trễ giờ học.”

“...Sặc, thật dữ.” Anh lẩm bẩm, cuối cùng cào sơ mái tóc, miễn cưỡng mở mắt ra.

Tôi ôm chần ngồi dậy, phía sau nổi lên một trận cảm giác mát mát, Nhâm Tây Cốc bàn tay chống mặt, đối diện phía sau tấm lưng trần của tôi huyết sáo một hơi, tôi quay đầu lại liếc anh một cái, trực tiếp quần chần xuống giường, nhặt lên áo ngủ tối hôm qua bị anh thô lỗ vứt tới cửa.

“Manh Manh, quần lót anh đâu?”

“Tự anh quăng đâu còn không biết sao.” Tôi đưa lưng về phía anh, nghe anh lục tà lục tục xuống giường, cơ thể trần trụi ở trong phòng đi tới đi lui.

“Nhâm Tây Cốc!” Tôi ném cho anh một cái quần cộc, thực sự chịu không nổi anh trần trụi lúc ẩn lúc hiện ở bên cạnh.

Anh lấy ngón tay gãi lên cái quần, chẳng biết xấu hổ mà giương cao khoe miệng: “Em cũng không phải chưa thấy qua.”

Tôi không nề mặt, trực tiếp đem tiểu quỷ đáng chết này đá vào nhà tắm.

Làm bữa sáng qua loa, trên vách tường dán thời khóa biểu thật to, buổi sáng có hai tiết, tôi đều dùng bút đỏ để đánh dấu, mỗi khi đến ngày lại kéo anh

rời giường.

Trong phòng tắm tiếng nước chảy rào rào: “Tây Cổ, xong chưa vậy, anh chỉ còn có 10 phút.”

Từ phòng tắm truyền ra tiếng bài bác rầu rĩ: “Thỉnh thoảng muộn một chút cũng không có gì đáng ngại.”

“Nhanh lên một chút cho em.”

Ngày hôm nay tôi phải ra ngoài tìm gặp khách hàng, thừa dịp Tây Cổ ăn sáng thì thu dọn đầy đủ công văn với tư liệu, trên tay tôi cầm là bách khoa toàn thư, đem các vấn đề cùng lý do khoái thác mà Lâm tổng – tổng giám đốc kinh doanh có thể đưa ra ở trong đầu yên lặng diễn luyện lại một lần.

Giai đoạn trước đó đã chuẩn bị thu thập tư liệu đến nay đã làm khá đầy đủ, lòng tôi vẫn có chút sức mạnh, quyết định chính thức đăng môn bài phỏng.

Lần đầu tiên tiếp xúc với đơn hàng lớn là quảng cáo mở rộng phổ mua sắm, tôi tin rằng bỏ công mài dao thì không đến nỗi cùn, chuẩn bị tốt là khởi đầu của thành công.

“Em đang xem cái gì?”

Tư liệu trong tay đột nhiên bị rút đi, Tây Cổ ở phía sau tôi quét mắt qua tư liệu vài lần: “Lâm tổng?” Anh niệm niệm ngân nga tiêu đề tổng kết trên tư liệu: “Chuyên ngành học, yêu thích hứng thú, Case phụ trách gần nhất, án lệ phân tích từ trước tới nay... Em tra rõ ràng như thế làm cái gì?”

Âm cuối nâng lên, rõ là khó chịu tôi quan tâm tới đàn ông khác.

“Anh ta là khách hàng lần này.” Tôi túm tư liệu về tiếp tục vùi đầu ôn tập.

Anh vươn một ngón tay cố sức chỉ chỉ vào mấy chữ “Chưa kết hôn” trên mặt tờ giấy: “Còn có ý đánh dấu chưa kết hôn?”

Tôi đẩy tay anh ra: “Chưa kết hôn với có gia đình đương nhiên cần phải tra xét, nếu như có gia đình, em có thể từ phía vợ anh ta đã thông quan hệ, ví dụ như tình trạng thân thể cùng phương diện công tác gần nhất của vợ anh ta...” Thấy người sang bắt quàng làm họ là nghệ thuật quan trọng nhất, khi bạn hiểu biết anh ta càng nhiều, như vậy trọng tâm câu chuyện chung lại càng nhiều, cự ly kéo lại càng gần.

Nói đến phân nửa tôi thu miệng lại, nhìn lại đồng hồ trước mắt, đẩy giục Tây Cổ: “Còn không mau đi, muộn giờ rồi.”

Tây Cổ nhắc ba lô lên vai cúi đầu ở trên mặt tôi vùi vùi một cái, lúc này mới rời đi.

Trước khi ra cửa gọi điện thoại nói: “Xin chào, tôi là Hác Manh ở công ty MXM, xin chuyển tiếp đến phòng làm việc của Lâm tổng.”

Cô thư ký không có chuyển tiếp, lãnh đạm hữu lễ nói: “Xin hỏi cô có hẹn trước với Lâm tổng không, tìm Lâm tổng có việc gì?”

Trong khoảng thời gian này bị từ chối khéo e rằng vô tác dụng, mấy lời nhờ vả mềm dịu bọn họ cũng đã quá quen, mấy lời mất mặt mũi đó tôi dùng cũng không có hiệu quả, vì vậy liền tặng thêm khẩu khí đặc biệt nhấn mạnh.

Tôi trực tiếp đem những lời vừa nói ban nãy lập lại lần thứ hai: “Tôi là Hác Manh ở công ty MXM, xin chuyển tiếp đến phòng làm việc của Lâm tổng.” Chiều này là một tiền bối trong phòng chỉ dạy, nói lời này ra phải đủ sức lực, kiểu ngạo hồ hết, tám phần mười thư ký sẽ bởi vì lo lắng đặc tội tới nhân vật tai to mặt lớn mà chọn lựa thỏa hiệp.

Thế nhưng vị thư ký này giống như trâu, kiên trì: “Lâm tổng không có ở đây, hiện tại anh ấy đang họp.”

OK, đây là đối đáp xã giao, tôi coi nhẹ lời cô ấy, vẫn như cũ cương thế nói: “Cô nói với Lâm Diệu, tôi là Hác Manh ở công ty MXM.” Vừa vào đầu nêu thẳng tên đích danh của CEO ám chỉ quan hệ song phương không đơn giản, thay đổi thế tiến công nhân tình.

Cô nhân viên thư ký rốt cục chần chừ một giây, “Lâm tổng...”

Tôi lập tức rèn sắt khi còn nóng nắm chủ quyền: “Xin hỏi xưng hô với cô thế nào?”

“Tôi họ Vu.”

Tôi thả nhẹ giọng: “Cô Vu đúng không, lần này tôi tìm Lâm Diệu chủ yếu là vì tiến thêm một bước trao đổi về dự án mở rộng khu phố mua sắm, sau đó tôi còn muốn đem kế hoạch cùng phương pháp khai thác bàn bạc lại, việc này không thể chờ lâu. Nếu không phải thật sự gấp, tôi cũng không muốn làm khó dễ tiêu cô nương cô đâu...”

Tôi trực tiếp đem cô ấy làm đối tượng chia mũi nhọn vào đầu, vừa đâm vừa xoa.

Chiều hướng cô ấy hơi buông lỏng một chút, tổng cộng lèo nhèo hết gần 20 phút, điện thoại rốt cục chuyển tới chính chủ.

Đến khi chuyển đến tâm tình đặc biệt gian nan, lòng tôi hạ xuống không yên, đợi đến khi đầu điện thoại bên kia vừa tiếp, tôi nhanh chóng nói: “Lâm tổng, xin chào, tôi là Hác Manh ở công ty MXM.”

Đầu bên kia chỉ là một câu nhàn nhạt: “Xin chào.”

“Là như vậy, lần này điện thoại cho ngài chủ yếu là...”

“Là phương án mở rộng khu phố mua sắm đúng không,” anh ta không nhanh không chậm nói, trái lại còn có lòng dạ thanh thoi hỏi: “Cô vừa rồi mới cùng thư ký của tôi nói chuyện bao lâu?”

“...17, 18 phút đi.” Làm sao vậy?

“Cũng không tệ lắm, là trong thời gian ngắn nhất đột phá vòng vây của tháng này,” trọng tâm câu chuyện của anh ta lan man.

Tôi nỗ lực chuyển vô đề tài chính: “Nếu Lâm tổng đã biết ý đồ đến của tôi, vậy xin hỏi hiện tại ngài có thời gian không, tôi ở đây có một bản kế hoạch, ngài có thể xem bản vẽ hay là tôi gửi email cho ngài? 40... Không, sau 30 phút nữa tôi sẽ đến, ngài có thể xem sơ một lần, nếu là có bất cứ vấn đề gì tôi có thể trước mặt giải đáp.”

Đã nghe lâu anh ta hơi khó chịu, trong lòng tôi đã chuẩn bị tốt bị cự tuyệt cùng qua quýt cho có lệ, tùy thời chuẩn bị tốt trả lời lại lý do từ chối.

Không ngờ, anh ta lại gây ngạc nhiên, dứt khoát: “Không cần gọi, cô trực tiếp tới đi.”

Tư tưởng kiên quyết, tôi trực tiếp đón xe đi như gió bão tới dưới lầu công ty bất động sản Thịnh Thế.

Ở trước quầy thông báo với cô bé tiếp tân một tiếng, các cô ấy chỉ một mạch mỉm cười nói xin chờ, tôi chờ gần đủ một tiếng mới thuận lợi nhìn thấy thư ký Vu của Lâm tổng.

“Xin lỗi, đã đợi lâu.” Cô ấy dẫn tôi đến ngồi xuống trên sofa ở phòng tiếp khách, đưa tôi ly trà, áy náy nói: “Lâm tổng hiện tại đang họp, không tiện cho lắm, mời chờ cho một lát.”

Khóe miệng tôi co quắp, còn chờ?

Hơn nữa mượn cơ hội này cũng quá không chuyên nghiệp đi, đây đâu phải là mở vài cuộc họp liên tục?

Thấy cô ấy xoay người muốn đi tôi vội vàng gọi lại, đưa tờ qua một khuôn mặt tươi cười, đem phương án đưa cho cô ấy: “Xin cô chuyển giao cho Lâm tổng, anh ấy nếu như bận cô đợi khi nào anh ấy đi ra thì giao cho anh ấy đi.”

“Vậy cô?”

“Tôi chờ một chút, không sao. Tuy nhiên tôi cũng lo lắng có thể hay không sẽ đợi không được, cho nên trước hết giao phó cho cô, cô Vu.” Cuối câu không quên nhấn mạnh tên cô ấy, nói cho cô ấy tôi nhớ kỹ cô nàng, tăng mạnh ý thức trách nhiệm. Trong lòng cũng chuẩn bị tốt trường kỳ kháng chiến, nhìn anh ta lần thứ nhất đã gây gây giết oai, tôi cũng chỉ có thể biểu hiện thành ý, vẫn là chờ đợi.

Một hồi chờ này sẽ không đơn giản, cơm trưa cứ như thế từ trong đáy lòng âm thầm học máu trôi qua.

Mất thấy kim đồng hồ đã gần tới 3 giờ chiều, 5 giờ 30 phút bọn họ mới tan tầm. Thư ký Vu vẫn như cũ nhìn thấy tôi đói bụng ngồi chờ cũng có vài phần băn khoăn, cách mỗi một giờ lại đưa vào nước uống, rõ ràng ám chỉ tôi hôm khác quay lại.

“Lâm tổng chưa họp xong sao?”

Thư ký có chút xấu hổ nói: “Là như vậy, Lâm tổng họp xong còn phải đến kiểm tra hiện trường công trình trọng yếu, thực sự xin lỗi, Lâm tổng trong khoảng thời gian này thật sự quá bận... Nếu không, có lẽ cô nên hẹn lại ngày khác với Lâm tổng?”

“Không sao đâu,” tôi phát tay, đây là chuyện không liên quan đến tiêu cô nương nhà người ta, tôi đương nhiên sẽ không cáu kỉnh phát lên người cô ấy, nhắc túi xách không quên nhắc rõ lại một lần: “Cô Vu, phiền cô chờ khi nào Lâm tổng quay về thì đem tư liệu chuyển giao cho ngài ấy giúp tôi.”

Thư ký Vu nói: “Đó là nhất định.”

“Đây là danh thiếp của tôi,” tôi đưa cho cô ấy danh thiếp: “Mặt trên là điện thoại của tôi, có chuyện gì có thể liên hệ tôi.”

Thấy cô ấy tiếp nhận danh thiếp, tôi lại lộ ra một nụ cười khiêm tốn, đi ra cửa lớn.

Thờ ra một hơi thật dài, tôi xoa xoa về mặt cứng ngắc ôm bao tử đi tìm quán ăn gần nhất. Làm việc này bị khinh bỉ là tất nhiên, chỉ là không ai trời sinh có thể người chịu nhịn, mấy năm nay cũng không phải không gặp qua vũ nhục so với trận này càng nghiêm trọng hơn, nhưng cảm giác ghen ghét vẫn như cũ còn đang trong ngực, cũng không vì thói quen mà mất đi. Nhưng đây là cuộc sống, ngoài trừ càng bị đàn áp càng đứng vững, còn có thể làm sao?

Trong lòng oán thầm chửi bới là một chuyện, tuy rằng ngày hôm nay vô công phản lại, nhưng lúc này đã đến gần thêm một vòng kế hoạch thăm hỏi, tôi cứ kiên trì làm tốt tiếp tục chuẩn bị thờ ơ bị người ta sắp cửa vào mặt.

Đi ngang qua một tiệm cháo, nhớ tới Tây Cốc dạ dày không tốt, tôi mua về một phần cháo củ từ, quyết định chút nữa cho anh ăn bồi bổ.

Lịch học của anh tôi so với anh càng thuộc hơn, buổi chiều anh chỉ có hai tiết đầu, anh lại có thói quen sau khi tan học thì đi chơi bóng rổ một giờ, hiếm khi hôm nay rảnh rỗi, tôi tính toán thời gian, quyết định trực tiếp đến trường học tìm anh.

Xe dừng trước cửa trường, các học sinh ra vào, trước khi bước vào xã hội họ đều thỏa thích hưởng thụ đoạn thời gian thoải mái cuối cùng, tôi mang theo túi xách một thân đồ công sở nghiêm cần ở giữa một đám nữ sinh váy ngắn, T-shirt lớn tiếng cười đùa đi ngang qua, trên mặt các cô bé ấy thanh xuân dào dạt càng làm cho người ta thấy có chút chói mắt.

Tôi đột nhiên có phần sợ hãi, chần chờ đi đến phòng bảo vệ hỏi xem nên đi đến sân bóng rổ như thế nào.

Mọi người rất nhiệt tình: “Cô cứ đi thẳng về phía trước, thấy cái căn tin thứ hai thì quẹo sang bên phải, ở phía dưới lầu thực nghiệm.”

Tôi nhất nhất nhớ kỹ: “Cảm ơn.”

Người bảo vệ nhìn túi túi trên tay tôi: “Aiz, là tới tìm em trai sao.”

Tôi quanh co trả lời, nắm chặt túi vội vàng hướng về phía sân bóng rổ đi tới.

Cách sân bóng càng gần, dọc theo đường đi mấy cô cậu thanh niên mặc đồ chơi bóng ngồi trên sân liên tiếp ghé mắt hồ nghi, ở đây không hợp với tôi, giày cao gót bó chân có hơi đau.

Không cần bỏ sức tìm kiếm, tôi hầu như liếc mắt đã nhìn thấy Nhâm Tây Cổ giữa sân mặc đồ chơi bóng màu xanh đậm.

Tây Cổ đưa lưng về phía tôi, cúi đầu dường như đang cùng ai nói chuyện phiếm.

Tính cách anh khó ở chung có tiếng, ai có dũng khí như thế?

Tôi hiếu kỳ xê dịch về phía bên phải vài vị trí, rốt cục nhìn thấy cô gái bao phủ dưới bóng dáng cao to của Tây Cổ ——

Sở Kiều.

Một đoạn thời gian rất dài, cô ấy không xuất hiện trước mặt tôi, tôi hầu như đã gần quên sự tồn tại của cô ấy. Lúc này Sở Kiều ngửa đầu, khuỷu tay vô cùng thân thiết dựa vào thắt lưng Tây Cổ, cười đùa cho anh một bình nước suối.

Nhâm Tây Cổ nhận lấy, ngửa đầu sáng khoái rót xuống, trên trán trên mặt đều là mồ hôi...

Khi thấy Sở Kiều cầm khăn tay nhón đầu ngón chân bắt đầu vì Tây Cổ lau mồ hôi, tôi đứng bật lên, hóa ra anh mỗi ngày đều cùng lưu lại chơi bóng với Sở Kiều?

Được, tốt lắm, xem ra thân thể anh thật sự khỏe mạnh.

Cháo củ từ?

Tự tôi ăn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Nhìn thấy tôi trước tiên là Sở Kiều đứng đối diện với tôi.

Ở dưới tầm mắt sáng quắc của tôi Nhâm Tây Cổ không hề có cảm ứng.

Cô ấy nở nụ cười, nhẹ nhàng chỉ chỉ Tây Cổ, cảm hướng về phía tôi ra hiệu.

Tây Cổ theo phương hướng cô ấy ám chỉ quay đầu lại, giây phút nhìn thấy tôi bỗng dừng ngắn ra, hai mắt trong nháy mắt sáng lên.

“Manh Manh ——”

Anh cũng không quan tâm từ giữa sân chạy hai ba bước đến khán đài, trong lòng tôi có vài phần ghen khuất, đối với hình ảnh vừa mới nhìn thấy còn không có tiêu tan, nhưng hiện tại Tây Cổ như vậy không kiêng nể gì chạy tới, trước mặt bao người, tôi cũng không tiện cùng anh phát giận.

“Em hôm nay sao lại đến được.” Trên người anh nóng hôi hổi, trên mặt giấu không được vui mừng.

Tôi thân nhiên nói, “Kết thúc công việc trước thời gian, cho nên đi qua xem.”

Anh kéo tay của tôi: “Em chờ anh một hồi, sau khi kết thúc trận bóng này cùng nhau đi về.”

“Chị Hác Manh, hiếm khi chị đến đây nhì.” Đang nói chuyện Sở Kiều cũng đi đến, trên người cô ấy cũng là đồ chơi bóng màu vỏ quýt cùng kiểu với Tây Cỗ, bên trong là áo lót ngực màu đen, vóc dáng cô ấy rất cao, đồ thể thao rộng thùng thình tôn lên hai chân thon dài rắn chắc, cảnh xuân ngay cổ áo như ẩn như hiện, nhìn liếc mắt cực kỳ thanh xuân động lòng người.

Tôi âm thầm xiết chặt túi xách trong tay, đây là... trang phục tình nhân? Quả thật là quá sức phần nộ rồi.

Nhâm Tây Cỗ lôi kéo tôi lên khán đài tìm một chỗ trống đặt xuống mớ túi xách cùng vật vạ cạnh chỗ ngồi, hai bên cạnh ngồi không ít nhóm năm nhóm ba cô gái: “Không đến nữa tiếng là xong rồi, anh rất nhanh sẽ trở lại.”

Có người ngoài, tôi nỗ lực không cho giọng điệu quá mức ngượng ngao: “Em có việc, đi về trước.”

“Làm sao vậy?” Tây Cỗ lại cực kỳ miễn cưỡng: “Làm sao lại đột nhiên tức giận?”

“Không có.” Tôi ngoài cười nhưng trong không cười kéo ra một khuôn mặt vui vẻ.

Tây Cỗ nhăn mày, nhìn chằm chằm tôi trầm mặc chỉ trong chốc lát, đột nhiên lạnh lùng nói: “Quên đi, không đánh nữa. Chúng ta bây giờ đi về.”

Tôi tránh khỏi tay anh: “Anh nên làm gì thì làm đi.”

Anh cầm cổ tay của tôi, nhú mày: “Em rốt cục làm sao vậy?”

Mặt mày anh đề thấp thì trước sau như một sát khí bức người, mấy cô bé sinh viên ngồi bên cạnh vốn đang nói nói cười cười cũng bị dọa đến, lén lút ngậm miệng, duy nhất bất biến là Sở Kiều còn bảo trì được nụ cười, cô ấy huyếch nhẹ Tây Cỗ: “Bày cái khuôn mặt thối gì vậy, khó có khi chị Hác Manh đến một chuyến, cậu hung dữ cái gì.”

Nhâm Tây Cỗ nghiêng đầu nhìn Sở Kiều một cái, thoáng hòa hoãn giọng điệu, nhưng vẫn nắm lấy tay của tôi không buông: “Có cái gì không vui em nói, đừng hơi một tí là đi. Chuyện gì gấp như thế, chờ anh có mười phút cũng không chờ được?”

Người đến người đi, Tây Cỗ lại cứng rắn lôi kéo tôi, mấy ánh mắt tụ lại có thể sáng bằng đèn pha.

Trong lòng tôi buồn bực thành một đoàn, hết lần này tới lần khác từng trường hợp cũng không cho tôi phát tác về mặt, nếu cứng nhắc nữa lại quá khó coi, cuối cùng tôi mặt không biểu tình xách hộp cháo củ từ ngồi xuống, không hề hé răng.

Người vốn cao hứng mà đến, tâm tư tôi thật ra cũng không muốn mất hứng mà về.

Tây Cỗ cùng Sở Kiều một lần nữa trở lại sân bóng, lúc này đây, ai cũng hiểu là tâm tình Tây Cỗ rất kém, anh là tiền đạo, liều chết xung phong tấn công đoạt rổ, động tác bao hàm phát tiết tức giận, phía đối địch không dám chính diện PK phòng thủ.

Sở Kiều là nữ sinh duy nhất trên sân, con gái đánh bóng rổ đại đa số có chút ưỡn ẹo khó có thể chơi, tư thế của Sở Kiều lại cực kỳ tự nhiên xinh đẹp, mỗi một cái quay đầu, ánh mắt tràn ngập sức lôi kéo, sau đầu tóc đuôi ngựa cột cao cao, động tác phối hợp với Tây Cỗ cực kỳ ăn ý...

Cô ấy rất chói mắt.

Tôi phải thừa nhận.

Một người xuất sắc như vậy có cùng chí thú, hợp nhau làm hồng nhan tri kỷ, Tây Cỗ có thật sẽ không dao động?

Tôi không dám khẳng định, nhưng muốn tôi khóc lóc ồm ồm với Tây Cỗ, chỉ trời trách đất muốn anh từ nay đoạn tuyệt tất cả qua lại với Sở Kiều...

Có ý nghĩa không?

Không có một Sở Kiều, không có nghĩa là không có phụ nữ khác, thời gian tôi còn hơn 10 năm, ngày sau mỗi một người phụ nữ tiếp cận với anh tôi đều phải âm ỉ một phen sao? Hay là dứt khoát mang anh trói buộc trong thế giới của tôi, không cho anh tiếp xúc với tất cả phái nữ khác? Như vậy rất không thực tế, mà bản thân như vậy, có phần quá thâm thương.

Tiếp qua không tới ba năm, tôi đã 30, Tây Cỗ mới bước ra xã hội.

Chờ tôi 40, anh lại mới chính trực trắng niên, 33 tuổi, là thời kỳ người đàn ông tỏa hương nhất...

Khi đó tôi còn muốn tiếp tục cùng anh âm ỉ, không cho phép anh cùng bất luận người phụ nữ nào qua lại, cả ngày lo lắng anh không nằm trong tầm mắt tôi... Tôi quả quyết bóp nát suy tư, không hề tiếp tục nghĩ nữa, đột nhiên có chút sồn gai ốc.

“...Chị là, chị của Nhâm Tây Cỗ sao?” Đang do dự, giọng nữ vang lên bên tai.

Tôi lấy lại tinh thần, phát hiện là mấy cô bé đã chờ trước ở chỗ này, "Có chuyện gì?"

Gọi lại tôi chính là một cô bé nhỏ nhắn xinh xắn, cô ấy đỏ mặt, chớp mũi khăn trương hơi xuất mồ hôi, bên cạnh một cô bé tóc ngắn một mực khuyển khích cô ấy, "Bạn sợ cái gì, nói đi..."

Lòng tôi mơ hồ có chút hiểu được, không tự giác nắm chặt lòng bàn tay.

Cô bé nói quanh co chỉ chốc lát, người bạn bên cạnh nhìn không nổi nữa, trực tiếp thay cô ấy hỏi, "Rất mạo muội hỏi một chút, xin hỏi Nhâm Tây Cốc có bạn gái không? Bình thường cậu ấy rất khó tiếp cận, cho nên tất cả mọi người không rõ lắm tình trạng của cậu ấy ra làm sao, chị cũng thấy đấy, " cô ấy so vai lui lại cô bé xinh xắn bên cạnh, trong lòng hiểu rõ mà không nói ra hướng về phía tôi cười cười, "Cho nên mạo muội hỏi chị vấn đề này."

Tôi dừng lại, gật đầu.

Mặt cô bé thoáng chốc buồn bã, nhưng vẫn lễ phép nói một tiếng, "... Cảm ơn."

Bạn cô ấy cố sức vỗ vỗ bả vai cô, "Như nói với bạn Nhâm Tây Cốc tám chín phần mười đã cùng Sở Kiều ở một chỗ, như vậy cũng tốt, lần sau đổi một..."

Chẳng biết xung động nổi lên từ đâu, tôi đối với hai người đã đi xa lớn tiếng nói, "Không phải là Sở Kiều!" Bạn gái của Tây Cốc không phải Sở Kiều ——

Là tôi!

Các cô nhóc bị dọa một cái, kinh ngạc quay đầu lại.

Tôi thở sâu, miệng mở ra, nhưng câu 'Là tôi' kia, lại không hiểu làm sao phun ra không được.

Tầm mắt chiếu xuống sân bóng rổ, Sở Kiều đang cười to, lúc Tây Cốc một cú ném vào rổ nắm chặt nắm tay nhẹ nhàng chạm vào anh, trang phục cùng kiểu dáng, động tác cùng ánh mắt ẩn ý mười phần...

Tôi tiến thêm một bước, giầy cao gót dưới chân lạnh lạnh "Cộp" một tiếng, vừa vặn bộ đồ công sở bao bọc lấy hai chân tôi.

Tôi nhìn thiếu nữ nhảy lên tỏa sáng dưới sân bóng, lần đầu tiên ý thức được thời gian bản thân đã trôi qua đi là đáng sợ cỡ nào.

Năm tháng tuổi hoa sáng lạn kia, đã vô pháp đuổi theo.

Tôi chính là thất vọng khó chịu, vì sao ở khoảng thời gian tôi tươi đẹp nhất, không thể gặp gỡ anh như bây giờ?

Tiếng chuông vang lên kết thúc trận đấu, Tây Cốc cùng Sở Kiều sóng vai đi về hướng tôi.

Trên người Tây Cốc mùi mồ hôi xen lẫn hơi nóng, buồn bực không lên tiếng, một mực kéo tôi đi về phía cổng ra.

"Aiz, Tây Cốc, đừng gấp như thế, còn sót đồ nè!"

Sở Kiều đuổi theo, trên tay xách theo chiếc túi được đóng gói thiếu chút nữa bị quên ở chỗ ngồi, "A, hình như là đồ ăn."

Tây Cốc "Ừ" một tiếng, sắc mặt vẫn như cũ không tốt, một tay anh vẫn giữ lấy tôi, tay kia mang theo ba lô, không có tiếp nhận lấy.

Sở Kiều nâng túi lên, cười nói, "Minh đến xem chị Hác Manh đưa tới cho Tây Cốc bữa tiệc lớn gì."

Tôi xoay mạnh người lại muốn tiếp nhận cái túi từ trong tay cô ấy, "Là thứ gì vậy..."

Cô ấy thấp giọng hô một tiếng, không biết là cố tình hay vô ý, khi ngón ngón trở tôi vừa mới chạm vào viền túi thì tay Sở Kiều bỗng nhiên buông lỏng, thoáng chốc quai túi bị buông ra chiếc túi rơi xuống đất, cháo củ từ rơi vãi khắp nơi...

Tôi rốt cục hối hận ngay hôm nay vì sao lại muốn đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Tây Cốc không hiểu được.

Đối với Tây Cốc mà nói, bởi vì bạn của anh không cần thận làm đổ một chén cháo mà nổi bão không phải là chuyện mà Hác Mạnh tôi sẽ làm.

Không ngờ tôi tuổi tác lớn như thế, so với phụ nữ bình thường sẽ càng bao dung anh, càng lương thiện hiểu ý người, hoàn toàn sẽ không lòng dạ hẹp hòi?

Tôi hiện tại đang làm gì?

Tôi nhìn lại bản thân, túi công văn, giày cao gót, đồ công sở, xung quanh đồ thể thao, giày chơi bóng, cặp sách.

Giống như vào nhầm nhà xấu hổ, giống như mang một đôi giày không vừa chân.

Tôi có một phần công việc có thu nhập cao, tướng mạo tính nết cũng không tệ, vận đàn ông tuy rằng không đỏ nhưng là không đứt đoạn qua... Như vậy, giờ phút này tôi đến tốt cùng là vì cái gì phải ghen ghét chịu đựng, giấu diếm tự ti, khổ sở mà nhìn?

Vì cái gì tôi muốn làm cho bản thân trở nên hèn mọn như vậy.

Là bởi vì thứ tình yêu chết tiệt không thể tránh được này?

Tôi thu hồi tay, thần nhiên nói, "Cô bé, nhẩn nại của chị lớn đây cũng có mức độ. Tôi lúc bằng tuổi cô còn rất hồn nhiên đó."

Sở Kiều đang cúi đầu xin lỗi kinh ngạc nhìn chằm chằm tôi, miệng vẫn như cũ nói, "Thật xin lỗi, chị Hác Mạnh chị thật sự hiểu lầm, em không phải..."

Tôi chán muốn chết cắt ngang cô ấy, "Đồ cũng tốt, đỡ phải cho tên nhóc không biết điều này ăn, làm phiền ngài nha."

Tây Cốc âm thầm cảm tay của tôi, không tán thành dè dặt giọng, "Manh Manh."

Tôi dùng lực mạnh một chút, tránh khỏi tay Tây Cốc, túi xách kẹp vào người cồm cộp cồm cộp bước nhanh rời đi.

Đằng sau lưng Sở Kiều lần nữa lẩm bẩm mấy tiếng thực xin lỗi thực xin lỗi hỗn tạp với lời khuyên giải an ủi của Tây Cốc, tôi đi càng nhanh, không muốn lại ản nhẩn nữa.

Tây Cốc anh cứ lưu lại chậm chậm an ủi đi, trò khôi hài này tôi sẽ không tham dự.

Gần đến cổng trường thì đột nhiên bên hông căng thẳng, bất thành linh bị từ đằng sau hung hăng ôm lấy.

Tây Cốc rút cuộc bỏ Sở Kiều qua một bên, một đường đuổi đến.

Anh thở gấp chặt chẽ ôm tôi không buông tay, "Manh Manh, em cuối cùng muốn anh làm gì?"

Cuối cùng muốn làm gì?

Trên đường trở về tôi với anh dưới áp suất thấp đi vào siêu thị mua đồ ăn, anh ở phía sau cùng tôi mua hàng, mặt lạnh suốt cả đoạn đường ra vào.

Bữa tối ai cũng không có tâm tình đi làm, tuy rằng mua đồ ăn, nhưng cuối cùng vẫn là ở quán cơm rang dưới lầu đóng gói hai món một canh.

Anh một thân mồ hôi khó ngủ, cơm nước xong tôi giục anh đi tắm rửa.

Tuy rằng còn đang trong chiến tranh lạnh, nhưng Nhâm Tây Cốc chỉ nhìn tôi một cái, sau khi ăn xong ngoan ngoãn cầm quần áo đi vào nhà tắm.

Tôi trực tiếp ôm tài liệu quay về trên giường, cận kề nghiền cứu lại tư liệu điều tra về Lâm tổng.

Tình yêu không phải là toàn bộ cuộc sống, tôi nghe trong nhà tắm tiếng nước chảy ào ào, tuy rằng nhớ tới anh thì tâm tình hồngбет, nhưng mà chuyện nào ra chuyện ấy, tình trường thất ý tôi cứ an ủi bản thân sự nghiệp sẽ đắc ý. Hôm nay vô công mà về, ít nhất tôi nên vì ngày mai mà sắp đặt kế hoạch cho tốt.

Tây Cốc đi ra thì lập tức vào phòng, thật ra tôi với anh ngay từ đầu là phân hai gian phòng, thế nhưng từ lúc anh dọn vào ngày đó vẫn không biết xấu hổ ở lại trong phòng tôi.

Tôi thấy anh tắm xong rồi, quay đầu lại từ quần áo muốn lấy đồ lót đi tắm rửa.

Tây Cốc từ lúc vào nhà bắt đầu không có mở miệng, không rên một tiếng đứng ở cạnh tủ quần áo của tôi, tôi tránh không ra anh, đơn giản đứng sát anh, coi như không có cái người này, cúi người tự lấy quần áo của mình.

Đột nhiên sau lưng ảm áp, Tây Cốc dán sát lưng tôi nhẹ nhàng bao bọc tôi, thiếu niên sau khi tắm rửa xong mang theo hương bồ kết nhàn nhạt cơ thể nóng nóng bao bọc lấy. Anh vóc dáng rất cao, tôi chỉ gần đến ngực anh, bởi vậy khi tôi cúi người anh ôm lấy thì thân ảnh gần như che đầy toàn bộ thế giới của tôi...

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn hôn cổ tôi, có loại vuốt ve an ủi khó có thể nói rõ.

Phụ nữ là sinh vật cảm tính, hành động này mang theo một chút thương tiếc gần như xóa đi hơn phân nửa tức giận của tôi.

Tuy nhiên, cũng chỉ là gần như.

—— bởi vì giây tiếp theo anh mở miệng tôi chỉ muốn đem anh nhét vào khe biển Mariana.

"Chúng ta sẽ bởi vì chút việc nhỏ này mà cãi nhau sao? Thật ra Sở Kiều cũng không phải cố ý, Mạnh Mạnh, em làm sao lại trở nên so đo như thế."

Tôi thay đổi?

Trở nên so đo?

Thân thể tôi cứng đờ, lạnh mặt tránh khỏi tay anh đi ra ngoài.

Anh không thả, đang giãy dụa dứt khoát kéo tôi lật lại, lưng dựa vào tủ quần áo đối diện anh.

Tôi quay đầu đi không nhìn anh, anh nắm cằm của tôi cầm đem mặt quay qua, "Đừng quậy, ngay từ đầu chúng ta không phải đang rất tốt sao, em không nên tranh cãi với anh như vậy."

Tôi nhăn mày, đẩy tay anh ra, "Anh đến bây giờ còn không biết rõ là vì cái gì?"

Anh ngược lại dứt khoát, đơn giản rõ ràng nắm đúng điểm chính, "Sở Kiều."

Tôi hai tay khoanh trước ngực, lại nói, "Là vì Sở Kiều thế nào?" Trọng điểm gốc rễ sẽ không là vì tô cháo củ từ bị vứt đi kia.

Tây Cố lẳng lặng nhìn lại tôi, mặt mày dần dần lạnh xuống, "Em hoài nghi anh với cậu ấy?"

Tôi lắc đầu, "Không có." Tây Cố tỉnh tỉnh rất kiêu ngạo, từ lúc ban đầu cùng tôi qua lại đến giờ, tôi biết anh không có khả năng lừa dối.

Nâng tay lên xoa lên khuôn mặt trẻ tuổi tuần tú, tôi nỗ lực đưa ra sự lý tính ngày thường, từ từ nói, "Em tức giận là vì thái độ của anh. Tây Cố, anh thật coi em là bạn gái của anh, mà không phải là một hầu gái có thể cho anh mọi thứ khi cần? Anh thật sự có đứng ở lập trường của em thay em suy nghĩ không, anh mỗi ngày tan học cùng Sở Kiều chơi bóng rổ, anh phóng túng cho cô ấy cùng anh thân cận, anh thậm chí còn cùng với cô ấy mặc trang phục tình nhân... Tây Cố, em không phải thánh nhân, em cũng sẽ ghen tị, em cũng sẽ bắt an, em..."

Còn chưa có nói xong anh đột nhiên đem tôi ôm chặt, vui mừng hiện rõ trên đuôi lông mày, cúi đầu ở trên miệng tôi dùng sức hôn, "Thì ra là ghen tị!"

Tôi thật sự là bị tức chết, "Không phải là vì ghen!"

Anh nói, "Mỗi ngày tan học chơi bóng rổ là thói quen không phải là vì cậu ấy, anh từ lúc sơ trung là đã như thế này. Hiện tại anh với cậu ấy cùng một đại học, từ nhỏ cũng chơi cùng một chỗ, Sở Kiều học bóng rổ, muốn anh chỉ cho, anh thì sao cũng được. Về phần em nói trang phục tình nhân cái gì, là vì đồ thể thao là anh với cậu ấy cùng đi mua ở một tiệm chuyên bán, cho nên kiểu dáng cùng kiểu... Đối với cậu ta em thật sự không cần phải ghen, cá tính Sở Kiều như giống như con trai, anh cũng không coi cậu ấy là phụ nữ."

Tôi vẫn còn nghẹn khuất, "Cho dù như vậy, chẳng lẽ bên người anh chỉ một mình Sở Kiều, anh cũng không nên dính với cô ấy?" Cô ấy đến tốt cùng có cái gì đặc thù, làm cho anh đối xử khác đi.

"Sở Kiều tính cách tùy tiện, người cũng hào khí, không giống mấy cô gái ẻo lả khác, khi mới quen cậu ấy còn xén tóc ngắn, anh còn tưởng rằng cậu ấy là con trai, hai người còn đánh qua một trận, sau lại mới biết được Sở Kiều là nữ, tuy nhiên hình thức ăn ở vẫn không thay đổi, rạp khuôn toàn nói mấy lời châm chọc, cậu ấy cũng không giống người khác sợ anh, cũng sẽ không hơi một tí là khóc khi bị mắng vài câu, đề tài hợp nhau, tính tình dần dần cũng giống anh, anh trực tiếp coi Sở Kiều như anh em, ở chung không cần kính nể, cũng thẳng thắn." Tây Cố không có thói quen nói ra việc riêng của mình, nhưng đêm nay là cố ý bộc bạch.

Anh với Sở Kiều cũng có sáu bảy năm giao tình, trừ bỏ tôi ra, anh tính nết như tiểu bá vương, chỉ có Sở Kiều dám tiếp cận anh, dám cùng anh làm bè bạn. Nếu không có tôi ở đây, bọn họ coi như là thanh mai trúc mã, cuối cùng người được chọn đứng bên cạnh Tây Cố, có lẽ không nhất định là tôi đâu.

"Em biết hai người giao tình sâu đậm, nhưng chẳng lẽ anh chỉ có mình cô ấy là bạn?" Tiếp tục nhấn nạy cho cô ấy tiếp cận, tôi không thể cam đoan về sau nhân công của mình có thể tốt như vậy.

"Nói đến nói đi em vẫn là không tin anh?" Tây Cố xoa xoa cái trán, "Mạnh Mạnh, em muốn anh với cậu ấy hoàn toàn đoạn tuyệt qua lại?"

Tôi cũng có chút mệt mỏi, "Ít nhất, anh cũng cùng Sở Kiều bảo trì một chút khoảng cách được không? Người không biết còn tưởng rằng bạn gái của anh là cô ấy, mà không phải là em."

"Như vậy em muốn anh làm như thế nào?" Tây Cố cũng dần dần nóng nảy, "Anh cũng hy vọng có thể công khai quan hệ của chúng ta, nhưng lại không phải em chính miệng nói phải che giấu sao."

"Hiện tại anh còn đang đi học, thời cơ căn bản không thích hợp." Tôi nhăn lại mày, "Anh không có công việc, hiện tại em công khai, anh nghĩ ba mẹ em sẽ

nói như thế nào? Nếu đã muốn cùng một chỗ, em cũng hy vọng có thể tận hết khả năng nhận được sự ủng hộ của người trong nhà."

Nhắc tới cái này, Tây Cổ không khỏi giận dữ, "VẬY LÊN GIẤU ĐI, LÀM CHO BỌN HỌ TIẾP TỤC AN BÀI ĐỐI TƯỢNG THÂN CẬN CHO EM SAO!"

Tôi đột nhiên đẩy anh ra, môi ngáp ngừng, sau khi trầm mặc vài giây thân nhiên nói, "... Em đã muốn 27 tuổi, anh không vội, bọn họ làm sao có khả năng không vội? Chờ anh có thể đi làm, em đã 30."

Anh sùng sốt hạ, cũng trầm mặc theo.

Tôi khom người cảm lấy quần áo bị gác lại tại một bên, rù mắt muốn từ bên người anh đi ra ngoài, bất thành linh, anh ở phía sau tôi đột nhiên mở miệng.

"...Em có phải bắt đầu hối hận rồi hay không?"

Tôi dừng dừng bước chân, không có trả lời.

Ngay từ đầu đã là một chỗ dựa mỏng manh.

Lúc ban đầu là một cái mâu thuẫn nhỏ, âm ỉ đến về sau, vấn đề phơi bày ra càng ngày càng nhiều.

Ngày hôm sau hai người ngoài mặt dường như vẫn tốt lắm, nhưng trong lòng chúng tôi đều biết rõ, một hạt giống tên là "Khúc mắc" đã bắt đầu mọc rễ nảy mầm.

Lòng tôi rầu rĩ đau nhức, nhưng vẫn bắt buộc bản thân phấn chấn lên, tập trung tinh thần vào công việc.

Ngày đầu tiên bị thờ ơ sau đó dường như tiếp tục khiêu chiến, bình tĩnh tạo một thời kỳ giám sát, bằng không quá mức dây dưa sẽ làm cho người ta tâm sinh phản cảm.

Tôi thừa dịp trong thời kỳ giám sát ngay cả tư liệu thân thích bạn bè của Lâm tổng đều một lưới bắt hết.

Mỗi người đều có lộ ra một mạng lưới quan hệ, khi tôi trên đường tìm hiểu tra được bạn học sơ trung của anh ta thì rốt cục thái độ nở ra nụ cười.

Lục Độ Không Gian từng đưa ra lý luận, bạn cùng bắt luận người lạ nào trên thế giới, khoảng cách nhân số ở giữa sẽ không vượt qua sáu người.(Lục Độ Không Gian là tên một bộ phim tựa gốc là Six Degrees of Separation.)

Tôi chạm chạm vào cậu bé trên ảnh chụp chưa thoát khỏi vẻ ngây thơ ——

Chung Ý.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Từ lúc thường trú ở Thượng Hải liên lạc với Chung Ý cũng dần dần phai nhạt.

Hai bên đều có công việc, trừ bỏ ngày lễ ngày tết thỉnh thoảng trở về cùng Chung Ý tụ tập chốc lát, bấm ngón tay tính toán thời gian, thật sự có chút hổ thẹn.

Khụ... Tuy nhiên bạn bè dùng để làm gì? Chính là khi cần thì lấy ra bóc lột. Khó khi từ Lâm tổng móc ra sợi dây nối đến Chung Ý, không thể nào dễ dàng buông tha.

Tôi ngó mắt qua đồng hồ báo thức, đêm nay đã qua 10 giờ, ngẫm lại cuộc sống về đêm của Chung Ý muốn màu muốn về, tôi hít một hơi, quyết định vẫn là chờ ngày mai tái chiến.

Hai năm qua đến chức vị của Chung Ý cũng là thăng rồi lại thăng, cõi lòng tôi tràn đầy oán niệm, còn đang làm một tổ trưởng nhỏ, không biết đến khi nào mới có cơ hội bỏ đến chức chủ quản... Có lẽ, cơ hội của tôi ở ngay trước mắt.

Tôi vuốt ve tư liệu của Lâm tổng, bàn về tư lịch và có thể lực, nếu như tôi lần này có thể bắt lấy cái hợp đồng lớn này, có Beata nâng đỡ, trong kỳ tranh cử này hẳn là có thể chen lên trên.

Sống lâu như vậy, cũng không phải là tấm lòng ham mê danh lợi của tôi chọn lựa lúc này bùng nổ, chẳng qua là...

Tôi quay đầu không dấu vết nhìn về phía Nhâm Tây Cổ đang dựa trên ghế sofa xem NBA.

Giữa nam và nữ, trong tình yêu dù sao vẫn có một bên trả giá nhiều hơn, gánh vác trách nhiệm nhiều hơn.

Tôi so với anh lớn tuổi hơn, trọng trách này tự nhiên là tôi gánh lấy, vậy cánh anh chưa đủ, làm sao có thể bao che cho tôi.

Hai người cùng nhau chung sống, qua cả đời, tuyệt không chỉ có thể dựa vào tình yêu mà duy trì.

Hoàn cảnh, gia đình, kinh tế... Những điều này đó có lẽ Tây Cổ còn chưa nghĩ tới, nhưng tôi không thể không lo lắng.

Tôi có thể làm, chính là tận hết khả năng ở trước khi anh trưởng thành sớm chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ tương lai hai người sẽ cần đến, đem trở ngại giữa hai bên giáng xuống mức thấp nhất. Thậm chí tôi cũng có nghĩ tới, nếu là đời không kịp anh lập nghiệp làm giàu, tôi cũng không phải là người theo đuổi cuộc sống xa hoa lãng phí, anh còn ba năm nữa mới tốt nghiệp, trước khi anh tốt nghiệp tôi phải nắm chặt cơ hội bò lên trên, đem cơ sở kinh tế xây dựng cho tốt rồi chờ anh.

Tiền là tục vật.

Nhưng có tiền, cũng giống như có một cái đường lui. Nói một đường lui, nếu là hai nhà không đồng ý, tôi với anh vẫn như cũ có thể đặt mua nhà mới tiếp tục chung sống, cùng trong nhà dây dưa kháng chiến bảy tám năm. Lại có vạn nhất... Nếu Tây Cổ cuối cùng không chịu được áp lực và cảm dỗ, tôi cũng có một con đường sống.

Ai quy định là đàn ông mới nuôi gia đình, sẽ không phổ biến trước khi đàn ông kịp xây dựng sự nghiệp nhường cho phụ nữ góp vào một tay?

Chỉ là Tây Cổ tính tình kiêu ngạo như vậy, nhất định sẽ không tiếp nhận.

Tôi cần môi suy nghĩ trái phải một lúc lâu, nắm chắc chủ ý nhất định phải bò lên trên, tận hết khả năng vì tương lai hai người tranh thủ thêm nhiều bảo đảm.

"Em vẫn còn bận?"

Không biết khi nào thì Tây Cổ đã tắt TV mò tới trên giường.

Đôi mắt tôi toàn dính vào trên tài liệu, dành không ra thời gian đáp lời anh.

Anh vô cùng mất hứng, trực tiếp đem cảm gác lên hõm cổ tôi, một đôi tay không biết nặng nhẹ bắt đầu móc lên.

"Đừng quậy, " tôi cau mày, bảo tồn trước thời gian, "Tự anh qua một bên chơi đi, em đang làm chính sự."

Anh "Ừ" một tiếng, chậm rãi bò xuống giường mở notebook.

"Nếu muốn lên mạng thì qua phòng kế bên." Trong nhà có ba máy tính, một là máy desktop của tôi, Tây Cổ cùng tôi đều có một notebook. Tôi đang làm thì chịu không nổi âm ỉ, bởi vậy mỗi khi Tây Cổ lúc tôi làm việc muốn nghe nhạc chơi game đều tôi đá sang phòng cách vách.

"Vậy anh lên diễn đàn chút, " dừng dừng, anh tiếp tục nói, "Em còn phải làm bao lâu?"

"Có chuyện gì?"

Anh phần nộ nhiên, nửa ngày mới phun ra một câu, "... Không có."

Qua tiếp một giờ, Tây Cổ lên diễn đàn lại thấy không thú vị chạy tới phòng khách xem TV, ngồi trong phòng khách cái mông còn chưa kịp nóng, lại quay đầu chạy về trong phòng.

Tôi xem anh cả đêm chăm chỉ lác lác từ trong ra ngoài, nhìn đóng tài liệu, đầu cũng không nâng lên nói, "Anh làm cái gì vậy?"

Đột nhiên sau lưng nặng nề, giường ngủ hơi hơi lồm xồm, anh vòng một cánh tay qua lưng tôi, "Hết bận chưa?"

Tôi nhún nhún vai kéo anh đẩy ra ngoài, "Đừng quậy, đi đi đi, qua một bên đi."

Anh nhất thời âm mặt, bắt mẫn đem cánh tay đang ôm tôi treo lên trên, một đường treo đến ngực trái tôi, bàn tay nóng rực bao lấy, nháy mắt chụp lấy bộ ngực ——

Tim tôi nảy lên, con chuột trên tay run run, thiếu chút nữa ấn nhầm nút delete, "Nhâm Tây Cổ!" Tôi giận dữ dừng dừng quay đầu nhìn anh.

Anh càng thêm vô tội nhìn lại tôi.

"Anh rốt cuộc muốn làm gì hả?"

Anh xấu mặt, bàn tay đang chụp trên ngực tôi nhẹ vuốt ve xuống dưới, mang theo chút ghen ghét khuất buồn bực nói, "... Cuối tuần rồi."

"..."

Tôi nghĩ đây cũng là điểm khiến cho người ta vừa hận vừa yêu của Tây Cốc.

Anh đã từng hung hãn mãnh liệt, lại duy nhất đối với tôi sẽ làm nũng yếu thế, ngọt ngào thì là ngọt ngào như vậy, tổn thương người ta cũng có thể tổn thương đến tận trong xương.

Tôi thờ dài, xoa xoa mái tóc rối bời của anh, gác lại mọi suy nghĩ, đem tư liệu lưu lại hết, khép lại máy vi tính đặt qua bàn bên cạnh...

Anh lập tức bỏ nhào lên!

"Chờ một chút..." Tôi thoáng chốc bị đè huyệt cả hơi, trên mặt trên cổ bị hung hăng tàn sát hết một lần, mê man bất tỉnh, trong đầu đột nhiên nhớ tới còn có chuyện chưa làm, thở phì phò muốn đẩy anh ra, "Tây Cốc, khoan! Đừng, anh trước chờ một chút..."

Anh không nghe, tôi chỉ thoáng giẫy dụa, lập tức bị anh giữ lấy tay chặt chẽ đặt ở hai bên gối đầu, hai chân tức thì bị bấp đùi thon dài rắn chắc gắt gao chen giữa, không động đậy được tí tẹo nào.

Người trẻ tuổi quả thật tinh lực tràn đầy, nhưng tôi tự nhận mỗi tuần ba, năm, sáu là thời gian cố định "Hoạt động" đã rất hợp khoa học, anh bày ra bộ dạng dục cầu bất mãn này là vì cái gì?

Đầu lưỡi anh dò thám tiến vào, tinh tế liếm mỗi một chiếc răng, trình tự hôn môi tựa như bình thường anh nhấm nháp bánh ga-tô. Trước tiên liếm liếm môi xem thử hương vị, rồi sau đó vừa lòng mới ngậm hút lấy đôi môi, lại đưa vào đầu lưỡi, từ hàm răng liếm lên, lại quấn lấy đầu lưỡi mút vào nhiều lần, đầu lưỡi thô ráp vuốt ve lẫn nhau, vô cùng thân mật đến nỗi tôi một thân nổi đầy da gà...

Tôi đối với việc hôn lưỡi này trước giờ vẫn là tránh từ đằng xa, thật sự không thể lý giải vì sao đàn ông đối với loại hành vi này lại làm không biết mệt.

Anh hôn lại hôn, mãi đến khi môi tôi bắt đầu hơi đau anh mới dời đi trợn địa, cời bỏ áo lót của tôi, nằm ở trên người tôi bắt đầu chuyển hướng tiến công qua ngực.

Phát hiện lực đạo của anh trên tay tôi hơi hơi nói lỏng một chút, tôi giẫy ra một tay mò đến di động bên cạnh, tinh tế thờ gấp quay đầu đi né tránh nụ hôn của anh, "Đừng, trước chờ một chút, em có chính sự..."

Anh nhú mày hơi ngẩng đầu, thanh âm khàn khàn nghe không rõ được, "Chuyện gì?" Vừa nói vừa không kiên nhẫn bắt đầu xé rách váy ngủ của tôi.

Tôi dùng sức vỗ cánh tay anh, muốn ngồi dậy, "Gọi tin nhắn."

Anh không buông tha, bàn tay to nhấn một cái, một lần nữa đem tôi đè lại trên giường, thở phì phò có vài phần khó chịu dán sát lại, "Gọi tin nhắn cho ai, cũng không nên gọi vào lúc này?"

Tôi không nói cho anh, thật cho anh biết thế nào anh cũng phải giậm chân.

Vừa nghĩ đến Chung Ý, cái người này lịch làm việc rất chặt chẽ, mỗi lần hẹn gặp đều phải hẹn trước từ sớm, bởi vậy tôi nghĩ dứt khoát trước gọi tin nhắn đem thời gian liên lạc ngày mai quy định sẵn, cũng tiện cho Chung Ý sắp xếp. Tuy rằng tôi không biết tình thú cũng không nghĩ sẽ vừa đương đầu với Tây Cốc vừa gọi tin nhắn cho Chung Ý, nhưng mà bây giờ không gọi, đợi đến lúc Tây Cốc không nặng không nhẹ ép buộc xong, lần nữa mở mắt ra, chỉ sợ cũng đã đến ngày hôm sau.

Nhâm Tây Cốc nén lòng chờ tôi gọi xong tin nhắn lập tức bắt lấy điện thoại ném xuống đuôi giường, bỏ nhào đến mãi miết.

Ai ngờ tin nhắn gọi qua chưa tới hai phút, chuông di động lại vang lên...

"Tây Cốc... Tây Cốc, đợi thêm một chút, điện thoại của em..."

Tiếng lý sự mơ hồ vang lên, "Đừng quản nó!"

"Nhưng mà... Đừng Tây Cốc..."

Tiếng chuông vang lên từng hồi từng hồi gần mười phút, cuối cùng từ từ yên lặng trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Người người đều nói tu mười năm mới ngồi cùng thuyền, tu trăm năm mới được ngủ cùng gối.

Nếu là kiếp trước ở trước mặt Phật cầu trăm năm, kiếp này mới có thể cùng chôn gối. Như vậy tại cái thời đại tình yêu fastfood tràn lan này, cái gọi là tình một đêm cùng bạn khác giới cần phải lãng phí bao nhiêu năm cầu xin trước mặt Phật.

... Tôi đang thương tâm cái gì vậy?

Được rồi, tôi thừa nhận, sở dĩ sáng sớm ôm chầm phát điên thật sự là vì sau khi cùng một đêm tỉnh lại thì phát hiện người đi nhà trống, cảm giác hổng bết giống như tình một đêm.

Hiện tại mới 6 giờ sáng, bên gối sớm đã mất đi độ ấm.

Tôi mệt mỏi hơn nửa đêm mới ngủ, nếu không phải vừa rồi xoay người đập vào khoảng không mới giật mình tỉnh giấc, tôi còn không biết Nhâm Tây Cốc vậy mà thừa dịp tôi ngủ say thì lặng yên không một tiếng động rời đi.

Tây Cốc đi nơi nào rồi?

Tôi cần môi, đi đến cuối giường mới tìm được điện thoại di động tôi hôm qua bị anh ném xuống, bấm số điện thoại anh.

——'Đừng tưởng rằng em không phát hiện anh lại vụng trộm chạy tới cùng cô ta gặp mặt, không cần hỏi vì sao em biết, ánh mắt của anh rõ ràng có quý...'

Tiếng chuông di động ở ngoài cửa reo lên vang dội.

Tôi quán chần hướng ra phía ngoài kêu lên, "Nhâm Tây Cốc!"

Bên ngoài không có trả lời, chỉ có tiếng chuông không biết mệt mỏi tiếp tục reo lên.

—— 'Em cảnh cáo một lần cuối cùng, nếu anh vẫn còn không biết kiểm điểm, ẩn trốn cùng con hồ ly tinh kia rời khỏi tầm mắt của em' ——

Tôi đột nhiên khép lại di động, tiếng chuông quang quác dừng lại.

Tùy ý trông vào chiếc áo sơ mi đi chân trần ra ngoài, căn phòng quanh quẽ, di động của Tây Cốc đặt trên bàn trà.

Mới sáng sớm vội vàng hấp tấp ra khỏi nhà làm cái gì, ngay cả điện thoại cũng quên mang theo. Nói thật ra không thêm đề ý là gạt người, cầm lấy di động của anh, trừ bỏ cuộc gọi đến của tôi không có dấu hiệu gì khác. Về phần tin nhắn của anh tôi tự nhiên sẽ không sau lưng anh mở ra thăm dò, cho dù là người yêu, tôi cũng kiên trì cung cấp cho đối phương không gian riêng tư nhất định.

Suy bụng ta ra bụng người, tôi không hy vọng bản thân bị xâm phạm quyền riêng tư, bởi vậy cũng không hy vọng vì nguyên nhân đó khiến cho trong lòng người yêu có khúc mắc, nếu là muốn xem, tôi sẽ thoải mái ở trước mặt anh xem, nếu anh trong lòng có quý, không muốn, tôi đây cũng không có gì để nói tới.

Cho nên Tây Cốc khiến cho tôi vừa lòng ở chỗ này, nếu là ở trước mặt tôi nhận được tin nhắn nào, chỉ cần tôi liếc mắt ngó qua, anh cũng rất thức thời đưa qua điện thoại. Tiếng chuông di động hiện tại của anh vẫn là tôi trực tiếp ở trước mặt anh thay đổi, khi đó là trong đầu đang bực bội, đặc biệt chọn bài 《hồ ly tinh》.

Khụ, cho dù là người lý tính phóng khoáng cũng cần ngẫu nhiên phát tiết một chút cảm xúc, nín nhịn nhiều quá sẽ bị nội thương.

Đương tiếng khi tiếng chuông lần đầu tiên vang lên, Tây Cốc ngẩn người, rồi sau đó cả đêm cười giống như mèo ăn trộm được thịt... Kỳ thật bất luận anh là sói cũng tốt, là mèo cũng tốt, làm thế nào cũng không thể kéo khỏi hình tượng tiểu bạch thỏ.

Ngâm bao trà lại, tôi mở TV vừa uống vừa chờ anh, cơ hồ cách mỗi năm phút thì nhìn đồng hồ một lần, đợi đến gần bảy giờ, ngay cả trà lại cũng uống hết 3 gói, Tây Cốc vẫn chưa trở về.

Mới sáng sớm cũng không có tiết mục gì, tôi hứng thú tề nhát tắt đi TV, nằm ở trên giường muốn ngủ thêm một giấc, nhưng thế nào cũng ngủ không được, đầu loạn thành một mảnh, dứt khoát tròn tròn mắt chờ người nhìn trần nhà.

Rốt cục, 8 giờ 15', từ bên ngoài truyền đến tiếng lách cách mở cửa.

Tôi không có lập tức đứng dậy, chỉ là cuộn lưng ở trên giường.

Cửa lớn được nhẹ chân nhẹ tay đóng lại, người nọ thật cẩn thận chầm chậm bước chân lặng lẽ đẩy ra cửa phòng, anh vào nhà, không tiếng động cởi quần áo, lập tức chỗ nằm bên cạnh nhẹ nhàng lổm xổm, nếu không phải căn bản tôi không ngủ, sợ rằng còn không biết anh đã từng rời đi.

Anh nằm bên cạnh tôi vài phút, không nín được, bay người qua chậm rãi sát vào, không dấu vết vươn tay vòng qua eo tôi, đem khuôn mặt bị gió sớm thổi qua, hơi lạnh lạnh dán sau gáy tôi.

"... Tây Cốc." Tôi thỉnh thoảng lên tiếng.

Bàn tay anh nguyên bản muốn từ trên eo tôi đi xuống thoáng chốc cứng đờ, hơi xấu hổ nói, "Đã tỉnh rồi?"

Tôi không nói gì.

Anh vươn tay kéo tôi lật qua, khi đối diện với đôi mắt vạn phần thanh tỉnh của tôi thì anh bấu môi, "Tỉnh lại thật lâu rồi?"

Tôi gật đầu, thanh âm nghe ra coi như tâm bình khí hòa, "Mới sáng sớm anh đi đâu vậy? Di động cũng không mang, em chờ anh thật lâu."

Trong miệng anh lẩm bẩm vài tiếng mơ hồ, bàn tay đặt trên vai tôi vừa thu chặt lại, đem tôi kéo vào trong lòng, cảm nhẹ để trên đỉnh đầu tôi, "... Chắc, lúc đầu còn muốn cho em nghỉ ngơi thêm một hồi, không nghĩ tới..."

"Sao?"

Tôi nghe không rõ lắm, đẩy đẩy lồng ngực kiên cố của anh, muốn ngẩng đầu nhìn anh.

Anh không cho phép, cứ thế tăng thêm vài phần khí lực ôm chặt, bàn tay to đem khuôn mặt của tôi hướng vào trong bộ ngực nóng hầm hập, không cho tôi nhìn thấy vẻ mặt của anh, "Là... cháo củ từ. Lần trước bị Sở Kiều làm rớt không phải em rất giận sao, anh nghĩ em hẳn là rất thích, nên nhớ kỹ tên tiệm in trên hộp ..."

Trong lòng tôi có vài phần hiểu rõ.

Anh có chút thẹn thùng, "Anh lên mạng lục soát địa chỉ, vốn tưởng hôm nay vừa tỉnh thì cho em ăn, cho nên sáng sớm đón xe đi mua... Ngày thường đêm trước làm việc, ngày hôm sau em không ngủ thẳng đến 10 giờ không dậy, không nghĩ tới hôm nay em lại dậy sớm như vậy. Ừm, đã đói bụng chưa? Anh đi đem cháo củ từ hâm nóng."

"Đừng." Tôi kéo anh, trong tim mềm mại sôi lên xúc động cùng yêu thương.

Tây Cố cũng có chút mắc cỡ, không mở mắt nhìn còn cool, ở dưới tầm mắt của tôi lại duy trì không được vẻ mặt, cuối cùng dứt khoát thẹn quá thành giận nhào tới, đem tôi đặt ở dưới thân, "Nhìn cái gì vậy, cũng không phải ngày đầu tiên nhìn thấy anh."

Tôi hàm chứa nụ cười, đưa tay chủ động vòng qua cổ anh.

Trên người áo somi rộng thùng thình theo động tác vui đùa rớt xuống hơn phân nửa, ánh mắt anh dần dần tối lại, chậm rãi cúi đầu xuống, ngậm lấy khoe môi của tôi..

(Thời kỳ hài hòa, tính lược nội dung của đồng 5 ngàn chữ)

Ở trên giường phí hết buổi sáng, gần tới giữa trưa thì tôi mới chầm chậm đứng lên đánh răng rửa mặt.

Anh ở trong nhà bếp hâm nóng cháo, tôi còn đang trong phòng tắm anh đã bắt đầu hô to gọi nhỏ kêu tôi ra ăn.

Chờ tôi ngồi ở trước bàn ăn đối diện với một tô lớn cháo củ từ thì đầu đầu xoa xoa trán, "Tây Cố... Có thể lấy thêm một cái chén nữa không?"

Anh lập tức bắt mắt nhú mày, "Để làm chi."

Tôi áp a ập ứng, dù sao cũng không thể thành thành thật thật nói với anh nguyên bản cháo củ từ này chính là mua cho anh bỏ dạ dày, thật ra bản thân tôi đói mấy thứ cháo nhuyễn như này tuyệt không yêu thích. Dù sao đây cũng là anh mới sáng sớm chạy hết vài giờ mang về cho tôi, lời như thế này nào có thể nói khỏi miệng?

Vì thế cân nhắc hai giây tôi mềm giọng dỗ ngọt, "Em ăn không hết, chia một chút cho anh."

"Khó trách em gầy như cây que, đêm hôm ôm cứng giấc, ăn nhiều một chút cho mập lên ôm mới đã."

Mặt tôi tối sầm, thật muốn lấy chiếc thìa đâm bẻ lỗ mũi anh, qua một hồi lâu cắn răng tiếp tục dịu dàng nói, "Không nên lãng phí mà, Tây Cố, giúp em ăn một chút được không?"

Anh lúc này mới không hài lòng cầm cái chén nhỏ, vừa càu nhàu vừa chia cháo, "Chắc, phiền phức."

Tôi nhăn, không cùng nhóc con xấu xa này so đo.

Chia cháo xong tôi cầm thìa lên trước thử một miếng, anh ngồi ở đối diện tôi chống cằm xem tôi ăn, căng thẳng hỏi, "Mùi vị như thế nào?" Hai mắt sáng lên, giống như con chó nhỏ chờ tôi khen thưởng sờ sờ đầu của nó.

Tôi mỉm cười, "Thật không tệ."

Anh toét miệng cười, tâm viên ý mãn.

Thật ra, đại bộ phận thời điểm Tây Cỗ ngoan ngoãn nghe lời, đều có thể ngọt đến làm người khác buồn nôn.

Hiếm khi sáng cuối tuần dính lấy nhau, buổi chiều chúng tôi tự do hoạt động, anh chơi ma thú CS của anh, tôi đánh hợp đồng cùng tư liệu của tôi, Chung Ý đúng chuẩn thời gian hẹn trước gọi điện thoại tôi ——

"Chào buổi chiều, cực cưng."

Tôi cười nói, "Anh thật đúng giờ, không sai một giây."

Chung Ý nói, "Ưu điểm lớn nhất của anh chính là đúng giờ."

Một thời gian rất dài không liên hệ gì, hai người nói chuyện không đâu hết gần 10 phút, chúng tôi đều ăn ý mường tượng không nhắc tới chuyện tối hôm qua gọi đến không ai tiếp điện thoại, anh không hỏi tôi hiện tại tình về nơi nào, tôi cũng không có hỏi thăm chân mệnh thiên nữ anh ở đâu, nửa là xa lạ nửa là dè chừng, chuyện nói ra chầm chậm tìm về cảm giác ăn khớp ngày xưa, đợi cho đến khi xấp xỉ tiến vào trạng thái thì tôi hắng giọng.

Chung Ý trực tiếp đi trước một bước mở miệng, "Đừng quanh co, nói thẳng vấn đề chính đi. Chúng ta chứ có phải ai đâu."

Tôi có chút ngượng ngừng vuốt sơ mái tóc, "Ừm, vậy em đây nói thẳng. Không biết anh có còn nhớ Lâm Diệu hay không? Bạn học trung học của anh."

Chung Ý có chút ngoài ý muốn trêu đùa, "Manh Manh, thì ra em thích anh như vậy, ngay cả bạn bè của anh cũng nghe ngóng rất tốt."

Tôi im lặng, không bị quấy nhiễu tiếp tục nói, "Anh bây giờ còn cùng anh ta liên hệ không?"

"Không phải chứ, còn muốn đem hai người tại anh một lưới bắt hết à! Cực cưng, khẩu vị của em dọa anh sợ."

Tôi hít sâu một hơi khí dồn đan điền, lớn tiếng quát, "Chung Ý!"

"Có!"

Tôi không nín được cảm giác đau sốc hông, "Đừng đùa giỡn nữa, nói chuyện chính đi."

"Báo cáo tư lệnh, tôi cùng anh ta dẫu lia ngó ý còn vun tơ lòng, quan hệ khá tốt."

Tôi vừa nghe, hấp dẫn. Tình ý sâu xa nói, "Đồng chí Chung Ý, hiện tại có một nhiệm vụ gian khổ muốn giao cho đồng chí."

Anh than van, "Trăm ngàn đừng, tiểu sinh lúc này ngày ngày bận bịu nha, thân thể nhỏ bé chịu đựng không nổi."

Tôi co được dẫn được, lập tức dâng lên giọng điệu mềm mại vùng giang Nam, "Công tử, là thiệp có chuyện muốn nhờ."

Anh ừ một tiếng, "Nói."

Tôi cũng không gạt anh, trực tiếp đem hợp đồng gần đây cần phải thực hiện với Lâm Diệu thẳng thắn xưng tội, cuối cùng lại thêm một câu, "Sự tình liên quan đến việc lên chức của tiểu nữ tử, thân gia thiệp đây có thể tăng giá trị tài sản hay không, toàn dựa vào ngài đây gạt đây."

"Uh, cho bản công tử suy nghĩ suy nghĩ."

"Đừng suy nghĩ nữa, sự thành là lúc tiểu nữ mời ngài lăn lộn một châu?"

"Bản công tử đối với dục vọng ăn uống không có truy cầu gì nhiều."

"Nếu không tiểu nữ giới thiệu cho ngài một giai nhân mỹ mạo."

"Không cần, nơi này của ta thành sơn thành hải."

"Tiểu nữ giới thiệu cho ngài là con gái nhà lương thiện." Tôi cường điệu trọng điểm.

Anh lăm nhăm, "Giống như em?"

Tôi vừa muốn mở miệng, lại thấy động tĩnh đầu bên này của tôi hấp dẫn đến Nhâm Tây Cỗ, nhanh chóng ngồi nghiêm chỉnh, "Aiz, so với em đoan trang hơn."

Đầu kia nói, "Như vậy, quá không có ý nghĩa."

Tây Cỗ sắc mặt không tốt đi tới phía tôi, "Em đang cùng ai trò chuyện?"

Khác biệt đối xử, anh với Sở Kiều thì sao, quan viên phóng hỏa không dân chúng đốt đèn?

Tôi đè thấp giọng nói với Chung Ý, "Trước như vậy đi, em đầu này có việc, sau này lại điện thoại cho anh."

"Đừng, anh cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu bạn đồng hành. Ngày mùng 1 tháng 5 em làm chủ, để anh coi xem em hối lộ có đủ thành ý hay không."

Tôi che lại microphone mặc kệ anh nói cái gì cũng được được được, nắm chặt thời cơ đem điện thoại cúp máy, quay đầu đối diện với vẻ mặt đen thui của Tây Cốc, trực tiếp báo cáo tên lên bề trên, "Chung Ý."

Anh vừa mới hơi mở miệng, tôi lập tức lại bồi thêm một câu, "Chuyện công!"

Xem, cho anh ghen khuất đi?

Ngày thường đều là tôi ghen khuất, hiện tại phong thủy thay phiên luân chuyển.

"Cái chuyện công gì cần con gái đoan trang nhà lành hả." Anh xấu mặt đặt móng nặng nề ngồi xuống bên cạnh tôi, nệm đàn hồi không tụt, run động làm tôi cũng muốn bật lên.

Hai ngón tay tôi hướng lên hai má anh lôi kéo, thành công làm cho khuôn mặt xấu xí anh trưng ra sự đỏ, "Anh xem anh, em giới thiệu bạn gái cho người ta, anh ăn cái dấm chua gì vậy."

Anh thấp giọng cười xùy một tiếng, "Anh ta còn phải nhờ em giới thiệu?" Khẩu khí cũng đã ôn hòa đi rất nhiều.

Tôi không dễ dàng thêm anh, Tây Cốc tính cách tiêu biểu là ‘ngươi nhường ta một thước ta chiếm ngươi một trượng’, không thể quá nuông chiều, càng nuông chiều anh sẽ bò lên đầu tôi. Đã anh đến một bên chơi trò chơi, anh ngược lại không bao lâu lại vui vẻ chạy trở về.

Sốt ruột ăn không được đậu hủ nóng.

Đầu bên này tôi chờ Chung Ý bắc cầu, nhưng vẫn như cũ, cách ba năm bữa lại chạy tới tổng công ty của Lâm tổng ăn ‘bế môn canh’ (bế môn canh: đóng cửa không tiếp khách) biểu hiện thành ý, đồng thời mỗi một lần đi, đều mang theo tài liệu mới bổ sung hoặc là mang đi tài liệu mới.

Như vậy, cho dù Lâm tổng vừa quay đầu thì đem tài liệu của tôi ném vào thùng rác cũng không sao, tôi mỗi lần đi đều mang nguyên bộ, anh ta khi nào muốn xem, thì đều có thể nhìn thấy đầy đủ phương án hoàn chỉnh.

Đương nhiên, chính chủ không ở, cũng không thể nhận rồi, mượn cơ hội vài lần chạy chọt, Lâm tổng tôi quả thật không gặp, chỉ là đã cùng với thư ký Vu của anh ta thật quen mặt, mỗi lần gặp mặt tôi đều mang cho cô ấy mấy món đồ chơi nhỏ hoặc món ăn vặt linh tinh, cũng không phải tôi không tiếc tiền, thật sự là trận này làm như thể càng làm cho người ta nhìn đến nhiều hơn so với việc mua đến một đồng đồ quý giá sẽ làm cho đối phương cảnh giác, chỉ bằng thả dưng những món đồ nhỏ hữu dụng hoặc thú vị càng giành được thiện cảm. Muốn đã thông quan hệ đòi hỏi sự khéo léo, cũng không nhất định là càng tiêu tiền thì càng tốt, chỉ cần gửi đúng chỗ ngứa là đủ rồi.

Nỗ lực thì sẽ có hồi báo, một tuần trước ngày 1 tháng 5, khi tôi lần thứ tám rời khỏi công ty Lâm tổng thì thư ký Vu đưa cho tôi một tờ giấy, hướng tôi nháy mắt mấy cái, "Đây là điện thoại riêng của Lâm tổng."

Quan trọng nhất là, đây là cô ấy bày mưu đặt kế cho tôi.

Tôi tiếp nhận đến, thoáng chốc trong lòng có loại cảm giác trời cao đất rộng khổ tận cam lai, mỉm cười nói lời cảm tạ với cô ấy.

Tôi không vội vã vừa cầm lấy số điện thoại thì bấm máy bấm đại bác thông qua, không nhanh không chậm nhìn tờ lịch.

Tốt lắm, chờ người đàn ông là loi kia tới, trò hay có thể mở màn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Nguyên bản Tây Cốc lập kế hoạch ngày mùng 1 tháng 5 hai người cùng nhau đi du lịch, nhưng thừa dịp tuần lễ hoàng kim 1 tháng 5 nhiều người đi du lịch, đến lúc đó người đông nghìn nghịt, không thấy được phong cảnh gì, toàn nhìn thấy đầu người.

Thuộc tính tính trạch nữ của tôi rất mạnh mẽ, tình nguyện ở trong nhà hưởng thụ thế giới của hai người cũng không muốn đi ra ngoài, người người chen nhau.

Tính cách hai người trông đánh xuôi, kèn thổi ngược, tôi thích yên tĩnh, anh tính nét nóng nảy hiếu động, nhưng nếu là tôi kiên trì, anh sẽ thỏa hiệp.

"Không đi tỉnh ngoài du lịch, vậy trong nội thành đi dạo cũng được."

Tôi "Ừ" một tiếng, gật đầu, có lệ nói, "Anh tìm chỗ đi, nhìn thời gian em đi với anh."

Anh không vừa lòng lắm ngồi xuống bên cạnh tôi choảng một tiếng mở ra notebook của anh, dùng sức thô bạo làm cho tôi lo lắng anh sẽ đem màn hình làm hỏng mất, tôi thấy anh xếp bằng hai chân notebook tùy ý gác lên đùi bắt đầu lướt web chọn địa điểm, không khỏi mang theo một tia áy náy quay đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi mày đang nhíu chặt của anh, "Vậy khổ cực anh."

Anh ánh mắt bất động, nhưng khóe môi đang mím lại mềm xuống dưới, rõ ràng thập phần hường thụ.

Thật ra hai người cùng một chỗ, ngoại trừ tình cảm mãnh liệt ban đầu ra, qua một thời gian dài trong nhà, cuộc sống gia đình thường thường nhật nhật, đây cũng là hình thức chung sống quen thuộc của tôi với anh gần mười năm qua. Tôi với Tây Cồ ăn ý mười phần không nhắc đến chuyện nhà hai bên, mong 1 tháng 5 ngoại trừ là tuần lễ du lịch hoàng kim, cũng là lúc khách tha hương trở về nhà.

Rời xa nơi chôn rau cắt rốn đã ba năm, trừ bỏ Tết âm lịch thì chỉ có 1 tháng 5, quốc khánh mới có thời gian trở về cùng cha mẹ tụ họp, đây vẫn là lần đầu tiên cự tuyệt ba mẹ, lựa chọn Tây Cồ cùng nhau ở lại Thượng Hải, trong lòng luôn có cảm giác tội lỗi.

Trong điện thoại giọng điệu của mẹ tuy rằng thất vọng nhưng rất nhanh đã phấn khởi lại tinh thần, "Không quay về có phải bởi vì bạn trai hay không a?"

Tôi nhìn Tây Cồ một cái, lập lò "Dạ" một tiếng.

Mẹ ở đầu điện thoại bên kia yên lòng, "Aiz, vậy tốt! Vậy tốt lắm, gần đây mới quen? So với Lữ Lương như thế nào? Làm công việc gì? Bao nhiêu tuổi rồi? Cha mẹ gia đình anh ta ra sao..."

Choáng váng choáng váng...

Tôi bung trán, đầu to như cái đầu, "Mẹ, hiện tại bất tự còn không có so đâu, mẹ tra hộ khẩu sao, từ từ lại."

"Làm sao lại không cần so? Không phải là bạn trai sao, mẹ nói con à, lúc trước kia Lữ Lương tốt người vậy con không được, hiện giờ bạn trai mới này phải cho mẹ xem xét tính nết, con xem con chọn đông chọn tây nhiều năm như vậy, sắp tới đã 28 rồi, cho rằng chính mình vẫn là hoàng hoa khuê nữ chịu được dày vò? Không được không được, mẹ càng nghĩ càng không thích hợp, nếu không ngày mai mẹ cùng với ba con đi đến chỗ con xem xét xem xét..."

"Ai nha mẹ, xin mẹ, đừng nói mãi việc này được không." Vòng vo một hồi đều nói đến chuyện kiểm nghiệm đối tượng kết hôn, khiến cho tôi bây giờ vừa nhìn thấy số điện thoại nhà gọi đến lại đau đầu, quả muốn làm bộ như không có ở đó để nhận điện thoại.

Tây Cồ lặng lẽ dựa sát lại đây cũng dựng thẳng lỗ tai nằm ở sau lưng tôi nghe góc tường, tôi bất đắc dĩ gạt gạt tóc của anh, đẩy đẩy anh, nhanh chóng đem điện thoại chấm dứt.

Cúp điện thoại được vài phút, hai người đối diện không nói gì.

Tôi không nghĩ kỳ nghỉ tốt đẹp lại bị tâm tình như vậy ảnh hưởng, chủ động đi chọn mấy cái đĩa, một người một chai bia, cùng anh xem một bộ anh hùng hành động của Hollywood.

Chuyến bay của Chung Ý là lúc chàng vạng, nhận được tin nhắn của anh là lúc Thành Long đang ở Las Vegas biểu diễn quyền cước, tôi do dự vài giây, chọc chọc Tây Cồ bên cạnh đang chuyên chú nhìn màn hình, "...Ừ, em hiện tại có chuyện phải làm."

Anh tiện tay bấm phím tạm dừng, quay đầu nhìn tôi, "Làm sao vậy?"

"Em hiện giờ phải đi đón máy bay, cho nên..." Tôi chột dạ, hy vọng có thể mập mờ bỏ qua.

Tây Cồ cũng không dễ lừa gạt, nhạy cảm nói, "Bạn? Bạn nam? Anh quen?"

Tôi lấp bắp, nói thật——

"Là Chung Ý."

Quả nhiên, tên này vừa ra khỏi miệng chính là một trận trầm mặc bức bối người.

Anh nắm lấy tay của tôi, trực tiếp đánh gãy, "Không cho đi!"

Tôi nhăn mày, "Đừng tùy hứng, Tây Cồ, cuộc sống của em không thể nào chỉ chuyển vòng quanh một mình anh, em không can thiệp chuyện xã giao của anh, nhưng em cũng có chuyện xã giao của mình."

Anh nóng nảy, "Anh không có cái ý kia, nhưng anh ta là bạn trai cũ của em, anh ta ở Thượng Hải chẳng lẽ chỉ quen biết một mình em, cũng không nên cho em đi đón?"

"Anh cũng không phải không biết cái bạn trai cũ chỉ là trên danh nghĩa, hai người chưa từng có gì thật cả."

Anh khóa trụ hai mắt tôi, "Đúng, anh biết em không có gì, nhưng không có nghĩa anh ta cũng nghĩ như vậy."

Tôi có một chút không khống chế được, nói, "Cho dù Chung Ý thật nghĩ như vậy, nhưng so với anh và Sở Kiều quang minh chính đại hơn nhiều, em chưa từng hạn chế hai người gặp gỡ, anh cũng đừng khoa tay múa chân với em." Tôi nghĩ cho dù là phụ nữ lý tính đi nữa ở trong tình yêu cũng hào phóng không nổi, cho dù sự kiện cháo củ từ cứ như vậy hồ đồ trôi qua, nhưng lòng tôi vẫn cất giấu một cái dằm, thường thường đâm trúng vài chỗ.

Anh bỗng nhiên bỏ tay tôi ra, ngực phập phồng kịch liệt, nỗ lực kiềm chế tính tình quay lưng không nhìn tôi, "Được, đi, em đi, em cứ việc đi. Em có ý trung nhân cũ của em, bạn trai cũ, đối tượng kết hôn cũ, anh từ đầu tới đuôi chỉ có một mình em, em đến tột cùng còn lo lắng cái gì, còn muốn anh làm như thế nào."

Tôi có vài phần ủy khuất, chúng tôi bắt đầu quá muộn, đến độ tuổi này người trưởng thành nào chưa từng có quá khứ?

Ai mà không có vài câu chuyện cũ đây đưa uẩn khúc, ai không có vài giấc mộng không thành?

Yêu cầu tôi giống như mấy cô bé mới lớn, cảm tình lịch duyệt là một trang giấy trắng chờ anh đến điền vào thật là không có khả năng. Tôi tựa đầu để lên sống lưng rộng lớn của anh, nhẹ nhàng ôm vòng quanh eo anh: "Tây Cố, những quá khứ này em không có biện pháp thay đổi, nhưng nếu đã quyết định cùng anh chung một chỗ, trong lòng em cũng chỉ có một mình anh, quá khứ cuối cùng vẫn là quá khứ, em hy vọng người có thể nắm tay đi tiếp là anh. Em tức giận cũng là sợ anh cùng Sở Kiều kết giao không chắc chắn đúng mực, cũng không có ý không cho phép anh cùng người khác phái qua lại, đồng dạng, em cũng sẽ giữ chắc chừng mực của mình, sẽ không cho người khác bắt lộn cơ hội nào."

Tây Cố không nói gì, vẫn như cũ đưa lưng về phía tôi.

Tôi âm thầm thở dài một hơi, nắm lên túi xách xoay người đi ra ngoài. Chạy xuống cầu thang còn không ra tới cửa tiểu khu, hoắc mắt, chuông di động vang lên rung trời.

Tôi nhấn phím tắt tiếng, không có nhận điện thoại, nhưng là dừng bước chân.

Không bao lâu, trên hàng lang phía sau tiếng bước chân ầm ầm hấp tấp vang lên, một đường chạy như điên xuống.

Tôi xê dịch vị trí, hai tay khoanh trước ngực đứng ở bên cạnh cửa sắt, người nọ luống cuống, cũng không nhìn đường, cảm di động vừa chạy vừa oán hận nhìn chằm chằm màn hình không buông, cũng không sợ cứ như vậy sẽ lẫn lộn lóc ngã xuống.

Trong khoảnh khắc anh vẫn nhìn điện thoại không chớp mắt chạy lướt qua tôi kia, tôi thân nhiên đưa ra nụ cười mỉm, "Tây Cố."

Anh vẫn theo quán tính chạy thêm hai bước mới thốt nhiên dừng lại, quay đầu lập tức lại chạy trở về.

Tôi không cho anh có thời gian ra oai hoặc là khởi binh vấn tội, trực tiếp cầm tay anh lôi kéo anh đi ra bên ngoài, "Nhanh lên, chờ anh đi tới sân bay hỗ trợ tiếp đón đây."

Anh lộ ra biểu tình như vui lại như giận, cuối cùng hung hăng trong lúc đứng đón xe taxi ở trên xương quai xanh tôi găm mạnh một cái, "Dù sao em cũng định là anh ăn chắc rồi."

Tới sân bay thì màn đêm đã buông xuống, đại sảnh tiếp khách nơi ngọn đèn rực rỡ, Chung Ý chính không chút nào để ý hình tượng dựa trên đồng hành lý xếp cao tới ngực, áo sơ mi trên người cời ra hơn phân nửa, cà-vạt bị kéo thấp xuống, áo vest rộng rãi khoác ngoài, mang theo vẻ mệt mỏi nhàn nhạt.

Tôi bước nhanh qua, "Chung Ý!"

Tây Cố theo sát bên cạnh tôi, Chung Ý nghe tiếng quay đầu nhìn đến anh thì dừng lại, bốn cọt nói, "Ồ, em trai Tây Cố, cùng chị Manh Manh đến đón anh?"

Tây Cố tiến vào trạng thái gà chọi, đưa tay nắm cả vai tôi, "Ừ, tôi cùng bạn gái đến đón anh."

Tôi có chút xấu hổ mở lời, "Ngại quá à, Chung Ý, chờ thật lâu rồi sao." Vừa nói vừa đi qua hỗ trợ xách hành lý.

"Không lâu, chỉ chờ sắp hóa đá mà thôi." Chung Ý miệng từ trước tới nay luôn ba hoa, "Đáng tiếc chờ đến chờ đi không chờ được mỹ nữ, thất vọng a, thất vọng đến anh thật muốn đâm ngực đậm chân."

"Thất vọng như vậy thì quay về của 'mỹ nhân hương' của anh đi là được." Tôi cũng không ngẩng đầu lên nói, Nhâm Tây Cố đi đến bên người tôi yên lặng tiếp nhận hành lý trên tay tôi.

Chung Ý liếc Tây Cố một cái, ngân nga nói, "Dạy dỗ không tề nha. Cục cưng, trước kia thật sự là coi nhẹ em."

Nhâm Tây Cố thoáng chốc lại nổi khùng.

Tôi vỗ vỗ tay anh, quay đầu nói với Chung Ý, "Anh cũng đừng chèn ép Tây Cố, bằng không thì cu li chạy mất, mấy thứ hành lý này tự mình anh kéo tới khách sạn đi."

"Ý là em muốn dẫn cậu ấy đi bỏ lại anh?" Chung Ý bi thương nói, "Anh chỉ biết phụ nữ đều hay thay đổi lại vô tình, lừa gạt tình cảm xong thì quay đầu bỏ chạy."

Thần kinh tôi lại co giật, đau khổ kiềm chế xung động quen thuộc muốn đánh anh, "Câm miệng, Chung Ý."

... Nhân Tây Cố đen mặt nhìn hai chúng tôi có qua có lại, dọc theo đường đi không rên một tiếng, đem Chung Ý đưa vào khách sạn xong lập tức lôi kéo tay của tôi muốn đi khỏi.

"Manh Manh, chờ đã." Chung Ý hiển nhiên không thức thời, trực tiếp không nhìn bộ mặt đen của anh gọi lại tôi.

Tôi bảo Tây Cố trước chờ một lát, nghe Chung Ý rốt cục nói cái gì.

"... Em thật cùng cậu ấy chung một chỗ rồi?" Chung Ý nói.

Tôi có chút không được tự nhiên "Ừ" một tiếng, rồi sau đó lại nhanh chóng bổ sung một câu, "Tây Cố đối đãi với em tốt lắm."

Chung Ý đối với câu thoại của tôi từ chối cho ý kiến, chỉ bình tĩnh nói, "Cậu ta còn là một tiểu quý chưa đủ lông, quá nhỏ, em quản được?"

"Em cũng không muốn quá ràng buộc, dẫn dắt tính nết Tây Cố là tốt rồi, quản cũng quản không được."

Anh trầm ngâm hạ, nói, "Bác trai bác gái bọn họ biết không?"

"Không biết." Tôi chậm chậm lắc đầu, "Chờ thời cơ đến em sẽ nói ... Aiz, anh cũng đừng khuyên, khuyên cũng vô dụng, chủ ý em đã định."

Chung Ý lẳng lặng nhìn tôi chăm chú một lát, "Được, anh đây sẽ không nói đến vấn đề này, chỉ nói chuyện công."

Tôi chấp hai tay hướng về phía Chung Ý, "Lần này có thể đem Lâm tổng câu tới tay hay không, toàn bộ dựa vào anh, em kính nhờ."

"Thấy tiền sáng mắt!" Anh cười mắng, lăm bắm một câu, "Chờ điện thoại của anh, bất cứ khi nào có tin tức anh sẽ thông báo cho em."

"Cùng anh ta nói chuyện gì?" Tây Cố lạnh buốt nói.

"Nói tiền, nói kinh doanh." Nhận được câu trả lời vừa ý, lòng tôi thoải mái hơn rất nhiều, đối với một ít khuyết điểm nhỏ của Tây Cố cũng bao dung coi nhẹ. Tốt tính trả lời.

"Nói kinh doanh cũng cần liếc mắt đưa tình?"

Tôi liếc xéo anh một cái, mạnh mẽ nói, "Ít nhất tốt hơn động tay động chân câu kết làm bậy."

Anh nhìn chăm chăm tôi suy tư vài giây, đột nhiên tỉnh ra, "Về nhà em chờ đó cho anh."

"Chờ cái gì?"

"Em nghĩ là cái gì..."

Thật ra tôi biết Chung Ý muốn nói cái gì, ven đường anh một mực bất động thanh sắc dò hỏi quan sát Tây Cố, anh ngụ ý là Tây Cố còn quá trẻ, sẽ không biết quý trọng tôi.

Giờ phút này tôi không quan tâm, không biết quý trọng tôi cũng không sao, tôi sẽ nỗ lực chỉ cho anh nên làm như thế nào, tính nết tôi là một khi hạ quyết tâm, không đụng tường sẽ không quay đầu lại.

Thật ra rất nhiều chuyện lúc ấy cũng không cảm thấy khổ, rất nhiều chuyện đều là sau này mới thấy đau lòng.

Nhưng mà dù biết là khổ, tôi cũng sẽ không quan tâm, dù là con đường tôi lựa chọn là con đường khó đi nhất.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Trên đường trở về nhìn bóng lưng Tây Cố lôi kéo tay của tôi mãnh liệt lại kiên định, đèn đường đem bóng dáng của anh kéo ra thật dài, bao phủ tại trên bóng của tôi.

Tôi vô ý thức nắm lại tay anh, anh không có quay đầu nhìn tôi, trên tay lại càng nắm chặt thêm vài phần.

Về nhà thì đã qua 10 giờ, Tây Cốc vừa vào cửa thì hô lên "Chết đói, " cầm đầu đi vào phòng bếp.

Tôi cũng quá mệt mỏi, không hơi sức đi làm đồ ăn khuya cho anh, để tự anh đến tủ lạnh lấy canh gà giữa trưa còn lại hâm nóng ăn.

Mơ mơ màng màng nằm ngủ trên sô pha, nửa mơ nửa tỉnh thì bị Tây Cốc gọi dậy, trên người anh tản ra mùi mồ hôi kết tủa mát mới vừa tắm xong, anh cúi đầu gọi tôi vài tiếng, tôi nhón mày quay lưng đi, anh khó chịu kéo tôi trở mình đối diện anh, lại gọi vài tiếng, tôi căn bản nâng không nổi mí mắt, cảm giác trên trán bị hơi thở ấm áp lướt nhẹ qua, mi tâm ấm áp, rồi sau đó nhẹ nhàng được ôm đến trên giường.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại phát hiện trên người đã được thay áo ngủ, tôi theo bản năng kéo áo ngủ xem xét bên trong, mặt nhất thời đen phân nửa, hung hăng tố nói, "Tiểu quỷ đáng chết!"

Áo ngủ nội không có nội y cũng không sao, mấu chốt là ——

Khoe mắt tôi run rẩy, nhìn trên lưng lộ ra một góc quần lót từ giác thấy quen mắt vô cùng...

"Nhâm Tây Cốc!"

Tôi thét chói tai, lay động anh, "Anh làm gì mà đem quần lót của anh mặc trên người em!"

Anh mắt cũng không mở, khàn khàn giọng, vẫn như cũ rất buồn ngủ, mơ mơ màng màng nói, "Quần lót của em cất trong ngăn tủ khác, đi tìm rất phiền phức..."

Thật sự là...

Tôi thở sâu nỗ lực kiểm chế lại, xóc chăn xuống giường thay quần áo.

Nội y đặc biệt để trong một ngăn tủ riêng, cùng đồ mặc hàng ngày khác nhau, đồ đồ lót của mình xong tôi quay đầu nhìn chung quanh gian phòng một vòng, cau mày khom lưng đem quần áo Tây Cốc ném đầy đất nhặt lên, ôm đi ra ban công giặt.

Có lẽ là ngày thường công việc căng thẳng thần kinh quá lâu, kỳ nghỉ bỗng nhiên thả lỏng một chút, lúc này mới cảm giác được thân thể không bằng trước kia, có lẽ bình thường không chú ý bây giờ mấy thứ bệnh vặt toàn bộ tụ tập lại đây. Thân thể có chút trống uể oải, tôi nửa tựa vào lan can, máy giặt kêu lên vù vù, đim quần áo quần ben lại thành một khối trong nước, khi tôi tách ra từng cái bỏ vào lồng sấy thì bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, phịch một tiếng té ngã trên mặt đất.

Cứ như vậy trước mắt tôi một mảnh đen kịt.

Qua vài giây sau ý thức chậm chậm khôi phục, tôi vịn máy giặt từ từ đứng lên, áo ngủ trên người ướt hơn phân nửa, giặt lại quần áo rơi trên mặt đất...Chắc, lại phải giặt lần nữa.

Có đôi khi suy nghĩ một chút, từ lúc hai người kết giao tới giờ tôi vẫn như cũ noi theo con đường bảo mẫu trước đó, đem bản thân biến thành một bà mẹ già, trong cuộc sống sinh hoạt toàn tâm hướng về người yêu trẻ tuổi thỏa hiệp.

Nhưng chống lại ánh mắt quyến luyến của anh, tôi cuối cùng lại nghĩ hai người cùng một chỗ thật không dễ dàng, tôi so với anh lớn hơn rất nhiều, tự nhiên cần phải nhân nhượng anh, cung chiều anh. Phụ nữ cho dù mạnh mẽ như thế nào, cuối cùng cũng hy vọng có thể được người ta nuông chiều yêu thương, mỗi khi có việc cần phải có người có thể dựa vào thì, trong lòng ít nhiều sẽ cảm thấy mất mát.

Lê bước chân quay về phòng thì Tây Cốc vẫn như cũ chiếm giường chưa tỉnh, tứ chi trương ra thành hình chữ đại hết cả cái giường, tôi lác đầu, chi đành phải đi qua phòng anh nghỉ ngơi.

Đẩy cửa ra, nhất thời một luồng hơi ẩm oi bức đánh tới.

Tây Cốc ngày thường lười dọn dẹp phòng, cơ bản đều làm ổ trong phòng tôi, không thường mở cửa sổ. Tôi bịt mũi mở cửa sổ ra thông gió, phòng lập tức sáng sủa lên, lúc này tôi mới phát hiện trên đầu giường có một hộp giấy, mặt trên không đóng kín lại, rìa hộp hơi mở ra...

Tôi đi qua đi, từ trong góc hộp lộ ra một mảnh vải xanh đậm, đây là...

Tôi kinh ngạc, cái này là, đây không phải đồ chơi bóng trước đó Tây Cốc mặc sao?

Cầm lấy đồ chơi bóng ra lại nhìn thấy phía dưới là giày thể thao cùng màu, giày còn dính bùn đất, đem quần áo thể thao quẹt bản hê hê .

Tôi thoáng chốc tức giận, quần áo giày dép của anh đều là tôi giặt rửa, anh còn đem quần áo loạn thành một đống, gia tăng công việc cho tôi!

Nhưng lấy giày ra sau, bên trong còn có bút lông, vở, bao cổ tay, móc chìa khóa... Thậm chí còn có một cuốn album to bằng bàn tay. Đây là cái chuyện gì? Tôi không hiểu ra sao, lúc mở ra cuốn album kia, tám ảnh đầu tiên nhìn thấy là

—— cùng Sở Kiều.

Trong ảnh hai người cũng không hề thân thiết, Tây Cốc trước sau như một mặt mang sát khí, vẻ mặt có chút không kiên nhẫn đem hai tay cắm trong túi

quần, hai mắt không có nhìn ống kính, Sở Kiều ngược lại tươi cười sáng lạn, nghiêng đầu làm một cái chữ V.

Tôi lạnh lùng hừ hừ, đem cuốn album lật từ đầu đến đuôi, ảnh chụp không nhiều lắm, nhưng cũng may trong những tấm ảnh này bọn họ cũng không có tút chi tiếp xúc gì nhiều, Tây Cố hoàn toàn không hợp tác, cũng không cho Sở Kiều vịn vào người, trước sau đều cách đoạn một khoảng. Trừ bỏ ảnh của hai người, bên trong còn có chú Nhâm cùng hình dáng của một người phụ nữ thùy mị nổi bật, nhìn đến ngũ quan quen thuộc của bà ấy, hẳn là mẹ đẻ của Sở Kiều, mẹ kế của Tây Cố.

Cuối cùng ảnh chụp gia đình, trong ảnh Tây Cố đứng ở bên trái, theo thứ tự từ trái sang phải là chú Nhâm, dì Nhâm đương nhiệm, Sở Kiều. Anh mặt không biểu tình đứng ở vị trí, hai mắt vẫn như cũ không có nhìn ống kính, không hiện vui giận, cùng ba người mỉm cười ảm áp kia khác nhau xuất hiện trong cùng một bức ảnh không đồng nhất, cực kỳ không hợp.

Lòng tôi lý có chút buồn bã, phần nộ đem album ném trở về.

Đẩy hộp giấy lại xong, tôi quyết định chờ tôi tỉnh người sẽ lại thu dọn sau, híp mắt ở trên giường lăn lộn một hồi, đột nhiên tâm niệm chợt lóe...

Nhanh chóng xoay người xuống giường, tôi một lần nữa mở cái hộp cẩn thận quan sát một trận, quả nhiên, nếu nói tôi đoán không sai thì, mấy thứ bên trong toàn bộ đều cùng Sở Kiều có liên quan.

Đột nhiên nhớ tới Tây Cố tối hôm qua bảo tôi về nhà chờ, bảo tôi xem anh chứng minh, vậy cái hộp cất chứa các thứ có liên quan tới Sở Kiều này, anh muốn biểu thị cho cái gì?

Đáp án là lúc Tây Cố tỉnh lại bò lên phía sau giường tôi công bố.

Tôi nghĩ cho dù là ai đi nữa khi đang mộng đẹp bị Thái Sơn đè tình thì cảm giác sẽ không dễ chịu chút nào.

"Nhâm Tây Cố!" Tôi nhả lại mảy hai ngón tay nắm mặt anh kéo ra bên ngoài, thành công khiến cho anh dừng lại nhịp điệu chà đạp, nhưng anh vẫn ở trên người tôi không chịu đứng dậy, mấy năm nay anh thân mình khỏe mạnh rất nhiều, cũng không nghĩ lại cơ thể to khỏe này gần như là nặng gấp đôi tôi.

"Nặng muốn chết, anh mau đứng lên."

Anh thoáng nâng nửa người trên, nghiêng đầu hất hất hộp giấy bên cạnh, "Em thấy rồi?"

Tôi "Ừm" một tiếng, chờ anh nói rõ dụng ý.

Anh dưới tầm mắt không hề che giấu của tôi không được tự nhiên dời mắt, "Chính là như em thấy, anh đem mấy thứ có liên quan tới cậu ta toàn bộ thu dọn đóng gói, đợi chút xuống lầu ném, về sau anh cũng sẽ không cùng cậu ta tiếp xúc nhiều được không."

Tôi sừng sốt, "Anh làm sao đột nhiên..."

Anh quay đầu nhìn tôi, đưa ra vẻ mặt 'em biết rõ còn cố hỏi', "Em không phải còn ghi hận chuyện trước đó, tối hôm qua cố ý cùng Chung Ý chọc giận anh!"

"Anh sao phải như thế a."

Anh từ trên người lật đi xuống, bình tĩnh nói, "Manh Manh, em còn muốn anh làm như thế nào nói đi. Đừng nói anh không thiên vị, chỉ cho phép quan viên phóng hỏa không đồng ý dân chúng đốt đèn. Em không thích anh gặp Sở Kiều về sau anh sẽ không gặp, mấy thứ cậu ta đưa anh đều đóng gói ném, hiện tại anh ăn ngay nói thật, anh không thích gặp Chung Ý, tự em xem xử lý đi."

Tôi nghe được câu cuối cùng rốt cục hiểu ý, vòng một vòng thì ra anh vì khó chịu Chung Ý cùng của tôi hỗ động lẫn nhau... Được rồi, tôi thừa nhận là tôi có một chút cố ý muốn cho anh nhìn xem tôi cũng có thể "Vô cùng thân thiết" với bạn khác phái, để cho anh đổi chỗ ném thứ cảm giác lúc trước của tôi. Không nghĩ tới đại gia ngài đây ham muốn độc chiếm quá mạnh mẽ, vì chặt đứt nhân duyên của tôi với người khác phái, dứt khoát trước đem chính mình quét dọn sạch sẽ xong sau đó yêu cầu tôi.

Tôi nói, "Em với Chung Ý lâu như vậy không gặp, người ta đến thăm Thượng Hải, em dù sao cũng nên tận tình chủ chi hữu nghị chiêu đãi anh ta cho tốt."

Tây Cố xoay lại ôm lấy tôi, "Lời này em cũng biết nói, chẳng lẽ anh với Sở Kiều thì có cái gì mờ ám hay sao?" Tôi há miệng thờ dốc vừa muốn nói, anh lại liếc tôi một cái, biểu tình kia chính là lúc này đây bản thân tôi đang thiên vị mười phần.

Tình huống trước mắt này tôi không tiện bắt bẻ anh, chỉ phải nhẹ đáp lời, nghĩ cũng may Chung Ý chỉ đến đây một tuần, ứng phó sắp tới hẳn là không khó.

Ở buổi chiều thứ ba Chung Ý đến Thượng Hải anh gọi điện thoại cho tôi, "Cục cung, đêm mai chuẩn bị một chút, con cá lớn của em anh đã dẫn câu, về phần anh ta nuốt hay không nuốt mời anh không thể cam đoan."

Tôi thoáng chốc từ trên giường nhảy lên, "Cảm ơn nha, lúc này anh thật giúp em một đại ân, vất vả vất vả, về sau lễ tạ on sẽ không thiếu phần anh."

Anh ở bên đầu điện thoại kia cười nói, "Lễ tạ on sẽ không nhất định, nhưng thật ra mấy ngày nay cậu nhóc nhà em có phải cảm tức em hay không, không cho em ra ngoài gặp anh."

Tôi có vài phần xấu hổ nói, "Hà, làm gì có..."

Chung Ý vẫn là chừa lại cho tôi chút mặt mũi, không trực tiếp chọc thủng, vòng vo nói chuyện khác.

Chung Ý lần này đến Thượng Hải, chính là đặc biệt đến giặt dây bắc cầu cho tôi với Lâm tổng. Dù sao bắt luận một người xa lạ miệng lưỡi tài giỏi như thế nào, cũng địch không lại đảm bảo của bạn bè quen thuộc. Chung Ý một chuyến này khiến cho tôi chiếm trước tiên cơ, tôi làm sao có thể không cảm kích xúc động.

Nhưng chính vì nguyên nhân như thế, tôi càng không thể để cho Tây Cố biết Chung Ý đang làm cái gì cho tôi.

Trong lòng chúng tôi biết rõ ràng, Chung Ý là loại người nào? Quen biết nhiều năm như vậy, ai cũng sẽ không cho rằng anh là một người nhiệt tâm trợ giúp người khác, tôi cho dù ngu dốt như thế nào, đã đến bước này, cũng không có khả năng không rõ tâm ý anh. Nhưng nếu anh không muốn nói toạc ra, tôi còn có thể lờ lững kéo trọng tâm khiến cho anh đừng đem tâm tư về trên người tôi? Chỉ phải hòa theo anh nói mấy lời hoa ngôn xảo ngữ, tiếp tục đảm đương chức vị bạn bè này.

Đem thời gian địa điểm đem mai gặp mặt xác định xong, tôi khép lại di động lại nhìn nhìn thời gian, tốt, Tây Cố còn hơn một tiếng nữa mới trở về.

Anh tuổi trẻ cường tráng, đang độ tuổi huyết khí phương cương, mới nếm thử tính dục tươi đẹp thêm lại thực tùy biết vị, nhàn rỗi trong nhà là quán ngay lấy người, nhìn hai ngày tôi liên ăn không tiêu, vì bảo toàn cái mạng nhỏ, nghỉ trưa tôi liền đem anh đá ra ngoài lấy mỹ danh là đi rèn luyện thân thể, hy vọng có thể mượn cơ hội tiêu hao ít nhiều tinh lực của anh, vậy khi đến đêm... Hy vọng có thể không “mãnh” như vậy nữa.

Đội Tây Cố sau khi trở về, tôi uyển chuyển nhắc tới tôi mai phải đi ra ngoài một chuyến. Anh liếc xéo tôi một cái, nói thẳng tới trọng điểm, "Cùng ai?"

Tôi sớm có chuẩn bị, "La Ly, đều là phụ nữ tụ tập, anh một đại nam nhân đừng chen vào."

Anh nhướng nhướng mày, nhưng cũng không nói thêm cái gì.

Ngày hôm sau khi xe đến dưới lầu đón tôi thì, Tây Cố cùng xuống lầu, đợi đến khi nhìn thấy tài xế quả nhiên là La Ly quen thuộc thì, không cam lòng tình nguyện vẫy tay thả tôi lên xe, "Nhớ rõ đừng về quá trễ."

Tôi gật đầu.

Anh bữu môi, về mặt ‘oán phụ’ rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 53

Vừa lên xe La Ly bỗng nhiên nhấn ga nhanh như điện chạy vút ra ngoài.

"Nói! Lúc này bảo mình hạ thủy tiếp ứng cậu có phải có cái gian tình gì hay không "

"Cậu yên tĩnh cho mình chút, đừng đoán mò," tôi ấn nút mở nhạc, giản lược đem sự tình nói qua một lần với La Ly, cuối cùng bổ sung thêm một câu, "Đến lúc nhìn thấy Chung Ý cậu đừng quá bất quá, trở về mình báo cáo với cậu sau." Tôi đối với cá tính của La Ly thật sự quá hiểu biết, nếu không ước pháp tam chương trước, cô ấy 9/9 sẽ quấy rối.

La Ly thất vọng trề môi, "Cậu cũng quá keo kiệt đi, chúng ta chính là bạn bè, cậu với anh ta quen biết nhiều năm như vậy mà mình ngày hôm nay mới biết được có một nhân vật tên như thế."

Tôi liếc mắt, "Anh ấy có cái gì tốt mà giới thiệu, năm đó anh ấy là một tên hoa hoa đại thiếu... Khụ, được rồi Chung Ý hiện tại cũng vẫn là, cho nên cậu nói mình làm sao dám thả anh ta đến gây tai họa cho cậu?"

La Ly bốn cọt kéo dài giọng, "Thì ra Mạnh Mạnh cậu có mị lực như vậy, có thể làm cho hoa hoa đại thiếu đối với cậu một lòng say mê a..."

Tôi hai tay ôm ngực, tùy cô ấy múa mép khua môi.

Xe dừng lại ở gần building Kim Mậu, Chung Ý sớm đã chờ ở sẵn, ánh chiều tà đỏ rực chiếu nghiêng trên mặt biển nhuộm thành một vàng kim phản ngát trời.

Tôi xuống xe xong La Ly không có lập tức đem xe chạy đi, ngồi ở ghế điều khiển ló đầu ra nhìn.

Tôi đổ mồ hôi, che ở trước Chung Ý quay đầu liếc mắt cảnh cáo La Ly một cái, cô ấy như thế mới có vẻ từ bỏ, không thú vị lái xe bỏ đi.

Quay đầu lại Chung Ý vuốt cằm, "Bạn của em?"

Tôi cười gượng hai tiếng, ha ha bụng bít qua.

Anh cũng không ngại mãi theo đuổi, ánh mắt lại dừng ở trên mặt tôi, "Hôm xuống máy bay anh đã muốn hỏi, sắc mặt làm sao thoát nhìn kém như vậy?"

Tôi sờ sờ mặt, "Tốt lắm mà, chỉ ngẫu nhiên choáng váng, không hề gì."

Anh đột nhiên cầm tay của tôi, khi tôi còn chưa kịp phản ứng liền buông ra, "Tay làm sao lạnh như vậy? Trong khoảng thời gian này dễ bị cảm sẽ rất nghiêm trọng, đừng để ngã bệnh."

Tôi có chút không được tự nhiên nghiêng đầu qua, "Không có việc gì, chúng ta trực tiếp đến hội trường đi."

Đêm nay Chung Ý là người đứng ra tổ chức, từ tháng trước triệu tập các bạn cũ xác định ngày tụ hội bạn học, tôi làm bạn gái anh, tự nhiên phải cùng với anh sớm đến hội trường chờ.

"Không sao, một chủ xị khác đã đến trước tiếp đón," Chung Ý cười tủm tỉm nói, "Bây giờ còn có một chút thời gian có thể đi đến bác sĩ, bệnh nhẹ không trị nó thành bệnh nặng đến lúc đó kiếm bao nhiêu tiền em cũng không phục hường thụ."

Tôi gầy chết, "Việc này... Ngày mai em tự mình sẽ đi khám."

Anh vẫn như cũ nụ cười trên mặt, trực tiếp coi nhẹ lời thoại của tôi, linh hoạt kéo người bước đi. Thời gian có hạn, chạy đến bệnh viện công lập quá phiền toái, tuy rằng phòng khám tư nhân giá xa xỉ nhưng hơn ở chỗ tiện lợi, trong phòng khám người bệnh không nhiều, chờ không lâu liền đến phiên tôi.

Bác sĩ nhanh nhẹn hỏi tình trạng thân thể tôi trong khoảng thời gian này, không đến nửa giờ thì kiểm tra xong, tôi nhìn nhìn tờ khai đơn thuốc, thiếu máu cường độ thấp, cùng với một nhọc quá độ thần kinh suy nhược.

Tôi lo lắng thu hồi đơn thuốc, cũng không phải bệnh nặng gì, chỉ là chứng bệnh phổ biến người hiện đại thường có, "Xem đi, cũng không là vấn đề gì lớn, trong khoảng thời gian này em sẽ chú ý nghỉ ngơi..."

"Manh Manh," Chung Ý dừng bước chân, biểu tình cũng rất ngưng trọng, anh bình tĩnh nhìn tôi, nhìn mãi đến khi nụ cười trên mặt tôi dần dần biến mất, "...Cậu ta thật sự săn sóc em rất tốt?"

Tôi không nói gì, đúng là không biết nên nói thế nào mới tốt.

"Cô ngốc." Anh đột nhiên nở nụ cười, ý cười lại không có tiến vào trong mắt, vỗ nhẹ nhẹ lên đầu tôi, thần sắc như thường bước đi.

Lần này tôi cũng không thể giương ra nụ cười được nữa. Bất đồng với hương bồ kết tươi mát trên người Tây Cổ, trên người Chung Ý là hương nước hoa nhàn nhạt thường dùng, khoảng cách gần nhận ra được là mùi bạc hà lạnh lạnh.

Anh thấy tôi chưa cùng đi lên, quay đầu lại chờ tôi. Từng cảm thấy người đàn ông này nói năng rất tùy tiện không ba hoa xảo ngữ thì không yên, giờ lại làm cho người ta cảm giác thấp phần tín nhiệm.

Trong nháy mắt tôi mê hoặc, ánh mắt Chung Ý rất kiên định, bả vai rộng lớn không có cảm giác an toàn như trên người Tây Cổ, nhưng có thể làm cho người ta thả tâm đi nương nhờ. Nhưng tôi cũng biết rõ, nhưng như vậy không có nghĩa là anh có thể thay thế được vị trí của người trong lòng kia.

Có câu hát rất thích hợp, có người nói không rõ tốt chỗ nào, nhưng là ai cũng không thay thế được.

Tây Cổ không phải là người tình mười phần vẹn mười, anh hung dữ bá đạo, tính tình không tốt, anh có vô số khuyết điểm, tôi vẫn rất rõ ràng, chẳng qua cũng luôn rõ ràng nhìn chính mình trầm luân vào mà thôi.

Chúng tôi là đôi cuối cùng đi vào hội trường, Chung Ý kéo tôi đi vào thì không có đến thẳng chỗ Lâm Diệu, thuận thế ven đường hàn huyên hơn phân nửa bạn học cũ, tự nhiên vô cùng hướng tới chỗ Lâm Diệu.

Mượn quang cảnh của Chung Ý, đây là lần đầu tiên tôi chính thức cùng Lâm tổng đối mặt.

Anh ta cùng Chung Ý tính tình hoàn toàn trái ngược, Chung Ý ngoại phương, anh ta nội liễm, hai ngón tay cầm ly rượu dựa ở trên tường, thấy chúng tôi cùng nhau cầm tay đi tới thì ánh ở trên người tôi tùy ý quét một vòng, rồi sau đó hướng về phía Chung Ý nâng ly rượu, "Đôi người mới rồi?"

Chung Ý cười cùng anh ta chạm cốc, "Bạn gái mình, bảy năm không đổi."

Anh ta hơi cười, lại tinh tế quan sát tôi một lần, "Thật sự là ngạc nhiên."

Chung Ý nhẹ hóp một ngụm rượu, giới thiệu tôi với Lâm Diệu, "Hác Manh, manh là xuân tâm nảy mầm manh..." Kiểu cười kia thật sự là dâm đảng vô cùng.

Tôi âm thầm nheo bấp đôi Chung Ý một phen, lộ ra nụ cười khéo léo, tự nhiên đem danh thiếp đưa qua, "Lâm tổng, tôi nghĩ chúng ta không phải ngày đầu tiên nhận biết."

Anh ta tiếp nhận danh thiếp của tôi nhìn lướt qua, "Thì ra là cô..."

Chung Ý cười mà không nói, nhẹ khoác vai tôi, Lâm Diệu ý vị thâm trường nhìn tôi một cái, cười mắng, "Hay lắm Chung Ý, dám tính kẻ mình!"

Mọi người đều là người thông minh, mục đích của Chung Ý trong lòng hai bên đều biết rõ ràng.

Chung Ý nói, "Cũng không cho cậu oan ức gì, cụ thể ứng hay không ứng còn phải xem cậu, được thì cho người ta một cơ hội nói chuyện một lần, mình có thể buộc cậu đáp ứng hay sao."

Lâm Diệu không nói tiếp, chỉ nâng tay lại cùng anh chạm cốc, sau ly rượu ánh mắt cực kỳ lợi hại.

Không khí nhất thời khẩn trương lên, tôi âm thầm nói trong lòng, rất sợ có thể hay không biến khéo thành vụng.

Thời gian chậm chậm trôi qua, bỗng dưng Lâm Diệu ngửa đầu một ngụm uống cạn rượu trong ly, nắm tay ở trên vai Chung Ý chạm nhẹ, "Bán cho cậu chút mặt mũi, qua hết 1 tháng 5 nói cô bạn gái nhỏ của cậu mang theo bản kế hoạch đến văn phòng mình."

Tôi rót cực thờ ra một hơi, "Được. Tôi sẽ đến đúng giờ."

Lâm Diệu không có nhìn tôi, đối diện với Chung Ý lại nói, "Minh trước nói rõ, nếu là làm kém cho dù là thiên hoàng lão tử mình cũng sẽ không nể mặt."

"Sao có thể cho cậu ủy khuất," Chung Ý vỗ vỗ vai Lâm tổng, âm thầm kéo tôi đưa ra sau người anh, sắc mặt như thường nói với anh ta: "Từ nhỏ mình có bạn gái thì để cậu gặp, trốn học cùng cậu trốn, quần đùi còn cho cậu mượn mặc, cậu cứ yên tâm đi..."

Sự tình nói xong đương nhiên không thể bỏ đi, đêm càng ngày càng sâu, tôi thỉnh thoảng cúi đầu nhìn đồng hồ, vừa nỗ lực kéo ra nụ cười cùng Chung Ý tiếp tục xã giao với các bạn học cũ.

Sau 10 giờ tin nhắn của Tây Cổ cách ba năm phút lại gọi đến, nội dung cùng một loại giục tôi trở về. Vài lần anh gọi điện thoại tới, tôi chỉ có thể tắt âm. Thật vất vả chịu đựng đến nửa đêm, tôi nhìn dây số của La Ly, làm sao còn không biết xấu hổ hơn phân nửa đêm gọi cô ấy ngồi dậy lái xe chờ tôi?

Chung Ý nói, "Lo lắng làm gì, anh đưa em trở về."

Tôi phun ra, "Anh không có xe làm thế nào đưa em."

"Có a."

Tôi sững sốt, "Anh người ở thành phố F khi nào thì ở Thượng Hải còn mua xe?"

Chung Ý thần sắc tự nhiên, "Tắc xi."

"..."

Lòng tôi có vài phần bất an, sau nửa đêm Tây Cổ đã không hề gọi điện thoại, tôi lo sợ nhiên nghĩ anh có phải tức giận rồi không, không biết hiện giờ anh ngủ hay chưa.

Chung Ý nói, "Làm sao vậy?"

Tôi lắc đầu, trước đó không có nói cho anh tôi gạt Tây Cổ đi ra ngoài.

Anh không có hỏi nhiều, chỉ khi tôi kêu tài xế dừng xe đứng ở giữa đường thì anh ngăn lại, "Nhà em ở ngay chỗ này?"

Tôi mắt cũng không chớp nói, "Đúng vậy." Đương nhiên là không phải. Kỳ thật qua hết con phố này còn phải quẹo một cua, theo đường nhỏ đi 20 phút mới đến,

Chung Ý cũng hiểu rõ được, "Hiện tại đã trễ thế này em một phụ nữ rất không an toàn... Cậu ta cũng nên ngủ, em để cho tài xế dừng trước cửa tiểu khu, cậu ta sẽ không phát hiện."

Tôi cắn môi, cuối cùng thấp giọng báo tên tiểu khu.

Xe theo con đường nhỏ u ám chạy qua, cách tiểu khu gần trăm mét thì tôi gọi tài xế dừng lại, nhấc lên túi xách vội vàng đi xuống.

Chung Ý cũng xuống xe theo sát tôi, "Anh đưa em đi vào."

Tôi vội lắc đầu, "Không cần không cần, anh đi về trước đi."

"Vậy anh đứng đây nhìn em đi vào." Anh kiên trì.

Tôi không lay chuyển được Chung Ý, chỉ sợ bị phát giác, một đường chăm chăm đi vào, theo khoảng cách càng gần cửa lớn, càng đến gần, càng ngày càng đến...

Tôi bỗng dừng dừng lại bước chân, nháy mắt cứng đờ.

Tác giả: Hiện tại Mạnh Mạnh đại khái cao 160cm, 44kg, Tây Cổ 184c, 77kg.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Dưới đèn đường, bóng dáng cao to của Tây Cổ cơ hồ cùng với bóng đêm tan vào một chỗ.

Tôi cứng ngắc đứng nguyên tại chỗ, không hiểu sao lại không dám tiến lên trước một bước.

Anh từng bước một đi ra khỏi bóng râm, mặt như sương lạnh, môi ním chặt, mặt mày sắc bén làm cho người khác không dám nhìn gần, tôi cùng anh quen biết nhiều năm, tự nhiên biết anh giờ phút này đã giận đến cực điểm. Không khỏi tiến lên một bước cúi đầu kêu, "Tây Cổ..."

Anh cắt ngang, "Em chỉ cần trả lời câu hỏi của anh là được rồi."

Tôi theo bản năng xiết chặt trong túi xách trong tay.

"Em nói hôm nay cùng La Ly tụ hội, em nói người đến đều là phụ nữ, còn nói phụ nữ người ta tụ tập anh một đại nam nhân đừng đi theo chen vào?"

Theo mỗi một câu nói của anh sắc lạnh liền càng lạnh thêm vài phần, lỗ chân lông cả người tôi không khỏi run rẩy, "Em..."

Anh quát, "Em chỉ cần trả lời anh, là có đúng hay không!"

Tôi cắn môi, "... Đúng."

"Như vậy hiện giờ thì sao, phụ nữ tụ tập làm sao lại có Chung Ý? Em có phải kêu La Ly phối hợp với em gạt anh cùng anh ta gặp mặt?"

Tôi thở sâu, "Đúng."

Anh nắm chặt nắm tay, đen mặt cắn răng lại hỏi một câu, "Em có phải hay không cùng anh ta hai người đơn độc đi ra ngoài, cùng nhau đến nửa đêm mới về?"

"... Đúng." Tôi nhìn anh, "Tây Cổ anh đừng như vậy..."

Lại ngay vào lúc này Chung Ý phát giác tình huống không bình thường, hướng về phía tôi chạy tới, "Mạnh Mạnh, xảy ra chuyện gì?"

Một câu này không thể nghi ngờ chính là lừa cháy đồ thêm dầu.

Tây Cổ nghe tiếng nheo mắt lại, lạnh lùng lướt qua tôi, bước nhanh không ngừng trực tiếp đi về phía Chung Ý.

Tôi lại càng hoảng sợ, "Tây Cổ, anh muốn làm gì!"

Anh không nói một câu, thân hình tràn đầy cảm giác áp bách, hùng hổ tới gần Chung Ý.

Tôi có ngốc cũng biết hiện tại không thể để cho bọn họ đối diện, cuống quýt đuổi theo từ sau lưng ôm chặt eo anh, ngăn lại, "Tây Cổ, anh đừng như vậy!"

Anh cũng không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói, "Buông ra!"

Chung Ý nhanh hơn vài bước rốt cục đứng ở trước mặt chúng tôi, hai người mới vừa đối mặt, tôi liền có thể cảm giác được cơ thể Tây Cổ căng ra, vận sức chờ phát động, "Tây Cổ, Tây Cổ chúng ta về nhà đi, anh muốn nghe cái gì em đều giải thích với anh. Đêm nay Chung Ý chỉ là xe chỉ luôn kim cho em với khách hàng, thật sự cái gì cũng không có..."

"Mạnh Mạnh." Chung Ý lo lắng nhìn tình hình giờ phút này, nhắc chân muốn tới đến xem tôi.

"Chung Ý, anh đi về!" Tôi lớn tiếng nói, hai tay ôm Tây Cổ không dám buông lỏng lực nói, vừa nhiều lần gọi tên của anh, "Tây Cổ, Tây Cổ... Chúng ta về nhà bàn lại."

Anh không hé răng, vẫn như cũ gất gao nhìn chằm chằm Chung Ý.

Tôi thả nhẹ giọng, hai má nhẹ cọ lên sống lưng căng cứng của anh, trấn an anh, nhỏ nhẹ nói, "Tây Cốc, Tây Cốc... Về nhà đi."

Anh vẫn không mở miệng, thân thể rớt cục chằm chằm từng chút từng chút trầm tĩnh lại, tôi cũng không dám thả lỏng, kiên trì giữ chặt anh, từng tiếng từng tiếng vỗ về anh, mãi đến khi anh quay người lại chụp giữ tay của tôi, lôi kéo tôi lập tức quay về.

Tôi không dám quay đầu nhìn xem Chung Ý đã đi chưa, cũng không dám nhìn về mặt của anh, trong lòng căng thẳng treo cao, mãi cho đến khi Tây Cốc mở ra cửa phòng kéo tôi đi vào.

—— "Em đêm nay cùng anh ta làm cái gì?"

Anh vừa vào cửa thì nói ra những lời này.

Tôi cân nhắc dùng từ, tận lực dùng từ ngữ trung tính giản lược đem sự tình nói ra một lần, "... Bởi vậy lần này em gặp Chung Ý, cũng chỉ là hy vọng anh ta giúp em bắt lấy hợp đồng này, dù sao bọn họ là bạn bè, cho nên em mới nhờ Chung Ý ra mặt."

Nghe xong lời tôi nói, trên mặt Tây Cốc thấy không rõ vui buồn, chỉ bình tĩnh khóa trụ hai mắt tôi.

Tôi có chút chột dạ, mới vừa rồi bỏ bớt chi tiết đêm nay giả vờ thành bạn gái Chung Ý, chuyện này không đề cập tới chỉ sợ sẽ làm tức giận anh. Tuy rằng trong lòng có chút không yên, nhưng là nhiều năm công việc rèn luyện công phu ngoài mặt của tôi tự nhiên vững chắc, vẫn bình tĩnh nhìn lại anh.

Anh lặng lẽ nhìn tôi một lát, rồi sau đó xòe tay ra, "Đưa di động của em cho anh."

Tôi lấy điện thoại cầm tay đưa ra cho Tây Cốc.

Anh nhìn trên mặt tin báo cuộc gọi nhỡ, "Lại là tắt tiếng?"

Tôi lúng ta lúng túng không nói gì.

Anh trầm mặc sau một lúc lâu, cầm điện thoại nhẹ nhàng để trên bàn, "Manh Manh, đây là lần thứ mấy rồi? Về sau khi một mình đi ra ngoài có thể hay không đừng tắt tiếng điện thoại, phát hiện cuộc gọi của mình bị người yêu tắt tiếng cảm giác thật sự rất khó chịu."

Tôi cảm thấy tim mình bị nhéo một chút, chậm rãi cầm tay anh.

"Mười hai giờ em còn không có quay về, em có biết hay không lúc này anh liên lạc không được em thì có bao nhiêu lo lắng? Em chưa từng nói cho anh biết điện thoại của bạn em, khi anh muốn tìm em thì hoàn toàn không có cách nào..."

Tôi chủ động ôm anh trong ngực, "Tây Cốc... Thật sự rất xin lỗi."

Anh vịn vai tôi cúi đầu nhìn tôi, "Đứng, anh biết anh quá nhỏ, trên rất nhiều chuyện quả thật không thể cho em yên tâm, nhưng em có thể nói cho anh biết nên làm như thế nào, anh sẽ nỗ lực đạt tới yêu cầu của em, anh thật sự muốn cùng em cùng nhau nắm tay đi tiếp..."

Tôi nhón mũi chân, nhẹ nhàng vừa hôn khước miệng của anh, phóng thích xin lỗi.

Mắt Tây Cốc tối sầm lại, ôm ngang lấy tôi, hướng phòng ngủ đi đến.

Giữa hai người yêu nhau, phương pháp tốt nhất trừ đi mâu thuẫn đó là chuyện trên giường.

Nhẹ nhàng đem tôi thả lên trên giường, anh cởi áo lót trên người, kéo xuống khóa quần jeans, cởi quần ra, thân mình cao lớn chằm chằm phủ tới.

Tôi mắc cỡ không dám mở mắt, muốn cởi quần áo trên người mình.

Anh nâng tay ngừng động tác của tôi, cong khuỷu tay chống dậy nửa người trên, một tay đem toàn bộ nút áo trên người tôi cởi ra, tuột quần áo đến khuỷu tay tôi xong, trực tiếp vén vấy lên, khúc dạo đầu còn chưa làm đã đi vào ——

Tôi nức nở một tiếng, hai tay nắm lấy ra giường dưới thân, nhúu mào nhả nài.

Động tác anh bỗng dừng ngừng lại, đứng dậy cứ như vậy trần trụi đi ra ngoài.

Tôi kéo chăn che khuất thân thể, không biết anh đột nhiên đi ra ngoài để làm gì.

Lại lần nữa trở lại trên giường, trong tay anh thêm một lọ... thuốc bôi trơn.

Tôi thoáng chốc xấu hổ quay đầu, "Anh làm sao lại chạy đi mua cái này?"

Anh kéo ra cái chăn đang bao bọc tôi, hai tay ôm giữ lấy tôi, bên tai cũng có chút đỏ lên, lớn tiếng nói, "Còn không phải mấy ngày nay chỉ cần anh đến

gần em, em cứ như lâm đại địch muốn đuổi anh ra ngoài, anh mới..."

Tôi mơ hồ ờ một tiếng, anh liền tách chân tôi ra, đổ ra thuốc bôi tình tế ... Về loạn, "Anh nhanh lên..." Tôi nhắm hai mắt để vào trong ngực anh, nào dám nhìn nữa.

Anh cười nhẹ, "Đây chính là em nói được..."

Khi tình triều đột kích, tôi mở mắt ra...

Cánh tay anh chống ở bên tai tôi, đắm chìm trong tình dục, nâng lên nửa người trên, cao cao nhìn xuống tôi, nheo nửa mắt lại... Thân thể úp sấp lẫn nhau, như sóng biển nhấp nhô từng đoạn nối tiếp nhau che khuất tầm mắt.

Bờ môi duyên dáng khẽ nhếch, theo xoang mũi tràn ra thờ đốc dồn dập ngọt ngào...

Tôi nâng tay lên vuốt ve khuôn mặt anh.

Đôi mắt mờ mịt tình dục của thiếu niên nhìn tôi.

Tôi thấp giọng nói, "... Em yêu anh."

Đây là sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Đơn thuốc khám bệnh là ngày hôm sau tôi nhận được, về sau tôi vẫn luôn cùng Tây Cố, cũng không rời đi đâu.

Ngày Chung Ý lên máy bay quay về thành phố F thì gởi cho tôi một cái tin nhắn cuối cùng, chỉ có ngắn ngủn một câu ——

Hiện tại em thật sự còn là em sao?

Sau khi nhận được tin nhắn tìm tôi đập mạnh, loạn nhịp hết nửa ngày, ấn nút xóa bỏ.

Ở trước mặt Tây Cố, tôi đã... Không còn là mình sao?

Một chút ý nghĩ lạnh lẽo rót vào đáy lòng, tôi nỗ lực lắc lắc đầu, bắt buộc bản thân quên đi những lời này, sắc mặt như thường tập trung tinh thần vào công việc.

Sau kỳ nghỉ cùng Lâm tổng gặp mặt tôi đặc biệt cẩn thận, đứng trước gương lớn, lựa chọn hồi lâu trong đồng quần áo sau cùng tôi chọn một chiếc váy sa tanh thất eo màu đen, phối hợp áo somi tơ tằm, đen trắng là hai màu kinh điển, sẽ không phạm sai lầm.

Chính thức bàn việc thi hình tượng chuyên nghiệp rất quan trọng, dù là ngày thường lời thôi léch thếch như thế nào, đều phải nên bung thì bung, nên làm thì làm.

Lúc này đây thư ký không để cho tôi chờ lâu, sau nửa giờ tôi đã mang theo túi hồ sơ đi vào trong phòng.

Lâm tổng tựa vào trên sofa, nhìn thấy tôi tiến vào thì cũng vẫn như cũ bảo trì tư thế ban đầu, ngồi không mấy hứng thú, hơi nghiêng đầu.

Tôi khách sáo thăm hỏi xong, trực tiếp lấy ra CD đã chuẩn bị trước đó bỏ vào máy vi tính ở trước mặt anh ta.

Nhấn phím phát hình.

Tôi không nhanh không chậm nói, "Lâm tổng hiện tại đã đem các cửa hiệu trên phố học sinh sửa chữa thành cửa hiệu theo tiêu chuẩn rồi đúng không?"

Anh ta gật đầu, tôi tiếp tục kích vào hình ảnh, "Nói cách khác, hiện tại trên phố tổng diện tích tiêu thụ của các cửa hiệu ước chừng 1.2 vạn thước vuông, tổng cộng 270 gian, garage thương mại có 70, chiếm diện tích 2 ngàn thước vuông, lợi nhuận vẫn còn rất kém. Nhưng vấn đề hiện tại là, đây là hạng mục đầu tiên xây dựng, sau đó lại chiêu thương, lại xây dựng hình ảnh hấp dẫn lực đầu tư."

Anh ta nhìn tôi một cái, tôi tiếp tục nói, "Huống hồ ngài lựa chọn đoạn đường mặc dù cách học viện rất gần, nhưng vấn đề là đoạn đường này cách trung tâm nội thành quá xa, thành thị xung quanh đồng bộ không hoàn thiện, song song đó khu vực này trước kia chưa hình thành hệ thống tiêu phí, bầu không khí thương nghiệp không nhiều, cần một thời gian dài để đào tạo bầu không khí. Huống chi trung tâm nội thành sớm nổi danh trong giới thương nghiệp đã

cướp đoạt đại bộ phận khách hàng tiềm năng, nên làm như thế nào để đem thương hiệu khu phố của mình đưa ra, cướp đoạt quần thể khách hàng cũng là một vấn đề."

Lâm Diệu nửa ngồi, nghiêng thân qua nhìn kỹ máy vi tính, ngón trỏ cắt sửa chỉnh tề sạch sẽ điểm nhẹ lên màn hình, "Tiếp tục nói đi."

Tôi hơi hơi nhếch khóe miệng, "Lâm tổng nếu hy vọng hạng mục trên tay biến thành trung tâm thương nghiệp của khu vực này, ngài xem những cửa hàng này nhiều chủng loại diện tích, nhiều tự do lựa chọn có thể tạo thành 'một cửa' tiêu phí cùng 'mua sắm nhàn rỗi', trong thời gian đó đẩy mạnh tuyên truyền tạo thế, lại đề cao độ sáng, hấp dẫn ngoại thương cùng các hộ đầu tư xung quanh, những nhà đầu tư mới tiến vào này có thể nhắm vào thị trường chứng khoán lướt sóng kiếm được tiền thừa, hoặc chuyển hướng ít phiếu lưu hơn đầu tư địa ốc, hoặc là một ít bộ phận có tài chính thặng dư, cán bộ cao cấp thành phần tri thức của các đơn vị sự nghiệp, bọn họ quan tâm nhất là đoạn phát triển tương lai, chu kỳ đầu tư hồi báo, bởi vậy có thể lợi dụng..."

Tôi ấn phím tắt hình chiếu tư liệu, đem những yếu điểm trước đó tắt cả nhất nhất thuật lại, từ đầu đến cuối trên mặt bảo trì nụ cười tự tin, trong đầu lại điên cuồng tự hỏi. Rất sợ lạc mất điểm nào đó, một ngày này cơ hồ là đem toàn bộ đại não ép sạch.

Anh ta ban đầu chỉ là lắng lắng nghe, rồi sau đó thường cùng tôi trao đổi một hai câu, dần dần từ tôi đơn phương tự thuật diễn biến thành anh hỏi tôi đáp, cuối cùng thậm chí tại mấy chỗ bất đồng thì cùng tôi cao giọng tranh chấp, tôi giống như người máy, đem những trình tự cần vận chuyển mặc kệ anh ta như thế nào quấy nhiễu đều cẩn thận tỉ mỉ vận hành đi tiếp, hai người đều quên cơm trưa, mãi đến khi thư ký nhẹ gõ mở cửa phòng thì tôi mới phát hiện đã nói chuyện gần tám giờ, tay chân đói nhũn ra, tinh thần lại phấn khởi chưa từng có.

Sau khi kết thúc bữa tối Lâm tổng muốn đưa tôi trở về, tôi lắc đầu, làm sao còn dám để cho đàn ông đưa, "Không có việc gì, nhà của tôi ngay gần đây."

Lên xe thì chân đã nhanh phát sốt, thân thể tuy rằng mệt chết đi nhưng lại có cảm giác thỏa mãn khôn kể, cuối cùng không uống phí trong khoảng thời gian này tôi chạy đến công trường thăm dò lại sau đó lại mặt dày chấp nôi đi cửa sau, gần như biến thành nữ siêu nhân.

Tây Cổ về trước một bước hồi, thấy tôi mềm nhũn tiến vào anh bước lên tiếp nhận túi hồ sơ nặng nề trong tay, "Anh đi vào nhà tắm mở nước ấm, em đợi lát nữa đi vào ngâm ngâm, sẽ thoải mái chút."

Tôi gật đầu, hiếm khi được anh săn sóc, toàn bộ tùy anh hầu hạ.

Sau khi họp đồng ký ước, không ngoài sở liệu, hội nghị quý này tôi được đề bạt làm chủ quản tiêu thụ, âm thầm tiếp nhận mấy 'nhân đao' quanh mình, tôi càng thêm cẩn thận, biết tiếp đó tuyệt đối không thể xảy ra sự cố gì. Ký ước chỉ là bước đầu tiên, lợi nhuận cùng hiệu quả hậu kỳ mới là mấu chốt của việc có thể hay không một trận chiến thành danh.

Từng trải của tôi không sâu, cấp bách vì một hợp đồng chứng minh năng lực của tôi, không cầu chỉ cần một lần là nổi tiếng, chỉ hy vọng có thể mở ra cơ hội nổi tiếng mà thôi.

Thời gian sau đó chính là không ngừng tại công trường cùng phòng làm việc của Lâm tổng, cùng với các nhà đầu tư bên cạnh đi tới đi lui, chỉ một tuần, gót chân của tôi bị ma sát sung đỏ rách da xỏ không được giày. Tôi vẫn cứ nhẫn xuống, qua loa dùng băng gạc băng bó, mua một đôi giày bông vải, chạy như thường.

Đáng tiếc sau khi bị Tây Cổ phát hiện, anh kiên trì về sau muốn đưa đón tôi. Tôi chỉ có thể trong mọi thời tiết khởi động máy, chỉ cần anh vừa tan học thì báo ra địa chỉ chỗ tôi, chờ anh bay tới đón.

Mấy nhà đầu tư quen biết mỗi lần thấy anh lại đây chỉ ái muội nhìn thêm vài lần, không nói thêm gì, nhưng ngược lại mấy cô thư ký ngồi quây mỗi khi tôi ngang qua thì ở sau lưng chỉ trỏ. Giám sát công trường cùng các thợ cả thì không chỗ nào có kị, "Này! Em cô lại tới nữa? Cậu nhóc kia còn đang đi học đi, đối với cô thật không tề, mỗi ngày tan học chạy tới đón, cô một phụ nữ chạy lại mấy chỗ này cũng nguy hiểm, xem cậu ta mỗi lần trừng chúng tôi giống như để phòng trộm!"

Tôi có vài phần mất tự nhiên lắp bắp nói, "Cậu ấy không phải em của tôi..."

"A?"

Ánh mắt kinh ngạc của bọn họ làm cho cả người tôi khó chịu như bị kim châm, liền yên lặng không hề lên tiếng nữa.

Tây Cổ mỗi lần đều chờ ở cửa, không có phát giác quần cảnh của tôi, thấy tôi chậm chậm đi ra thì trực tiếp nắm ở eo tôi, nửa nâng nửa ôm đi ra ngoài...

Cũng bởi vậy, khi gặp phải Lâm tổng lên đến công trường thị sát thì trái tim tôi gần như ngừng đập.

Anh ta thâm sâu nhìn động tác vô cùng thân thiết của Tây Cổ khi ôm eo tôi, tầm mắt ở trên mặt tôi dừng dừng, ý vị thâm trường nói, "Hác tiểu thư, thật khéo a, ở đây tình cờ gặp cô."

Tôi theo bản năng "Ừ, thật khéo."

Anh ta hướng về phía tôi nhẹ vuốt cằm, cũng không nói thêm cái gì nữa từ bên người tôi đi qua.

Tôi gần như không thể tin được bản thân gặp vận khí tốt, lôi kéo Tây Cổ mang vội vàng rời khỏi.

"Đúng rồi —— "

Mới vừa đi ra hai bước thì Lâm tổng gọi lại chúng tôi, tôi không dám động. Tây Cốc lại quay đầu lại, chỉ nghe thấy Lâm tổng từ từ nói, "Hác tiểu thư, bạn trai cô đêm qua còn điện thoại cho tôi, hỏi tiến độ công trình như thế nào rồi đây."

Nói xong, anh ta cũng không dừng lại, tự ý rời đi.

Cánh tay của Nhâm Tây Cốc vòng trên người tôi nháy mắt trở nên cứng ngắt, anh thả ra, nắm vai tôi, cúi đầu nhìn tôi, "Bạn trai?"

Tôi cắn chặt môi, "Thực xin lỗi... Kỳ thật lần đó em là giả trang thành bạn gái Chung Ý, anh ta mới có thể yên tâm như vậy đáp ứng..."

"Đù rồi!" Anh bỗng nhiên một quyền đánh trên xe hơi đang đậu phía sau tôi, tôi trắng mặt không dám nhắc lại, bên tai chỉ còn lại có âm thanh chói tai của máy chống trộm xe ô tô đang không ngừng luân quần.

Bỗng dưng, anh quay đầu, bước nhanh xoay người rời đi.

"Tây Cốc!" Tôi gọi giữ anh.

Anh cũng không quay đầu lại, tôi nghĩ muốn đuổi theo, chỉ vội vàng chạy một đoạn đường ngắn chân liền đau không thể tiếp tục động.

Tốc độ Tây Cốc rất nhanh, chỉ một lát thì biến mất trong tầm nhìn của tôi.

"Tây Cốc, Tây Cốc..." Tôi gọi lại gọi, ngồi xồm người xuống, bắt giắc rơi lệ đầy mặt.

Tôi đem sự tình làm thành hồng bét, càng không muốn làm cho anh tức giận, càng hy vọng giữ chân anh, lại càng lo được lo mất đến độ chân tay luống cuống.

Chỉ là vì cái gì anh luôn đi nhanh như vậy, luôn không xoay người nhìn một cái xem tôi đang nỗ lực trải đường?

Rõ ràng là thích tôi như vậy, nhưng lại làm tôi khó qua như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Ngày đó sau nửa đêm Tây Cốc rời đi, buổi chiều ngày hôm sau mới trở về.

Sau khi trở về người lại như không có việc gì, không bao giờ nhắc lại đề tài kia. Lòng tôi có chút ưu buồn, sau đó mỗi lần cần ra ngoài hoặc tụ hội đều nói trước cho anh, nhưng không còn nhận được điện thoại của anh gọi tôi.

Tháng kế anh nói cho tôi biết anh tính đi khảo chứng, đồng thời làm thêm ở một công ty phát triển trò chơi, nếu tình huống không tệ, quyết định năm thứ tư sẽ cùng công ty này ký hợp đồng, cứ như vậy định rồi.

Nhất thời tôi có loại vui mừng 'nhà ta có con trai trưởng thành', "Trong công ty tính tình của anh cũng thu lại một chút, quan hệ cá nhân rất quan trọng."

Anh cau mày, mở cửa đi ra ngoài, "Anh sẽ cố gắng."

Lâm tổng làm việc luôn luôn mạnh mẽ vang dội, sáu tháng cuối năm là lúc phổ học sinh sắp làm xong, giai đoạn hoạt động giao dịch SP(Sales Promotion) cũng oanh oanh liệt liệt triển khai.

Tại ngày khánh thành, người chủ sự mới lên sân khấu, đặc biệt mời mấy minh tinh điện ảnh đến làm bán hàng từ thiện.

Sân khấu dựng ở trên bãi đất trống cạnh giao lộ, từ ký túc xá của Lâm tổng có thể thấy rõ các minh tinh biểu diễn hồ động.

Tôi dựa sau cửa sổ kính màu xanh, bên dưới đám đông bắt đầu khởi động la hét ồn ào cách lớp cửa kính dày chỉ còn lại tiếng vo ve mơ hồ, giống như đang xem một bộ kịch cảm được cắt xén tỉ mỉ, tâm thần có chút hoảng hốt.

"Làm sao vậy? Về mặt như thế này." Lâm tổng từ văn phòng thông thả đi ra đến, anh ta đứng ở sau lưng tôi, cùng tôi nhìn xuống biển người rầm rộ bên dưới, "Nhân khí tụ tập vẫn rất không tệ, hay là nói, cô không hài lòng với kế hoạch của mình?"

Tôi tỉnh người lại, thuần thực lộ ra nụ cười khéo léo, "Đương nhiên vừa lòng." Bản thân cho dù thật không hài lòng, đối mặt cha mẹ com áo cũng phải nói hài lòng, tôi còn trông cậy có thể từ trên người anh ta ép ra thêm chút tiền hoa hồng.

Anh ta cười như không cười liếc xéo tôi một cái, đẩy ra cửa sổ.

Ngoài cửa sổ tiếng động náo nhiệt rầm rĩ hỗn loạn với gió Bắc nhất thời đập vào mặt ——

Tôi vòng cánh tay không dấu vết tránh khỏi cửa sổ, đã tới mùa đông, phía Nam ẩm ướt lạnh lẽo gió Bắc thổi đến, đi về chốc chốc đau đầu vô cùng.

"Hác tiểu thư thể chất rất yếu a." Lâm tổng nghiêng đầu nhìn tôi, "Con gái làm AE dù sao cũng rất miễn cưỡng, tuy nhiên cũng thắng ở chỗ nữ tính, so với nam tính tiện hơn rất nhiều cũng có ích rất nhiều."

Tôi làm bộ như không có nghe biết nửa câu sau châm chọc của anh ta, tùy ý "Ừ" một tiếng, tiếp tục xem bán hàng từ thiện bên ngoài.

Ngày ấy sau khi cùng Tây Cốc ở công trường gặp được anh ta, tuy rằng cách ngày tôi tự mình hướng anh ta giải thích, cũng đem hiệp nghị trước đó cùng Chung Ý thân nhiên bẩm báo, anh ta tám chín phần mười cảm thấy tôi là loại phụ nữ đối trả bất cả hai tay, vẫn đùa cợt trên dưới đánh giá tôi, "Thường xuyên đi đường sao có thể không có giày chống ẩm, Hác tiểu thư vẫn là tự mình trân trọng đi."

Vốn lo lắng cùng anh ta kết thù có thể hay không bị làm khó dễ, may mắn Lâm tổng công và tư phân minh, bỏ qua một bên yêu ghét cá nhân, vẫn như cũ rất phối hợp kế hoạch cùng hoạt động tuyên truyền của tôi.

"Tuy rằng không làm sao thích được thái độ làm người của cô, tuy nhiên tôi không ngại thương thức hiệu suất làm việc của cô." Anh ta thổi gió hết nửa ngày sau lại đóng cửa sổ, đi trở về bàn giấy, đem báo chí trên bàn đưa cho tôi, "Viết không tệ."

Tôi bổ sung, "Là biên tập tòa soạn báo viết." Tiếp nhận những bài báo thuận tay này, đã sớm thuộc nằm lòng.

Trước khi hoạt động SP diễn ra thì bao gồm ngôi sao biểu diễn lấy tiền từ thiện cùng đồng bộ phát hành quảng cáo ở các tòa soạn báo, một tháng trước khi mở đầu phiên giao dịch thì bắt đầu làm nóng lên, trước quảng cáo hai kỳ tăng hình tượng, từ kỳ thứ ba thì bắt đầu chuyển phương hướng quảng cáo lấy tiêu thụ làm công năng tuyên truyền chính, nếu danh tiếng vẫn là không ổn cũng chỉ có thể nói không có thuốc chữa.

Lâm tổng lật tôi lật lui chồng báo chí trên bàn, ngón trỏ nhẹ gõ mặt bàn, "Tiếp nữa chỉ chờ hiệu quả tuyên truyền của cô, nếu lần này có thể hoàn mỹ kết thúc, tiền thưởng của cô cũng không phải ít."

Tôi khiêm tốn tiếp tục đưa ra khuôn mặt tươi cười, "Đưa hết tiền thưởng nhớ rõ cũng giúp tôi tuyên truyền một chút, dù sao hai bên cùng có lợi. Nếu có cơ hội, tôi rất chờ mong có thể cùng Lâm tổng hợp tác tiếp vào lần sau."

Anh ta mi mắt bất động, chỉ nhếch khóe miệng, từ chối cho ý kiến.

Trong lòng tôi âm thầm oán vài tiếng, tiếp tục lễ độ cùng anh ta chu toàn.

19 giờ, quên đi qua tiếp nửa giờ nữa Tây Cốc đến dưới lầu đón tôi, khách khí từ chối bữa tiệc của Lâm tổng, anh ta nhún nhún vai, "Xem ra giai nhân có hẹn."

Tôi run rẩy khóe miệng vài cái, hà tất gì bày ra bộ dạng tiếc nuối này, trong lòng sợ là không biết cao hứng biết bao không cần cùng tôi hai bên nhìn nhau đều chán ghét.

Vội vàng đi phòng pha trà trang điểm lại, vừa mới đẩy cửa ra, đối diện đó là một vòng mấy nữ nhân viên bụng cá phê ầm ầm tán dóc.

Vừa thấy tôi đi vào, âm thanh vui cười khắp phòng bỗng dừng lại.

Tôi có chút không hiểu ra sao, sự im lặng này lộ ra vài phần quỷ dị.

Thư ký quản lý phòng hướng tôi gật đầu, dẫn đầu đi ra ngoài. Còn lại vài viên trợ lý có chút mất tự nhiên hướng tôi cười cười, nói đầu nhau đi ra.

Tôi theo bản năng cũng nhìn các cô ấy mỉm cười, vội vàng chỉnh trang phục xuống lầu lại gặp phải nụ cười ái muội của cô bé ngồi bàn tiếp tân, tôi lại lần nữa kéo ra một nụ cười mỉm, mang theo túi hồ sơ bước nhanh đẩy cửa rời đi...

Vừa mới một bước đi ra ngoài, gió lạnh trên đầu đánh tới, tôi sờ sờ khóe miệng, nụ cười cứng ngắt y như bức tượng.

Chờ không bao lâu, bóng dáng thiếu niên mặc áo dài dệt kim màu đen ánh vào mi mắt, giày ngắn màu cà phê phối hợp quần jeans, khăn len quàng cổ sọc ca rô đỏ tôn thêm vẻ mặt tuấn tú trẻ tuổi càng phát ra bắt mắt.

"Như thế nào lại ở đây bên ngoài phơi gió." Anh nhìn đến tôi thì hai ba bước đi tới, tiếp nhận túi hồ sơ của tôi kẹp dưới nách, đem tay của tôi ủ ấm trong lòng bàn tay.

Tôi ngoéo khóe miệng một cái, không lên tiếng, một tay kéo lại cổ áo khoác một tay nhét vào túi áo anh, cùng anh nắm tay mà đi.

Về bản chất, tôi là một người bảo thủ thiếu khuyết tinh thần mạo hiểm.

Dùng khí lớn nhất đời này của tôi có lẽ là đánh bạc nửa đời sau của tôi, liều lĩnh lựa chọn cùng một chỗ với Tây Cốc.

Chỉ là những điều này cũng không có nghĩa là tôi không có thời điểm yếu đuối.

Tôi chỉ là một người bình thường không có gì đặc sắc, tôi cũng có những cảm xúc tiêu cực quá nhiều, cũng sẽ sợ hãi thị phi, ngẫu nhiên cũng sẽ yếu đuối bất an hy vọng có một người có thể dựa vào.

Sắp tới cửa ải cuối năm, tôi sắp 28 tuổi, tuổi tác mỗi năm mỗi trôi đi, nhìn người yêu hào hoa phong nhã, tôi không có mở miệng cũng không có nghĩa là trong lòng sẽ không có khủng hoảng.

Lúc trang điểm thì phát hiện khoe mắt ẩn ẩn có một nếp nhăn, nghĩ công tác mấy năm nay giấc ngủ ngày đêm điên đảo, gần như không lo lắng bảo dưỡng, trong lòng chợt lạnh, về nhà phải mua vài sản phẩm dưỡng da, bề ngoài đều có hữu dụng, chính là không biết như vậy có còn kịp hay không.

Tây Cổ còn chưa bước ra khỏi sân trường, đứng chung một chỗ với anh, mặc cho ai liếc mắt một cái đều nhìn ra được tôi lớn tuổi so với anh rất nhiều, không phải không nghĩ tới già vờ non nớt, chỉ là đi làm năm sáu năm, cùng mấy cô bé cùng tuổi đứng chung một chỗ cũng không hơn được.

Tôi chỉ phải an ủi bản thân có mị lực thành thực của ‘ngự tỷ’, Lolita dù sao cũng không là phong cách của tôi.

Từ hội trường bán hàng từ thiện đi ra cửa giai đoạn bị chen chặt như nêm cối.

"Muốn hay xem náo nhiệt hay không." Tây Cổ nói.

Tôi kinh ngạc nhìn anh, anh luôn luôn không phải là người thích âm ỉ nhân.

Anh chậm rãi rời tầm mắt, "Không muốn thì trở về đi."

Tôi gạt đầu, lập tức nắm chặt tay anh, "Em muốn vô giúp vui, nhưng không muốn người chen người, hay đi xem phim đi."

Anh nói một tiếng "Được". Khó có khi lãng mạn một phen, bồi dưỡng tình cảm.

Từ lần anh một đêm chưa về đó kỳ thật có một tấm màn vô hình ngăn cách giữa hai chúng tôi, cả hai bên đều có thể cảm thụ được, tuy rằng ngoài mặt vẫn như cũ giả tạo cảnh thái bình, chỉ là trong lòng biết rõ ràng, che dấu luôn làm người ta như đi trên miếng băng mỏng, càng thêm khổ sở.

Hai bên đều muốn khôi phục, nhưng lùi lại rất khó khăn, lại không biết nên bước tiếp như thế nào mới tốt, không đến mức khéo quá hóa vụng.

Tây Cổ giờ phút này sẽ tự nhiên đưa ra hiệu suất cao phối hợp với tôi.

Đáng tiếc người định không bằng trời định, đợi đến lúc đứng trước cửa rạp chiếu phim nhìn đến hàng người dài uốn lượn kia, tôi với anh cũng không có kiên nhẫn hưởng thụ tình thú.

Hai mặt nhìn nhau nhìn nhau, sau một lát, tôi chần chờ nói, "Hình như... Rạp chiếu phim gia đình hiệu quả cũng không tệ."

Anh lập tức nhẹ nhàng thở ra, không chút do dự nói tiếp, "Ừ, anh nhớ rõ hôm trước mới mua một bộ phim cũng rất đặc sắc."

Vì thế hai người đã định trước cùng với lãng mạn vô duyên, trạch nam trạch nữ quyết đoán quay đầu, cuối cùng vẫn là tay ôm lấy tay về nhà hưởng thụ ấm áp gia đình đi.

Bộ phim đặc sắc hay không đặc sắc không biết. Sau khi về nhà tôi đi vào nhà bếp hâm canh, buổi tối có thể làm thức ăn khuya khứu khí lạnh, vừa mới nêm bột ngọt, xắt miếng gừng, dưới chân bỗng dưng bay lên không, cư nhiên bị trực tiếp ôm đến phòng ngủ.

Tôi thật muốn tức chết, "Nhâm Tây Cổ!"

Anh không để ý tới tôi, càng thêm bước đi như bay.

"Anh buông em, không thấy em đang vội sao. Đừng quậy..."

Trên tay tôi cầm vật nguy hiểm—— dao thái, trước tiên bị gác qua trên bàn, tốc độ anh cởi áo tháo thắt lưng tôi nghĩ có thể trình báo kỷ lục Guinness.

Tôi dứt khoát cũng không khách khí, trực tiếp lấy quần áo anh cởi ra làm khăn lau, lau xong lập tức đã bị gục.

Thân thể trần trụi nóng bỏng bùng nổ kích tình.

Tôi lấy ngón tay từ sau gáy ánh dọc theo sống lưng đi xuống, trượt thẳng đến cái mông rắn chắc của anh, bàn tay chạm vào cơ bắp hơi căng thẳng, anh thờ hồn hên để lại tay của tôi, "Đừng nhúc nhích." Vặn bụng ra chân ra liền hướng vào bên trong.

"Đợi đã!"

Tôi bỗng nhiên giật mình, đúng lúc kêu dừng, "Anh mang bao chưa?"

Tây Cổ ngăn ra, lắc đầu.

"Không mang bao không cho làm!" Đây là quan điểm tôi luôn luôn kiên trì, một cuộc đã đem 'tiểu hổn đản' này đá xuống giường.

Anh đen mặt lập tức lại bò lên, tựa đầu nhẹ nhàng gối lên trước ngực tôi, có lẽ là thanh âm quá thấp, trong ban đêm này có vẻ hết sức dịu dàng, "... Anh nghĩ muốn em sinh con của anh."

Đang cảnh tôi lửa tắt đèn, tôi sờ soạn đầu của anh, tìm được ót anh, sử dụng lực thường cho anh một cái bóp vô đầu, "Không được! Hiện giờ không phải thời cơ."

Anh không lên tiếng, nửa ngày lực đục chống thân mình vuốt ve bụng dưới bằng phẳng của tôi, "Manh Manh, về sau gả cho anh đi... Anh nghĩ muốn em sinh con cho anh..."

Trong bóng đêm tôi yên lặng mỉm cười, ngẩng đầu lên ôm lấy anh cổ nhẹ nhàng hôn, giữa lúc gần bó lộ ra một chữ "Được."

Chúng tôi bắt đầu nắm chặt cơ hội bồi dưỡng tình cảm, bức thiết hy vọng có thể đem vết thương khúc mắc trước đó đều lau đi.

Chúng tôi im lặng không nói lại những xung đột này, chỉ cần khi anh tan học tôi dính lấy anh cùng một chỗ, chỗ nào cũng không đi, dốc hết khả năng cũng xem như ôn hòa.

Giống như hai con nhím nỗ lực rút đi gai nhọn mài đi góc cạnh bản thân, thật cẩn thận tới gần đối phương mà không đâm bị thương lẫn nhau.

Lật lật tờ lịch, một tuần trước kế hoạch tuyên truyền tiếp theo, tôi cùng Lâm tổng thống kê trước mắt cửa hàng được đặt mua trước cũng gần 4 phần. Đối với điều này anh ta thật ra rất vừa lòng, đặc biệt cho tôi nghỉ ngơi 3 ngày, quay về lại làm một kích cuối cùng.

Tôi âm thầm vui mừng, nhắn tin cho Tây Cỗ báo trước.

Chờ anh sau khi làm thêm về, Tây Cỗ ôm eo tôi cầm để trên vai tôi, vừa động tay động chân quấy nhiễu tôi nấu cơm, vừa thấp giọng hỏi, "Muốn tham lửa trại với mấy người mới cùng kỳ trong công ty anh không?"

Bà vai tôi đẩy đẩy anh, "Cái gì, hiếm thấy nha, lại muốn chơi trò lãng mạn?"

Anh bĩu môi, một đầu dây tóc ở trên vai tôi cọ cọ làm nũng, mồm miệng lại cứng rắn, "Đi hay không tùy ý em!"

Tôi nghiêng đầu cũng cọ cọ anh, "Đại gia đã khai khẩu, tiểu nhân nào dám không theo?"

Tôi cho rằng lần này chỉ là một buổi tụ hội tùy ý ban đêm, nhưng sáng sớm hôm sau đã bị Tây Cỗ lay tỉnh, "Đi thôi, xe sắp đến."

Sương sớm còn chưa tiêu tán, tôi mơ mơ màng màng theo anh vội vàng lên xe, đến lúc lên xe đối diện với Sở Kiều cùng một xe nam nữ trẻ tuổi cùng các bọc hành lý trang bị, mới biết được thì ra đây là cắm trại dã ngoại hai ngày một đêm.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Một đoàn tổng cộng 13 người, 6 nữ 7 nam.

Thấy Sở Kiều trong lòng tôi không phải không có chút vướng mắc, tôi phải thừa nhận, tôi quả thật không phải người phụ nữ có lòng dạ rộng lớn.

Chỉ có phụ nữ ngốc mới có thể trực tiếp ở trước mặt mọi người giận dữ với bạn trai, đàn ông, nhất là đàn ông độ tuổi này, rất chú trọng thể diện trước mặt bạn bè, tôi tự nhiên sẽ không trước mặt người ngoài khiến cho Tây Cỗ khó xử.

Tôi bất động thanh sắc liếc anh một cái, đi theo phía sau anh lên xe, hai chúng tôi ngồi ở phía sau, đi lên thì Tây Cỗ chủ động kéo tay của tôi, tôi nắm lại anh, hai người quang minh chính đại dưới ánh mắt kính ngạc của cả xe ngồi xuống.

Suy cho cùng vẫn là học sinh vừa bước chân ra xã hội.

Bọn họ tuy rằng kính ngạc, nhưng rất nhanh đã che dấu cảm xúc, trong xe lúc đó cũng có vài đôi tình nhân, bọn họ cao giọng cười đùa lẫn nhau, chỉ đối với tôi và Tây Cỗ một đôi này, bọn họ lại lễ phép tôn trọng rất nhiều, hướng tôi cười cười ôn hòa, gật gật đầu rồi buông thả.

Đương nhiên, từng quần thể dù sao vẫn có vài thanh âm không hài hòa.

Tuy rằng Tây Cỗ tính tình kém đến rồi tính rồi mù, nhưng cha mẹ cấp cho bề ngoài khá tốt, vẫn có thể hấp dẫn mấy ánh mắt mê mẩn của các cô gái nhỏ,

đem mỹ hóa trở thành cá tính, thi hành chính sách theo đuổi tình yêu.

Dù sao hiện tại cũng vừa vào mùa đông, nếu không có thần tình yêu chi dẫn, thân con gái non nớt ẻo là rất ít khi đối với lúc này đi cắm trại dã ngoại nổi lên hưng trí. Phụ nữ đối với tình địch radar rất là linh mẫn, bởi vậy tôi ngồi xuống không bao lâu, có thể cảm giác trừ bỏ Sở Kiều ra, ở đây hai cô gái vô chủ cũng đối với tôi ẩn ẩn có chút địch ý.

So với sự lãnh đạm của mấy cô bé kia, Sở Kiều lại ngọt ngào một câu lại một câu chị Hác Manh. Tôi cũng cười đầy mặt ừ một tiếng, đúng lý hợp tình đem Sở Kiều coi như tiểu bối, nghĩ đến khi ăn cơm dã ngoại sẽ danh chính ngôn thuận sai khiến cô ấy thật rất tốt.

"Chị Hác Manh." Cậu thanh niên ngồi ở trước tôi một hàng đột nhiên quay đầu.

Tôi hoảng sợ, thế này mới chú ý tới người. Không cần tốn nhiều tâm tư phân biệt, vừa thấy đến cậu ta tạo hình đầu dưa hấu hơn mười năm bất biến, tôi chính xác mở miệng: "Thái Lăng?" Từ nhỏ đến lớn, làm cho Tây Cố duy nhất thừa nhận là bạn bè, tôi làm sao có khả năng không ấn tượng, tuy rằng... Cậu ta thật ra là bị Tây Cố khi dễ từ nhỏ đến lớn.

"Hiếm thấy em còn nhớ rõ Thái Lăng." Tây Cố liếc tôi một cái.

"... Mình không gọi là Thái Lăng, là Thái Lăng."

Từ nội thành xuất phát, đường đi khá xa, mọi người lên đường sớm, cho nên sau khi xe chạy hơn nửa tiếng đều đã ngủ bảy tám phần.

Tây Cố đợi mọi người đều ngủ say, nghiêng đầu bám vào bên tai tôi giải thích.

Kỳ thật tôi một tiếng sau khi lên xe đã sớm dựng đứng dây anten thu thập tin tức xung quanh, nếu chờ tự anh ngộ ra, phát giác tôi không vui lòng chủ động chạy tới giải thích, tôi sớm muộn gì cũng bị ghen chết.

Người cao to ngồi đầu bên trái chính là người phụ trách lần cắm trại dã ngoại này, nguyên bản để liên lạc tình cảm của nhóm người mới trong công ty, nói là liên lạc, thật ra trong lòng mọi người biết rõ đây là quan hệ hữu nghị. Có chuyện gì càng có thể nuôi dưỡng cảm tình tốt hơn so với mang theo một đám cô nam quả nữ đến hoang sơn dã lĩnh?

Đáng tiếc Tây Cố không nói trước, dám lâm thời mang theo người nhà là tôi, vì thế đội hình quan hệ hữu nghị hoa lệ 4 nữ đối 5 nam cứ như vậy thiếu đi một góc.

Mới vừa rồi một đường nhìn xuống, rõ ràng phát hiện ngoài người phụ trách ra còn có hai thanh niên khác đối Sở Kiều để bụng, liên tiếp xum xoe. Nếu là không có tôi, Tây Cố cũng có ấy đều tự lờ kéo được chuỗi người ngưỡng mộ, đây có được coi như là kim đồng ngọc nữ.

Tuy nhiên Tây Cố khẩu vị rất nặng, cứ chường mắt mấy cọng cỏ non cùng thời, không phải là con trâu già tôi đây thì không làm thành đôi.

Điều tra rõ sổ ghi chép sở thích của Tây Cố nhà mình, tôi phụng mệnh đại duyệt.

Trước khi xuống xe, người phụ trách lại đây dặn dò những việc cần chú ý khi cắm trại, đợi lên núi mấy cậu thanh niên đều như ngựa non thoát khỏi dây cương, một hàng ba hoa đến thiên hôn địa ám, không khí rất là vui vẻ. Tôi xen lẫn trong đám thanh niên choai choai này, tuy có chút đột ngột, cũng chỉ có thể tự kỷ bản thân thể nghiệm một lần nữa thời kỳ thanh xuân.

Đại đội rất nhanh tuyển chọn một chỗ cán gió bắt đầu đóng quân.

Mọi người phân công hợp tác, con gái phụ trách nấu cơm, con trai tất nhiên dựng lều.

Dựng lều cần 4 người một tổ, con trai chỉ có 7 người, bên đầu này tôi lớn nhất, tôi kéo kéo ống tay áo Tây Cố định tự đề cử mình, thanh âm Sở Kiều lại sớm hơn một bước, xung phong nhận việc nói, "Để tôi! Để tôi!"

Tôi theo tiếng nhìn lại, Sở Kiều hướng tôi mỉm cười, tôi không dấu vết quay mặt qua chỗ khác.

Người phụ trách Tiểu Lưu tự nhiên vui mừng một mực đáp ứng, bọn họ cùng Tây Cố một tổ, phân công nhau bận rộn. Tôi cũng triệu tập mấy cô gái, đem rau dưa thịt thà các loại trước đó mua ở siêu thị đi đến dòng suối nhỏ gần đó rửa, nồi chén thau chậu cũng mang đến.

"Chị Hác Manh," vài cô bé cũng gọi tôi giống như Sở Kiều, "Thiếu người, còn thiếu người kiểm củi."

"Không có việc gì," tôi an ủi, "Củi để cho con trai đi kiếm, công việc nặng nhọc không cho bọn họ còn có thể cho ai?"

Các cô gái che miệng cười gật đầu.

Cơm trưa chủ yếu do tôi cùng một nữ sinh tên là Hiểu Hiểu phụ trách.

Mấy người còn lại đều tự xiên cánh gà cùng thịt dê, rất là hứng khởi.

Tôi nấu là canh cá, nấu xong ngừng đầu muốn gọi Tây Cố, nhưng là không tìm thấy bóng dáng của anh.

"Câu ấy hình như là đi kiểm củi." Hiểu Hiểu thấy ánh mắt tôi tuần tra mọi nơi, không khỏi rụt rè nói. Cô bé này vóc dáng cực kỳ xinh xắn, lại thêm tóc ngắn vén sau tai hết sức nhu thuận.

Tôi "Ah" một tiếng, thấy có chút kỳ quái, những người khác đều đã trở lại, làm sao anh còn không có kiểm xong.

Hiểu Hiểu muốn nói lại thôi nhìn tôi một cái, ngón tay so so phương hướng, "... Câu ấy vừa rồi đi hướng bên kia, chị có thể qua tìm. Dù sao thức ăn cũng nấu xong rồi."

Tôi trả lời, "Canh cá này trước cứ giữ nóng, mấy em tự mình múc."

Cô ấy ngoan ngoãn gật đầu, tôi đi ra hai bước lại quay đầu nhìn, liền nhìn thấy đầu quả dưa quen thuộc nhanh chóng chiếm vị trí vừa rồi của tôi, hỗ trợ bày chén đĩa.

Tôi đột nhiên hiểu ý, hóa ra mới vừa rồi tôi cản trở đường nhân duyên của người ta nha, không khỏi lắc đầu cười nhẹ bước đi.

Tôi không có thoát ly khỏi đại đội tìm khắp núi đồi, chỉ ở phụ cận ngờ ngác chuyển động một vòng, mắt thấy Tây Cố đang cầm củi lại đây, Sở Kiều hơi ở phía sau anh một bước, hai người một trước một sau đi đến.

Bọn họ dường như muốn nói cái gì, Tây Cố căng khỏe môi, biểu tình rất là kiềm nén, Sở Kiều lại cùng anh nói nhỏ vài câu, cảm hướng về phía tôi ra dấu, Tây Cố quay đầu nhìn tôi một cái, lập tức bước nhanh mang củi về thả xuống, đi tới kéo tay của tôi đem tôi đi, dường như không có việc gì nói, "Em đã nấu xong rồi? Đi, anh muốn ném thử tay nghề của em."

Sở Kiều đứng ở tại chỗ, cô ấy nghiêng đầu nhìn tôi cười cười, rất là sáng sủa hoạt bát.

Tôi nhẹ nhàng băng quơ xẹt qua cô nàng, hơi hơi nhăn mày.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Đến khi ăn mọi người đều có chuẩn bị tốt túi đựng, ăn xong chúng tôi đem chai plastic cùng các loại rác rưởi gom vào đi, đợi ngày mai xuống núi nhất trí ném vào trạm xử lý rác thải.

Vài nam sinh đem bài poker, mạt chược, bàn cờ bày ra một bên, ai muốn chơi tự động bỏ qua. Đoàn thể nữ sinh vẫn ần ần lấy Sở Kiều làm trung tâm, nhóm thanh niên còn lại là theo Tiểu Lưu sai khiến, tôi cùng với Tây Cố ngược lại độc lập bên ngoài, tự thành một nhóm.

Tôi đối với những thứ này không có hưng trí gì nhiều, tạm thời cũng đi vô giúp vui, bước ra đánh hai vòng mạt chược.

Tây Cố có phần chán chệt ở bên cạnh nhìn một hồi, Thái Lăng vẫn vội vàng cùng bạn gái tương lai bồi dưỡng tình cảm, đem máy chơi game mà cậu ta mang tới đưa cho Tây Cố.

Tây Cố chỉ chơi một lát, lại chạy tới quấy tôi.

Tôi mới thắng một ván, trong lòng vẫn đang thoải mái, liền nhìn thấy nguyên bản Sở Kiều đang cùng Tiểu Lưu đánh bài tiếp cận lại đây, đứng ở sau lưng tôi thấp giọng lôi kéo Tây Cố nói chuyện.

Lòng tôi có chút không tập trung, cái cô gái này như thế nào lại không hiểu được ánh mắt, vẫn cố ý làm bộ không thông hiểu đạo lý đối nhân xử thế?

Tôi quả thật không cần phải nhìn cô ấy, chấm dứt xong trận bài này cũng học theo nhiệt tình mua bán thời hiện đại gọi Sở Kiều một tiếng, "Muốn chơi mạt chược hay không? Chị với Tây Cố muốn đi một chút, em có muốn thay một hồi không?"

Cô ấy đi qua nhìn nhìn tôi cùng Tây Cố, cười tủm tỉm nói, "Được, chị Hác Manh hai người chậm chậm đi hẹn hò đi."

Tôi thuận lý thành chương đem cô ấy bỏ lại trên bàn bài, kéo Tây Cố chạy lấy người.

Tây Cố nhin cười, đợi ra khỏi tầm mắt của bọn họ, anh ngoác ngoác eo của tôi, "Ừm" một tiếng thật dài, "Manh Manh, ăn đấm chưa rồi?"

Bộ mặt già của tôi đỏ lên, hung hăng nện anh một quyền, "Chính anh nói coi, anh lúc trước nói như thế nào, hiện tại người cùng cô ta dây dưa không rõ là ai."

"Anh với cô ấy thật không quan hệ," Tây Cố dừng lại, "Lần này là Tiểu Lưu muốn đuôi theo cô ấy, cô ấy mới theo tới, anh cuối cùng không thể để cho cậu ta thúc đẩy? Lúc trước anh đi kiểm củi, cô ấy cùng lại hỗ trợ..."

Tôi hừ lạnh một tiếng, axit chảy đi đầu mắt, nói, "Cô ấy thật ra vui vẻ giúp người." Là một Lôi Phong ở thời đại mới sao.

Anh bật cười, nắm vai tôi, "Được rồi được rồi, khó có khi đi ra ngoài giải sầu đường vì cái này ảm ỉ."

Vẫn không có nhắc lại bộ luật về tình hữu nghị đã lập ra trước kia.

Tôi liếc xéo anh một cái, tạm thời tin tưởng lí do thoái thác của anh, chỉ nói, "Em ảm ỉ sao? Nhưng là âm điệu em thật sự thấp, nén giữ mặt mũi cho anh, âm thầm tìm anh thăm vấn. Nếu như những người khác, không chừng ngay tại trận dựng lông cùng với cô nhóc kia PK."

"Được, anh biết." Anh cúi đầu trấn an hôn nhẹ mặt tôi, không có nói lại, bàn tay ôm lấy, trực tiếp đi vào thế giới của hai người.

Sau đó tôi nghĩ nghĩ lại liền cảm thấy không thích hợp, Tây Cố đã từng thề son sắt nói bọn họ chỉ là tình huynh đệ, vì cái gì lần này tôi chỉ rõ Sở Kiều đối với anh có ý đồ, anh lại không có phủ nhận? Chỉ hăm hồ cắt đứt đề tài của tôi?

Theo như anh nói, khó khi đi ra ngoài, tôi cũng không muốn truy tìm ảm ỉ khiến cho mọi người đều không thoải mái, cũng có khả năng chính là tôi tự suy nghĩ quá nhiều, vì thế suy nghĩ hết lần này tới lần khác, tôi làm bộ dường như không có việc gì đem vấn đề này tạm thời nuốt xuống, đợi sau khi về nhà sẽ đóng cửa nghiêm hình bức cung.

Xét thấy vấn đề an toàn, chúng tôi không có rời khỏi doanh địa quá xa, chỉ tại lân cận qua lại di chuyển, trời vừa sẩm tối thì đi trở về. Cắm trại ngoài trời thời điểm phấn khích nhất đúng là khi vào đêm, ban đêm tựa hồ giao cho nam nữ thanh niên càng nhiều dũng khí mở miệng nói ra tình cảm thật hơn so với ban ngày.

Bởi vì trong núi ngày đêm chênh lệch nhiệt độ khá lớn, mọi người đóng quân dã ngoại trên người đều có chuẩn bị quần áo chống lạnh, tôi sau khi trở về đem bản thân bao thành một cục bông, lúc hoàng hôn có phân phó mọi người mang củi lửa đều tập trung lại, đốt lên.

Tây Cố không có cố kỵ ánh mắt của những người khác, cùng tôi chung một lều.

Hai người ở trong lều não loạn một hồi lâu mới đi ra ngoài.

Mấy cô gái nhóm đều vây quanh ở cạnh lửa trại sưởi ấm nói chuyện phiếm, nhóm thanh niên nóng lòng muốn thử mai phục theo đuổi mục tiêu trong lòng, tùy thời chuẩn bị công chiếm tâm hồn thiếu nữ.

Mùi hương thức ăn đánh tới, tôi với Tây Cố lấy mấy xâu thịt dê nướng, hương vị quả thật không tệ, chỉ là sợ bị nóng.

"Em đi lấy trà xanh." Cô hòng hơi bị khô, tôi đứng dậy nói.

Anh gật đầu, "Đi về nhanh chút."

Tôi kéo chặt quần áo bước nhanh đi qua chỗ đồ uống chất đống tìm trà xanh, lửa trại ánh sáng không rõ lắm, tôi hí hóp mắt nỗ lực tại một đồng bia, nước trái cây, tìm kiếm.

"Chị Hác Mạnh, chị đang tìm cái gì?" Bạn gái tương lai của Thái Lăng nhỏ giọng nói.

Tôi có chút ngượng ngùng, "Chị tìm trà xanh, không biết để ở chỗ nào rồi."

Có cô bé lại đây hỗ trợ, cách vài giây, muốn nói lại thôi, nói, "Vừa rồi Sở Kiều có chuyện tìm chị."

Tôi "Aiz" một tiếng, "Chuyện gì?"

Cô ấy chần chờ, lắc đầu.

Tôi có chút phiền muộn, lấy trà xanh xong vội vàng rời đi.

Bên ngoài vẫn ồn ào sôi nổi, ăn uống no đủ xong bọn họ lại ảm ỉ chơi nói thật lòng hay mạo hiểm, tôi cùng với bọn họ luôn luôn có một tầng khoảng cách, tuy rằng xem bọn họ chơi đến vui vẻ, nhưng lại không có ý đồ gia nhập, cười cười cùng Tây Cố nhìn nam nữ thanh niên tham gia trò chơi, hoặc âm thầm liếc mắt đưa tình.

Cả đêm hoạt động thú vị không ít, trừ bỏ nói thật hay mạo hiểm, phía sau lại ảm ỉ chơi trò giết người, K đổ chữ... Cuối cùng chơi đô-mi-nô thơ ca làm phần kết.

Tôi cùng Tây Cố một đường lướt qua, chỉ dự định ở bên cạnh nhìn quần chúng. Tiểu Lưu quay đầu xem xét chúng tôi, "Nè nè, biết hai người các người cảm tình tốt, nhưng mà cả đêm đều dính cùng một chỗ sẽ không có lạc thú hoạt động tập thể đâu, đây đều là trò chơi cuối cùng, Tây Cố, lên! Chứng minh cho bạn gái thấy học thức uyên bác của cậu thôi."

Đã nói ra như vậy, tôi với Tây Cố đương nhiên gật đầu gia nhập.

Quy tắc chơi đô-mi-nô là mặc cho chọn bài thơ nào, trong câu thơ kế tiếp phải chứa chữ cuối cùng của bài thơ trước đó. Nếu là không khớp, tức phải

thành thực trả lời vấn đề bất kỳ của người đưa ra, cũng bị knockout khỏi cuộc đấu.

"Bắt đầu từ tôi," đội trưởng Tiểu Lưu nói, "Hồi thủ trường an đạo, phương hoan yển bách lương."

Thái Lăng nói tiếp, "Trường khiếu lương phụ ngâm, hà nhật kiến dương xuân?"

"Xuân hoa thu nguyệt hà thi liễu, vãng sự tri đa thiếu."

"Thiếu tráng bất nỗ lực, lão đại đồ thương bi. . ."

Vòng đầu tiên cơ hồ không có người xuống ngựa, theo phần sau độ khó càng cao, phía trước tôi đã có hai cô gái bị đấu loại, tôi bất đắc dĩ nhìn Sở Kiều sáng khoải đặt mộng ngồi ở bên cạnh tôi.

Đêm nay cô ấy đem tóc đuôi ngựa như ngày thường thả xuống, không có giống như tôi vậy gói thành một cái bánh chưng to, trên người mặc một chiếc váy dệt kim nổi bật đường cong thực nữ, thừa dịp ánh lửa lay động thì chậm rãi đi ra, ngày thường cô ấy luôn giả dạng như con trai giờ như vậy mềm mại nữ tính làm cho người ta kinh điển.

Tây Cổ đại khái cũng là lần đầu nhìn thấy Sở Kiều ăn mặc bộ dáng trần ngập mùi phụ nữ này, nghiêng đầu nhìn cô ta vài giây, tôi mỉm cười nâng chân lên hung hăng giẫm đạp ——

Thất bại.

Anh đắc ý hướng tôi ngoắc ngoắc tay, "Anh sớm có chuẩn bị."

"..."

Bạn xem, lực nhấn nại của tôi đủ kinh người chưa. Nhưng đối mặt với cô ta khiêu khích khí thế bức nhân, chính là lực nhấn nại kinh người như thế nào cũng đã bùng nổ.

Gió đêm có hơi lớn, Sở Kiều tóc dài rối tung, khi chơi đô-mi-nô tiến hành đến một nửa, cô ấy nâng tay đem tóc đang tung bay tóc vén ra sau tai, ống tay áo theo động tác, lộ ra một nửa đồ đeo cổ tay màu xanh sẫm...

Tôi ngăn ra.

Lúc trước Tây Cổ đem mọi thứ có liên quan tới Sở Kiều đều thu xếp ném đi, là tôi đi theo anh một đường đến cửa hàng mọi thứ tự mình chọn lựa, giống như lấy lòng lại anh, bao cô tay bề ngoài quen thuộc viền vàng, tôi vô luận như thế nào cũng không có nhìn lầm... Đây là tôi tự tay vì anh chọn.

Đầu của tôi rối loạn thành một đoàn, nhưng vẫn kiệt lực tỉnh táo lại, khắc chế cảm xúc. Dù sao không phân tốt xấu đã tùy tiện kết luận không phải là phong cách của tôi.

"... Điều lan ngọc thể ứng do tại, chích thị chu nhan cái."

Chơi đô-mi-nô còn đang tiếp tục.

Tôi buông mí mắt, bên tai nghe thấy Sở Kiều tự tin chậm rãi nói tiếp một câu, "Tối thị nhân gian lưu bất trụ, chu nhan từ kính hoa từ thụ." (Câu này nói đơn giản là Sở Kiều làm trò trước mặt mọi người cười nhạo Hác Mạnh tuổi đã không còn trẻ nữa.)

Tôi sùng sốt, nghe được câu này của cô ấy câu này rõ ràng có ý bốn cột, biểu tình của mọi người xung quanh cũng có chút không được tự nhiên.

"Chị Hác Mạnh, đến chị nha."

Tây Cổ bỗng nhiên đứng lên, trực tiếp lôi kéo tôi rời tiệc, trước khi đi ánh sắc bén nhìn chằm chằm cô ấy một lúc lâu, "Sở Kiều, cậu lần này hơi quá đáng."

Sở Kiều cũng đi theo đứng lên, mỉm cười coi bỏ bao cổ tay đang mang trên tay đưa cho tôi.

"Vậy thật sự là xin lỗi chị Hác Mạnh, cái này, làm quà tạ lỗi có thể chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Tôi không biết nên như thế nào hình dung tâm tình giờ phút này.

Phần nộ đến trước mắt nổi lên từng trận từng trận màu đen, Tây Cốc đem tôi che vào trong ngực, phất tay đem bao cổ tay trên tay Sở Kiều đánh rớt, lần đầu lạnh lùng thốt, "Sở Kiều, không nên lần nữa xúc phạm điểm máu chốt của tôi, tính nhẫn nại của tôi luôn luôn không tốt, đây là lần cuối cùng tôi nói cho cậu, tuyệt đối không có khả năng, cho dù không có cô ấy cũng tuyệt đối không có khả năng. Cậu thể hiện càng nhiều, cũng chỉ làm cho tôi càng khẳng định điểm này."

Sở Kiều trầm mặc vài giây, đột nhiên thân nhiên mở miệng, cùng với ngôn hành khiêu khích cô ấy vừa nãy bất đồng, trên mặt Sở Kiều không có một tia biểu tình thảng lợi sung sướng, chỉ là bình tĩnh nói, "Tây Cốc, mình cũng không phải nhất thời xúc động, mình vẫn biết bản thân đang làm cái gì."

"Ừ... Đã khuya, tôi đi về ngủ trước." Thái Lăng trước tiên mở miệng, rồi sau đó Hiểu Hiểu cũng gật đầu đuôi theo, mấy người còn lại hiểu ý, đều thức thời lảng tránh. Một cô gái tò mò quay đầu xem thêm vài lần, lập tức bị người bạn bước đến lôi đi.

Tôi có chút xấu hổ, càng thêm lúng túng, trong lòng không phải không oán Tây Cốc đem mình cuốn vào hoàn cảnh khó xử này, lại rất rõ ràng chuyện này kỳ thật cũng không phải đều do anh, bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Tây Cốc tuy rằng tính nết không tốt, cũng là một người rất trọng tình nghĩa, tuy rằng không thích Sở Kiều, nhưng cô ấy đối Tây Cốc quả thật cũng rất thân thiết.

Cũng như là Chung Ý với tôi, tuy rằng Tây Cốc cũng không thích Chung Ý, nhưng tình nghĩa những năm gần đây, nên cho dù tôi phát hiện tâm ý của Chung Ý, tôi cũng làm không được cùng Chung Ý hoàn toàn tuyệt giao, cả đời không qua lại với nhau.

Suy bụng ta ra bụng người, khoảng cách năm mươi bước với một trăm bước, nếu là chuyện ngay cả tôi cũng làm không được, tôi cũng vô pháp khắc khe với Tây Cốc. Huống chi cô ấy vẫn là em kế của Tây Cốc, nếu muốn hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ cũng là chuyện không thực tế.

Chỉ là lý giải là một chuyện, cảm tình lại là một chuyện khác, tuy rằng tôi kiệt lực khiến cho bản thân tỉnh táo lại, nỗ lực lý trí khách quan nhìn nhận vấn đề, nhưng trong tình cảm, bị một cô nhóc ở trước mặt mọi người giẫm lên cái chân đau của tôi không ngừng khiêu khích, trước không nói Tây Cốc sẽ không tha cho cô ấy, cho dù anh có thể tha, tôi cũng sẽ không để cô nhóc này đến cười trên đầu tôi.

"Em nói em biết bản thân đang làm cái gì, " tôi đẩy tay Tây Cốc ra, lập tức đi đến trước mặt Sở Kiều, hàm dưới thu lại, bảo trì nhất quán nụ cười ung dung, từ từ nói, "Như vậy em cũng nên biết, hôm nay em âm ỉ như vậy, cũng chỉ là cố hết sức vẫn không đạt được kết quả."

"Chỉ làm sao biết tôi nhất định không lấy được kết quả?" Cô ấy hất tóc hơi nghiêng đầu nhìn tôi, ánh mắt sắc bén không chút nào che dấu, dù sao cũng đã xé rách mặt, cô ấy cũng không cùng tôi khách khí.

Tôi ngược lại càng yên tâm, tư thái Sở Kiều bộc lộ tài năng như vậy tôi rất là quen thuộc, còn nhớ rõ nhiều năm trước ở lần đầu tiên gặp mặt, liền cảm thấy cô ấy là phiên bản nữ của Nhâm Tây Cốc, sau lại vì đoán ý nói hứa làm cho Tây Cốc yêu thích, cô ấy ra vẻ hoạt bát sang sảng, mất đi quang mạng khi đầu tiên thấy cô nàng. Đuôi mắt đảo qua, cảnh cáo trừng mắt về hướng Nhâm Tây Cốc đang muốn mở miệng, phụ nữ nói chuyện đàn ông xem mồm cái gì. Đầu là tiêu từ anh treu đến hoa đào.

"Vậy tôi cũng không muốn quanh co lòng vòng, có vài lời tôi hy vọng có thể nói ra. Tây Cốc bình thường không ít khi ở trước mặt tôi nhắc tới cô em gái này, mặc kệ cô tin hay không, trong lòng tôi cũng đem cô coi như là em tôi, " tôi khoan dung ôn hoà hiền hậu nói, tuy rằng trong ngực bất đồng, nhưng tư thái tôi bày ra thành khẩn bậc nhất. Người đàn bà chanh chua chửi đổng vĩnh viễn là phương thức giải quyết thứ cấp, tôi trực tiếp dùng thái độ của tôi nói cho cô ấy, ở trong lòng tôi trong mắt tôi, cô ấy cho tới bây giờ sẽ không là uy hiếp, chỉ là 'Em gái' của Tây Cốc với tôi thôi, "Tôi không tổn thương hòa khí lẫn nhau, dù sao mai này ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, nếu cô đối với tôi có cái gì bất mãn, hôm nay coi như tôi cùng Tây Cốc nói ngay mặt, không có đạo lý vì một người đàn ông cô không muốn buông tha mà giận dữ thất thố, như vậy chẳng khác gì tự bác vào mặt mình." Mặc dù không có kẹp thương đeo bông, tôi cũng là trong bông có kim, nụ cười thân nhiên trên mặt một chút cũng không sa sút xuống dưới.

Tư thái của tôi càng không thêm để ý, sắc mặt cô ấy càng thêm khó coi, "Chỉ làm sao biết tôi muốn buông tha, là chị buộc không được người, tôi vì cái gì phải buông tha."

"Cô luôn luôn là một cô gái thông minh cẩn thận," tôi trực tiếp chỉ ra, "Hôm nay chuyện này cô làm lại tuyệt không thông minh." Tôi không có bị tức giận đến rối loạn địa thế, trước tiên phải tỉnh táo, tự nhiên sẽ phát hiện điểm đáng ngờ.

Năm đó Sở Kiều có thể vì yêu thích Tây Cốc ăn nhấm tính nết, làm huynh đệ tốt của anh nhiều năm như vậy, đêm nay lại đột nhiên lộn xộn tất cả, thậm chí còn giáp mặt khiêu khích bạn gái anh... Nếu không phải bởi vì xác định bản thân không có cơ hội, cô ấy sẽ không đột ngột làm ra hành vi chặt đứt đường lui này, y theo tính cách Tây Cốc, hành vi của cô ấy hôm nay, đã hoàn toàn bóp chết cơ hội cuối cùng bọn họ trở thành người yêu.

Chỉ là tôi không rõ, thật vất vả tốn thời gian nhiều năm như vậy rốt cục có thể thành công tiếp cận anh, vì cái gì cô ấy phải làm như vậy?

Bị tôi vạch trần, nháy mắt cô ấy thay đổi sắc mặt, nhưng rất nhanh cô ấy lại khôi phục như thường, dứt khoát thu lại vẻ bất hòa với tôi, bỗng nhiên tiến lên một bước, dùng vẻ thân thiết ngày thường miệng dán bên tai tôi nói, "Chị Hác Manh, nếu em nói cho chị, hôm nay em làm như vậy không phải vì Tây Cốc, là vì chị thì sao?"

Tôi trực tiếp lộ ra nụ cười tiêu chuẩn quốc tế hờ hám cái răng, "Em có thể nghĩ như vậy thật tốt, Tây Cốc tính tình rồi tính rồi mù, là Tây Cốc nhà chị không xứng với em." Không nhìn đến ánh mắt như dao của người nào đó, tôi thậm chí còn mang theo điểm trêu chọc vui đùa nói, dùng vẻ thân thiết ngay cả hậu bối trong công ty đều hưởng thụ không được đối mặt với cô ấy, một đường khí thế bùng bùng ép cô ấy gât gao.

Lão hồ không phát uy còn khi dễ tôi là mèo bệnh, đừng khinh thường chị đây, một giây đánh chết mọi lối thoát của cô nàng, bức cho cô nội thương.

Tiểu cô nương cắn cắn môi, cô ấy liếc Tây Cốc một cái, "Chị đối với Tây Cốc thật đúng là yên tâm, " nói mới nửa chừng một chút, cười tủm tỉm tiếp tục nói, "Đúng rồi, Tây Cốc có hay không nói cho chị, có một buổi tối cậu ấy một đêm không về là vì cái gì?"

Tìm tôi trong nháy mắt ngừng nửa nhịp, vì cái gì cô ấy biết đêm đó Tây Cốc không về? Trên mặt vẫn là sóng dữ không sợ ôn hòa nói, "Chị đương nhiên lựa chọn tin tưởng anh của em, buổi tối ngày đó là em giúp đỡ chăm sóc anh ấy sao? Vậy thật sự là đa tạ. Anh của em tính tình xấu muốn chết, phiền em quá. Về sau nếu anh ấy lại thất thố, em cũng không cần khách khí, để cho anh ấy tự sinh tự diệt đi. Càng để ý tới anh ấy càng quá đáng."

Tôi một câu lại một câu "Anh của em" cắn đúng vào quan hệ anh em của bọn họ, Tây Cốc dính với tôi nhiều năm như vậy, biết tôi giờ phút này đã sắp bùng nổ rồi, anh vội vàng kéo tôi qua muốn giải thích, tôi chỉ âm thầm dùng sức bỏ ra, lại hung hăng giẫm anh một cước để cho anh cảm miệng.

Tính cách tôi là bao che khuyết điểm, đối với tôi mà nói Tây Cốc là người trong nhà, muốn đánh phải chờ chúng tôi tự đóng cửa giải quyết, bên ngoài không thể làm cho người ta nhìn rồi chê cười.

Sở Kiều tuy rằng tuổi nhỏ, tôi xem cô ấy cũng nhìn không được cảm khái hậu sinh khả ử, cô ấy vẫn giọng điệu vô cùng thân thiết như ngày xưa, "Nói thật đi, chị Hắc Manh, tuy rằng em tán thưởng chị, nhưng vẫn không thể thích chị..."

Thật sự là oan ức cho ngài ㄟ.

"Biết em vì cái gì không thích chị không?" Cô ấy dán lại đây, chậm rãi để sát vào tôi, "Chị quá chủ nghĩa hoàn mỹ. Nhưng chị không biết là chị rất nhất sương tình nguyện sao? Chị có phải cảm thấy chị vì Tây Cốc yên lặng hy sinh vô tư kính dâng thật vĩ đại hay không? Chị chỉ lo bản thân liên tục xông lên phía trước, hướng về phương hướng chị muốn mà chạy, chị cho tới bây giờ vốn không có phát hiện chị làm cho người bên cạnh mình quá mệt mỏi sao?"

Tôi thoáng chốc giật mình.

"Chị làm sao lại không hạ thấp người xuống nhìn một cái xem người bên cạnh, hai người lựa chọn cùng một chỗ, cảm tình là chuyện của hai người, không phải chỉ có chị một người vất vả, chị cho tới bây giờ không hề cảm thấy Tây Cốc cũng sẽ mệt mỏi..."

"Sở Kiều!" Tây Cốc lớn tiếng quát dừng lời của cô ấy, chặt chẽ siết chặt cổ tay của tôi, nghiêm mặt không nói một câu kéo tôi đi về lều.

Bị anh nhanh siết khớp xương ả ả phát đau, nhưng tôi lại không có tâm tư chú ý, câu nói cuối cùng của Sở Kiều kia giống như tự có ý thức, không ngừng đảo quanh trong đầu tôi.

Đối với tình cảm miễn cưỡng duy trì hiện giờ của chúng tôi anh cũng cảm thấy mệt mỏi sao...

Là tôi khiến cho anh cảm thấy mệt mỏi sao...

Tây Cốc tính tình bướng bỉnh, nếu thật không có lời ấy anh sẽ trực tiếp phản bác, tôi nhìn sườn mặt anh không có biểu tình gì, tim dần dần chìm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Lều của mấy cô gái được an bài tại ở vị trí trung tâm, tiệc lửa trại tan rã trong bầu không khí không vui, tại một mảnh xấu hổ mọi người không có ở trong lều tán gẫu gì nhiều, trước khi ngủ đội trưởng kiểm tra xem có dập tắt tất cả ngọn lửa hay không, ngoại trừ mấy nam sinh được an bài gác đêm ở ngoài ra, mọi người đều im lặng nằm ngủ.

Tôi lấy túi ngủ cùng gối đầu ra, rồi thu xếp vật phẩm vụn vặt chỉnh tề, đem ba lô gác ở bên chân, tuy rằng nhắm mắt lại, nhưng từ đầu tới cuối không có ngủ.

Tuy nhiên một lát, thanh âm lục tà lục tục vang lên, tôi mở mắt ra nhìn về phía người đến...

"Còn chưa ngủ?" Khi anh tiến vào mang theo hơi lạnh thuộc về mùa này, trong mũi hơi nóng tỏa ra trong không khí lạnh.

Tôi gật đầu, "Biết anh đi qua gặp."

Anh nhếch miệng, thân mình cao lớn áp đến, đem tôi đặt ở trong lòng, hai người bao thành một quả cầu ôm cùng một chỗ, nhưng không có ngọt ngào như ngày xưa, ẩn ý mười phần không có ai chủ động nhắc lại chuyện tình trước đó, chỉ là nói chuyện không đâu kéo ra để tài.

Nhưng nên đối mặt, dù sao cũng phải đối mặt.

Tôi ngẩng đầu, vươn tay chạm đến khuôn mặt trẻ tuổi đối diện thường làm cho tôi đau đớn kia, trầm mặc một lát sau, nhẹ nhàng gọi một tiếng "Tây Cốc", lại dừng lại.

Có rất nhiều vấn đề xoay quanh trong đầu, chỉ là tôi không biết nên nói ra miệng như thế nào.

Anh đóng nửa mắt, mặt chậm chậm cọ cọ lòng bàn tay của tôi, "Buổi tối hôm đó anh một đêm không về là đi quây bar gần đó uống rượu, sau khi đi ra thì gặp Sở Kiều..."

Tôi "Ừ" một tiếng, âm điệu bình thản.

Anh thần sắc có chút xấu hổ, "Sau lại Sở Kiều nói với anh... Một ít chuyện, tình lại thì hai người ở trên ghế lạnh trong hoa viên. Hác Manh, tuy rằng đêm đó anh rất phần nộ, nhưng anh sẽ không làm chuyện có lỗi với em."

Tôi thấp giọng tiếp tục nói, "... Cho nên hôm nay buổi chiều kiểm cũi, anh đi cự tuyệt ngay mặt cô ấy?"

Anh gạt đầu một cái, kéo xuống tay tôi nhẹ nhàng hôn lên, dán sát lại đây cẩn thận quan sát của vế mặt của tôi, "Em tức giận? Cái đeo cổ tay kia cũng không phải anh đưa cho Sở Kiều, khi vừa mới nhìn thấy anh cũng rất kinh ngạc, nếu anh biết trước, anh sẽ không tùy ý cô ta——"

"Được rồi." Tôi đánh gãy lời anh, dừng một chút, lại nói, "Đeo cổ tay của anh rớt khi nào, anh dù sao cũng nên biết."

Anh rất sợ tôi mất hứng, thuận theo chủ động nói, "... Là buổi tối hôm đó."

Đề tài càng ngày càng tới gần trung tâm, tôi cơ hồ muốn buông tha anh, cũng buông tha chính mình, giống như mọi khi không hề nói ra. Nhưng miệng tôi chịu không thể lờ ra một câu cuối cùng, "Sở Kiều sau lại nói thứ này..."

Anh nhanh chóng nói, "Chỉ là đêm đó anh tức giận nói mà thôi."

Tôi nhìn bộ dạng anh không muốn nói chuyện, có chút vấn đề kẹt ở giữa hai chúng tôi đã lâu, vì duy trì đoạn tình yêu, chúng tôi đều trở nên quá cẩn thận, không dám chạm đến, hai bên kiềm nén tính tình thỏa hiệp. Nhưng lảng tránh, cũng không biểu thị vấn đề sẽ biến mất, ngược lại càng khiến cho chúng tôi gánh vác càng thêm vất vả.

"... Đoạn tình cảm này có phải hay không khiến cho anh thấy mệt chết đi."

Anh ngưng mảy, trầm mặc một lát sau mới mở ánh mắt, "Chúng ta về sau sẽ tốt, hiện giờ đừng hỏi nhiều như vậy..."

Anh không có phủ nhận.

Tôi từ nhỏ đã quan tâm anh, mười năm, tôi quen thuộc tính tình anh như vậy, như thế nào lại không biết đó là anh cam chịu.

Tôi nghĩ có lẽ bản thân thật là nhất sương tình nguyện. Lúc trước hai người vì cái gì lại kiên trì muốn cùng một chỗ như vậy?

Tôi vẫn nghĩ đến chỉ cần bản thân càng nỗ lực chút, lại nỗ lực chút, sớm hay muộn sẽ có thể đi đến kết cục hạnh phúc mà chúng tôi kỳ vọng. Mấy ngày nay tôi thường suy nghĩ, nếu là Tây Cốc không kịp làm, tôi liền trước tiên bù đắp được rồi, nếu là Tây Cốc đuổi không kịp cự ly, tôi liền trước tiên trải đường cho tốt, nếu là sợ Tây Cốc ủy khuất, tôi liền trước tiên ủy khuất chính mình là được...

Cho tới bây giờ tôi không nghĩ tới, nếu là Tây Cốc mệt mỏi... Tôi lại phải làm gì cho đúng?

Nếu tình yêu khiến cho thể xác và tinh thần hai người đều mệt nhọc sao còn phải cố gắng tiếp tục đi tiếp?

Tôi nhìn anh, không nói gì, có lẽ là hai bên đều quá cẩn thận đi, tôi vậy mà không phát giác anh cho tới nay đã kiềm nén tính tình, cùng tôi giống nhau ở trong tình yêu đã mất đi nguyên trạng. Tôi vẫn nhìn nài anh, nhưng không phải anh chưa hề dùng phương thức của mình thỏa hiệp qua. Nhưng những điều này không đủ, khi kích tình ban đầu qua đi, vấn đề từng cái lại từng cái xuất hiện, chúng tôi đều nỗ lực không nhìn không nghĩ, nỗ lực muốn duy trì thế giới hai người, tuy rằng hai bên đều cảm giác sâu sắc gánh nặng khó khăn, nhưng lại che hai mắt, làm sao cũng không chịu nhìn thẳng vào...

Rốt cục, vấn đề như quả cầu tuyết, càng lăn càng to, đợi đến khi chúng tôi muốn giải quyết, lại phát hiện giữa hai người không biết từ khi nào đã bị vẽ ra một cái hào thật sâu, tôi cùng với anh đều chiếm một bên, muốn đến bên cạnh đối phương, lại phát hiện bản thân làm thế nào cũng nhảy không qua.

"Tây Cốc," tôi do dự thật lâu, chậm rãi nói, "Nếu anh cũng cảm thấy mệt mỏi, chúng ta có đúng hay không... Có đúng hay không nên..." Đây là lần đầu tiên tôi bàn vấn đề này, vài lần há mồm, vài lần gian nan mở miệng, nhưng như thế nào cũng nói không ra cái từ kia.

Tây Cốc bỗng dừng thay đổi sắc mặt, đứng dậy quặc trệ tay của tôi, "Em muốn nói những lời này đã thật lâu rồi đi." Mặt mày anh ép tới cực thấp, trong mắt đột nhiên tràn ngập lửa giận, trầm giọng nói, "Thật ra em cũng sớm đã nhìn không nổi, sớm đã tôn ý niệm này trong đầu đúng không?"

"Vấn đề xảy ra giữa hai chúng ta, em cảm thấy không thể như vậy..."

"Như vậy em muốn thế nào?" Anh khí thế bức người.

Tôi dưới ánh mắt áp lực hờn giận của anh trầm mặc vài giây, nói, "Em nghĩ chúng ta... Vẫn là trước tiên bình tĩnh một chút, tạm thời tách ra một đoạn thời gian, được không?"

Anh không có nói tiếp, không khí lại cùng thời khắc đó bị đẩy lên đến điểm tối cao.

Anh gần như là không dám tin tròng mắt nhìn tôi, dưới con thịnh nộ anh đã quên vẫn còn quặc trụ tay của tôi, cổ tay bị anh nắm cơ hồ muốn bóp nát, tôi đau đến nhìn không được hít vào một hơi, anh bỗng dung buông tay tôi ra, cúi đầu nhìn chăm chăm tôi thật lâu, đột nhiên đứng dậy vén lên cửa lều, lạnh lùng bỏ lại một câu, "Tùy ý em!"

Chớp mắt cũng không quay đầu lại, đi rồi.

Tôi kinh ngạc xui lợ tại chỗ, đêm đông khí lạnh ngoài cửa lều rót vào, không biết qua bao lâu, tôi mới phản ứng lại đây, thân thể đông lạnh có chút cứng ngắt, tôi đứng dậy đi kéo lại cửa lều thì trước mắt lại là từng đợt biến thành màu đen...

Đờ trán nhắm mắt chờ trận hoa mắt quen thuộc trôi qua, tôi đột nhiên cảm thấy bản thân vẫn luôn kiên trì... Có phải hay không đều sai lầm rồi?

Từ đầu tới đuôi, có phải tôi quá buống bình quá nhất sương tình nguyện rồi hay không?

Tôi cũng đồng dạng một chết đi, mỗi một lần xuất hiện vấn đề, khác khẩu, thỏa hiệp, rồi sau đó lại một lần nữa xuất hiện vấn đề, lại một lần khác khẩu, lại thỏa hiệp, như thế lặp lại vài lần sau, dứt khoát cứ toàn bộ thỏa hiệp, hoặc là làm như không thấy.

Mỗi người đều nói chúng tôi sẽ xa nhau.

Lúc trước dùng dùng khí lớn như vậy, mới cùng anh đi đến một chỗ. Tôi không nghĩ tách ra, tôi sợ quay đầu không được, tôi sợ nếu rời khỏi anh, ngày sau lại gặp không được người tôi yêu sâu sắc như vậy. Tôi vì tương lai của chúng tôi làm rất nhiều kế hoạch, tôi đang nỗ lực đi về phía trước theo cái mục tiêu kia...

Vừa mới bắt đầu còn có kích tình chống đỡ, nhưng tùy theo vấn đề từ từ kéo đến lại ứng phó không nổi, tôi sợ anh sẽ hối hận, nhưng cũng chầm chậm bắt đầu lo âu, bàng hoàng, hoài nghi, bất an... Tâm sinh oán ý.

Tôi sợ nhất chính là, có một ngày ngay cả bản thân cũng hối hận, lại tìm không thấy đường đi.

Hai người không có ở khoảng thời gian tốt nhất gặp được nhau, lại muốn vĩnh viễn dất tay đi tiếp, luôn làm cho người tôi hết sức khổ sở.

Ngày hôm sau một đám người tính sau khi xuống núi đến bên trong khách sạn suối nước nóng gần đó nghỉ ngơi một ngày mới trở về, tôi nguyên bản có 3 ngày nghỉ, vừa vặn có thể lại theo cùng anh một ngày.

Nhưng cách ngày Tây Cốc liền đi một mình ở phía trước, tốc độ anh rất nhanh, thái độ cũng cực kỳ lãnh đạm, vài bạn đồng liêu sắp lại gần đều ngượng ngừng ăn bê môn canh (đóng cửa không tiếp khách), không dám lại gọi anh.

Tôi bình thường ngồi lâu trong văn phòng, không có thói quen đi đường núi, bị ném xa xa ở phía sau. Đối với bọn họ mà nói, tôi chỉ là một người xa lạ, cũng hòa không vào đoàn thể của bọn họ. Đầu tôi còn có chút choáng váng, bị cô lập ở một bên cảm giác rất không xong, lúc này tôi thậm chí còn do dự có muốn hay không tiếp tục lại đi theo bọn họ đến khách sạn suối nước nóng, sau khi xuống núi trực tiếp đón xe trở về tốt hơn ...

Bởi vậy thỉnh linh có điện thoại gọi đến đối với tôi mà nói quả thực là mưa đúng lúc.

Lâm tổng khẩn cấp gọi tới liên hoàn call muốn lấy mạng, trên núi thu tín hiệu không tốt, mất thật lớn sức lực mới nghe rõ, nguyên lai là hội đấu giá đã trì bị trước đó xảy ra sự cố, tôi là người kế hoạch, phải tự mình đến hiện trường.

Khép lại di động cùng người dẫn đoàn nói một câu, tôi quay đầu nhìn về phía Tây Cốc, chần chờ, đi đến trước mặt anh đem ngọn nguồn nói ra một lần.

Anh thân nhiên nói, "Có phải rất vui vẻ hay không, rốt cục có thể lấy cớ rồi đi?"

Tôi vậy mà có vài phần chột dạ không thông được.

Anh quay lưng qua, không hề nhìn tôi.

Khi ngồi trên tắc xi rồi đi, tôi quay đầu nhìn ra hướng anh ở đằng xa, xe chạy về hướng ngược lại.

Bỗng nhiên nhớ tới bản thân nhiều năm trước cũng từng khóc rống thất thanh, một đường trên tắc xi ở trước cửa trường học của anh không ngừng chần chờ, cuối cùng bước lên đoàn tàu đi Thượng Hải.

Khi đó bản thân nhìn đau chặt đứt ràng buộc giữa hai người, vốn tưởng rằng cứ như vậy đã xong, nhưng như thế nào cũng không thể tưởng tượng được mấy năm sau bản thân lại lần nữa đem chuyện xưa viết xuống tập kế tiếp.

Cùng lúc ấy bất đồng chính là, khi đó tôi bị động rời đi, hôm nay tôi không chịu nổi gánh nặng chủ động xin đi.

Tôi vẫn không rõ, vì cái gì tình yêu lại biến thành như vậy, là cái gì khiến cho chúng tôi biến thành như vậy?

Tôi tìm không được đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

"Sắc mặt của cô thoát nhìn rất kém."

"A?" Tôi cau mày đang sàng lọc danh sách thương gia, cũng không ngẩng đầu lên nói.

Lâm tổng ngược lại có nhân rồi cùng tôi tán gẫu, "Là vì cùng bạn trai hẹn hò đến một nửa bị gọi về, tâm tình không tốt?"

Tôi âm thầm cười khở, không có trả lời.

Anh ta cũng thức thối, thấy tôi không muốn nói chuyện nhiều liền yên ổn tiếp tục cùng tôi chọn lọc danh sách.

Khu phố học sinh từ khi mua bán nội bộ đến lúc bắt đầu phiên giao dịch, nương theo báo chí truyền thông tuyên truyền cùng minh tinh bán hàng từ thiện trước đó đã nhắc lên hai ba đợt cao trào. Đang đỉnh cao là lúc dốc lòng duy trì nhiệt độ thị trường cùng tuân suất chú ý, như vậy nếu nổi tiếp vô lực, rất dễ hình thành giai đoạn ế ẩm.

Làm quảng cáo thứ này, chính là ở trong một đoạn thời gian, không ngừng đánh bạc, ra tiền điên cuồng oanh tạc, là sói thì sẽ không biết luyến tiếc trẻ con, giai đoạn đầu kinh phí đầu tư không thể xem nhẹ. Thừa dịp làn sóng nhiệt còn chưa lui, đồng thời bắt đầu gom góp danh tiếng cho phiên giao dịch, làm nền, nương theo gió Đông, chúng tôi cuối cùng dùng ba thể tiếng công trái đường thịnh vượng cho phiên bán đầu giá.

Ở trong phòng nhà đất chỉ số giá cả ngày càng vượt lên cao, đầu tư cửa hàng nhỏ tiền lời tương đối lớn hơn phiêu lưu. Mũi tiền công chính của chúng tôi đó là này bộ phận nhà đầu tư nhỏ lẻ.

Rèn sắt khi còn nóng, hội đầu giá quyết định buổi sáng cách ngày 9 giờ, theo đó hội đầu giá hội vào ngày thứ ba long trọng bắt đầu phiên giao dịch.

Để hội đầu giá diễn ra đầy đủ, chính là công tác chuẩn bị quả thực làm cho tôi đau đầu, bữa tối kêu ở bên ngoài, tiếp tục tăng ca đến chín giờ mới trở về.

Không ngờ, vừa mới ra khỏi công ty không bao lâu đã bị La Ly chặn lại.

"Lạnh muốn chết, mình chờ cậu đến độ sắp biến thành hoá thạch."

Tôi kinh ngạc nói, "Thời tiết lạnh như vậy cậu còn không trở về nhà làm ấm giường cho ông xã, chạy tới tìm mình làm cái gì?"

"Đừng nói tới anh ta." La Ly cau mày, hé ra khuôn mặt nhắn xinh đẹp hiếm khi lại trở nên rồi tỉnh rồi mù.

Vì thế tôi biết đôi vợ chồng son này giận dỗi, "Hai người ngọt ngào phát ngán, anh ấy không phải cái gì đều nghe theo cậu sao, lần này là vì cái gì mắc tội cậu rồi?" Sau khi kết hôn, bạn đời của La Ly khiến cho mọi người mở rộng tầm mắt, quả thực so bằng với đàn ông nhị thập tứ hiếu, sau khi kết hôn không tới nửa năm cô ấy từ chức, an tâm ở nhà được hầu hạ hết mức.

"Đừng có nói mình," La Ly vênh môi, cao thấp đánh giá tôi một phen, không đáp, hỏi lại, "Nhóc quý nhà cậu nuôi cậu như thế nào vậy, làm sao thấy cậu lần sau gầy hơn lần trước."

"Đâu có," tôi lắc đầu, "Là hợp đồng gần đây bạn rộn, Tây Cổ đối đãi với mình rất tốt."

"Rất tốt? Rất tốt?" Bàn tay nhỏ của La Ly ở trên lưng trên mặt tôi chọc đến chọc đi, ý vào so với tôi cao hơn lại mạnh hơn đến ôm tôi kiểu con gấu, tôi còn chưa phản ứng lại, một tay cô ấy lấy đầu của tôi nhét vào hai cái cúp E càng lúc càng hùng vĩ của cô nàng, "Chúng ta có phải là chị em tốt hay không? Là chị em tốt thì đối với mình mạnh mẽ làm cái gì, tính tình cậu mình còn không rõ sao."

Tôi nỗ lực gẩy dựa trước hai cái cúp E của cô ấy, ngẩng đầu, "La Ly, gần đây chồng cậu đem cậu dường không tệ..." Trước ngực càng thêm triều dâng sóng dậy...

Cô ấy mặt đỏ lên, một phen giữ chặt tay của tôi, "Đừng nghĩ ngăn đề tài! Đi, mình cho cậu bồi bổ cho tốt, chúng ta vừa bổ vừa bức cung"

Một đường bị cô ấy kéo về trong nhà La Ly, chồng cô ấy đi công tác, nhưng trong tủ lạnh có gà ác chưng cách thủy a, cái gì cần có đều có.

La Ly mang tạp dề làm trùm trong nhà bếp không cho tôi đi vào, kiên trì muốn đích thân xuống bếp cho tôi bồi bổ thân thể.

Thịnh tình không thể chối từ, tôi chỉ bất đắc dĩ cười nhìn cô ấy vụng về quơ nồi xềng, thi triển tay nghề...

"Ồ, hương vị thế nhưng không tệ." Tôi gặm nhắm một đoàn thịt gà, tuy rằng trình bày khó coi, nhưng vẫn rất là ngon miệng.

"Đương nhiên." La Ly vênh đuôi, ngồi ở bên cạnh tôi nhìn tôi ăn, đột nhiên nghi hoặc nói, "Kỳ quái, làm gì mà qua nửa ngày cũng chưa nghe được điện thoại của bạn trai cậu?"

"Cậu nghĩ rằng hai người mình như cậu sao, yêu nhau hận không thể lúc nào cũng dính cùng một chỗ, suốt ngày điện thoại sẽ không dừng lại." Tôi không để ý bị phát hiện ra, buông đầu thản nhiên nói.

"Như vậy cũng tốt," La Ly cũng không biết tôi cùng Tây Cố đã ở cùng một chỗ, vui vẻ nói, "Không có cậu ta đến vương bạn, đợi lát nữa com nước xong cậu cũng đừng đi trở về."

Tôi do dự, nghĩ lại thì Tây Cố hiện tại đang cùng đồng sự ngâm suối nước nóng, cho dù trở về trong nhà cũng chỉ có một mình tôi, chỉ bằng hầu La Ly tán gẫu một đêm, vì thế liền gạt đầu đồng ý rồi.

Tựa như thời kì thiếu nữ nằm trên giường tâm sự, hai bên dựa sát vào nhau nằm ở trên giường, tắt đèn ——

Bóng tối khiến cho nội tâm yếu đuối cùng ước muốn thổ lộ.

Tôi khuyên giải cô ấy từng chút, cũng từng chút bị mê hoặc móc lòng ra.

"Cậu hiện tại có tính toán gì không?" La Ly nói, "Cậu ta cân nhắc qua tương lai không?"

"Ừ... Đại khái có nghĩ tới."

"Cái gì kêu đại khái?" Cô ấy bỗng đứng xoay người dựng lên, "Hắc Manh, cậu không nên theo đũa nhóc xấu xa đó làm chuyện ngớ ngẩn đi?"

"..." Tôi quay lưng qua, "Cậu đừng ồn ào."

La Ly ở sau lưng gấp đến độ kêu quang quác, "Cậu có phải có chuyện gì gạt mình hay không."

"Không, cậu đừng nghĩ nhiều quá."

Bất thành linh La Ly ghé vào sau lưng tôi, "Cậu nói thật với mình đi, đừng nghĩ rằng giả vờ tự bế với mình thì có thể bùng bít cho qua, các cậu gần đây có phải hay không xảy ra vấn đề, mình vừa thấy được cậu đã cảm thấy không đúng."

Tôi bất đắc dĩ, bị cô ấy âm ỉ chịu không nổi, sau một lúc lâu chỉ phải xoay người đối mặt với cô ấy, chầm chước băng quơ nói, "... Là có chút không thoải mái."

"Đến tốt cùng xảy ra chuyện tình gì?" Cô ấy thấy tôi ứng lời, lại càng lo lắng, cũng đứng, y theo tính tình của tôi, nếu vấn đề không thật khó thu xếp, tôi cũng sẽ không mở miệng nói ra.

Tôi trầm mặc, thản nhiên nói, "Không có gì." "Không phải là không muốn nói, mà là không biết nên nói từ đâu."

Cô ấy còn muốn nói cái gì nữa, đột nhiên điện thoại lại vang lên, hơn nữa vào ban đêm bị từ chối hết 5 cuộc gọi, La Ly làm bộ làm tịch như vậy rất là tàn nhẫn.

Mơ hồ nhớ rõ hôm hôn lễ, chú rể dường như là một người đàn ông bá đạo lạnh lùng nghiêm nghị, lúc này đây đầu điện thoại bên kia người đàn ông đang nhỏ giọng đồ dành, đối lập với Tây Cố, không khỏi làm người ta có chút mất mát.

La Ly bị ống nghe khiến cho chồng cô ấy vừa dễ vừa cung hết nửa ngày, cúp điện thoại xong còn không ngừng than thở "Đáng ghét".

Thật sự là ở trong phúc không biết phúc, nếu có một ngày anh ta không "Đáng ghét", thì đến phiên cô ấy phiền muộn.

Tôi thấy đuôi mắt cô ấy xuân tình nhện nhạo, trêu ghẹo nói, "Không tức giận nữa?"

Cô ấy đóng điện thoại di động, nhăn nhăn mũi ngượng ngùng nói, "Anh ấy đặt vé máy bay sáng mai, đều đã nói mình không tức giận, anh ấy vẫn hạ quyết tâm muốn nhanh trở về."

"Xem ra anh ấy rất chiều cậu, tôi cũng yên tâm." 'tiền án' năm đó của anh ta, cũng làm cho tôi kiêng kị thật lâu.

La Ly còn đang làm bộ làm tịch, "Anh ấy chọc mình tức giận, dĩ nhiên không phải đương nhiên sao, hơn nữa, đàn ông không phải vốn là nên cung chiều phụ nữ sao."

Trong lòng tôi có vài phần chua xót.

"Làm sao vậy?"

Tôi lắc đầu, đối mặt với nghi vấn của La Ly, tôi không dám trả lời. Tôi có thói quen trước đó anh ủy khuất chính mình, hai người cùng một chỗ, phần nhiều là tôi chiều anh nhường anh. Nhưng, nếu lúc trước lựa chọn anh, tôi đã đoán trước đến kết quả sẽ là như vậy.

Tôi từng nghĩ đến bản thân có thể thừa nhận, nhưng lần lượt tranh cãi, thỏa hiệp cùng thoái nhượng, lại khiến cho tôi ngày càng mệt...

Nhìn đến cô ấy ngọt ngào, đồng dạng là tranh cãi, nhớ tới bóng lưng thiếu niên lạnh lùng rời đi kia, tôi nhìn không được có vài phần chua xót.

"Manh Manh," La Ly trong bóng đêm nhẹ nhàng sờ mặt của tôi, "Cậu đã rất lâu không có cùng mình tâm sự, mỗi lần hỏi tới cậu ta... Cậu luôn mỉm cười nói 'Tốt lắm!'. Cậu hiện giờ, thật sự tốt lắm sao?"

Tôi yên lặng đem mặt dán tại trong lòng bàn tay cô ấy.

"... Có phải hay không thật sự rất vất vả?"

Sau một lúc lâu, tôi nhẹ nhàng gật đầu.

La Ly thấp giọng nói, "...Mình thật sự rất lo lắng cậu, không cần miễn cưỡng chính mình, ai cũng có thời điểm yếu đuối mệt mỏi. Manh Manh, nếu... Thật sự không được, thật sự rất vất vả..."

Tôi không có trả lời.

"Manh Manh, cậu không phải là bà già, phụ nữ đều hy vọng có một người chồng có thể yên tâm dựa vào, biết lạnh biết nóng, mà không phải một đứa nhỏ còn cần cậu chăm sóc." La Ly nói, "Lúc trước cậu nói muốn chọn cậu ta, mình nghĩ đến nếu chỉ là tuổi chênh lệch cũng thôi đi, cậu ta nhỏ thì nhỏ, nhưng nếu có thể thông cảm cậu, biết chăm sóc cậu, như vậy tuổi cũng không phải trở ngại khó có thể vượt qua. Nhưng hiện tại... Mình thấy, cũng không phải chỉ như vậy."

"Một năm này, cậu rất liều mạng, mỗi lần tìm cậu không phải đang họp chính là chạy công trường." La Ly giữ chặt tay tôi, "Cậu không phát hiện cậu đem thân thể của mình đập hư thành bộ dáng gì, nằm trước trên người cậu còn có mấy lạng thịt, hiện tại cùng cậu nằm chung một chỗ, không cần thận trọng tới muốn phát sợ, đối với tội mình, nụ cười của cậu cũng ngày càng miễn cưỡng... Những thứ này cậu ta chưa từng phát hiện sao? Manh Manh, tình yêu không phải như thế này... Hiện giờ nữ cường nhân, bà mẹ già, đến tốt cùng là cậu muốn làm, hay là cậu ta làm cho cậu trở thành? Có lẽ cậu ta cần không phải là người yêu, cần bản chính là một bà mẹ già chịu khổ, mà cậu sẽ theo anh múa may, chịu cực làm người hầu cho cậu ta, tình yêu đâu phải như thế này? Cậu chờ cậu ta tỉnh ngộ, chờ cậu ta trưởng thành, cậu chưa từng nghĩ tới ngày nào đó cậu ta tỉnh ngộ ra, phát hiện tình yêu thật sự sao? Những năm tháng tuổi hoa cậu tiêu phí trên người cậu ta thì nên làm cái gì bây giờ?"

Tình yêu không phải như thế này...

Chung Ý cũng từng nói qua như thế, Hác Manh, hiện giờ tôi thật sự còn là tôi sao.

Tôi nhắm mắt lại, "Cho mình một chút thời gian, mình cân bình tĩnh tự hỏi một chút..."

Tôi nghĩ đến thời kì thiếu nữ, tôi từng ở năm tháng tươi đẹp sáng lạn kia ước mơ qua một đoạn tình yêu.

Khi đó tôi bước bình như vậy tin tưởng, tình yêu chính là kỳ vọng cùng một người nắm tay, cùng một chỗ.

Nay tuổi hoa đã qua, tôi mở hai mắt muốn đi xem chờ đợi một người khác nắm tay, mới phát hiện, nguyên bản ngay cả bản thân tôi đều tìm không thấy...

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Ngày hôm sau khai mạc phiên đấu giá sáng sớm tôi liền trình diện.

Rất nhiều người bị phim truyền hình thần tượng lừa dối, cho rằng bày ra một hồi hoạt động chỉ cần đem phương án thiết kế công bố, còn lại người làm từng bước theo là được, nhưng hiện thật không phải là như thế. Bất luận một hồi hoạt động đều tồn tại biến số cần phải chú ý, đồng thời cần đối nhân viên, chuẩn bị tư liệu chi tiết đều khiến cho người ta nhức đầu.

Thật vất vả chịu đựng đến khi buổi đấu giá chấm dứt, người Trung Quốc đều ở trên bàn cơm nói chuyện kinh doanh, sau đó khi ăn uống linh đình còn có tiệc mừng công càng hành hạ tính nhẫn nại của con người.

Đấu giá xong có tiệc rượu, tôi trước sau chạy vào toilet ba bốn lượt, bên mình luôn mang theo khăn tay đầy vị rượu, trong tiệc uống rượu tôi đều ngâm trong miệng một nửa, vừa tìm cơ hội, không dấu vết đem một nửa khác phun vào trong khăn, đợi đến khi khăn hút đầy lại đi toilet xả vất vả.

Hôm nay cả ngày đều chạy trời chết, hiếm khi được ngồi xuống, bụng rỗng cùng các nhà đầu tư liều mạng uống, thân thể thật sự chịu không nổi...

Lâm tổng nhìn tôi một cái, phần sau cơ hồ đều do anh ta diễn chính, đợi tiệc rượu xong, Lâm tổng để cho tài xế lái xe, đưa tôi trở về.

Lồng ngực tôi cuộn cuộn bốc lên, khó chịu cong lưng tựa vào ghế ngồi không muốn nhúc nhích.

"Vẫn là tôi đưa cô đi lên đi." Xe ngừng, Lâm tổng nhìn tôi nửa ngày không động đậy, tự ý nâng eo tôi, đẩy cửa xuống xe.

Đầu tôi vẫn rất choáng váng, mơ mơ màng màng tựa vào trên vai anh ta đi ra ngoài.

Bỗng dưng, tay phải đột nhiên một lực mạnh lôi kéo, thân mình chấn động, ngã vào trong một lồng ngực rắn lạnh.

Bên tai một thanh âm đè nén tức giận vang lên, "Ngại quá, tôi là bạn trai cô ấy, làm phiền anh đưa cô ấy về."

Nghe rõ thanh âm, tôi nhất thời cứng cả người, anh dùng lực vòng giữ vai tôi đem tôi mang lên lầu. Động tác Tây Cố không chút nào dịu dàng, bước chân cực nhanh, bước đi xóc nảy, dạ dày tôi cuộn càng lợi hại hơn, rốt cục nhịn không được ở trên hành lang đẩy anh ra, cúi người nửa quỳ trước thùng rác, phun...

Sau người chỉ nghe đến tiếng hít thở ồ ồ, Tây Cố không nói gì, cũng không có an ủi, đứng ở một bên chờ tôi phun xong thì đưa cho tôi một bao khăn giấy.

Tôi nhận lấy lau khô sạch sẽ, dưới chân ỉu xiu dường như không đứng dậy nổi.

"Đây là lần thứ hai."

Giọng nói của anh từ đằng sau lạnh lùng vang lên, "Mỗi lần nhìn bạn gái mình đêm khuya được người đàn ông khác đưa về nhà, em có biết cái tư vị kia như thế nào không?"

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, trong lòng đột nhiên nảy lên một cổ chán chường, "Thực xin lỗi" ba chữ này không thể giống như mọi khi phun ra miệng như vậy.

"Lần này lại là vì cái gì." Anh nói.

"Tiệc rượu xã giao trong công việc" tôi bùng trán, "Tây Cố, em hiện giờ mệt chết đi, chúng ta có thể hay không đừng tranh cãi ầm ĩ nữa."

Anh như con thú bị vây hãm nhìn chằm chằm tôi, "Manh Manh, anh cũng không muốn ầm ĩ với em, nhưng em có thể hay không cũng cho anh có cảm giác an toàn?"

Chẳng lẽ tôi làm còn chưa đủ sao?

"Như vậy anh đến tận cùng còn muốn em làm như thế nào? Anh muốn em làm như thế nào anh mới có thể vừa lòng?"

Anh vùng lên cắt lời tôi, "Phải nói những lời này là anh, em đến tận cùng muốn anh làm như thế nào? Em hy vọng anh làm như thế nào? Anh có thể từ nay về sau không hề nhìn phụ nữ khác, anh cũng muốn mau chóng đi làm việc, anh không muốn nhìn đến người phụ nữ của mình lại giống như hôm nay như vậy..."

"Đây chỉ là công việc!" Tôi nhăn mày, trước mắt lay động kịch liệt.

"Tốt, công việc, em luôn có rất nhiều công việc, em chừng nào thì có thể đem ánh mắt để trên người anh mà không phải luôn mở miệng công việc ngâm miệng công việc."

"Cho rằng em thích như vậy?" Tôi bỗng nhiên cảm thấy một trận bi thương, tôi đã làm hư anh, khiến cho anh nhìn không thấy sự hy sinh của tôi, coi nỗ lực của tôi là đương nhiên. Mượn hơi rượu tôi nhịn không được thốt ra, "Nếu anh có thể cho em cảm giác an toàn, anh nghĩ rằng em liều mạng công việc là vì ai?"

Giây phút lời nói ra khỏi miệng, tôi gần như không thể tin được bản thân thật đã nói ra. Tây Cố lòng tự trọng rất mạnh, nghe được lời của tôi sắc mặt anh trắng nhợt, bình tĩnh nhìn tôi một lát, không nói một câu xoay người xuống lầu.

Tôi theo bản năng muốn đuổi theo, "Tây Cố ——"

Cảm xúc kịch liệt nhấp nhô, trước mắt bỗng nhiên bị bóng tối thống trị.

"...Hác Manh, Manh Manh..."

Tôi là bị tiếng lải nhải cùng khóc mắng của La Ly đánh thức.

Thấy tôi tỉnh lại, cô ấy vui mừng lẫn lộn, "Manh Manh, cậu thế nào rồi? Còn có chỗ nào không thoải mái?"

Tôi có một khắc không phản ứng ra, không biết mình đang ở nơi nào, chậm chậm, trong mũi tràn ngập hương vị thuốc sát trùng khiến cho tôi lấy lại tinh thần, nhìn chung quanh mình, không tự giác nói, "... Anh ấy đâu?"

"Cậu nói Nhâm Tây Cốc?" La Ly cảm giận nói, "Nếu tối hôm qua mình nghĩ vẫn còn lo lắng, trước khi ngủ gọi điện thoại cho cậu, còn không biết hiện giờ thân thể cậu vậy mà hồng bết thành như vậy. Cậu ta ở bên ngoài, mình thật ra muốn hỏi cậu ta một chút, Mạnh Mạnh nhà chúng ta êm đẹp giao cho cậu ta, còn chưa đến một năm, thiếu máu, suy nhược thần kinh mấy tật xấu này là tới như thế nào?"

Tôi mím môi, "... Đều chỉ là một ít bệnh vặt."

La Ly hung hăng trừng mắt nhìn tôi một cái, "Tích tiểu thành đại, mấy thứ này đều là một mồi mà ra. Loại tình huống này liên tục đã một đoạn thời gian đi, giống như hôm nay vậy đột nhiên té xỉu không phải lần đầu tiên, cậu còn muốn liều mạng, nếu cậu tiếp tục lấy thân thể liều mạng về sau cũng đừng nhận thức mình, người bạn này nữa."

Tôi buông mí mắt, không có lên tiếng nữa.

"Mạnh Mạnh... Cậu có biết hay không mình nhìn thấy cậu như vậy có bao nhiêu khó chịu." La Ly nói, "Lần này cậu nghe mình, trước cùng Tây Cốc tách ra một đoạn thời gian... Nếu cậu ta thật là người đàn ông của cậu, thật có thể chiều cố cậu, đến lúc đó..."

Cô ấy không có nói thêm gì nữa, bởi vì tôi cùng cô ấy đều biết, cho dù Tây Cốc thật sự có ngày nào đó trưởng thành, tôi cũng đợi không nổi, tôi sợ tôi đợi không được đến đó.

Cách ngày tôi xuất viện, nguyên bản buổi chiều là có thể đi rồi, chỉ là La Ly lo lắng, lần này cô ấy thật bị tôi làm sợ, dám yêu cầu bác sĩ đem toàn thân tôi kiểm tra lại hết một lần.

Hôm xuất viện tôi ở sảnh lớn bệnh viện gặp được anh, hai ngày này anh không có về nhà, trên người còn mặc quần áo buổi tối ngày hôm đó, trên mép phủ một tầng râu mỏng lún phún.

La Ly lôi kéo tay của tôi giống như trốn ôn dịch bước nhanh từ bên người anh đi qua.

Trong nháy mắt gặp thoáng qua đó, tôi nhìn thấy anh cầm bệnh án của tôi, anh cúi đầu, không có nhìn tôi.

Chúng tôi cứ như vậy, vội vàng đi qua.

Sau lại?

Sau lại cho đến mùa xuân cách năm, anh không còn có xuất hiện qua.

Tôi chưa bao giờ dự đoán được chúng tôi lại lấy phương thức thăm thiết mà không có tiếng động như vậy kết thúc.

Tôi có khi sẽ nhớ tới anh, từng giai đoạn bất đồng.

Tôi nhìn anh từng bước một, từ một đứa trẻ kiêu ngạo bá đạo dần dần hướng đến trưởng thành, tất cả những năm tháng ngày ngó của anh đều là tôi làm bạn cùng anh vượt qua. Tôi từng yêu người thiếu niên này, tiếc nuối chính là, tôi nhìn không thấy lúc anh vì một người con gái khác thành thực.

Thật đáng tiếc, anh vĩnh viễn cũng cảm thụ không được ý nghĩa của việc ấy đối với tôi.

18 tuổi tôi cảm thấy tình yêu chính là trọn đời trọn kiếp, 28 tuổi tôi phát hiện, trọn đời trọn kiếp cũng không nhất định chính là tình yêu.

Với tôi mà nói, một năm ngắn ngủn cùng với anh này, cũng đã là một đời một kiếp của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

Em rất muốn quên anh, lại sợ hãi thật sự đã quên anh.

Khi đó đừng cảm bao nhiêu mới yêu thương anh...

Đừng cảm bao nhiêu, mới buông tha cho anh.

Quả nhiên là tình trường thất ý chức trường đặc ý.

Sau Tết âm lịch nương theo hào quang của Lâm tổng, tôi lại tiếp hai hợp đồng, xem như trong giới làm việc đứng vững gót chân, trung tuần tháng tư Beata cũng quay về Đài Loan kết hôn, dưới sự tiến cử mạnh mẽ của cô ấy, tiếp nửa tháng sau tôi thay thế chức vị của cô ấy, thăng làm quản lý tiêu thụ trong công ty.

Ngày thẳng chúc tôi hào khí muôn vàn, mời toàn bộ phòng tiêu thụ đến tiệm ăn. Trong tiệc, nhóm các cô bé nhân viên vừa mới tiến vào công ty cũng mượn rượu thêm can đảm, bà tám hề hề hỏi, "Chị Beata cũng kết hôn, không biết quản lý khi nào mới tới chuyện tốt?"

Tôi bất động thanh sắc hóp một hóp rượu, tránh nặng tìm nhẹ, "Đừng lo lắng, đến lúc đó sẽ không quên thông báo cho mấy đứa."

Mấy năm nay, bạn bè đồng nghiệp bên người kết hôn kết hôn, từ chúc từ chúc, trong phòng chỉ còn lại có tôi một nữ quản lý lớn tuổi chưa lập gia đình.

Sau khi về nhà đứng trước gương trái phải quan sát một hồi, tính toán tiền gửi ngân hàng, suy nghĩ tương lai một chút, tôi nói cho bản thân, trên đời này, ai không có ai, ngày cũng qua được như nhau.

Tình yêu cái thứ này, tôi ném qua, cũng ném đủ, nên thành thành thật thật đi qua cuộc sống cùi gạo dầu muối đi thôi.

La Ly tâm tình rất cao, từ năm trước cô ấy mà bắt đầu hưng trí bùng bùng lời kéo chồng mình hỏi thăm tất cả tư liệu sinh vật giống đực độc thân bên cạnh, nhiệt tâm làm bà mối càng sẽ không thiếu.

Ba mẹ lòng như lửa đốt, sau Tết âm lịch tần suất điện thoại từ ba ngày một cuộc, bay lên đến gần như một ngày ba bận, hận không thể đem tôi đóng gói khiên trở về để kết hôn, nếu không lại đem cái gọi là thanh niên tài tuấn này gửi qua đường bưu điện đến Thượng Hải.

Tôi không chút để ý lay lay vài tờ tư liệu thông tin nhà trai trên tay, khách mời La Ly là quân sư quạ mo của tôi, hận không thể chọn cho tôi một người đàn ông tốt có một không hai, nhanh chóng nhóm lên mùa xuân thứ hai của tôi.

"Cậu nghiêm túc chút, cẩn thận lựa chọn, trăm ngàn đừng bỏ lỡ đối tượng tốt!" Cô ấy hô lớn "Thanh lý gấp! Thanh lý mặt bằng đại hạ giá" nhiệt tình thúc đẩy cả ngày ở bên người tôi lớn vồn.

Tôi chỉ cười khỏ, đương nhiên sẽ không thật sự chọn lựa lấy như vậy, tôi tự mình hiểu lấy, cũng không phải phim truyền hình lúc 8 giờ, trước không đề cập tới mấy thanh niên tài tuấn tài giỏi này thật sự sẽ đi coi mắt, còn có thể để ý tôi, tôi đem tâm trạng giữ thăng bằng, đã làm tốt chuẩn bị được chọn lựa, thuận theo tự nhiên là tốt rồi.

"Không cần tiêu cực như vậy, tình cảm có thể bồi dưỡng, làm không tốt sao có thể gặp được Mr Right chân chính của cậu."

Tôi bất đắc dĩ chọc chọc hai cái cúp E của cô ấy, "Minh không phải tiêu cực."

Tôi chỉ là rất rõ ràng, nhiệt tình của tôi đã bị hết sạch. Không phải không muốn lại nỗ lực trong tình yêu, chỉ là đánh mất lại năng lực chế tạo ái tình, tôi đã không biết nên đi yêu một người như thế nào.

Tôi từng yêu qua một người, tuy rằng chỉ là một khúc nhạc rỗng, nhưng sau khi cùng anh tôi sẽ không có lại tình yêu hoàn chỉnh. Cho dù hiện tại lại thích một người, tôi cũng sẽ có nhiều giữ gìn, cẩn thận không cho bản thân bị thương, lại cũng vô pháp giống như trước kia phấn đấu quên mình.

Tôi chỉ muốn tìm một người có thể cùng tôi bình tĩnh vượt qua nửa đời sau, tôi sẽ cùng anh ta kết hôn, có lẽ sẽ sinh hai đứa con, cùng nhau phấn đấu mua một căn nhà, nếu điều kiện kinh tế cho phép, tôi hy vọng có thể nhanh đổi một công việc tiền lương không cần cao như vậy, nhưng là phải thoải mái chút...

Đối với tình yêu như lời La Ly, theo ý tôi đến cũng không hề quan trọng.

La Ly trầm mặc một lát, vỗ vai tôi, "Manh Manh, cậu có phải còn chờ cậu ta hay không? Cậu ta đã phí mười năm thời gian của cậu, bây giờ còn rất hào hoa phong nhã, sớm đem cậu làm 'tạc nhật hoàng hoa' (hàng quá đắt), cậu đừng ngu ngốc như vậy nữa..."

Tôi lắc đầu cắt ngang cô ấy, "Minh biết được, mình chờ không nổi."

Chung Ý khi biết tôi khôi phục thân phận độc thân trong vòng nửa năm sau đó bay tới Thượng Hải hai lần, mỗi lần lưu lại thời gian trên dưới một tuần, đối với chức vị của chúng tôi hiện tại mà nói, đã là hết sức hiếm có, mỗi một lần nghỉ ngơi điều kiện tiên quyết là liên tục tăng ca gần một tháng, đem toàn bộ công tác an bài cho tốt mới có thể xuất hành.

Ngay từ đầu, tôi không phải là không có cân nhắc thử cùng anh kết giao.

Chỉ là không biết vì cái gì, đợi đến lúc thật sự đối mặt với anh, đem Chung Ý xem như là cha của mấy đứa con tương lai đối đãi, lại luôn luôn có một loại cảm giác tội ác nói không nên lời.

Từ trước tới nay, anh luôn lấy một loại hình tượng lam nhan tri kỷ xuất hiện ở bên người tôi, ôn hòa mà không mang theo tính công kích, tôi có thói quen thổ lộ tâm sự với anh xem như là chị em tốt, anh là người hiểu biết tôi nhất trên đời này...

Giữa nam nữ với nhau bởi vì khác biệt cùng mong lung mới có tò mò đi truy đuổi, có lẽ ở trước mặt anh tôi quá thông suốt, cho nên tôi trước sau không có cách nào cùng anh trở thành người yêu.

Chung Ý lần thứ hai chạy đến hình như hiểu ra, anh còn thật sự ảo não nói, "Lúc trước nên giữ lại chút cảm giác thần bí, cuối cùng vẫn là cự ly mới nảy sinh ra về đẹp a."

Tôi cười nhẹ không nói.

Anh cúi đầu nhìn tôi, xoa xoa cằm, "Dù sao em còn không có kết hôn, hay để anh ném thử vài lần, không chừng ngày nào đó em lại đột nhiên điện báo đến?"

Tôi gật đầu, "Không chỉ là điện, còn có cửu thiên huyền lôi nữa."

Anh cầm cổ tay của tôi, "Phụ nữ vẫn là đầy đủ chút mới xinh đẹp, suốt ngày giống như đàn ông lên núi xuống biển bốn ba, chi bằng theo anh về thành phố F? Dưới ngành anh còn thiếu chủ quản, em trước hết ủ khuất một năm, em có chân rết, chịu liều mạng, cũng đủ chịu khó, một năm sau biểu hiện không tệ, anh hộ giá cho em thăng chức."

Tôi rút tay về, cười nói, "Ngài đây là đục khoét nền tảng a?"

"Đúng, đục chính là em đó."

Tôi thật sự cân nhắc, lắc đầu.

Trong công ty lăn lộn nhiều năm như vậy, tôi hiểu được một cái đạo lý. Không phải cơ hội gì đều phải nắm, phải làm theo khả năng. Bạn ở vị trí quen thuộc này ngày ngốc lâu, người khác nhìn đến là năng lực, nếu tùy tiện đổi một vị trí xa lạ người ta nhìn ra thường thường là không có năng lực, kết quả ngay cả lui về chỗ ban đầu còn không thể được.

Đương nhiên, nếu là dựa vào Chung Ý một đường hộ giá, cũng không phải là không thể được, nhưng nếu nói như vậy, tôi tình nguyện bản thân mình một lần nữa từ tầng dưới chót làm lên, cũng không muốn mất đi chủ tâm của mình.

Lính nhảy dù dựa theo quan hệ là tôi phản cảm nhất, bản thân không muốn, tôi cũng không nguyện làm.

Chung Ý thấy thái độ của tôi kiên quyết, hít một hơi, "Quên đi, em có quyết định của mình anh cũng sẽ không miễn cưỡng, cũng miễn cưỡng không được, tuy nhiên em nếu mệt mỏi, cũng đừng lại cậy mạnh, phụ nữ ngẫu nhiên yếu thế cũng không nhất định là nhận thua, tóm lại đàn ông thích nữ tính dịu dàng chút."

Tôi hết mức phối hợp anh nhận tội, "Được rồi được rồi, em sẽ không lại bạc đãi chính mình, đại gia ngài ít dong dài đi."

Anh rất là hưởng thụ, thế này mới lôi kéo hành lý vừa lòng trở về.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Rất nhanh, lần đầu tiên coi mất thời gian xác định ở buổi tối thứ 6 cuối tuần.

Tôi hiếm khi lợi dụng chức quyền trước khi tan tầm, đi vào toilet trang điểm lại.

Coi mất chính là mất duyên, điều kiện công việc gia cảnh này nọ ra song phương ngay từ đầu đã sàng lọc tốt rồi, bởi vậy chỉ cần tiến hành trao đổi nội bộ.

Hai người xa lạ lần đầu tiên gặp mặt, cũng chờ mong có thể có tiến thêm một bước phát triển, ấn tượng cái nhìn đầu tiên đặc biệt quan trọng, sau đó đó là xem hai bên có hay không có đề tài chung, tính tình hợp hay không. Nói kỹ ra, cho dù tôi không kỳ vọng có tình yêu, nhưng thận trọng tỉ mỉ giả dạng cũng là dành cho đối phương sự tôn trọng.

Thay đổi đồ trang sức trang nhã, thay cái váy ngắn màu vàng nhạt vừa mới mua, buông xuống mái tóc đã bị bện cả ngày, dùng gel chỉnh hình lại cho tốt. Tuy rằng không biết đối phương thích loại hình nữ tính gì, nhưng coi mất mục đích cuối cùng chính là kết hôn, bởi vậy cách ăn mặc hướng đến loại hình đoan trang thực nữ luôn sẽ không sai.

Khi tôi cùng La Ly trình diện mới phát hiện đối phương cũng dẫn theo nữ gia quyến. Anh ta so với tôi lớn hơn ba tuổi, đơn vị sự nghiệp, có xe có nhà, màu da hơi đen, nhìn qua rất thành thật ổn trọng.

Lúc chúng tôi báo tính danh lẫn nhau xong anh ta lại trầm mặc xuống, không biết cá tính thiên hướng nội hay là đối với tôi không quá vừa lòng.

Ngược lại cô em gái đi theo anh ta đến rất nhiệt tình, ở trong ghế lô tè ngắt cổ gắng làm nóng bầu không khí.

"Chị Hác Mạnh, " vừa biết tôi làm công ty quảng cáo, cô ấy lập tức 45 độ nhìn lên, "Các chị tiền lương cao, mỗi ngày xinh đẹp gọn gàng đi làm, còn có thể thường xuyên cùng các quản lý giám đốc tham gia tiệc rượu, rất hâm mộ nha..."

Nghe vậy tôi chỉ có thể yên lặng xoa xoa thái dương, các biên kịch thần tượng trong nước rõ ràng là muốn bức tử chúng tôi a. Mỗi lần cùng các đồng nghiệp trong công ty nhìn đến nam nữ nhân vật chính trên TV vênh váo hò hét đem phương án kế hoạch đề ra này, sẽ không giống như chuyện của bọn tôi, càng kỳ quái hơn chính là trong phim thường thường xuất hiện các nữ chính ăn mặc đẹp để xinh đẹp động lòng người trù tính hoạt động, xoay người còn có thể bất ngờ gặp gỡ bạch mã vương tử anh tuấn nhiều tiền.

Phải biết rằng mỗi lần làm xong một hoạt động bọn tôi đều là một bộ dạng mặt xám mày tro lẫn lộn, hai mắt đỏ bừng, tay cầm hai cái di động gần như không dừng lại qua, kêu gọi chính trường đến mức thanh âm khàn khàn, nếu không phải trước ngực lộ ra tấm thẻ nhân viên công tác, sợ là trực tiếp bị ném ra khỏi hội trường.

"Cái công việc này... Chỉ có thể nói cam khổ tự biết." Đối với ánh mắt như sao của cô bé này, vì duy trì hình tượng, tôi vẫn là hàm súc nói ra.

"Các chị cùng khách hàng đều là tại trên yến hội giao tiếp sao, bình thường trừ bỏ viết kế hoạch cùng gặp khách hàng ở ngoài ra, các chị có thể tự do HAPPY rồi?"

Vì không đem buổi coi mắt thành chuyện kinh doanh, tôi chỉ tránh nặng tìm nhẹ nói, "Không sai biệt lắm đi, trước khi gặp khách chúng tôi còn phải thu thập tư liệu, bàn xong lại tổng kết phương án." Phần đầu một đêm ngày khi ngày hôm sau đưa ra đề án thì như là trang điểm kiểu mắt khói, không mang được kính mắt, khách hàng muốn bao nhiêu OL thì có bấy nhiêu OL, bộ phận sáng tác muốn bao nhiêu nghệ thuật có bấy nhiêu nghệ thuật, làm sao mà nói trắng ra được, bằng không thì sẽ làm thất vọng nhóm đại chúng bị phim truyền hình độc hại đây.

Sau khi đồ ăn đưa lên, cô bé như cũ lú lú, tuy rằng anh trai cô ấy không buồn hé răng, nhưng một mình cô ấy cũng có thể đem bầu không khí rang đến sục sôi ngất trời.

Tôi cảm lên đôi đũa, món ăn coi như phong phú, nhưng lực chú ý của tôi rất nhanh đã bị tay anh ta hấp dẫn, ngón út hai tay anh ta móng tay đều để thật dài, khi ăn ốc thì vẫn vẽ tạo thành một cái Lan Hoa Chi... Thoáng chốc toàn bộ lực chú ý của tôi đều tập trung ở trên cái Lan Hoa Chi mà anh ta nhắc lên, ăn không thấy mùi vị (hình như ám chỉ anh này là gay)

La Ly sau khi com nước xong thì hướng về phía cô bé dùng ánh mắt ra hiệu, hai người rất nhanh rời đi, trong ghế lô chỉ còn lại hai người chúng tôi.

Anh ta không mở miệng, tôi chỉ phải thử chủ động khơi mào đề tài.

Anh ta vội vàng hai ba câu cho có lệ, tính tiền xong thì lái xe mang theo tôi tùy tiện tại gần đó lượn một vòng, không đến 2 giờ thì đều tự về nhà.

Tuy rằng trước đó làm tốt chuẩn bị tâm lý, nhưng thành thật mà nói, lúc này đây đối với việc coi mắt tôi thật sự rất khó trái lương tâm nói vừa lòng.

Chủ nhật anh ta gọi tin nhắn hẹn tôi đi ra ngoài, tôi nghĩ nghĩ liền đồng ý, có lẽ ngày đó trạng thái hai bên đều không tốt, vẫn là thử lại một lần đi.

Kết quả đợi cho tôi cách ăn mặc xong xuôi, trước khi ra cửa nửa giờ, anh ta đột nhiên gọi điện thoại tôi nói trong nhà có việc gấp, tôi chỉ bất đắc dĩ đáp ứng, đem thời gian đẩy đến thứ ba, nhưng đợi đến hôm thứ ba này, anh ta nói công ty phải tăng ca, không có cách nào. Vì thế thời gian lại bị đẩy đến cuối tuần nữa...

Hôm nay chủ nhật anh ta rốt cục đến, nhưng đến muộn hơn nửa giờ, com nước xong không đến một tiếng liền đưa tôi đi trở về.

Xe tại dừng ở cửa tiểu khu xong tôi không có lập tức xuống xe, mà ngồi ở bên trong xe tâm bình khí hòa hỏi anh ta là có đúng hay không đối với tôi không hài lòng? Mọi người đều là người trưởng thành, có thể trực tiếp nói thẳng ra.

Anh ta do dự một lát rốt cục phun ra sự thật cho tôi nghe, "Cô là một phụ nữ tốt, là vấn đề của tôi."

Thì ra bên cạnh anh ta đã có bạn gái, nhưng trong nhà không thích, buộc anh ta đi coi mắt thay người, anh ta không lay chuyển được, cho nên cố ý làm khó dễ vài lần, hy vọng tôi biết khó mà lui.

Tôi nghe xong chỉ lẳng lặng hỏi một câu, "Vậy cô ấy biết anh đi coi mắt không?"

Anh ta có chút xấu hổ nói, "... Biết."

Tôi thần nhiên nói, "Anh đã thích cô ấy thì đừng cho cô ấy thương tâm, vì cái gì không cự tuyệt coi mắt?"

Anh ta có vài phần ngượng ngập không trả lời, tôi trực tiếp đẩy cửa xuống xe.

Kỳ thật tôi giận không phải là vì anh ta lừa gạt tôi, mà là thái độ của anh ta khiến tôi khinh thường.

Một người đàn ông trưởng thành có xe có nhà có thể tự chủ không như những tình huống khác, nếu thật tâm muốn cự tuyệt sẽ không phải không có cách. Có lẽ tùy thời tìm kiếm lớp xe dự bị là cái mà bọn đàn ông gọi là khôn khéo, nhưng tôi đối loại khôn khéo này xin miễn cho kẻ bất tài, duy nhất may mắn là, tôi không phải là cái lớp xe dự bị được anh ta chọn trúng, không thì đã vô ý tổn thương tới một người phụ nữ khác.

Sáu tháng cuối năm tôi lại lục tục lại chọn mấy người.

Không phải không gặp được hình tượng điều kiện tốt, nhưng đối phương không vừa ý tôi, hoặc là không ngừng oán giận tổ chức sinh viên đương đại

ngày càng sa sút, lại nói tới đại học truyền dạy Hegel, bỏ qua một bên mặc kệ tôi có phải đang bận rộn hay không cầm lấy microphone ít nhất là nhai hơn hai giờ còn hơn cả chủ quán bộ ngành, còn những người đàn ông khác tôi mình bạch tâm tư của bọn họ tâm tư, tuy rằng điều kiện của tôi có thể tính là hậu đãi, nhưng chức vị cùng tiền lương cao cũng tương ứng với số tuổi của tôi.

Hiện tại mấy cô gái tuổi trẻ xinh đẹp nơi nơi đều có, đàn ông điều kiện tốt tương đương tôi cũng không nhất định muốn ủy khuất chính mình tìm nữ cường nhân lớn tuổi nữ đến quán. Điều kiện kém hơn so với tôi, lại cảm thấy nữ cường nam nhược khiến cho bọn họ áp lực gấp bội.

Cuối cùng thừa lại Lục Hu mới kết giao gần đây, loại hình đàn ông gia đình, đơn vị cơ quan, tính cách rất ôn hòa, sau khi trao đổi số điện thoại di động cùng QQ, đại khái một tuần gặp mặt một lần.

Cẩn thận tổng kết một chút, phát hiện từ nhỏ đến lớn, trừ bỏ Tây Cốc ra, tất cả phái nam tôi kết giao đều có khuynh hướng ôn hòa không mang theo loại hình có tính công kích.

Tuy rằng thiếu chút kích tình, nhưng cuộc sống còn muốn nhiều thoải mái nhấp nhô? Cuộc sống bình thường thân nhiên như vậy cũng là điều tôi kỳ vọng, những sóng to gió lớn đã từng trải qua đó tôi không dám nhớ lại...

Lại làm sao dám nhớ đến?

Tôi nỗ lực khiến cho bản thân mình bận rộn, đem công việc cùng coi mất nhét vào đầu, khiến cho bản thân không có thời gian dư thừa tự hỏi suy nghĩ, tôi gần như nghĩ bản thân đã muốn làm được. Từ lúc đầu tâm như đao cắt, đến cuối cùng dần dần chết lặng.

Xa nhau gần một năm, anh toàn bộ không có tin tức, như là chưa bao giờ xuất hiện tại trong cuộc sống của tôi, đảo loạn qua một hồ nước xuân.

Cứ như vậy chặt đứt liên lạc không hẳn là không tốt.

Tôi chỉ không rõ, vì cái gì một thiếu niên có cá tính hồngбет như thế, vậy mà lại là toàn bộ chờ mong trong tình yêu của tôi.

"Hác Manh," Lục Hu nhận lấy cái túi trên tay tôi, hiếm khi xem phim xong lại hẹn tôi đi dạo phố.

Anh ta là một người quy luật cuộc sống gần như cũ kỹ, mỗi tuần cố định ở buổi tối thứ sáu bảy giờ hẹn tôi ăn cơm, xem phim xong thì lái xe đưa tôi về nhà.

La Ly bên cạnh đánh giá hình thức chúng tôi hẹn hò xong lác đầu than thở hai chúng tôi không thú vị.

Không thú vị thì không thú vị, tôi ngược lại không có cảm giác gì lắm, tôi rất thỏa mãn anh ta sẽ không ở trong lúc ăn cơm thì bàn công việc, cổ phiếu hoặc là các loại học thuật linh tinh đến ảnh hưởng chuyện thèm ăn, đồng thời cũng sẽ không nhìn chòng chọc vào người tôi, một tuần điện thoại 4, 5 lần khiến cho tôi cảm thấy rất thả lỏng, sẽ không giống như người thiếu niên ấy thường xuyên quần quýt khiến cho tôi bối rối.

Ra khỏi thương trường bước lên cầu vượt thì làn người thập phần đông đúc, anh ta đột nhiên cầm tay của tôi, không cho tôi bị dòng người tách ra.

Tìm tôi đập mạnh và loạn nhịp, nắm trở lại tay anh ta, bỗng nhiên không hề báo động trước nhớ tới một độ nóng của một bàn tay khác khi ngang ngược nắm giữ tay tôi.

Thoáng chốc đủ loại chua xót khổ sở dừng mãnh nhập vào trong lòng, tôi trở tay không kịp, hơi nóng xông lên đồ hốc mắt.

Mặt mày anh hung ác bá đạo, ánh mắt sắc bén lại sôi nổi, khi mỉm cười thì nhếch lên khóe miệng, khi thẹn thùng thì lông mi buông xuống thật dài ... Ban đêm xoay người ôm ấp ôm lấy tôi.

Tôi nỗ lực đè nén tưởng niệm mãnh liệt, lại đột nhiên bị một bóng dáng xông vào tầm nhìn phá vỡ.

Bờ lưng quen thuộc kia, góc độ hai tay nhét trong túi tiền, mái tóc vênh lung tung chải vuốt như thế nào cũng không ngay ngắn...

Tôi đã từng nghĩ tới, nếu có một ngày chúng tôi ở trên đường gặp lại, có lẽ khi đó bên người hai bên đều có một người khác làm bạn, tôi sẽ bình tĩnh lộ ra nụ cười tiếp đón.

Tựa như bạn bè nhiều năm không gặp, quen thuộc lại không thân.

Rồi sau đó tốt nhất là có thể nhanh chóng lướt qua nhau.

Bởi vì tôi sợ hãi, sợ người phụ nữ tương lai anh gặp tốt hơn nhiều so với tôi, anh sẽ không còn hoài niệm tôi.

Sợ anh phát hiện nụ cười của tôi là miễn cưỡng như vậy, sẽ phát hiện tôi thật ra là khổ sở như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

"Làm sao vậy?" Lục Hu bên cạnh nghi hoặc nói.

"Không có," tôi thất thần trong nháy mắt, rồi sau đó cúi đầu nhìn nơi hai tay chúng tôi giao nhau, chậm rãi lặp lại một lần, "Không có việc gì."

Lục Hu lười kéo tay của tôi, đi về phía trước.

Bóng dáng của anh ở phía trước, tốc độ không nhanh, cũng không chậm, giữa đám đông như ẩn như hiện.

Rõ ràng chỉ có không đến trăm mét khoảng cách, nhưng lại xa cách tự chân trời.

Đường cũng không dài.

Mỗi một khoảnh khắc thời gian đều bị kéo dài đến vô hạn.

Hơn mười năm từng tí từng tí diễn qua trong đầu, từng màn từng màn kịch cảm ngắt quãng không chịu khổng chế xuất ra, diễn lại nhiều lần. Anh đi xuống cầu vượt, quẹo ở khúc quanh, đứng ở giao lộ bắt đầu đợi đèn xanh đèn đỏ.

Tôi nghĩ tôi còn chưa đủ kiên cường, mỗi một giây một phút này đối với tôi mà nói đều là dày vò.

Đèn đỏ bắt đầu lấp lánh...

Lục Hu nắm lấy tôi từ phía sau anh đi qua.

Đèn xanh sáng lên.

Anh đồng thời bước bước chân, đi về con phố đối diện...

Tại một khắc tiếp cận vô hạn kia, tôi nhìn không được nghĩ, nếu một giây này, anh quay đầu lại, có thể thấy tôi hay không? Nhưng anh không có quay đầu.

Vẫn giống như trước kia, mỗi một lần đều là tôi ngóng nhìn bóng lưng anh.

Hai tay anh cầm trong túi quần, vẫn đi thẳng về phía trước, một lần cũng không có quay đầu.

Ngang qua đường cái, vội vàng hợp vào trong dòng xe cộ, dòng người, tôi sắp nhìn không thấy anh, nỗ lực làm cho bản thân không nhìn anh, tìm về lý trí bị mất đi khổng chế. Ở dư quang khóe mắt lần cuối cùng đảo qua thì tôi bỗng dừng cứng đờ, vậy mà lại mang máng nhìn thấy anh dừng lại, trong lòng có loại cảm ứng quay đầu lại ——

Nước mắt của tôi rốt cục vỡ đê.

Chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất cúi đầu, xoay lưng qua, nhanh chóng biến mất trong biển người không ngừng qua lại như con thoi...

Đêm rất yên tĩnh.

Tại thời điểm đêm khuya nhân tĩnh này tôi lại nghĩ tới anh, nhớ tới những lời âu yếm ân ái liệt phé năm xưa.

Nhớ tới trận liều lĩnh dũng cảm kia.

Tôi bị sự xâm nhập yếu đuối quen thuộc, lại cũng biết không thể cho phép bản thân lại như vậy chìm xuống phía dưới... Là thời gian thu xếp lại tâm tình. Lúc trước là vì cái gì chia tay, tôi cũng không có quên, đối với tôi mà nói, tôi tình nguyện ngăn cách hai bên đều tự nhớ lại, cũng không nguyện mở mắt trừng trừng nhìn tình yêu từng tốt đẹp như thế bị cuộc sống cùng thời gian làm vỡ mộng, từng chút một chết đi...

Cái gì cũng không có lưu lại.

Tư vị này thật sự quá đau đớn.

Cho dù hai bên nguyện ý nhẫn nại, thỏa hiệp, miễn cưỡng lại cùng một chỗ, vấn đề cũng sẽ không theo thời gian biến mất, khi tình yêu cùng kiên nhẫn ban sơ đều tiêu pha hết, chúng tôi còn lại cái gì?

Với tôi mà nói, đây là sự bi ai lớn nhất.

Cả đời con người, tổng hội gặp phải rất nhiều sao băng cùng sao mai.

Giấy phút sao băng rực rỡ ấy, tất nhiên xinh đẹp khiến cho người ta khó có thể buông tay, nhưng nguyên nhân là trong chớp mắt, mới vĩnh hằng.

Bởi vậy cho dù giờ phút này tôi lại đau đớn, nhưng tôi cũng sẽ không vờn tay.

Nếu đánh không lại chấp niệm trong lòng, gắt gao nắm lấy không buông, cuối cùng sự xinh đẹp trong nháy mắt này tất sẽ ủ thành rượu độc, tự giết chính mình thôi.

... Cuộc sống vẫn cứ tiếp tục.

Tôi vẫn như cũ bình tĩnh chạy qua chạy lại giữa nhà và công ty, đem toàn bộ tinh lực đều rót vào công việc, nhân hạ không có việc gì gõ gõ mấy đàn em đang chộn rộn, bất giác thời gian qua quá nhanh.

Cùng Lục Hu kết giao đến tháng thứ ba, anh ta mang tôi về nhà cùng ăn cơm, tuy rằng trong bữa ăn không có nhìn thấy cha mẹ anh ta, nhưng cũng coi như là tiến thêm một bước.

Tuy rằng không có nhiều thích thú gì, nhưng tôi còn vẫn rất vui mừng.

Cuối năm nghe phong phanh cấp cao trên tổng bộ bắt đầu có biến động lớn, tôi suy nghĩ trên dưới, chủ động ở trước năm ôm đồm hết công việc, tết âm lịch không có trở về. Mẹ già nghe vậy ở đầu điện thoại bên kia hung hăng đem từ đầu đến chân tôi trách mắng hết một hồi, tám phần mười là lại len lén sau lưng tôi tiếp nhận vài bữa tiệc coi mắt, cái kế hoạch này toàn bộ đã bị bỏ nhờ.

"Con không phải đã nói, hiện tại con thật đã có bạn trai, mẹ cũng đừng thu xếp cho con nữa."

"... Dù sao mẹ vẫn không hài lòng." Mẹ già rầy rà thật lâu, mới không cam lòng phun ra câu này.

Ba tiếp nhận điện thoại, "Aiz, nhóc con a, mẹ con đây là nghĩ cho con, không hy vọng con gả xa như vậy."

Tôi ngậm miệng không nói.

"Thật ra ngay tại bản địa tìm một người an phận kết hôn cũng rất tốt, lại gần nhà, về sau mẹ con còn có thể hỗ trợ chăm sóc em bé, mất thấy đều 29, đứa nhỏ con gái nhà hàng xóm sinh ra đã có thể đi mua nước tương..."

Tôi có chút xấu hổ kêu ngừng, "... Ba!"

Mẹ lại một phen đoạt điện thoại, "Con còn biết kêu mẹ kêu ba, cũng không nhìn xem tình huống hiện tại của con, chậm trễ lâu rồi không thể chậm trễ nữa, nếu kéo dài tiếp, đến lúc sinh con thì... Người ta gọi cái gì kia, à cái sản phụ lớn tuổi gì gì đó! Ôi, con nói xem ba mẹ hai người già này sao không vội, chỉ có con là con gái một."

Tôi bị bọn họ làm hoảng sợ, ấp úng vài tiếng, cúp điện thoại.

Cửa ải cuối năm sắp tới, điện thoại im lặng không tới vài phút lại vang.

Chung Ý vừa nghe tôi không trở về, thanh âm đột nhiên rớt xuống vài độ, "Em chừng nào thì biến thành người cuồng công việc rồi? Đi về đi về, năm nay mở hội bạn học, chúng ta cùng mấy bạn học cũ tụ tập."

Tôi lắc đầu, "Quên đi, anh để em một người lẻ loi nhìn bọn họ mang theo người nhà có đôi có cặp sao."

Chung Ý nói, "Anh không phải cũng một mình sao, cũng không phải độc một mình em."

Tôi lắc đầu, "Không vui gì, trường hợp đó em không đi đâu, nhứt đầu." Đến lúc đó liên tiếp bị hỏi, hai bên đều xấu hổ.

Chung Ý dừng lại, "Aiz, nếu không em cứ mang theo cái kia Lục gì đó tới, làm bạn trai cũng tốt."

"Chúng em mới nhận thức không bao lâu, không quá thích hợp."

"Cái gì không bao lâu, anh nhớ rõ hơn 4 tháng đi." Chung Ý lải nhải.

"Còn không được," tôi do dự vài giây nói, "Hai người còn chưa tới trình độ kia." Chúng tôi ngày thường như là quân tử chi giao, anh ta không nhanh không chậm, so với tôi còn nguội hơn. Cho dù đến nhà anh ta ăn cơm xong, anh ta cũng giữ một khoảng cách không xa không gần.

Chung Ý ở đầu điện thoại bên kia suy tư một lát, "Em không trở lại cũng được, năm sau anh qua tìm em đi."

Tôi thở dài, còn chưa kịp nhiều lời, Chung Ý nói thẳng, "Những lời khác em đừng nói, em không tiếp thu anh, anh nhìn em vẫn được chứ." Rồi sau đó khẩu khí hòa hoãn, ngọt ngào nói, "Cục cưng, em thật muốn nhả tâm như vậy?"

"Được rồi được rồi," tôi xoa xoa một thân bị anh chọc cho nổi da gà, "Anh muốn đến thì đến đi, em không ngăn cản anh."

Cuồng công việc luôn luôn xuất hiện có đôi có cặp.

Mùng một đầu năm vẫn còn bốn ba không chỉ có một mình tôi.

Lâm tổng nhướn mày nhìn túi hồ sơ tôi mang theo tôi cười mỉm, cùng nhau hợp tác hai năm, rất ấn ý, sáng khoái đưa đề án trên tay cho tôi.

Tuy rằng tôi không có ba đầu sáu tay, nhưng nhân mạch tổ chức mấy năm cũng không phải là mạng nhện rỗng, tổng kết khảo sát năm sau tuy rằng tôi không phải là người đứng đầu bảng, nhưng thành tích giao ra cũng không thể nói là không đẹp.

BOSS mới nhậm chức đặc ý muốn vì nội bộ tổng công ty thay máu, khảo sát qua tháng thứ hai, ở năm thứ sáu dốc sức làm trong công ty, tôi rốt cục chen chân vào tổng bộ, trở thành một nữ quản lý duy nhất trong tổng bộ cực kỳ nồng đậm ý thức nam quyền.

Quan mới nhậm chức bốn ba phát súng.

Tôi đến nhận chức chuyện thứ nhất đó là hăng hái tràn đầy cả đêm khai thông, tiếp nhận tư liệu giao tiếp tiền nhiệm lưu lại, đồng thời đem thông tin nhân viên dưới quyền lọc qua một lần.

Ngẫu nhiên lật đến danh sách thực tập sinh dự tuyển năm nay mới tiến vào công ty thuộc, tay tôi cứng đờ, gần như không thể tin vào hai mắt của mình.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Đã bao lâu rồi?

Người thiếu niên kia rốt cục bước vào hàng ngũ tốt nghiệp khóa này. Nhưng tôi như thế nào cũng không thể tưởng tượng được anh vậy mà lại lựa chọn vào cùng công ty tôi, tôi vốn tưởng rằng, vốn tưởng rằng...

Vốn tưởng rằng cái gì? Tôi lại nói không rõ được.

Anh ở lúc tôi 27 tuổi, mang đến cho tôi một mùa đông lạnh lẽo nhất. Lại ở mùa xuân năm tôi 29 tuổi này, không hề báo động trước tiến vào tầm nhìn của tôi.

Nhâm Tây Cổ...

Ba chữ chói mắt trong danh sách kia hết lần này tới lần khác thiêu đốt mắt tôi, tôi bình tĩnh nhìn vài giây, giờ tay khép lại danh mục.

Buổi họp sáng ngày hôm sau có nhắc tới thực tập sinh lần này vốn trung tuần giữa tháng sẽ báo danh, sau khi huấn luyện hai tuần ẩn theo phạm trù chuyên ngành cùng phương hướng trọng điểm trong lúc huấn luyện, lại phân phối đến các phòng ban. Sau khi kết thúc buổi họp tôi vào phòng nước pha ly cà phê mang vào văn phòng, ngồi trước máy vi tính ngẩn ngơ phát ngốc, rồi sau đó đột nhiên đứng dậy mở cửa sổ thở sâu, để cho đầu tỉnh táo, tỉnh táo lại.

Tôi nói với bản thân, cứ coi như không có chuyện gì, cứ theo lẽ thường làm việc đi. Nhưng trong lòng dù sao vẫn có vài phần bận tâm hư không, đến gần giữa tháng, càng bắt đầu phát ra tâm thần không yên.

"Quản lý..."

"Có việc?" Tôi buông bút trong tay, nâng mắt lên.

Ada kế hoạch viên nhỏ giọng nói, "Vừa rồi mọi người thương lượng một chút, liên hoan tuần này có thể dời lại đến cuối tuần hay không? Tụi em tính hôm thực tập sinh vào phòng thì liên hoan, đến lúc đó cũng tiện làm quen với người mới."

Trong công ty có quy tắc cũ, vì để tăng tình cảm giữa các nhân viên, bình thường chúng tôi mỗi tháng sẽ liên hoan hai ba lần. Ada cũng là người mới, thường thường bị mảy ma cũ sai sử làm tiêu muội thông truyền kiểm chạy vật linh tinh.

Ngón trỏ tôi nhẹ gõ mặt bàn, chậm rãi nói, "Chỉ có chuyện này?"

Khuôn mặt nhỏ của cô nàng trắng ra, "... Dạ."

Tôi cầm lấy văn kiện trong tay, thản nhiên nói, "Chị hy vọng về sau không cần trong thời gian làm việc thảo luận việc riêng, mấy vấn đề này có thể sau khi tan tầm tới tìm chị."

"... Đúng, thực xin lỗi, quản lý." Cô bé vội vàng hấp tấp nói, hai tay bắt vào nhau, khăn trương đi ra ngoài.

Đợi đến khi cửa bị đóng lại, tôi nhin không thấp giọng cười ra tiếng, gương mặt than bị phá vỡ

La Ly nói đúng, làm ác thật thú vị, tôi thích mặt không chút thay đổi giả nghiêm dọa người mới... Đặc biệt là thời điểm tâm tình không tốt.

Cách cửa thủy tinh trong suốt nhìn cảnh tượng Ada vừa về đến chỗ ngồi đã bị xung quanh bao vây gặng hỏi, aiz, người trẻ tuổi chính là như vậy sức sống bùng bùng a. Tôi kéo kéo áo đoan trang thu chân, bắt đầu phê văn kiện.

Tôi rất cục cộ thể hiểu năm đó chủ quản vì cái gì thường nói năng thận trọng, ăn mặc nghiêm cẩn. Sám hối lại năm đó khi mới ra đời từng oán thầm cô ấy là 'Lão xử nữ' ... Nay bản thân nghiêm nhiên cũng là một phiên bản.

Tại tổng bộ ý thức nam quyền đáng cao này, nếu muốn thu phục nhân tâm cấp dưới nhanh nhất, trừ bỏ năng lực công tác phải xuất sắc, đồng thời tôi cũng phải nỗ lực tạo thân phận vô tính, xuất ra uy nghiêm, không cho mấy tên lỏi đời thấy tôi trẻ tuổi mà ức hiếp, lợi dụng sơ hở.

Tuy rằng vừa mới đến nhậm chức, nhưng tổng kết quý này tôi hy vọng có thể mau chóng đem công trạng khoe ra, cho dù bại bởi những chủ quản nam tính này, tôi cũng không muốn thua quá nhiều, ít nhất vị trí quản lý này tôi còn muốn ngồi lâu một chút.

Nghe Chung Ý nói năm trước cô ấy rất cục gả ra ngoài, làm tôi vẫn như cũ độc thân thỗn thức cảm khái, không có tình yêu tôi dồn sức cho sự nghiệp, dao động ở hai đầu, dù thế nào cũng sẽ không quá tổn thất.

Rất nhanh đến ngày thực tập sinh báo danh.

Địa điểm huấn luyện tại lầu tám, trong ngành các nữ đồng bào xuân tâm này mằm thật lâu, nghỉ trưa thì tốp năm tốp ba chạy lên lầu tám.

Cả ngày tôi không có ra văn phòng, buổi sáng vào công ty thì theo bản năng nhìn lướt qua hướng cửa, không thấy thân ảnh kia, không tự giác hít một hơi, bước nhanh chân vào thang máy.

Sáng sớm hiệu suất công việc rõ ràng bão táp, vì đem đầu nhồi vào, không để cho ánh mắt rời khỏi hồ sơ một giây nào.

Nghỉ trưa tôi gọi món ăn ở bên ngoài, trực tiếp trong văn phòng giải quyết, tôi thừa nhận tôi còn chưa đủ kiên cường, tôi sợ hãi bản thân khi gặp lại làm không được như trong trong tưởng tượng, thân nhiên như vậy.

Cẩn tin ở lầu một, tôi com nước xong đứng ở phía trước cửa sổ nhìn xuống, khoảng cách xa như vậy, thật ra thấy không rõ mặt bọn họ, nhưng tôi vẫn như cũ ngơ ngẩn nhìn, đề nén xuống suy nghĩ, lại phát hiện bản thân thì ra vẫn khổ sở như vậy.

Tình yêu thật sự là quá tổn thương người.

Bạn nói vì cái gì phụ nữ lại ngốc như vậy, làm sao trên đời này không có thuốc xóa ký ức, biết rõ không có khả năng còn nghẹn lại trong đầu, ra sức dày vò bản thân.

Tôi khi gần tan tầm vài chủ quản đến bắt chuyện với tôi, nói đi đến phòng huấn luyện chọn người mới.

Tôi đi theo phía sau bọn họ, chờ bọn họ đẩy cửa mới đi vào.

Đánh giá thái độ người mới không tệ, khi mở cửa không ai quay đầu, vẫn như cũ tập trung tinh thần nhìn hình chiếu trên PPT.

Tôi ngồi xuống xong quản lý truyền thông đưa cho tôi một chồng bài thi, "Vừa mới cho thực tập sinh làm thi thử lâm thời, cô có muốn nhìn xem có hợp ý hay không?"

Tôi tiếp nhận tỉ mỉ lật lật, khi lật đến bài thi đếm ngược thứ hai tôi dừng dừng, trên mặt chữ viết ở nét kết thúc thì giờ lên cao cao, cùng chữ kẻ đó giương nanh múa vuốt dính cùng một chỗ, không cần nhìn kí tên, bút tích quen thuộc này tôi liếc mắt một cái có thể nhận ra.

"Cô cũng thấy được cậu ta không tệ?" Quản lý bên cạnh thấy ánh mắt của tôi dừng thật lâu trên bài thi này, mở miệng nói.

Tôi hàm hồ "Ừm" một tiếng, không có nhiều lời.

Anh ta ngược lại hưng trí ngất ngất cao nói, "Cô khoan hãy nói, cậu ta là tôi phụ trách phỏng vấn, vốn đang muốn nhận đến trong tổ mình, đáng tiếc cậu ta lúc phỏng vấn lại chỉ rõ muốn đến phòng cô, đợi chút tôi gọi cậu ta qua gặp mặt."

Tôi vội lắc đầu, "Không cần, thật sự không cần."

Anh ta cười nói, "Cô khẩn trương cái gì, dù sao đợi sau khi kết thúc huấn luyện cậu ta lại cũng đến phòng cô báo danh, dù sao đều phải gặp."

Tôi không hé răng, trên mặt vẫn là trạng thái bình tĩnh nhất quán, trong lòng đã loạn thành một đoàn.

PPT vài phút sau thì chiếu xong, sau khi hướng dẫn viên lên đài làm tổng kết, nhóm thực tập sinh lục tục đứng dậy thu thập này nọ, chuẩn bị trở về.

Tôi cứng đờ tại chỗ, bên tai chỉ nghe thấy quản lý bên cạnh giương giọng hướng về phía trước hô, "Nhâm Tây Cốc, lại đây một chút."

Không chờ bao lâu, một bóng dáng bước đến, một lần nữa dừng ở trước mặt tôi.

"Hai người trước làm quen một chút," quản lý hoàn toàn không nhận thấy dị trạng gì, tiếp tục nói, "Cậu ta gọi là Nhâm Tây Cốc, là một cậu nhóc rất năng nổ," rồi sau đó lại quay qua Tây Cốc nói, "Vị này chính là quản lý phòng tiêu thụ, cấp trên sau này của cậu..."

Phía sau anh ta còn nói tiếp cái gì đó, tôi đã nghe không được nữa.

Toàn bộ tâm thần tôi đều chống đỡ sự xâm lấn của một cá nhân, anh đứng ở trước mặt tôi, yên lặng nhìn tôi, anh trở nên gầy như vậy, cách quần áo còn có thể nhìn rõ xương bả vai hờ ra, không khí áp lực khôn kể, anh chậm rãi vươn tay về phía tôi, mỉm cười nói một tiếng, "Xin chào."

Tôi dừng lại, vươn tay cùng anh nhẹ nhàng nắm, gương gao đáp lại, "Xin chào."

Trong nháy mắt hai người nắm tay đều hơi hơi chấn động, tôi nhanh chóng thu hồi tay lại, không dấu vết quay đầu nói với quản lý bên cạnh hai câu cho có lệ, rồi sau đó lại hướng về phía chủ quản bộ ngành xin lỗi, chào một tiếng, xoay người rời đi.

Thứ ba tôi không có gặp anh, thứ tư, thứ năm cũng như thế.

Thật ra không muốn gặp mặt tuyệt không khó. Chỉ cần tôi không chú ý lên lầu tám, anh cũng không cố ý xuống dưới tìm... Liên hệ giữa người với người nếu song phương đều muốn cắt đứt, thật sự rất đơn giản.

Buổi tối chính là theo lệ liên hoan trong phòng, lần liên hoan này cũng có thể coi là buổi gặp mặt người mới. Tôi trước đó đã biết, gần đến cửa, tôi lại nhịn không được muốn rút lui có trật tự.

Trần trọc trù trừ sau một lúc lâu, tôi cuối cùng vẫn là mang theo túi xách, vào ghế lô.

Cửa thủy tinh chỉ khép hờ, tôi không chút nào cố sức đã sớm nhìn đến anh đang ngồi ngay ngắn trong tiệc, trong phòng nhân viên nữ đã ít lại lần lượt vây quanh bên người anh.

Tôi lần đầu tiên đến muộn, đứng ở ngoài cửa xấu hổ dừng dừng, còn chưa nghĩ ra cách từ chối, trong ghế lô Ada xuyên thấu qua cửa thủy tinh mắt sắc nhìn đến tôi, vội vàng ngoắc gọi tôi đi vào.

Một bên mấy nhân viên nam phòng chừng lòng mang oán niệm đã lâu, khi bọn họ nhìn đến tôi đi vào thì nhao nhao chế nhạo ồn ào nói với Tây Cốc, "Đây chính là đóa hoa của phòng chúng ta —— quản lý! Còn không mau tự giới thiệu một chút, thử xem có thể hay không sắc dụ cô ấy."

Lòng tôi rủa thầm một tiếng, chừng nào quay về tôi phải trừ tiền lương bọn họ!

Đối mặt sự chế nhạo của mọi người, Tây Cốc cũng phá lệ tốt tính không có đương trường phát tác, anh nghiêng người, nghênh đón tôi, giống như mới gặp, nhẹ nhàng nói:

"Tôi là Nhâm Tây Cốc... Tây Cốc trong 'Quỳnh quỳnh bạch thỏ, đông tẩu tây cô'."

Bóng dáng Nhâm Tây Cốc nho nhỏ trong trí nhớ lần đầu tiên gặp nhau kia cùng người thanh niên trước mắt trong phút chốc chồng lên nhau...

Thời gian quá vội vã a, hơn mười năm quang âm này cũng chỉ là một cái nghiêng người của anh, một cái bắt đầu dĩ hồi tưởng của tôi.

Cho dù mỹ nhân như hoa, rốt cuộc cũng địch không lại năm tháng như nước chảy này.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Rượu qua ba lượt, về mặt tự nhiên lúc ban đầu rút đi xong, không khí hòa hợp rất nhiều.

Trong ghế lô, ghế sofa sắp thành hình bán nguyệt, vòng quanh bàn tròn trung tâm, tôi trễ lăm mới đến, bởi vậy chỗ ngồi ở cuối bên trái, mà đối diện phía bên phải, cũng là Nhâm Tây Cốc. Bởi vì vị trí sắp đặt là nửa vòng tròn, tuy rằng một trái một phải hai cực đoan, nhưng cũng là vị trí khoảng cách tiếp cận nhất, cách không đến hai thước.

Ngay từ đầu kiêng kị có tôi, đề tài của mọi người đều giữ kẽ, đợi đến lúc buông lỏng, xung quanh bắt đầu ồ ồ ồ ồ, không khỏi khiến cho tôi có chút hoài niệm khi lần đầu liên hoan, một đám người cùng tôi hai mặt nhìn nhau, không khí lạnh lẽo như trên Bắc Cực.

Cùng một nhân viên lớn tuổi đồng thời với tôi kết bè kết phái, bắt đầu từ mấy chuyện bát quái dài ngắn trong nhà, nhắc tới con cái trong nhà mình càng

thêm mặt mày hơn hờ. Đáng tiếc tôi không có chung đề tài, chỉ có thể buồn bực đem ánh mắt hướng qua mấy nhân viên gần đây. Bọn họ nghiễm nhiên đã muốn phân công, nhóm nữ tính vây quanh ở bên cạnh Tây Cổ bắt đầu mài dao soàn soạt, nhóm nam tính lại ở bên ngoài vừa liều mạng uống rượu vừa như hồ rình mồi, chờ một em gái anh minh sáng suốt nào đó bỗng nhiên quay đầu thì có thể phát hiện sự tồn tại của bọn họ, dứt khoát quay đầu tìm về trong ngực bọn họ nương tựa...

Xem ra bất luận đối mặt người mới hay người cũ, tôi đều ở một cái vị trí khó xử, e ngại ở đây tôi lớn nhất, bọn họ còn không có tận hứng, bản thân tôi về trước không khỏi quá thất lễ. Vì thế cũng chỉ đành nhẫn nại câu được câu không nghe bọn họ tán dóc, vừa thống khổ lên nhìn đồng hồ giết thời gian.

Trong lúc vô tình ngẩng đầu đảo qua người nọ ở đối diện, tầm mắt anh né tránh không kịp, rõ ràng đứng ở trên người tôi.

Tôi không nói gì, ánh mắt dừng trên mặt vài giây, ánh mắt anh giống như vui mừng giống như đau thương, giống như một đoàn hỏa diễm kiềm nén thiêu đốt băng đá, nếu không thể hòa tan băng, liền như vậy bị dập tắt.

Nhóm mấy cô bé vẫn vây quanh anh tự nhiên cũng phát hiện anh liên tiếp hướng tôi chiếu hình, nhưng mấy cô ấy chưa từng nghĩ nhiều, dưới sự hấp dẫn của sắc đẹp thậm chí còn lớn gan trêu chọc, "Tây Cổ, vẫn mãi nhìn quản lý có phải có ý đồ bất lương gì hay không?" Lời tuy là nói ra như vậy, nhưng ngữ khí cũng rõ ràng không cho là đúng.

Đúng thế, tôi với anh kém nhau quá xa, ai sẽ đem hai người chúng tôi gắn liền cùng một chỗ.

Nhâm Tây Cổ không có trả lời câu hỏi của cô ấy, cũng tự nhiên nói, "Ừ, tôi quả thật thích kiểu mẫu lớn tuổi."

Nói xong, những người khác ngửi được hương vị bất quái, "Oa oa, khẩu vị thật nặng a. Trước kia từng gặp gỡ một chị gái như vậy?"

Anh thân nhiên cười cười, từ chối cho ý kiến.

Tôi không có nhìn anh nữa, bên tai bất quái theo rượu bột phát nhảy ra.

..."Hai người bây giờ còn cùng một chỗ không?" Câu hỏi này, hiển nhiên là ý không ở trong lời.

Tây Cổ cảm lên ly rượu, ngửa đầu uống xong, "Lúc trước... Bỏ qua rất nhiều chuyện, cũng làm sai rất nhiều chuyện, tôi hy vọng cô ấy có thể quay về."

Tay tôi căng thẳng, buông cái ly.

Tiếp đó mặc kệ những người khác hỏi như thế nào, Tây Cổ cũng không mở miệng nữa. Bọn họ có vài phần không thú vị, bắt đầu chơi nói thật hay mạo hiểm.

Tôi vận khí không tốt, chơi chưa được vài vòng đã bị bắt. Lần đầu tiên vấn đề rất xảo quyết, Ada tò mò nói, "Quản lý, tình yêu khiến chị khó quên nhất là cái gì?"

Tôi chần chờ vài giây, được thôi, cứ thẳng thắn không mật mờ nói, "... Một đoạn tình cảm bị tất cả mọi người phản đối đi."

Dứt lời, hứng lấy một trận tiếng thét chói tai, "Quản lý, nhìn không ra chị từng thanh xuân như vậy a."

"Rất lãng mạn nha!"

Tôi cười khổ, thế nhưng mấy cung, cuộc sống cũng không phải chỉ có lãng mạn là được.

"Vậy kết cục đâu, kết cục thế nào?"

Đối diện một mảnh ánh mắt sáng như sao, tôi rù rụt, đối với Nhâm Tây Cổ, cũng đối với bản thân thuật lại lần nữa kết cục, "Kết cục là bọn họ nói rất đúng, miễn cưỡng cùng một chỗ quả thật khiến cho hai bên thống khổ." Dứt lời, ánh mắt anh âm thầm xuống dưới, tôi mất đi sự hăng hái không muốn ứng phó tiếp, đứng lên, gió gió di động, "Được rồi, hiện tại đã trễ, chúng ta nên tan họp về nhà. Con gái để con trai đưa về, ban đêm đường không an toàn..."

Đối diện Tây Cổ đứng lên theo, đi đến bên người tôi thấp giọng nói, "Anh đưa em."

Tôi lắc đầu, xa cách nói, "Có người đến đón."

Anh trầm mặc xuống, đi theo tôi một đường xuống lầu, thu sắp xong những người khác, xe của Lục Hu cũng đến, tôi quay đầu nhìn về phía anh, "Tạm biệt."

Anh không nói tạm biệt, chỉ hướng về phía tôi gật gật đầu, thân mình cao gầy quật cường như ngày xưa, nhưng các góc cạnh đã nhu hòa.

Tôi cúi đầu khom người vào xe, rất nhanh đã nhìn không thấy bóng dáng anh.

Tiếp đó là tuần lễ huấn luyện cuối cùng, nghe nói Tây Cổ làm rất xuất sắc, đã hấp dẫn không ít chú ý của các quản lý cấp cao.

Phụ trách huấn luyện người mới chỉ nói, "Người mới trong phòng cô phải mài dũa cho tốt một chút, là một nhân tài. Làm việc dứt khoát hăng hái cũng chịu khó hiếu học, hiện tại thanh niên được nuông chiều từ bé hiếm có được như vậy, chịu khổ học hỏi."

Tôi gật đầu, công quy công tư quy tư, tôi tự nhiên sẽ không vì đối phương là Tây Cốc mà cố ý ướp lạnh anh, trong lòng cũng có kế hoạch tốt để bồi dưỡng anh.

Sau khi kết thúc huấn luyện đã tới mừng 1 tháng 5, nhưng mặc dù là tuần lễ hoàng kim, Lục Hu cũng chỉ tính toán cứ theo lẽ thường ở tối cuối tuần hẹn tôi đi ra ngoài dạo phố. Dưới sự ám chỉ của tôi thì nhiều thêm một lần dạo chơi. Cùng anh ta kết giao nửa năm, anh ta vẫn như cũ không lạnh không nóng, không có chủ động kéo gần khoảng cách giữa hai người, nhưng làm việc vẫn rất ổn thỏa sẵn sàng.

Đội đến lúc 1 tháng 5 chấm dứt, hợp với kỳ nghỉ kết thúc huấn luyện kia, đại khái có hơn nửa tháng không thấy Tây Cốc. Tôi chính đốn xong ngày đầu tiên bắt đầu làm việc lại tinh thần vô cùng sung mãn, thậm chí còn đặc biệt đến công ty sớm hơn 1 giờ sửa sang lại tư liệu.

Khi quẹt thẻ mở ra cánh cửa phòng tiêu thụ, tôi còn nghĩ tôi hẳn là người đến đầu tiên, nhưng nhìn đến Nhâm Tây Cốc đang đứng ở trước màn cửa sổ bay bay, khi anh nghe được tiếng đẩy cửa thì lảng lạng quay lại nhìn tôi, tôi đột nhiên quên mất ngôn ngữ.

Anh dựa trước cửa sổ đã mở ra phân nửa, áo somi trắng đơn giản, gài nút nghiêm cẩn đến cổ áo, cà – vạt màu đen, môi mỏng màu hồng nhạt hơi mím lại, nắng sớm từ phía sau anh ngấm vào, mơ hồ bao quanh xương bả vai gầy gầy của anh, anh chuyên chú nhìn tôi, ánh mắt im lặng mà đau đớn.

Tôi không biết nên như thế nào hình dung cảm giác giờ phút này, từ một thiếu niên nguyên bản vẫn tùy ý đường hoàng giờ trở nên trầm tĩnh làm cho người ta cảm thấy... đau như thế.

Khoảng cách gần như vậy, tôi không biết nên làm sao tiếp tục đuổi đi ký ức trong đầu.

Anh phá vỡ mê chú, hướng về phía tôi chậm rãi đến gần từng bước.

Tôi nhanh chóng thu hồi tầm mắt, vội vàng đi vào văn phòng của tôi, đóng cửa lại.

Ngồi ở chỗ ngồi, mở lên máy vi tính, tay run rẩy, vài lần đều ấn không được nút khởi động máy. Tôi cắn môi lại mở ra một văn kiện ép buộc bản thân dời đi lực chú ý, nhưng lại cái gì đều nhìn không vào...

Đột nhiên đem văn kiện trên bàn toàn bộ gạt xuống đất.

Tôi nhắm mắt lại hô hấp nặng nề, buồn bực ứ đọng trong ngực nhiều năm vẫn như cũ rồi rầm không tiêu tan, sau một lúc lâu, cuối cùng vẫn ngăn ngại rơi nước mắt.

Vì cái gì lại không thể buông?

Bên tai giống như lại nghe thấy tiếng Chung Ý nhẹ nhàng thở dài, "Hác Manh, em thật sự là cô ngốc..."

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

Sau khi Nhâm Tây Cốc tiến vào phòng được một tuần, tôi phân phó cấp dưới, chăm chăm bắt đầu để cho anh tiếp nhận một ít hợp đồng không quá gấp rút. Với một người mới mà nói, tuy rằng khiêm tốn không đủ, nhưng vài lần nghiệm thu thành quả, anh biểu hiện vẫn là rất ưu tú.

Tôi liền an bài một tổ trưởng nhỏ dẫn dắt một trận, chờ anh có thể bắt đầu lại buông tay. Vì thế mỗi ngày anh liền đi theo tổ trưởng lên núi xuống biển, học được ăn uống linh đình, tôi luyện nung đúc tính nết.

Hai tháng tiếp theo, tuy rằng tôi cùng Tây Cốc cùng tồn tại trong một ngành, nhưng cơ hội chạm mặt thật ra cũng không nhiều.

Ngày thường tôi chỉ phụ trách duy trì vài khách hàng lớn quen thuộc, không cần giống như trước kia mọi việc đều phải tự làm. Nhâm Tây Cốc lại từ tầng dưới chót làm lên, bởi vậy trong một ngày cơ hội có thể dừng lại ở trong công ty cũng không nhiều, tăng ca lại càng là chuyện bình thường.

Trừ bỏ mỗi ngày sáng sớm họp giao ban, tôi phải tham dự, ngẫu nhiên lên đài biểu thị PPT, khi đó tôi mới có cảm giác có một tầm mắt gắt gao dõi theo.

Trên mặt tôi bất động thanh sắc, cực lực đem tất cả những dấu vết có liên quan đến Nhâm Tây Cốc đều bài trừ ra khỏi thế giới của tôi, nỗ lực muốn đem cuộc sống bình lặng của bản thân tiếp tục duy trì.

Lại đến thứ năm cuối tuần, sau khi tan tầm tôi gọi điện thoại cho Lục Hu, "Buổi tối ngày mai chúng ta đi đâu ăn cơm?"

Anh ta ở đầu điện thoại bên kia tạm dừng, "Buổi tối ngày mai anh có việc, hôm sau gặp đi."

Tôi rất kinh ngạc, anh ta luôn luôn là người tuân thủ quy củ gần như cũ kỹ, lần đầu tiên anh ta lăm thời thay đổi như thế, quá khác thường

"Không sao, có chuyện quan trọng anh cứ làm trước đi, không vội."

Anh ta nói được, tiếp theo hai người liền nắm đi động đều tự im lặng

Tôi cùng anh ta không phải là loại hình hướng ngoại, công việc của hai người nội dung cũng hoàn toàn bất đồng, tôi không có thói quen hướng anh ta than khổ, anh ta cũng sẽ không bộc lộ gì với tôi

Tôi nỗ lực tìm tòi đề tài không quá nhạt nhẽo, anh ta cũng hơi phối hợp nói một ít chuyện thú vị trong những ngày gần đây...

Sau 15 phút đồng hồ, hai bên vui vẻ nói tạm biệt.

Khi cúp điện thoại, tôi cảm thấy tôi giống như mở hội báo cáo ba ngày, đầu đã vất không ra cái gì khác.

Đã qua nửa giờ tan tầm, tôi ra văn phòng, thấy còn có một tổ viên lưu lại công ty tăng ca.

"Quản lý," anh ta nhìn đến tôi hơi do dự, gọi lại tôi.

Tôi đi qua, nghi hoặc nói, "Làm sao vậy?"

Tiểu Lưu chần chờ, đưa cho tôi danh thiếp, tôi tiếp nhận đến, phát hiện mặt trên là ông chủ Triệu trước đây từng gặp mặt qua một lần, năm ngoái tôi ở Lễ mừng công của Lâm tổng từng gặp qua ông ta, thái độ làm người rất thích chiếm tiện nghi, khẩu vị lớn tâm nhãn nhỏ, nói tới lợi nhuận thì nước miếng tung bay, nhắc tới bỏ vốn ra sức thì liền mọi cách chen ép từ chối.

"Chúng em đã tìm vài lần, ông ta nói em chưa đủ tư cách cùng ông ta nói chuyện..." Tiểu Lưu mặt hơi đỏ lên, thanh âm càng nhỏ lại, "Ông ta chỉ rõ phải quản lý ra mặt mới bằng lòng nói chuyện."

Tôi hơi hơi nhủ mảy, ngụ ý của tiểu Lưu tôi rất rõ ràng, đó là dự định để cho tôi thay hợp đồng này. Tính ra cũng không là vấn đề gì lớn, bình thường một hợp đồng nếu gặp muốn chết, nghiệp vụ viên thường thường phải tìm một tiền bối hiểu biết hỗ trợ cứu trợ, nếu có thể thành, lợi nhuận cuối cùng vẫn có phần anh ta. Tuy nhiên còn có một loại tình huống, chính là hợp đồng này bị cấp trên thu hồi, mặt khác sai khiến một người khác tiếp nhận, đến lúc đó hợp đồng này thành hoặc không thành, cũng cùng anh ta không có quan hệ.

Tôi nhìn tiểu Lưu có phần mất tự nhiên, tuy rằng trên mặt chất phác, nhưng đáy lòng xem ra cũng có một chút tính toán, không đợi tôi lên tiếng đã đánh lá bài "Xin giúp đỡ" trực tiếp tìm tới tôi. Cứ như vậy, cho dù cuối cùng từ tôi nói thành, cũng vẫn như cũ là đơn đặt hàng của anh ta... Sẽ không sợ tôi hung ác dứt khoát đứng giữa kiểm lời bỏ túi riêng?

Thôi được, tôi nghĩ lại năm đó khi mới vào công ty nếu không phải Beata một đường che chở, tôi chỉ sợ phải ăn nhiều đau khổ. Ngẫu nhiên làm một thủ trưởng nhiệt tâm hòa ái dễ gần cũng không tệ.

Vì thế vỗ vỗ vai anh ta, "Không có việc gì, đem điện thoại của Triệu tổng cho chị, chị cùng ông ta nói chuyện."

Anh ta nhất thời nhẹ nhàng thở ra, trên mặt nảy ra vui mừng, đại khái không nghĩ tới tôi như vậy nói đồng ý, không để cho anh ta có cơ hội phát huy một chút tài ăn nói.

Tôi âm thầm thở dài một tiếng, thì ra tôi lớn lên mang bộ mặt giai cấp bóc lột sao.

Đầu năm nay, giá trị thẳng dư của công nhân viên bị bóc lột lại bị áp bức, cho dù quản lý cũng chỉ là một người làm công cao cấp, làm sao ngày nghỉ cuối tuần chân chính.

Ông chủ Triệu phòng chừng cũng chờ điện thoại của tôi hồi lâu, gọi qua đạo đầu hàn huyền tăng bốc mới hai câu, câu thứ năm đã đi vào nội dung chính, tới thứ sáu trực tiếp đến nhà hàng gặp mặt bàn chuyện

Tôi sẽ không tự kỷ đến mức nghĩ ông ta ngưỡng mộ tôi đã lâu, chẳng lẽ là quá khứ tôi từng đắc tội qua ông ta?

Về nhà đem mấy cái tư liệu tiếp nhận từ năm trước đến đầu năm nay tra từ đầu đến đuôi, cuối cùng phát hiện thì ra là ở năm trước kết thù, ông chủ Triệu tên là Triệu Lục, trước kia nhờ mang theo một đám du côn lưu manh thu phí bảo hộ lập nghiệp, sau lại lên bờ tấy trắng, biến hóa nhanh chóng làm thương nhân khai phá điền sản, năm trước đề Lâm tổng đầu tư mở khu giải trí, tuyên truyền quảng cáo vẫn như cũ là tôi phụ trách, Triệu Lục vốn muốn chia một chén canh, nhưng tôi lại đổi hướng vào một công ty khai phá quen thuộc khác, liền âm thầm cùng Lâm tổng bắc cầu, sau khi sự thành, kiếm được gấp đôi số tiền.

Rắc rối, luôn luôn phải có.

Hiện tại người ta chiếu đèn muốn tôi hiện thân, không có cách nào khác, đắc tội với người cũng không thể đắc tội với tiền, tôi dù bất chấp khó khăn cũng phải đến.

Thời gian rất cấp bách, hợp đồng của Triệu Lục này thì ra là tiểu Lưu cùng với một người nữa cùng nhau phụ trách, buổi sáng thứ sáu cùng buổi chiều tôi đều làm ở trước máy vi tính bù lại tư liệu, 5 giờ gọi điện thoại cho tiểu Lưu nói địa điểm gặp mặt, không ngờ, khi nhận điện thoại của tôi thì tiểu Lưu hơi

thở mong manh, "Thật không phải với quản lí a... Em từ đêm qua bắt đầu tiêu chảy, đã chạy vào WC hai mươi mấy bận, thật không được... Hiện giờ ở trong bệnh viện truyền nước..."

Tại thời điểm máu chót gặp chuyện không may, khéo như vậy?

Mặc kệ như thế nào, tôi chỉ tốt bụng trước an ủi một phen, thuận tiện lại "dịu dàng" hỏi tiểu Lưu đang ở bệnh viện nhà ai, ngày mai tôi thăm anh ta.

Đối phương ghen một chút, rồi sau đó nói, "Bệnh vặt, bệnh vặt, em sáng mai là có thể xuất viện."

Tôi nhướn mày, lừa chi, "Cũng tốt, vậy thứ hai đem bệnh án đưa công ty, em như thế này cũng coi như tai nạn lao động, chi đi phòng tài vụ thương lượng xem có thể hay không chi trả."

Bên kia nói quanh co, "... Vâng."

Trước đó hợp đồng cũng không phải do tôi phụ trách, cho dù tôi làm thời bù thêm tư liệu, nhưng không thể quen thuộc như bọn tiểu Lưu, huống hồ tôi còn không biết tiến độ bị bắt bí trước kia của bọn họ như thế nào, cho nên bên cạnh phải đi theo người phụ trách đó. Hiện giờ tiểu Lưu không được, đối tác của tiểu Lưu phải lên sàng.

Tôi ấn theo số điện thoại tiểu Lưu đưa cho tôi.

"A lô."

Đầu điện thoại bên kia ngoài ý muốn truyền đến giọng nói của Nhâm Tây Cố, tôi sùng sốt, thiếu chút nữa lỡ tay ấn cúp điện thoại.

Như thế nào lại là anh?

"Ai vậy?" Anh không chờ tôi lên tiếng, lạnh giọng nói.

Tôi nắm thật chặt điện thoại, dùng thanh âm bình tĩnh nhất nói, "Là tôi."

Đầu bên kia trong nháy mắt giống như mất đi ngôn ngữ, cũng đi theo trầm mặc xuống dưới, thật lâu sau, anh mới chậm rãi nói, "Là em."

Tôi ừ một tiếng, dùng ngày thường đàm công sự miệng, lãnh đạm nói, "Trước đó cùng tiểu Lưu phụ trách hợp đồng của Triệu Lục sao?"

Anh đáp, "Ừ."

Tôi liền đem tình hình gián lược đại khái nói lại một lần, thời gian không vượt qua ba phút, cuối cùng, phải ngắt điện thoại.

"Đợi một chút!" Anh tựa hồ cũng phát hiện ý đồ của tôi, trước khi cúp máy gọi lại tôi, "Manh Manh..."

Tôi thần nhiên ngắt lời anh, sửa đúng, "Gọi quản lí." Tôi hiện giờ cùng anh đã không có bất cứ quan hệ nào.

Tây Cố lòng tự trọng rất mạnh, nếu là lúc trước tôi châm chọc như vậy, anh nhất định sẽ phát giận.

Nhưng anh trưởng thành nhanh chóng như thế, cách một năm rưỡi, tính tình anh thu liễm rất nhiều, sau giây phút im lặng ngắn ngủi, anh nhẹ nhàng nói, "Thực xin lỗi."

Trong mắt tôi nóng lên, câu "Thực xin lỗi" này tựa hồ như là nói với tôi trước kia, gọi lên tất cả những hồi ức đau đớn gãy dựa năm đó.

"Thực xin lỗi, thật sự... Thực xin lỗi." Anh một lần rồi một lần lặp lại, cổ họng vậy mà hơi hơi nghẹn ngào.

Tôi nhanh nhắm mắt lại, không trả lời, chóp mũi càng thêm chua xót, tay cầm điện thoại nặng như ngàn cân.

Anh khàn giọng, "... Năm nay, em lại gầy đi."

Tôi cắn môi.

"Em qua... Được hay không?"

Tôi thờ sâu, "Tôi qua rất khá, xin anh không cần lại quấy rầy cuộc sống của tôi." Rồi sau đó lẳng lặng cúp xuống điện thoại.

Phụ nữ đại để đều thích ở trước mặt người yêu cũ cậy mạnh.

Tôi qua không tốt, tuyệt không tốt.

Sau cái loại đau đớn kia, tôi làm sao qua cho tốt được?

Lúc trước không để ý phản đối của tất cả mọi người kiên trì yêu đương cuối cùng thua dưới tay hiện thực, khi đó tôi hòng mắt có làm cho mọi người cảm

thấy ngu xuẩn hay không?

Ngu xuẩn nhất là, tôi không hối hận.

Xem đi, không nghe lời khuyên của chúng tôi khư khư cố chấp, rồi xuống kết cục này, cô có thể oán ai đây?

Đúng vậy, tôi không thể oán ai, ngay từ đầu tôi đã biết sẽ có nhiều phiêu lưu, đây là lựa chọn của tôi, cho nên kết cục tôi cũng phải thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Cùng ông chủ Triệu gặp mặt là một nhà hàng trang trí kiểu Nhật, khi tôi cùng Nhâm Tây Cổ sóng vai đi vào thì ông chủ Triệu cùng hai người đàn ông trung niên khác đang chuyện trò vui vẻ, chờ tôi ngồi xuống xong, ông ta mới đưa ánh mắt chuyển qua trên người tôi, "A! Hắc quản lý tới rồi, tôi giới thiệu cho mọi người một chút, đây là ông chủ Trương, này là Vương phó quản lý công ty chúng tôi."

Tôi gọi lên nụ cười nhiệt tình vươn tay, "Ông chủ Trương, Vương phó quản lý, hạnh ngộ hạnh ngộ."

Bọn họ cũng nâng tay theo tôi bắt lấy, một phen xin chào, hạnh ngộ khen tặng lẫn nhau xong, Triệu tổng cảm lấy thực đơn đưa cho tôi, hào khí nói, "Hắc quản lý muốn ăn cái gì tự mình chọn, hôm nay tôi mời khách."

Các tiếp viên nữ đều một khuôn một dạng mặc kimono đơn giản, kéo cửa ra, bước từng bước nhỏ kính cẩn mang lên đồ ăn.

Trong bữa tiệc ông ta ngậm miệng không nói chuyện, chỉ liên tiếp kính rượu, tôi âm thầm ngăn cản hai lần, ông chủ Trương cùng Vương phó quản lý cũng hòa theo bụng ly kính rượu.

Ba người thay nhau ra trận, cũng may tôi sớm có chuẩn bị, trước khi xông vào trận Hồng Môn Yến này đã ăn nửa ký nho, để ngừa say rượu thất thố.

Bảo trì nụ cười tiếp nhận ly rượu, tôi liên tục uống ba ly xong thì có một bàn tay nhẹ che ở trên ly rượu của tôi, Nhâm Tây Cổ mỉm cười mà không thất lễ hướng về phía ba người bọn họ nói, "Quản lý của chúng tôi gần đây dạ dày không tốt, tôi thay cô ấy kính ba vị một ly."

Nói xong lại lập tức rót rượu tự làm ba ly.

Ông chủ Triệu lúc này mới lần đầu tiên ngược mắt nhìn anh, "Cậu là?"

Tôi ngậm miệng mắt nhìn Nhâm Tây Cổ một cái, nói, "Cậu ta là người mới vừa tới không bao lâu, không biết trời cao đất rộng, ngài nên thay tôi ra tay chăm sóc." Tâm trạng u ám, người có dạ dày không tốt là Tây Cổ chứ. Anh nghĩ Triệu Lục là loại người nào, đêm nay ông ta đặc biệt gọi theo hai người, không rót cho tôi nắm úp sắp khiến cho tôi bị bêu xấu thì sẽ không bỏ qua, anh lại giờ cây quậy nước cái gì.

"Aiz, tuổi trẻ đừng khí không tệ," Triệu Lục đưa cho Tây Cổ thêm một ly rượu, "Chúng tôi mấy người già này nên lui rồi, hiện giờ là thiên hạ của người trẻ tuổi, từ xưa anh hùng xuất thiếu niên đó thôi."

Tôi bung lên ly rượu, đón ý nói đùa, "Đâu có, chúng tôi còn phải dựa vào ngài kiếm cơm đây." Âm thầm đem lực chú ý lần nữa kéo về trên người tôi.

Rượu qua tứ tuần, tôi bắt đầu thử thăm dò chuyện bản hợp đồng, Triệu Lục ha ha cười, rốt cục bắt đầu thả lỏng. Đáng tiếc gần như là mỗi khi nói một câu thì bị kính một ly, tuy rằng nho quả thật giảm bớt hiệu quả say rượu, nhưng thứ này dù sao cũng không phải vạn linh đơn, uống đến khi tối muộn gần 10 giờ, tôi đầu bắt đầu choáng váng, mùi rượu xông lên, chỉ cảm thấy trên mặt một mảnh thiêu đốt, dần dần sắp không thể không được miệng mình nữa.

Nghiêng đầu nhìn về phía Tây Cổ, khuôn mặt anh không giống đại đa số người bình thường uống rượu xong đỏ lên, mà là xanh trắng tái nhợt, tay trái giấu ở dưới bàn giống như vô ý dừng ở dạ dày.

Tôi làm bộ tay chân không xong, tùy ý để ly rượu rót trên mặt đất, còn dư một nửa đổ lên trên váy của tôi, tôi hoảng sợ lấy khăn ướt trên bàn đi lau, kết quả sờ soạng vài lần, đều sờ không được vị trí, thật vất vả mới lấy được ai ngờ lại là ly rượu bên cạnh.

"Không được, ông chủ Triệu... Tôi, tôi hiện tại say lợi hại, không thể theo tiếp được." Tôi hàm hồ nói.

Nhâm Tây Cổ vừa định nói chuyện, chân tôi âm thầm đụng anh một chút, anh hiểu ý ngậm lại miệng, mặc tôi phát huy.

Triệu Lục cũng muốn cùng tôi tiếp tục bàn chuyện làm ăn, dù sao bên này bất luận là giá cả hay là danh tiếng đều tốt hơn so với mấy công ty khác, có tiền không kiếm là đồ ngọc, ông ta cũng sẽ không đem sự tình làm đến cùng, thấy tôi rốt cục bị rượu bêu xấu, ông ta cũng vừa lòng vỗ vỗ vai tôi, xác định thứ hai bàn đề án, rốt cục có thể như vậy tan cuộc.

"Anh đưa em về." Đi xuống lầu, Tây Cổ nói.

Tôi cự tuyệt, "Không cần, cảm ơn."

Bởi vì hai người đều uống say, đêm nay Lục Hu lại có việc bận, bắt xe là lựa chọn tất nhiên.

Xung quanh chỗ đón xe đều là các nhà hàng quán rượu, khi đi ra ngoài nương theo ngọn đèn đường trước cửa khách sạn, tôi đột nhiên phát hiện phía trước có một chiếc xe bên ngoài nhìn rất giống xe của Lục Hu.

Tôi đi qua, nhìn kỹ biển số chiếc xe kia... Quả nhiên là anh ta.

Tôi nhìn chăm chăm biển số xe hồi lâu, từ trong túi xách lấy ra điện thoại cầm tay, "A lô, Lục Hu."

Bối cảnh bên kia mơ hồ có tiếng âm nhạc, "Hác Manh, có chuyện gì sao?"

Tôi hết sức nhu hòa nói, "Anh hiện giờ ở nơi nào?"

Anh ta không khéo nói dối, thậm chí còn lắp bắp, "Anh, anh ở trong nhà bạn, em có chuyện gì sao."

Tôi mặt không biểu tình nói, "Không có, chỉ là đột nhiên có chút nhớ anh."

Anh ta là người thông minh, mặc dù giao tiếp có phần khô khan, nhưng lần này cũng rất nhanh nghe ra không đúng, "Hác Manh?"

"Không có việc gì," miệng tôi vẫn như cũ dịu dàng nói, "Buổi hẹn ngày mai trước tiên hủy bỏ, cuối tuần gặp lại chúng ta nói tiếp."

Tôi rất cục hiểu rõ, thật ra bộ mặt tôi không phải là giai cấp bóc lột, mà là bộ mặt của vật hi sinh.

Trước khi đi tôi thuận tiện lấy điện thoại chụp biển số xe Lục Hu, rồi sau đó thản nhiên đi ra ngoài, ngăn lại một chiếc tắc xi.

Mở cửa xe ngồi xuống đang muốn đóng cửa, đột nhiên cửa xe bị một bàn tay cứng rắn giữ lại, tôi say rượu thì tứ chi bủn rủn, đánh không lại khí lực của anh, đành cho anh ngồi vào.

Tôi hoảng sợ chỉ vào cửa xe, "Anh đi ra ngoài."

Anh kiên trì, nhưng cũng nhẹ giọng, "Anh đưa em về nhà, buổi tối phụ nữ một mình không an toàn."

Tài xế coi chúng tôi thành người yêu cãi nhau, trực tiếp dẫm chân ga vừa thăm thía nói, "Đầu giường cãi nhau cuối giường huê, phụ nữ đừng quá cố chấp, nếu không chịu thiệt cũng là chính mình a."

Tôi bực mình quay người đưa lưng về phía anh, đường đi về mặc dù không lâu, nhưng cũng không ngắn, sau lưng truyền đến tiếng di chuyển lục tục, rồi sau đó Nhâm Tây Cổ cách tôi một thước cự ly cẩn thận không đụng tới tôi, sau đó liền không còn tiếng động gì.

Khi xuống xe anh động tác có chút chậm chạp, hơi cong thắt lưng, ban đêm cảm giác hơi mát, trên trán anh vậy mà phủ một tầng mồ hôi lạnh mỏng manh.

Tôi đi theo sau anh xuống xe, ánh mắt ngừng ở sau lưng anh, rồi sau đó đi nhanh vài bước lướt qua, "Đêm nay cảm ơn anh đưa tôi, tôi về trước."

Anh lần nữa gọi lại tôi, "Trước kia em xã giao, đều là như vậy sao?"

Tôi quay đầu nhìn anh, "Đại đa số." Hồi cái này cũng không có ý nghĩa.

Bỗng nhiên nhớ tới lần khác khẩu cuối cùng của tôi với anh kia, khi đó tôi say rượu được Lâm tổng đưa về, bị anh thô lỗ kéo lên lầu, rất cục nén không được ở hành lang liền ói ra, khi đó anh chỉ là đứng ở sau lưng tôi, không nói gì, cũng không có an ủi, trái tim tôi vào giờ phút ấy lạnh run, sau lại không chế không được, nói ra mấy lời tổn thương, rồi sau lại...

"Trước đừng đi vội được không," anh cao giọng ở sau lưng tôi nói, "Anh chỉ nói ba câu."

Tôi không có cho trả lời.

Giọng nói anh khàn khàn, cười khổ lặp lại, "Chỉ có ba câu."

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Tôi ngừng bước chân.

Ba câu?

Anh muốn nói cái gì? Còn có cái gì đâu.

Quay đầu lại, đèn đường đem bóng dáng Nhâm Tây Cổ kéo ra thật dài, tay anh ôm chặt bụng bên trái, thấy tầm mắt của tôi dời đến, anh cuống quýt buông tay ra.

"Muốn nói gì?" Khẩu khí tôi hòa hoãn chút, "Nói xong thì nhanh trở về đi."

Kỳ thật bản ý của tôi là bệnh đau bao tử của anh tương đối nghiêm trọng, đêm nay bị đổ rượu đến hơn nửa đêm, nên sớm một chút về nhà nghỉ ngơi. Nhưng anh hiển nhiên cho rằng tôi muốn đuổi anh đi, trên mặt càng trắng thêm vài phần, buông mắt xuống, "Anh như vậy luôn đây đưa em có phải cảm thấy rất phiền chán hay không."

Tôi trầm mặc vài giây, lắc đầu.

"Trước kia anh nói qua muốn kết hôn với em, anh chỉ muốn hỏi, em còn nhớ hay không, khi đó em nói 'Được'." Anh nhìn tôi, "Em đồng ý gả cho anh, anh nói rồi muốn kết hôn với em... Anh vẫn không có quên lời hứa của mình, chúng ta, có thể đừng nuốt lời hay không?"

Tôi ghen lại hồ hấp, chỉ là không đáp lời.

"Cuối cùng một câu rất đơn giản," anh nhẹ nhàng mà nói, "Anh vẫn yêu em như xưa."

Anh vẫn yêu em như xưa...

Tôi xoay người lên lầu, giày cao gót dồn dập gõ lên hàng hiên yên tĩnh.

Ven đường từng cái từng cái đèn cảm ứng sáng lên, tâm tư của tôi giống như bị một đoàn sương khói vô hình xâm nhập, đảo loạn cảm xúc.

Tôi nghiêm khắc không chế suy nghĩ, trước khi vào cửa thì hít sâu một hơi, thu thập tốt tâm tình. Vào nhà xong không có bật đèn, sau khi cởi áo khoác liền lập tức lên trên giường nằm.

Có lẽ là bởi vì còn, sau khi an tĩnh lại tôi không có cách nào lập tức đi vào giấc ngủ. Đại não vào ban đêm vận chuyển với tốc độ cao dường như không biết mệt mỏi, rõ ràng thân thể đã nhanh đến đạt cực hạn, nhưng buồn ngủ lại chậm chạp không đến.

Trong bóng đêm tôi mở to mắt không biết ngần ngừ bao lâu, bỗng nhiên đứng dậy bật đèn.

Đi vào nhà bếp pha một ly giải rượu, tôi cảm thấy có chút phiền lòng bức bối, liền bung ly nước giải rượu tựa vào phía trước cửa sổ, mở ra cửa sổ thông khí, bình tĩnh một chút.

Không ngờ, khi cửa sổ mở to, tầm mắt không mục đích dời xuống dưới, tôi bỗng dưng sững sốt ——

Nhâm Tây Cổ?

Anh làm sao còn không có đi?

Giờ phút này anh đang ngủ đầu, hai mắt cũng không chớp một cái nhìn về hướng tôi, đối diện với ánh mắt của tôi, anh trờ tay không kịp, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc cùng chật vật...

Hai mặt nhìn nhau chỉ một lát, tôi có vài phần xấu hổ, phịch một tiếng đóng cửa sổ.

Trong lồng ngực có chút bức mình, muốn dứt khoát coi như không phát hiện chuyện tình này, anh muốn đứng tới khi nào thì đứng tới khi đó, không liên quan tới tôi.

Nhưng có vài thứ luôn nói không rõ cũng nói không được, quá nhiều tôi đến hơn phân nửa đêm vẫn không thể yên giấc.

Lại từ trên giường bò lên, kim đồng hồ gần chạy tới 4 giờ.

Vài tiếng rồi, anh cũng nên đi chứ. Tôi đứng dậy vén lên bức màn, cách lớp thủy tinh nhìn xuống xem...

Người nọ vẫn còn đó.

Tôi nhẩn mây, do dự vài giây, rút cuộc khoác thêm áo khoác đi xuống lầu.

Cửa sắt "Két" một tiếng bị mở ra.

Tôi thân nhiên nói, "Anh làm sao còn ở nơi này."

Tây Cổ nhìn thấy tôi xuất hiện thì tràn ra sự sợ hãi lẫn vui mừng, nhất thời cứng đờ, biểu tình có chút bị thương, "Anh bây giờ đi liền."

Tôi nhìn anh cô độc một mình đi mau đến cửa tiểu khu thì mới gọi lại, "Đã trễ thế này, trở về như thế nào."

"Anh đi kêu xe."

"Lúc này đi đâu mới kêu được xe." Huống hồ này đoạn đường này vắng vẻ, phải đi bộ một đoạn xa mới có thể đến đường lớn.

Anh có chút ngại lời, quay đầu nhìn tôi không nói chuyện.

Tôi nhẫn nại nhắm mắt, tức giận lui người lộ ra cánh cửa, "Vào đi."

Tây Cổ một đường này rất im lặng đi theo sau lưng tôi, đi vào cửa nhà, trước khom người cời giấy cắt gọn xong, chân trần đứng trên sàn nhà không nhúc nhích.

"Làm sao vậy?"

Anh hiếm khi ngưng ngừng, "Chân chưa rửa, rất bẩn."

"Không có việc gì, chẳng lẽ lại muốn đứng đó cả đêm," tôi đi pha thêm một ly giải rượu, "Đép lê tự mình đi lấy, mang xong đến nhà bếp."

Khi anh một lần nữa đứng ở căn nhà hai người từng sinh hoạt qua, hai bên đều cảm thấy có chút mất tự nhiên.

Anh đứng ngơ ngẩn trước bàn ăn, mặt trắng bệch, tay không dấu vết che bên bụng trái, chờ tôi bảo anh ngồi xuống thì mới nghe lời ngồi xuống, tính tình vốn bướng bỉnh giờ khắc này lại nhu thuận dọa người.

Tôi không có ý định nhiều lời với anh, chỉ đem giải rượu để ở trước mặt, anh nhận lấy ly tay có chút bất ổn, sợ là dạ dày đang vô cùng đau đớn. Tôi vội vàng tìm kiếm thuốc đau bao tử, ngoài ý muốn phát hiện lúc trước sau khi anh đi, còn sót lại mấy gói thuốc. Xem xét hạn dùng là 36 tháng, tôi yên tâm đem thuốc để lên trước mặt anh, ý bảo anh uống luôn.

Anh nhìn tôi một cái, một khẩu lệnh là một động tác, ngoan ngoãn uống thuốc.

"Trong tủ lạnh còn có một chút đồ ăn, muốn ăn tự mình hâm nóng," tiếp đó dùng một chút, "Phòng anh trước kia còn chăn giường, lát nữa có thể ở bên kia ngủ."

Anh thấp giọng nói, "Cảm ơn."

Tôi qua quét gặt đầu, đóng lại cửa phòng.

Ngày hôm sau không ngờ tỉnh lại rất sớm.

Ngoài cửa ánh chùng có chút động tĩnh, tôi không có đứng lên, đợi tiếng động bên ngoài dần dần lắng lại, từ cửa lớn truyền đến tiếng bước chân mỏng manh... Tôi nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng vẫn phải đi rồi.

Không ngờ, tiếng bước chân kia bỗng nhiên xoay chuyển, lập tức đi tới cửa phòng tôi. Lòng tôi nhảy lên, nhưng anh không có lên tiếng, chỉ trầm mặc, lẳng lặng đứng trước cửa phòng hồi lâu, cuối cùng xoay người rời đi, cửa lớn nhẹ nhàng bị đóng lại...

Két một tiếng.

Đáy lòng tràn ngập phiền muộn khôn kể, ngực dao động lợi hại.

Tôi đem chăn kéo qua đầu, dùng sức nhắm mắt lại, nằm xuống ngủ tiếp.

Chủ nhật này cứ như vậy bị tôi ngủ qua hơn phân nửa, trước khi đi Tây Cổ nấu bát cháo trứng muối để trong nồi cơm điện, trên bàn trứng chần nước sôi đã nguội lạnh.

Tôi bỏ vào lò vi ba hâm lại thứ hương vị, hơi mặn một chút, khó có thể vào miệng.

Thứ hai đi làm, đoạn sự việc này chúng tôi song phương đều rất ấn ý lựa chọn quên đi, nhưng Nhâm Tây Cổ từ lúc này về sau bắt đầu chịu khó chạy văn phòng, cơ hội hai người gặp mặt gia tăng rất nhiều.

Tôi không làm màu gì, đối với bọn họ đều bình đẳng.

Thứ sáu cùng Lục Hu gặp mặt, trước đó tôi đã hiểu rõ khá khá rồi, địa điểm hẹn nhau là tôi định, ngay tại nhà hàng lần trước cùng ông chủ Triệu gặp

mặt.

Anh ta nghe được tôi hẹn ở chỗ này đã muốn hiểu được, gặp mặt hôm nay, câu đầu tiên anh ta nói là, "Thực xin lỗi, thật ra em là người phụ nữ tốt."

Hay lắm, tôi thu được giấy chứng nhận người tốt.

Tôi nhướn mày lên, "Em chỉ muốn biết là trước khi chúng ta kết giao, hay là sau khi kết giao."

"Đều không có." Trong mắt anh ta lộ ra vẻ ôn tồn hiếm thấy, "Cho tới bây giờ vốn không có bắt đầu qua, chỉ là anh tự mình theo ý mình mà thôi."

Tôi không biết nên nói tiếp như thế nào, quý dị là trong lòng cũng không có nhiều oán giận gì, bình tĩnh dị thường.

Mọi người đều là người trưởng thành, ở nơi công cộng này, cũng không muốn làm mấy hành động mất mặt chất vấn "Vì sao trong lòng anh có người còn kết giao, kết giao xong còn dây dưa không rõ" vân vân, thật ra... Bản thân tôi cũng không làm sao có lập trường chất vấn. Tôi không nỗ lực bỏ ra cảm tình, như vậy cũng không thể đòi lấy tình cảm của đối phương, không thể thẹn quá thành giận đi chỉ trích đối phương.

Đương nhiên, chuyện này có thể lớn cũng có thể nhỏ, tôi có thể làm như cái gì cũng không biết bỏ qua, dù sao Lục Hu cùng đối phương cũng không có bắt đầu. Dựa theo cá tính bảo thủ của Lục Hu, nếu muốn bắt đầu một đoạn tình cảm khác, trước tiên nên tới tìm tôi kết thúc.

Hiện tại là xem tôi như thế nào, lấy hay bỏ.

"Em chỉ hỏi anh một vấn đề," tôi nói, "Có phải mặc kệ khi nào, chỉ cần cô ấy nguyện ý gạt đầu, anh sẽ nhanh nhất trở lại bên người cô ấy."

Lục Hu còn thật sự suy tư một lát, cuối cùng bất đắc dĩ trả lời, "... Đúng."

"Như vậy đáp án của em anh cũng đã biết." Tôi không thể nào đem một khối bom hẹn giờ đeo ở bên người.

"Thực xin lỗi," anh ta lại xin lỗi lần nữa, "Thật sự rất xin lỗi."

"Nếu như đơn thuần trong lòng có người thật ra cũng không có vấn đề gì," người đến độ tuổi này không thể nào như tờ giấy trắng, trải qua quá một đoạn tình yêu khắc cốt铭心 tâm không có gì đáng trách, "Nhưng nếu y theo lời anh nói, mặc kệ thời điểm nào chỉ cần đối phương gạt đầu, anh sẽ bứt ra trở lại bên cạnh cô ấy, em đề nghị anh đừng tiếp tục thân cận."

Anh ta nghe vậy sợ run hạ, "... Anh hiểu được."

Hai người tựa như bạn bè bình thường vừa dùng cơm vừa tâm sự, sau khi kết thúc bữa tối, đoạn cảm tình này liền như vậy về xuống một dấu chấm hết.

Sau khi La Ly thu được tin tức tôi lại độc thân, sốt ruột, bắt đầu thu xếp cho tôi đi coi mắt...

"Không cần, trước mắt tạm thời chờ một chút, để mình nghỉ thờ."

Kỳ thật tôi bắt đầu chán ghét.

Đối tượng coi mắt tới tới lui lui, coi nhiều người như vậy, dần ông cùng tuổi với tôi phần lớn đã giết chết chính mình, trong đầu bọn họ trừ bỏ tính toán người phụ nữ này gia thế có xứng với mình hay không, sau này mang ra ngoài có làm mình bị mất mặt không, cá tính có đủ dịu dàng hay không, có thể hầu hạ mình không, còn có bản lĩnh trên giường có được không hay không... Thường có một phụ nữ làm bảo hiểm, đồng thời mập mờ với hai ba người để dự phòng.

Tôi đột nhiên rất muốn trở lại độ tuổi hồn nhiên kia.

Hy vọng biết bao một giây sau phát hiện bản thân đang ngồi trong phòng học, cho dù giáo viên chủ nhiệm đang đứng trước mặt tôi, cảm thước dạy học gõ bàn của tôi cũng không sao.

Tôi không cần lại nỗ lực kiên cường, tôi có thể yên tâm yếu đuối, có lẽ tôi có thể không cần phải dũng cảm.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

Đối với tôi mà nói, một lần nữa khôi phục thân phận quý tộc độc thân cũng không có chỗ nào khó chịu.

Đương nhiên, tôi biết tôi đã sắp 29, đoạn thời kỳ độc thân này cần nhanh chóng chấm dứt.

Tôi ngày thường làm việc cũng không rêu rao, trừ bỏ La Ly với Chung Ý, tôi vẫn chưa đề cập qua với những người khác chuyện tôi cùng Lục Hu chia tay. Nhưng Nhâm Tây Cốc không biết từ đâu mà biết tin tức này, ở tuần thứ hai sau khi tôi chia tay với Lục Hu, sáng sớm chủ nhật anh đã canh giữ trước cửa nhà tôi, tôi đang mặc áo ngủ mơ mơ màng màng ra cửa ném rác thì bị anh dọa phát hoảng.

"Anh... có chuyện gì?"

Anh ăn mặc kỹ lưỡng, áo somi cùng quần tây ủi phẳng phiu, cà vạt thắt rất đẹp, nhìn ra được là tỉ mỉ chuẩn bị qua, chẳng qua là mái tóc ra vẻ chững chạc toàn bộ chải ra sau đầu, gương mặt trẻ tuổi kia thân mình lại cố ý ăn mặc thành thực, lộ ra vài phần cảm giác quý dè.

Anh hỏi, "Em hiện giờ có người nào khác để tuyển không?"

Tôi lơ mơ trong nháy mắt, đợi đến lúc phản ứng ra, nhanh chóng đóng cửa lại ——

Anh sững sốt, nhưng không có ấn chuông cửa, cách cửa gọi tên của tôi.

Tôi có chút đau đầu, trong lòng hạ quyết tâm không đi ra ngoài.

Địch bất động, ta bất động.

Bên tai thật lâu không đợi được tiếng bước chân anh rời đi, cách một lớp cửa, song phương không tiếng động đầu sức.

Cảnh tượng thô lộ như vậy thật sự có chút gay go.

Nhà trai trẻ trung ăn mặc tỉ mỉ, mà tôi trên tay còn cầm bịch rác, một thân áo ngủ lười thò không hề chuẩn bị, tóc lộn xộn chưa kịp chải, càng tệ hơn là khóe mắt bên phải còn có một cục gèn chưa chùi...

Tiếp tục đối diện với bộ dạng ngăn nắp chói sáng của anh, trường hợp như vậy tôi nghĩ đối với phái nữ mà nói đều là ác mộng đi.

Ý đồ đến của anh tôi đã rất rõ ràng, đến tột cùng có muốn tiếp nhận lại anh hay không?

Muốn cùng anh bắt đầu lại từ đầu hay không?

Nói thật ra, trong lòng tôi mơ hồ có chút kháng cự.

Càng chuẩn xác mà nói, tôi còn sợ hãi.

Buổi chiều hiếm có thời gian rảnh rỗi, cuộc đời tôi lần đầu tiên lên mạng post bài, tôi có tham gia trang 'Cầu trợ' cùng 'Thụ động', tuyển chọn Thụ Động (tên 2 trang mạng – diễn đàn tư vấn hôn nhân tình yêu... của TQ)

Nín nhịn lâu lắm, tôi chỉ phải tìm một nơi có thể tự do phát tiết.

Tôi đánh chữ ra rất chậm, một bên vừa nhớ lại từng điều lui tới trong hơn 10 năm qua, dưới bài post bắt đầu nghiêng về một bên, phe cuồng nhiệt la lên 'Chính thái! Tấn công! Chính thái! Tấn công!' đến tiếp sau đó xôn xao đủ cách nói.

Phản lớn mọi người rất khó lý giải.

'Chủ thớt, trong lòng bạn không phải còn không bỏ được người ta sao, người ta cũng tính quay đầu, bạn dứt khoát theo người ta đi a.'

'Chủ thớt, bạn hiện tại đã cùng đối tượng coi mắt chia tay, vậy không phải có thể cùng tiểu chính thái chung một chỗ sao, còn nhịn làm gì?'

'Chủ thớt, đừng làm kiêu, tôi rất hâm mộ bạn! Rất lãng mạn a, nếu có người có thể yêu tôi như vậy thì tốt rồi...'

Tôi cẩn thận xem từng bài phản hồi, đột nhiên có một ID tên là 'lữ khách' ánh vào mi mắt:

Tình chị em không có như trong đơn giản như trong tưởng tượng đâu. Cách bên bờ luôn đem cảnh sắc bờ bên kia tưởng tượng rất tốt đẹp, nhưng nào có chuyện dễ dàng thoải mái như thế a.

Tôi nghiền ngẫm những lời này, trong lòng có chút thân thiết.

Quả thật, như người uống nước, ấm lạnh tự biết.

Tôi thừa nhận tôi ở trong tình yêu chính là người thua cuộc, chỉ cần nhận định, không đụng tường sẽ không quay đầu. Nhưng tôi lại làm không được khi vết sẹo đã không còn đau, vì thế chỉ có thể nhiều lần gằng co, hoảng sợ mà dao động.

Cùng Tây Cốc, khi đó tôi không phải không có nỗ lực, anh không phải không thương tôi, nhưng tới cuối cùng vẫn còn thất bại. Lần đầu tiên thất bại tôi còn có thể đứng lên tiếp tục tình lại, nhưng nếu để tôi thử một lần nữa, lần này nếu lại thất bại... Tôi biết tôi xong rồi, tôi sẽ không đứng dậy nổi nữa.

Kỳ thật tôi rất sợ đau, tôi sợ hãi lại bị thương, tôi thua không dậy nổi.

Xin cho phép tôi ích kỷ một lần.

Chạng vạng khi xuống lầu bỏ rác, tôi thuận tiện đi siêu thị mua thêm một ít vật dụng hàng ngày.

Khi xuống lầu tôi đặc biệt để ý xung quanh, xác định không có trở ngại tôi liền ở trong siêu thị nán một hồi lâu, đem lương thực trong tủ lạnh bổ sung.

Đi ra siêu thị thì trong tay tôi bao lớn bao nhỏ, chưa đến một hồi thì hai tay bị ma sát xách không nổi, vào lúc này tôi chưa từng có khi nào hoài niệm sự tồn tại của đàn ông đến như thế, giá trị thặng dư của bọn họ thể hiện ở việc đủ tư cách làm cu li khuôn vác.

Siêu thị cùng tòa nhà của tôi cách nhau không xa, từ cửa hông đi tắt qua chỗ rẽ, mắt thấy cửa lớn ngay còn không xa, tay tôi mới như muốn đòi mạng, liền đem mấy thứ này nọ để trên mặt đất, vịn tường nghỉ ngơi một chút. Ai ngờ, thỉnh linh nhìn đến chú Nhâm đã có nhiều năm không gặp từ trong hàng hiên đi ra, theo sau, là Nhâm Tây Cổ đuổi theo sau lưng.

Tôi theo bản năng hướng qua bên cạnh trốn, âm thầm vui mừng cũng may ngày hôm nay đi tắt từ bên trái quẹo về, nếu đi ngay cửa chính sẽ cùng bọn họ đối diện đụng nhau.

Nhâm Tây Cổ cùng chú Nhâm bộ dạng rất giống, hơn nữa chú Nhâm bảo dưỡng không tệ, so với trước kia không có biến hóa gì lớn. Bởi vậy mặc dù có vài năm chưa từng qua lại, nhưng tôi chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra ngay.

Giờ phút này hai người bọn họ dường như đang kịch liệt khắc khẩu.

Chú Nhâm tới tìm tôi có chuyện gì?

Bọn họ vì cái gì lại ở dưới lầu nhà tôi khắc khẩu?

Cũng may bọn họ không bao lâu thì dừng lại, vừa ầm ĩ vừa đi nhanh ra khỏi tiểu khu, đảo mắt đã mất đi bóng dáng.

Không phải chuyện gì đều phải thám thính đến tột cùng, khi nên giả ngu thì cứ giả ngu, khi nên tích cực thì lại tích cực.

Một màn này tôi làm như không biết, ngày thường đối với Tây Cổ càng thêm xa cách.

Anh cẩn thận tiếp cận vài lần, thấy tôi lảng tránh, anh liền hòa hoãn thế tấn công, một lần nữa khôi phục hình thức ở chung khi xưa.

Trong văn phòng bắt đầu có người phát hiện ra khác thường, mỗi lần Tây Cổ chạy nghiệp vụ xong về công ty, nếu tôi còn ở trong văn phòng, bọn họ tựa như mèo nghe mùi thịt mà đến, ngoài sáng trong tối dòm ngó:

"Quản lý," thời điểm cuối tháng liên hoan, cậu nhân viên trong phòng ra về lơ đãng nói, "Chị đối với Tây Cổ hình như đặc biệt lãnh đạm a."

Nghe vậy mấy người xung quanh Tây Cổ hiểu ý nhìn về phía anh.

"Ah?" Tôi quay đầu nhìn cậu ta, cười như không cười nói, "Quan sát thật là cẩn thận."

Cậu ta ngượng ngùng không nói tiếp.

"Xem ra ngày thường giao việc cho cậu quá ít, mới có thể vô cùng rảnh rỗi suy nghĩ này kia," tôi nhìn chăm chăm cậu ta, nửa đùa nửa thật nói, "Nếu lại nghe nói mấy lời này, khấu trừ tiền lương cậu nha!"

"..."

Quần chúng vây xem xung quanh buồn bã nhanh chóng thu hồi ánh mắt, ngồi nghiêm chỉnh. Đây là tráng trọng dùng của công xài vào việc riêng a!

Nhâm Tây Cổ vẫn như cũ tự rót tự uống, phối hợp không hướng tầm mắt chiếu về phía tôi bên này, cái chuyện xấu này bề ngoài cứ như thể trôi qua.

Tôi vốn cho rằng sự tình có thể cứ như vậy là xong, nhưng qua tháng không được bao ngày, giữa trưa bỗng nhiên nhận được điện thoại của mẹ tôi gọi đến.

"Manh Manh a, có rảnh con quay về xem, trong nhà đã xảy ra chuyện!"

Tôi cả kinh, vội hỏi, "Xảy ra chuyện gì?"

Điện thoại đột nhiên bị ba tiếp lấy, ba ồm ồm nói, "Đừng nghe mẹ con nói bậy, trong nhà hết thảy đều tốt, con ở bên ngoài công việc cũng phải chú ý thân thể, ba bên này không có việc gì..."

Thời gian trò chuyện rất ngắn, ba không nói hai câu thì vội vàng muốn cúp máy, cách điện thoại, tôi mơ hồ nghe thấy bên kia truyền đến tiếng phá cửa 'Cạch cạch'.

Tôi tâm thần không yên, cả buổi chiều đứng ngồi không vững, bên tai cứ nhớ tới tiếng phá cửa kia.

Trước khi tan tầm tôi rút cuộc kiểm chế không được xin công ty nghỉ phép, cách ngày đón xe lửa về thẳng đến nhà.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Trước đó tôi không nói cho ba mẹ tôi đi trở về, tính đột kích kiểm tra.

Trước đi xe đến căn hộ nhỏ ba mẹ đang ở, trên đất một đồng hỗn độn, bên trong không có một bóng người.

Lòng tôi trầm xuống, lập tức lại đón xe về nhà.

Về nhà thì mẹ đang bôi thuốc đỏ lên tay ba tôi, nghe được tiếng mở cửa thì trên mặt hai người căng thẳng, phát hiện người đi vào là tôi, ba mới phì một hơi trừng mắt, "Xứ nha đầu, không phải nói con đừng về sao, chạy về nhà làm gì."

"Làm sao có thể không trở lại?" Tôi nhìn thấy từ khuỷu tay đến bả vai của ba là một mảnh xanh tím, còn có mấy đốt ngón tay rách da đổ máu, mũi đau xót, tôi đi lên đoạt lấy thuốc đỏ trong tay mẹ, "Bình thường giục con về nhà giục gấp như vậy, đột nhiên khác thường bảo con đừng về, con đương nhiên sẽ nghi ngờ, vậy mà hai người còn gạt con."

"Con về làm gì, ba con sẽ giải quyết." Miệng ba tuy rằng nói như vậy, nhưng cái tay không bị thương kia gắt gao lôi kéo tôi, hơn nửa năm không gặp, rõ ràng nhớ tôi quá trời, còn mạnh miệng.

Nhìn ba già ba hạ quyết tâm không nhè ra, tôi chuyển sang mẹ già bên kia tìm đường đột phá, "Mẹ, đến tốt cùng xảy ra chuyện gì? Mẹ đừng giấu con."

Ba trừng mắt nhìn mẹ một cái, "Đừng nói bừa với con gái."

"Tôi giờ đã trở lại, hai người không nói, ngày mai con qua hàng xóm bên kia hỏi thăm, hai người muốn giấu cũng giấu không được."

Mẹ không có cách nào khác, ở dưới tiếng quát hỗn hển của ba, đầu đuôi ngọn nguồn đều nói với tôi.

Thì ra vấn đề là ở căn hộ mua vài năm trước.

Lúc trước sau khi tôi có thể đi làm, ba mẹ hai người mua căn hộ nhỏ thứ hai, dọn ra ngoài sống thế giới hai người. Căn hộ vị trí không khá lắm, nhưng hai người già này đều thích thanh tĩnh, bọn họ vẫn rất vừa lòng.

Nhưng 10 ngày trước có một đám người khẩu âm khác vùng cảnh cáo các hộ gia trong khu vực này muốn bọn họ dọn đi.

Ba tuy rằng qua tuổi qua bán trăm, nhưng tính tình tương đối cứng rắn, bởi vì cho tới bây giờ cũng không có nhận được văn kiện gì liên quan đến việc thu hồi và di dời đi nơi khác, bởi vậy bị cảnh cáo hai lần cũng không có dọn đi.

Từ 3 ngày trước bắt đầu, mỗi khi đến giữa trưa thì có người ở bên ngoài phá cửa, ngày hôm qua ba mẹ ở trong nhà nấu cơm, kết quả bên ngoài người ta lại 'Cạch cạch' phá cửa.

Ba khi tuổi trẻ tính tình cũng táo bạo, nhện không được quát hỏi bên ngoài đến tốt cùng là loại người nào.

Người nọ trả lời là nhân viên quản lý tòa nhà.

Kết quả mở rộng cửa xong, người đàn ông vạm vỡ bên ngoài ngăn chặn cửa, cái gì cũng không nói, ngoắc gọi mấy người phía sau vào nhà dọn đồ đạc này nọ. Ba nhện không được, theo chân bọn họ xích mích, mẹ sợ tới mức chạy nhanh gọi 110, quay về thì cùng ba dọn về nhà.

Tôi bực mình, "Như thế nào lại có loại sự tình này, như vậy cũng quá vô pháp vô thiên."

Ba già nói, "Căn hộ kia lúc trước ba đã mua, mặc kệ thế nào, ba cũng sẽ không dọn."

Mẹ già nắm lỗ tai ba trách mắng, "Ông già ông còn cố chấp cái gì, chúng ta nhà nhỏ ít người, ông một đồng xương già yếu đến lúc đó bị hủy đi, kêu bà già tôi đây làm sao bây giờ."

Tôi ôm mẹ, "Gọi 110 sau, bọn họ chắc cũng yên tĩnh chút đi."

"Thôi đi!" Ba trừng mắt dựng mi, "Lão Trần cách vách cũng gọi 110, buổi sáng ông ấy gọi điện thoại cho tôi, đảm người kia hôm nay lại tới cửa. Trên lầu

mấy ngày hôm mấy người trẻ trẻ còn bị người chặn ngay cửa đánh qua..."

Lòng tôi sợ hãi, "Ba, bằng không chúng ta cứ của đi thay người." Tôi ở bên ngoài công tác, đối với tôi mà nói, không có gì quan trọng hơn so với người nhà khỏe mạnh.

Ba còn đang nổi nóng, cắn chết, "Không dọn, như vậy còn có vương pháp hay không. Nhà này là ba bỏ tiền ra mua, làm sao lại có cái đạo lý tặng không cho người ta."

Tôi can không được, chỉ phải trấn an, dự định hôm khác đi qua căn hộ hiểu biết tình huống, ngẫm lại xem có con đường nào khác hay không.

Bữa cơm tối rất gian nan.

Cơm ăn đến một nửa, mẹ bắt đầu làm khó dễ, "Đúng rồi, bạn trai con khi nào thì có thể mang về cho ba mẹ xem? Có nắm chắc được người ta chưa a? Con sắp tới 30, ba mẹ hai người tuổi đã lớn, trong lòng chỉ thấp thỏm con. Phụ nữ quan trọng nhất là có thể tìm được chỗ đi về, con lại kéo dài, ba mẹ làm sao an tâm?"

Tôi chần chờ, nếu tôi nói thẳng tôi đã chia tay với Lục Hu, không biết có thể bị mẹ già đương trường chém chết hay không. Tục ngữ nói đúng, hiểu con không ai bằng mẹ. Mẹ già thấy tôi không lên tiếng, sắc mặt đại biến, "Chuyện đó không phải lại thất bại rồi chứ?"

Tôi háng háng giọng, "...Chuyện đó, tháng trước con mới chia tay anh ấy."

Mẹ lấy ngón tay xia xia đầu tôi, "Con, con..."

Tôi vội nhào tới, "Con sai con sai rồi, đều là con sai, mẹ đừng kích động, mẹ trăm ngàn đừng kích động."

Mẹ oán hận một phen đẩy tay tôi ra, "Đến lúc này con còn lăm mồm! Tuần này con ngoan ngoãn ở nhà đi coi mắt cho mẹ, không coi mắt không cho đi Thượng Hải nữa."

Tôi về mặt đau khổ, "Mẹ..."

Bà trừng mắt, "Còn biết kêu mẹ thì ngoan ngoãn nghe lời!"

Tôi hữu khí vô lực, kéo dài giọng "Vâng..."

Kể tiếp cả đêm mẹ già đều gọi điện thoại, xác định người được chọn cùng địa điểm gặp mặt ngày mai.

Tôi đã chuẩn bị tốt công tác hy sinh, đối với mẹ già là ngàn y trăm thuận khoe mẽ.

"Con nha!" Ngón trỏ bà chọt ột tôi, rốt cuộc không quở trách nữa.

Ba mẹ đi ngủ khá sớm, tôi cũng tắt đèn trước thời hạn, ngủ nhưng thật ra không làm sao ngủ được, tôi cầm MP4 ra ngồi ở ban công hóng gió. Chọn một quyển tiểu thuyết trinh thám tiêu khiển, bắt giác thời gian trôi qua nhanh, lúc gần nửa đêm, tôi mơ hồ nghe thấy phòng cách vách truyền đến tiếng chìa khóa mở cửa.

Tôi tưởng là tôi nhận lầm, Tây Cổ giờ phút này đang ở Thượng Hải chứ, làm thế nào lại quay về.

Không ngờ, ngay sau đó phòng đối diện đèn sáng lên, ánh sáng lộ ra ban công.

Tôi bất giác có chút khẩn trương, đứng dậy, xiết chặt MP4 muốn về phòng.

Cửa ban công cách vách bỗng nhiên mở ra, Nhân Tây Cổ đi ra ban công, thậm chí ngay cả đồng phục công ty trên người còn chưa đổi, cách hai song sắt tôi cùng với anh vội vàng nhìn thoáng qua.

"Hác Mạnh." Anh gọi tôi lại, phong trần mệt mỏi, mặt hơi có vẻ mệt nhọc.

Tôi rù mí mắt, "Anh sao lại trở lại rồi?"

Anh "Ừ" một tiếng, không đáp lời.

Tôi không tán thành nói, "Anh bây giờ còn là thực tập sinh, lỡ mắng xin phép như vậy, đợi đến cuối tháng nếu công trạng không tốt, cấp trên muốn loại anh, em cũng không nhất định có thể giữ được."

Anh thế này mới hơi hơi lộ ra nụ cười, "Không sao."

Tôi tức giận tròn trắng mắt, "Anh đã không thèm để ý em cũng không có gì để bàn."

Anh nói, "Anh không phải không thèm để ý, chính là anh có chuyện càng quan trọng hơn..."

Tôi nghiêng mặt qua, không tiếp những lời này của anh, quay người, cúi đầu vào nhà.

Sáng sớm hôm sau đã bị mẹ già kêu dậy trang điểm thay đồ, chê quần áo tôi mang về không đủ tươi đẹp, mẫu hậu đại nhân một phút không ngừng lời tôi đi mua quần áo.

Khi ra cửa ở cổng cầu thang cùng Nhâm Tây Cổ đang mang theo sữa đậu nành bánh quẩy không hẹn mà gấp, mẹ già bỗng nhiên biến sắc, âm thầm trừng mắt nhìn tôi liếc mắt một cái.

Lòng tôi lo sợ, không dám nghênh đón ánh mắt của bà.

"Chào đi." Tây Cổ chào hỏi trước.

Mẹ kéo nhanh tay của tôi, hướng về phía anh vội vàng lộ ra nụ cười cứng ngắc, sắc mặt không tốt lắm túm tôi xuống lầu."Con bây giờ còn cùng nó dây dưa?"Giọng điệu này rất nguy hiểm, mìn trái khắp nơi.

Tôi vội vàng lắc đầu, "Không có đâu, làm sao có khả năng."

"Thật sự?" Mẹ già uy hiếp nhướn mắt.

Tôi gật đầu như giả tôi, "Thật sự thật sự, không lừa mẹ."

Bà nửa tin nửa ngờ, buổi trưa cùng buổi tối hai lần coi mắt đều là toàn trường đi theo, chỉ sợ tôi cố ý đem sự tình làm hỏng.

Tôi lấy hành động thực tế cùng biểu hiện xuất sắc xua tan lòng nghi ngờ của bà, sau khi kết thúc bữa tối, bà rốt cục yên tâm vung khăn tay rồi đi, để cho tôi cùng đối tượng coi mắt số 2 một mình lưu lại bồi dưỡng tình cảm.

Tuy rằng tôi không muốn cô phụ chờ mong của bà, nhưng đối phương nghe được của tuổi của tôi xong thì vẻ mặt mất tự nhiên khiến cho tôi cũng biết lần này tám chín phần mười là không đùa được.

Không mặn không nhạt tốn hết một giờ nói chuyện phiếm, tôi trước một bước xin từ biệt, đối phương lễ phép đưa ra ý định muốn đưa tôi trở về.

Tôi lắc đầu, "Nhà của tôi ở gần đây, không cần đưa."

Anh ta liền kêu phục vụ tính tiền, hai người cho đến khi nói lời từ biệt đều không có hỏi qua số điện thoại của đối phương, trong lòng mọi người biết rõ, hai bên đều vô tình.

Mỗi người đi một ngã xong, tôi không khỏi thở ra một hơi, trong tim thoải mái rất nhiều.

Thời điểm còn sớm, tôi không có đón xe, lựa chọn đi bộ đến căn hộ của ba mẹ nhìn xem tình huống.

Ven đường nhìn cổ Hương dần dần phồn vinh, nghe hồng lấp lánh, bên tai giọng nói quê hương cũng gần như thiên âm, đáy lòng xúc động nói không nên lời. Con người đứng là vẫn thích lá rụng về cội, đi ở đường phố quen thuộc, sự yên tĩnh an nhàn trong lòng lúc này cho dù phồn hoa thành thị cũng không đổi được.

Đèn đường trước sau chiếu sáng từng chiếc bóng, dần dần kéo thành một đôi..

Tôi rốt cục thở dài, "Tây Cổ."

Anh từ sau lưng tôi, chậm chậm đi đến bên cạnh. Thân mình cao lớn phủ lên cái bóng của tôi, dây dưa thành đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Tôi cùng anh ai cũng không lên tiếng phá vỡ giờ khắc yên tĩnh này.

Hai người vai sóng vai đi về phía trước, thời gian đi bộ đến căn hộ đại khái là 40 phút, anh cũng nín trong lòng, thấy tôi di chuyển đến phía sau xã khu mới bắt đầu hỏi, "Em muốn đi đâu?"

"Nhìn căn hộ ba mẹ em mua mấy năm trước."

Anh nhăn mày, "Xung quanh đây khá heo lánh, em con gái buổi tối một mình tới nơi này cũng quá lỗ mãng."

"Em cũng không phải một mình." Chính là biết anh ở sau lưng, tôi mới có thể lớn gan như vậy đi coi nhà.

Anh có chút xấu hổ, "Em đã sớm phát hiện rồi?"

Tôi khẽ hừ nhẹ. Chợt thấy không khí có chút mờ ám nổi lên, liền lại ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh một cái, lạnh mặt tốc độ nhanh hơn đi lên đằng trước.

Về mặt anh không hiểu, nhanh đuôi theo, "Làm sao vậy?"

Tôi lại không đếm xỉa.

Căn hộ ở phía sau xã khu trong một tòa tiểu khu khác, lầu ba.

Vừa mới bước vào tiểu khu, tôi liền phát giác nơi này im lặng khác thường, theo bậc thang đi lên, đi đến lầu hai tôi mơ hồ nghe được tiếng khóa cửa bị cạy kết kết chói tai, cùng Tây Cổ nhìn nhau, tôi vội vàng chạy lên trên.

—— "Mấy người đang làm gì!"

Quả nhiên, nhìn đến hai người đàn ông vạm vỡ ngồi trước cửa nhà cạy khóa, tôi tức giận nổi bão.

Bọn họ dừng lại động tác, người đàn ông bận đồ đồ quay đầu, "Mấy người là chủ hộ?"

"Chủ hộ là ba mẹ tôi." Tôi cá giận nói, "Các người là ai, buổi tối lén lút cạy cửa nhà chúng tôi!"

"Ê, nói chuyện đi." Một người đàn ông khác mặc áo soni hoa nói, "Quay về nói với ba mẹ cô, tốt nhất trước ngày 15 dọn khỏi đây nếu không chúng tôi trực tiếp mở khóa đem toàn bộ đồ đạc ném ra đường, đến lúc đó mọi người đều khó coi."

"Nhà này là ba mẹ tôi mua, mấy người không có quyền làm như vậy!"

Người mặc áo đồ không kiên nhẫn nói, "Dong dài nhiều như vậy làm gì, tóm lại đã ra tới hậu thư, tại này cũng không muốn đem sự tình làm đến đường cùng, mọi người cùng lui bước, mấy người mau chóng dọn, tại tôi cũng không muốn làm khó dễ mấy lão già."

"Các người có giấy chứng nhận gì thì xin đưa ra, nếu muốn dọn, đến lúc đó mấy người đưa giấy chứng nhận cho chúng tôi một lý do hợp lý, chúng tôi sẽ dọn. Không thì không có gì để nói!"

"Mấy bà già này làm sao mà dong dài không yên như thế! Kêu mấy người dọn mấy người phải dọn, đến lúc đó đừng trách chúng tôi ra tay độc ác."

Già, bà già...

Gân xanh trên trán tôi nhảy lên, "Cứ ra tay đi, chúng tôi cũng sẽ không nhịn đâu, đến lúc đó mọi người cùng nhau vào cục cảnh sát từ từ nói."

"Mẹ ơi, ông đây nói nhẹ với cô, cô lại vênh mặt." Bàn tay của người đàn ông mặc áo đồ giơ lên vung xuống, "Đừng cho là ông mày không đánh phụ nữ!"

—— tay tôi nửa đường bị chặn đứng.

"Miệng sạch sẽ chút, đừng chạm vào người phụ nữ của tôi." Nhâm Tây Cổ xiết chặt cánh tay ông ta, hung ác nói.

"Chậc, tiểu bạch kiểm khí lực coi ra cũng lớn!" Ông ta chịu đau mạnh miệng.

Một bên người mặc áo hoa không lên tiếng cảm gậy sắt bên người quơ xuống!

Tiếng kim loại va chạm vào thân thể nặng nề vang ra! Nhâm Tây Cổ sau khi bị thương về mặt càng thêm hung dữ, tay trái anh trực tiếp giữ gậy sắt của ông ta, tay phải hung hăng nện vào hàm dưới ông ta, khoe môi người đó phun ra bọt máu, anh không lưu tình chút nào túm cổ áo ông ta đè xuống dưới, đồng thời nâng lên đầu gối đột nhiên hướng phần bụng ông ta đánh lên ——

Người đàn ông sắc lên kịch liệt, miệng phun ra tơ máu, giống như chó chết mềm oặt ngã xuống đất.

Nhâm Tây Cổ túm lấy ông ta kéo đầu ra sau, nện xuống tiếp một quyền vào mặt, từng đám vào thịt, động tác tàn nhẫn khiến người ta kinh sợ. Hành lang rất nhỏ hẹp, giữa tiếng nức nở kêu thảm, người mặc áo đồ nhật lên roi gậy sắt rơi trên mặt đất đánh tới.

Tôi sợ hãi kêu, "Tây Cổ cẩn thận!"

Nhâm Tây Cổ cũng không quay đầu lại, nghiêng người kéo người đàn ông trong tay che ở trước người

"Phịch —— "

Người nọ khóc thét một tiếng, Tây Cổ thuận tay bỏ ông ta ra, cả người như đạn pháo đột nhiên nhào đến ngực người áo đồ, gắt gao húc ông ta vào góc cửa sắt cùng vách tường, xoay nắm đấm một quyền đánh gãy cái mũi yếu ớt, rồi sau đó túm đầu ông ta hung ác đập vào tường!

Không tới vài cái, người đàn ông đã đầu rơi máu chảy, tuy rằng ông ta liều mạng gậy dựa đẩy ra, nhưng tuy nhiên Tây Cổ cật mạnh, vài phút sau đã y như bùn nhão chảy trên mặt đất.

Tôi bị loại bạo lực thuần giống đực này chấn động, nỗ lực đè nén tiếng hét chói tai, hô hấp bị dồn nén.

Mãi đến lúc Nhâm Tây Cổ đi tới kéo tay của tôi, tôi mới đột nhiên khôi phục tri giác, khẩn trương hỏi nói, "Anh vừa rồi bị thương, đau không đau? Muốn đi bệnh viện hay không?"

"Anh không sao." Tây Cổ trong bóng đêm mỉm cười với tôi.

Lòng tôi hơi hơi buông lỏng, nhưng vẫn như cũ nắm chặt tay anh. Tôi hối hận chính mình khờ dại, không dám tưởng tượng nếu như vừa rồi anh xảy ra chuyện tôi nên làm cái gì bây giờ.

Anh cầm lại tay tôi, đầu ngón tay có chút lạnh lẽo.

Tôi nghĩ mà sợ, ánh mắt không chút nào thả lỏng theo dõi khuôn mặt anh, "Anh thật sự không có bị thương sao? Em mới nhìn thấy cây gậy đánh trúng anh, chúng ta vẫn nên đi bệnh viện được không?"

Anh cười khẽ, không có trả lời, phất tay kêu một chiếc taxi đi về.

Bên trong xe, chúng tôi hai người đều không nói lời nào, tôi nắm chặt tay anh, không dám buông ra.

Khi gần đến nơi, anh bỗng nhiên mở miệng, "Manh Manh, không phải sợ."

Tôi có chút không rõ.

Anh không có trả lời tôi, chỉ ngẩng đầu hướng về phía anh tài xế nói một tiếng, "... Phiên anh quay xe đến bệnh viện thành phố." Ngữ điệu vẫn rất vững vàng.

Tôi bỗng dung hiểu ý, tròng lớn mắt, mới phát giác không phải là vì nhân tố tâm lý của tôi, bàn tay trong tay tôi kia, càng lúc càng lạnh lẽo...

Không báo động trước, trong lòng sợ hãi dòi núi lấp biển mà đến.

Tôi phút chốc nhớ tới trước đó hai người kia dùng đinh ốc cùng đao cụ phá cửa thì bị chúng tôi cắt ngang, vài thứ kia kia còn khảm ở trên khóa, lúc Tây Cổ cùng người áo đỏ đánh nhau thì người đó gậy dựa đẩy ra, có hai lần đẩy anh đụng vào khóa cửa kia...

Tôi không chế không được hai tay run rẩy, nhẹ hướng vào dò xét phía sau eo anh vẫn không cho tôi chạm vào, ánh mắt anh rất dịu dàng, thậm chí còn lộ ra nụ cười mỉm trấn an, "Không phải sợ, anh không sao..."

Khi lòng bàn tay tôi tiếp xúc với quần áo ướt đẫm sau lưng anh thì hai mắt anh hơi hơi đóng lại, tôi khẽ run thu hồi tay, đối chiếu dưới ánh đèn đường, lòng bàn tay tôi rõ ràng là một mảnh máu đỏ tươi nhìn thấy ghê người ——

Tôi thoáng chốc không thể hô hấp, tôi cảm thấy bản thân sắp hít thở không thông.

Phiến máu tươi kia ở trước mắt không ngừng phóng đại, vụn vụn.

Anh nâng tay nhẹ xoa mặt tôi, lại thấp giọng lặp lại, "Manh Manh, không phải sợ..."

Nước mắt của tôi trong phút chốc tan vỡ.

"Không phải sợ," anh vụng về lau đi nước mắt của tôi, nói chuyện bắt đầu dần dần có chút gian nan, "Manh Manh... Đừng sợ..."

"Anh vì cái gì hả, anh vì cái gì phải như vậy! Anh vì cái gì phải xuất hiện! Anh vì sao lại vì em làm đến nông nổi này!" Tôi hét lên, rốt cục bị anh làm cho không còn đường lui, "Em không đáng mà, anh có nghe hay không!"

"Em đáng giá." Anh lưu luyến vuốt ve tóc tôi, quyến luyến mà thương tiếc.

"Manh Manh, anh có thể vì em mà chết..."

Ánh mắt anh nói cho tôi biết, anh là nghiêm túc.

Tôi lắc đầu, trong lòng tựa như bị người ta khoét đi một miếng thịt, "Em không cần! Em mới không thèm! Em chỉ muốn anh tốt..."

Anh nghe không rõ, chậm chậm nhắm mắt lại, máu tươi ướt sũng quần áo, từ chỗ ngồi dưới thân tràn ra, anh nắm mái tóc của tôi, cuối cùng bưng bình nhẹ nhàng hỏi tôi, "Em có thể hay không... Có thể hay không lại yêu anh lần nữa? Chỉ một chút thôi cũng được..."

Tôi đem đầu của anh ôm vào trong ngực, nước mắt rơi đầy mặt, "Có thể, có thể, em có thể..."

Tôi nhận mệnh...

Cứ như vậy triền miên tới chết cũng tốt, cho dù đời này của tôi đều thua trên tay anh, tôi cũng chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Thời gian chờ đợi luôn đặc biệt lâu.

Một đêm này, tôi nắm điện thoại di động lấy từ trong túi của Tây Cốc, ngồi trên hàng ghế dài ở ngoài phòng cấp cứu lạnh lẽo, nhìn chăm chăm hai cánh cửa đóng chặt kia ngăn người ngơ ngác. Chưa bao giờ cảm thấy thời gian là gian nan như vậy. Có một chốc lát tôi không biết bản thân đang làm cái gì, nên làm cái gì? Tất cả ngôn ngữ đều mất đi hiệu lực, tôi không thể dùng từ ngữ chính xác để biểu đạt cảm giác của tôi giờ phút này. Cái gì khôn khéo lý trí toàn bộ bị vứt sang một bên, tôi giống như tất cả mọi người phụ nữ bình thường khác, cuộn mình, khóc rống, thất thố, trái tim bị túm lấy chặt chẽ, không thở nổi, trừ bỏ không ngừng cầu nguyện người nọ không có việc gì, trong đầu tôi chỉ còn lại lỗ hổng... Tôi rất sợ hãi. Tôi cảm thấy tôi chống đỡ không được. Tôi thậm chí không dám lại đi hồi tưởng lại màu máu chói mắt kinh tâm kia, cứ như vậy mang theo trái tim dờ dẩn ngồi yên, chờ người nọ đi ra.

Di động nằm trong lòng bàn tay vô ngoài rất trắng mịn, bàn phím lồi vào bên trong thấm vết máu đỏ sậm còn chưa khô, màn hình cùng góc cạnh bị rơi rạn nứt, tôi vô tri vô giác sững sờ một lúc lâu, mới đột nhiên phản ứng ra...

Phải gọi điện thoại thông báo cho chú Nhâm với di Nhâm.

Tôi tra danh sách tìm số điện thoại của bọn họ, tay luôn luôn phát run, dừng lại không được. Miễn cưỡng nhấn phím gọi đi, mới phát hiện di động của Tây Cốc phồng chùng đang lúc đánh nhau bị rơi hỏng rồi, gọi đi không được.

Khoang mũi tôi chưa xót, bồi rồi mở ra di động của bản thân, còn không có cảm chắc, lại rớt trên mặt đất. Trạng thái của tôi trạng rất không xong, đời này chưa từng có giờ phút nào giống như hiện tại thất thố như vậy.

Đối chiếu dãy số gọi đi, "Xin chào, phải chú Nhâm thúc đó không?" Vừa mở miệng, mới phát hiện thanh âm đều là nghẹn ngào run rẩy, tôi nhắm mắt lại hít sâu một hơi, kiệt lực trấn định lại, bình phục tâm tình, tiếp tục nói, "Cháu là Hác Manh."

"Chú đây," bên kia thanh âm rồi đột nhiên lạnh nhạt, "Con có chuyện gì sao?"

Tôi theo bản năng xiết chặt di động, "Là Tây Cốc, chú Nhâm, Tây Cốc... Đã xảy ra chuyện."

... Thông báo cho cha mẹ Tây Cốc xong, tôi đem điện thoại của Tây Cốc đã bị rớt hỏng cẩn thận bỏ vào trong túi xách, thái độ của chú Nhâm ân hận mà lạnh lùng, thái độ của di Nhâm thì hung hăng không chút nào che giấu.

Có lẽ, bà cũng biết khúc mắc của tôi với Tây Cốc mấy năm nay.

Tôi kinh ngạc nhìn trần nhà, không biết đang chờ phía trước có phải là một cái tuyệt lộ hay không.

Di động đột nhiên run lên, tôi bỗng nhiên hoàn hồn, nhìn điện báo nhắc nhở là điện thoại trong nhà, không khỏi thở dài một tiếng, càng thêm đau đầu khó nhin.

"Nhóc con, đã trễ thế này, làm sao còn không trở lại?" Mẹ già nói liên miên cần nắn bắt đầu quở trách, "Cho dù vừa lòng cái tiểu tử coi mắt kia cũng phải biết rụt rè, lần đầu tiên gặp mặt thì cùng nó chơi đến đêm khuya, người ta sẽ ngầm cảm thấy con quá lỗ mãng..."

Tôi càng nhủ chặt mày, trong lòng thấp thỏm bất an, không biết có nên nói sự thật với bà hay không. Nếu nói mẹ con liên tâm, cũng có lẽ là sáng nay ra cửa đụng phải Tây Cốc, khiến cho bà nổi lên lòng nghi ngờ.

Thấy tôi trầm mặc vài giây không có hé răng, bà bỗng nhiên nói, "Không đúng, con hiện giờ có phải ở một chỗ với Tây Cốc hay không? Con lập tức về cho mẹ!"

Tôi yên lặng chỉ một lát, vốn là muốn trấn định lại mới đem sự tình thuật lại với người nhà một lần, không ngờ, vừa hé miệng lại không tự giác nức nở ra tiếng, "Mẹ... Đêm nay con phải ở với Tây Cốc, Tây Cốc vì con đã xảy ra chuyện, bây giờ còn ở trong phòng cấp cứu, con không thể không lo... Con phải ở lại với anh ấy..."

"Phòng cấp cứu?!" Bà kinh hãi, "Mấy đứa xảy ra chuyện gì? Làm thế nào bị đưa đến phòng cấp cứu rồi? Con thì sao, con có bị thương hay không? Có bị thương chỗ nào hay không?"

Một bên ba nghe vậy cũng kinh động, đoạt lấy microphone, vội hỏi, "Cái gì bệnh viện? Êm đẹp đi coi mắt, làm sao lại ở bệnh viện, hai đứa hiện tại ở bệnh viện nào..."

"Tại bệnh viện thành phố..." Ba mẹ lo lắng liên tục truy hỏi biến thành thuốc thúc nước mắt, nguyên bản tiếng lòng đang buộc chặt không tự giác buông lỏng, xoang mũi càng thêm chua xót, tôi cầm điện thoại nghẹn ngào đem chuyện đêm nay nói với bọn họ.

Ba liên tục dặn, "Con chờ ngay đó, ba mẹ lập tức qua!"

Tôi rung rung văng dạ, đứng dậy đến dưới lầu chờ ba mẹ.

Đêm đã khuya, cửa lớn đối diện đầu gió, tôi vòng cánh tay ôm lấy bản thân, nhất thời mù mịt, nhưng có một điểm thập phần xác định ——Tôi muốn cùng anh, từ nay về sau, tôi muốn theo anh cùng nhau đi tiếp.

Cũng từng giã dũa bản khoán qua, vốn cho rằng kết cục của hai người sẽ là: đồng tâm mà ly cư, ưu thương sống lấy quãng đời còn lại.

Thiếu niên đã từng bốc đồng kia lại đánh bạc mạng sống giữ lại tôi... Tôi không thể cự tuyệt nữa.

Tình yêu, ly rượu độc này mùi vị thật tươi đẹp, tôi tình nguyện một ngum uống cạn, cho dù cuối cùng cái gì cũng không chiếm được.

Mọi thứ tiếp đó như một giấc mộng, ba mẹ đến bệnh viện xong thì hỗn hển chất vấn tôi, nhưng là chất vấn vài câu thấy tôi một thân chất vật vết máu loang lổ rồi cuộc vẫn là giữ không được mặt, mẹ đau lòng nắm chặt tay tôi, "Ông nó đừng nỡ, con nhỏ còn bị thương, Mạnh Mạnh, bị thương ở đâu rồi? Miệng vết thương có đau hay không..."

"Con không bị thương," lắc đầu, tôi mím môi, "Máu này đều là Tây Cỗ ... Con không sao."

Mẹ một phen ôm tôi lo lắng nhắc đi nhắc lại, "Về sau đừng ở sau lưng ba mẹ làm mấy chuyện nguy hiểm này, con nói... Nếu không có Tây Cỗ, nếu không có Tây Cỗ..." Bà cũng đỏ mắt.

Ba trầm mặc thật lâu, "... Nó coi như là vì gia đình chúng ta bị thương, ba mẹ nó cũng không ở trong thành phố, mấy ngày nay để ba mẹ hai người già này thay phiên chăm sóc là được rồi, Mạnh Mạnh con đi về, về sau không cho con vào nữa."

"Ba!"

Ba đưa lưng về phía tôi, không cho tranh luận thêm lần nào, "Con đi về."

Tôi không có trả lời ba, chỉ là trầm mặc xuống, đứng ở tại chỗ cùng ba không tiếng động giằng co.

"Này, đây là cái chuyện gì?" Tiếng giày cao gót lộp cộp vang dội từ hướng hành lang truyền đến, người đến là một phụ nữ xinh đẹp vừa qua ba mươi, cô ấy mang kính mắt không gọng, tóc quấn gọn gàng, đôi mắt cùng với Tây Cỗ có tám phần tương tự, ánh mắt sắc bén, có vẻ rất là khôn khéo giỏi giang.

"Cô là Hác Mạnh?" Cô ấy bước chân chưa dừng trực tiếp đi đến trước mặt tôi, tuy là hỏi như vậy, nhưng ngữ khí là câu khẳng định.

Tôi gật đầu, "Cô là?"

"Tôi là cô của Tây Cỗ," cô ấy thân nhiên đánh giá tôi từ đầu đến chân một phen, tiếp tục nói, "Vừa mới ba nó mới gọi điện thoại cho tôi biết Tây Cỗ bị thương, nhanh nhất sáng mai ba của Tây Cỗ mới có thể chạy tới, cho nên trước nhờ tôi đêm nay tới chăm sóc nó."

Cô ấy nói chuyện lời ít mà ý nhiều, nhưng dĩ nhiên có vài phần mùi vị đuổi khách, "Đã trễ thế này, nếu tôi đã đến, các người có thể đi về trước nghỉ ngơi."

Ba ấy nãy nói, "Nói ra thì, Tây Cỗ cũng là vì chuyện nhà chúng tôi bị thương, chúng tôi chăm sóc nó cũng là hiển nhiên, hiện giờ không biết tình huống của nó như thế nào, chúng tôi cũng không an tâm đi về."

"Không cần, hiện tại tôi ở trong này chăm sóc là đủ rồi, nếu nói hai bác thật sự lo lắng, có thể sáng mai lại đến," ánh mắt cô ấy cuối cùng đứng ở trên người tôi, ý vị thâm trường nói, "Nửa đêm này, nếu để hai bác ở tại bệnh viện hứng gió lạnh đối với thân thể rất không tốt, làm người trọng yếu nhất vẫn là hiếu đạo, cần vì người nhà suy nghĩ kỹ. Cô nói đúng không, cô Hác?"

"...Cháu hiểu ý của cô." Tôi quay đầu nói với ba mẹ, "Ba, mẹ, hai người đi về trước đi."

"Vậy còn con."

Tôi nhìn hướng cô của Tây Cỗ, mắt mang vẻ khẩn cầu, "Con... Còn muốn ở đây đợi một hồi, đợi Tây Cỗ giải phẫu xong lại đi."

"Bác trai bác gái tuổi cũng không nhỏ, hơn phân nửa đêm cô cứ như vậy yên tâm để cho bọn họ hai người già sờ soạn đi về?"

Mẹ luôn không chịu già theo đuổi mode nghe vậy nhất thời đen mặt, "Già? Cô đây là..."

Tôi vội chuyển hướng nói chuyện, tiếp tục nói, "Cháu tính đưa ba mẹ xong lại quay lại đến xem Tây Cỗ..."

"Không cần, Tây Cồ sau khi giải phẫu xong cũng cần nghỉ ngơi," cô ấy nói thẳng, "Cô, không có tiện."

"Cháu..."

"Được rồi! Con còn muốn mất mặt tới khi nào nữa!" Ba bỗng đứng khề quát một tiếng, gắt gao nắm lấy tay tôi đi ra ngoài, "Con hiện giờ theo ba lập tức về nhà."

"Con không..."

Hộ sĩ trong phòng trực ban ló ra, hướng về chúng tôi bên này nói, giọng điệu có chút không kiên nhẫn, "Các vị, nơi này là bệnh viện, phiền im lặng một chút được không."

Mẹ già túm lấy tay kia của tôi, nói với hộ sĩ trực ban, "Thật sự là ngại quá, ngại quá, chúng tôi lập tức đi..."

Tôi rú mắt, bị xô xô đẩy đẩy, lòi ra bệnh viện.

—— tứ cố vô thân. Sau khi về nhà tôi đem bản thân nhốt vào trong phòng, đem tất cả chất vắn đều khóa ở ngoài cửa.

Chưa từng cảm thấy bản thân bất lực như thế này, vội vàng muốn tìm người trút xuống khổ sở trong lòng, nếu không phát tiết, tôi cảm thấy bản thân đều đã nghẹn điên rồi. La Ly thì không thể tìm, hiện tại cô ấy tốt xấu gì cũng là người có gia đình, cẩn thận tính ra, bên cạnh cũng chỉ còn lại có Chung Ý.

Do dự mà ần đẩy số của anh.

"Alo?" Đầu kia điện thoại truyền đến giọng nữ khiến tôi sững sốt.

Cẩn thận coi lại số điện thoại, đúng vậy, là Chung Ý, tôi không gọi nhầm. Đầu điện thoại bên kia giọng nữ cũng rất nhanh hiểu ý, "Tim Chung Ý có việc sao? Tôi đi đánh thức anh ta."

"Không có việc gì," tôi vội nói, "Không cần gọi, không có chuyện gì quan trọng, cứ như vậy đi."

Cứ như vậy đi.

Chung Ý cũng có cuộc sống của anh, tôi như vậy liên tiếp quấy rầy, cũng sẽ khiến cho (các?) bạn gái của anh không thoải mái.

Một đêm không ngủ, sáng sớm ngày hôm sau tôi đã đứng lên hầm cháo dự tính mang đi cho Tây Cồ.

Trong phòng bếp lục tã lục tục một trận, tôi dùng bình giữ ấm cẩn thận đem cháo múc vào, vội vàng thay quần áo đi ra ngoài.

Cửa phòng ngủ chính bỗng nhiên mở ra. "Không cho con đi!"

Ba áo ngủ cũng chưa sửa lại, liền tức giận đột nhiên lao tới, "Con còn ngại dán vào cái mông lạnh của người ta chưa đủ sao, buổi sáng ba với mẹ hai người đi, con ở lại trong nhà cho ba!"

Tôi không có lớn tiếng già mồm, chỉ bình tĩnh chậm rãi nói, "Ba, thật sự không được, con phải nhìn thấy Tây Cồ." Nói xong, tôi liền không quản những cái khác, lập tức mở cửa đi ra ngoài.

"Con đứng lại đó cho ba!" Ba gầm lên, "Con đi một bước, ba coi như không có đứa con gái này!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Ba vừa thốt lên xong, tôi rút cuộc bước không được bước chân.

Mẹ già lập tức nhào tới gắt gao đè lại miệng ba, "Ông già, lời này không thể nói lung tung!"

Tôi xoay người, đối diện với hai mắt chột sáng của ba, bỗng nhiên quỳ xuống.

"Aiz! Con đây làm cái gì! Làm gì hả?" Mẹ sợ hãi kêu một tiếng, đi đến muốn đỡ tôi.

Tôi cung kính đối với bọn họ khom người chào thật thấp, biểu lộ thái độ của tôi. Nghẹn lời, "Ba, mẹ... Thực xin lỗi."

Hai người cứng đờ.

Tôi lại khom người cúi thật thấp, cúi đầu, ngẩng lên, cắn răng đi khỏi cửa nhà.

"Ngại quá, Tây Cốc hiện giờ đang nghỉ ngơi, không có tiện gặp khách."

Cô của Tây Cốc che ở trước cửa, khách khí mà lãnh đạm nói.

Tôi nói không lưu loát, "Vây... Có thể cho cháu nhìn anh ấy một cái, cháu cam đoan sẽ không ồn đến Tây Cốc."

Hai tay cô ấy khoanh trước ngực, vẫn như cũ cản ngay cửa không cho qua, "Cô Hắc, cô không phải hàng xóm lúc trước của Tây Cốc sao? Cô rút cuộc muốn làm cái gì?"

"Cháu chỉ muốn nhìn Tây Cốc một chút..." Tôi khẩn thiết nói, "Chỉ đứng ở cạnh cửa xa xa nhìn một cái là tốt rồi, cháu cam đoan không làm ồn anh ấy."

Cô ấy không nói một câu, lẳng lặng nhìn tôi sau một lúc lâu, đột nhiên "Chậc" một tiếng, lui thân mình nhẹ nhàng đẩy cửa ra... Hốc mắt một đoàn hơi nóng chưa xốt bỗng nhiên xông lên, tôi nỗ lực ổn định tâm tình, chân thành cúi đầu nói một tiếng với cô ấy "Cảm ơn..." rồi sau đó lặng yên không một tiếng động đứng ở cửa phòng bệnh.

Cửa không có đóng, tôi ở xa xa nhìn bóng dáng người nọ nằm trên giường bệnh, vết thương của anh ở phía sau eo, khi xoay người không biết có thể vô cùng đau đớn hay không? Anh còn đang mê man, sau khi tỉnh lại phát hiện tôi không ở đây có thể rất khó qua hay không? Anh khẩu vị rất nhiều, nhưng bao tử lại không tốt, không biết lâu như vậy chưa ăn cơm, tỉnh lại rồi có thể lại bắt đầu đau bao tử hay không?

"Được rồi, nhìn xong rồi." Cô Tây Cốc đề thấp giọng thúc giục nói.

Tôi nhẹ nhàng rời khỏi, lại một lần nữa nói lời cảm tạ, "Cảm ơn cô."

Cô ấy lần này không tiếp lời, thật lâu mới nói, "Cô như vậy tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, cũng không nhất định sẽ có kết quả."

"Không sao," tôi lẳng lặng nói, "Không có kết quả cũng không sao."

Cô ấy lại chậc một tiếng, định ý trong mắt hơi giảm, "Bản thân cô không giống như trong tưởng tượng của tôi, vốn đang nghĩ là một người phụ nữ có thủ đoạn dục đồ, kết quả... Thật đúng là rất ngoài ý muốn."

Tôi chỉ miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng, vô tâm nói cái gì khác, tiếp tục truy vấn hỏi, "Tây Cốc vết thương thể nào? Có nghiêm trọng không?"

Nhắc tới điều này, trên mặt cô ấy thả lỏng một ít, "Bác sĩ nói không có việc gì, vết thương của nó chỉ là thoát nhìn dọa người, trừ bỏ phần eo bấp thịt bị xé rách, cũng không có ngoại thương nổi bật nào khác. Tối hôm qua thất lạng nó khâu hơn hai mươi mũi, về sau nhớ rõ đúng giờ đổi thuốc, trước khi vết thương lành đừng làm càn nữa là được."

Tôi nhất thời thờ phào một hơi, thì thào, "Không có việc gì là tốt rồi... Không có việc gì là tốt rồi..."

Chú Nhâm phong trần mệt mỏi tiến vào bệnh viện khi tôi còn đó, đang do dự có nên chào hỏi hay không, chú Nhâm liền xem là không phát hiện ra tôi, lập tức vào phòng, đóng cửa lại. Trong tay tôi đang cầm bình giữ ấm, tôi một mình bị nhốt ở ngoài cửa. Tôi chấn chỉnh lại tinh thần, không thêm nghĩ gì khác, chỉ chuyên tâm chờ Tây Cốc tỉnh lại. Gian nan vượt qua mỗi một phút mỗi một giây, khi Tây Cốc tỉnh lại đã gần 11 giờ. Sau khi anh tỉnh lại thì cô anh vội vàng đi gọi bác sĩ, nghe bên trong kêu loạn thành một mảnh, tôi đứng ngồi không yên, trong lòng đánh trống reo hò muốn nhìn thấy anh. Cố lấy dũng khí, tôi đi đến trước cửa nhẹ nhàng gõ...

"Xin chào... Cháu có thể vào không?"

Bên trong lặng im một lát, bỗng dung, từ trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng chú Nhâm rống giận, "Nó đem con hại thành như vậy, lần này còn may chỉ là vết thương da thịt, lần sau thì sao! Ba nói cho con, ba sẽ không đồng ý!"

Tôi vốn đứng ở cánh cửa cánh tay như bị điện giật vội thu hồi lại, bình tĩnh đứng ở ngoài cửa, vài phút sau cô của Tây Cốc mở cửa, xin lỗi nói với tôi, "Ngại quá, cô không thể gặp Tây Cốc, đây là ý của ba nó..."

Tôi cũng chỉ có thể đau khổ nói, "Không sao, cháu có thể lý giải..." Ôm hộp cháo nguội lạnh tại hàng ghế dài ngoài hành lang một lần nữa ngồi xuống, trừ bỏ chờ đợi, tôi hiện giờ cũng không biết mình có thể làm cái gì.

—— "Choang!"

Đột nhiên, tiếng bình thủy tinh vỡ vụn đi đôi với tiếng thét chói tai của y tá từ phòng bệnh của Tây Cốc truyền đến.

Tôi phút chốc đứng dậy, xảy ra chuyện gì?

Rất nhanh, cửa phòng bị bên trong dùng sức thô lỗ kéo ra, lộp lộp tiếng "Loảng xoảng" đánh vào trên vách tường.

Băng gạc sau thất lưng Tây Cỗ đỏ hơn phân nửa, trên mu bàn tay bên phải lỗ kim vẫn đang chảy máu thành giọt, sắc mặt anh cực kỳ tái nhợt, mái tóc lộn xộn rơi xuống, che kín tờ máu, tầm mắt dừng ở người tôi trước tiên, ánh mắt dần dần dịu dàng xuống, vẻ cuồng loạn nguyên bản trên mặt cũng im lặng thu gom lại..

Anh há miệng thở dốc, thanh âm khàn khàn, giọng điệu không thể nghi ngờ là hết sức cao hứng, "... Làm sao chỉ cứ nhìn em, không nói lời nào?" Tôi bỗng dưng giương lên khóe miệng, nước mắt lại cùng lúc rớt xuống.

Anh bỗng nhiên đem tôi ôm vào lòng, cái gì cũng không cần nói, cũng không cần phải nói. Thái độ của chúng tôi rất rõ ràng.

Chú Nhâm đương trường phẩy tay áo bỏ đi, cô anh chân chờ, tôi để lại tay Tây Cỗ, nghiêm túc nói, "Cháu sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt."

Nhâm Tây Cỗ lại cũng không ngẩng đầu lên nói, "Vất vả cho cô, sớm một chút trở về nghỉ ngơi đi." Trắng trợn đuổi đi bóng đèn.

Cô ấy véo lỗ tai Tây Cỗ, "Thằng quý, có vợ là quên người thân."

Ngoài dự đoán Tây Cỗ từ trước đến nay luôn luôn cũng không có chống cự, ngoan ngoãn để cho cô ấy véo.

"Sau khi ba mẹ ly hôn, cô là người luôn luôn tiếp tế anh, thân thích duy nhất nhớ kỹ anh." Trên mặt anh không quá nhiều biểu tình, bình thản nói ra.

Tôi nhất thời hiểu rõ, vỗ vỗ tay anh.

Tôi ngồi ở mép giường, anh nằm úp sấp cũng không an phận, một tay ngang qua ôm lấy eo tôi, một hồi nói miệng vết thương ngứa, để cho tôi cách băng gạc thối thối cho anh, một hồi lại oán giận đau lưng, nói tôi vurun móng vuốt xoa bóp cho anh.

Tôi từng thứ từng thứ đều thỏa mãn bệnh nhân này, "Sai khiến thoải mái vừa ý không?"

Anh hơi dùng lực, đem tôi hướng về phía anh kéo qua một chút..." Em sẽ không hối hận nữa?"

Tôi không chút do dự, "Sẽ không."

Anh nghe vậy tươi cười, cúi đầu thành kính hôn lên lòng bàn tay tôi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

"Anh muốn ăn cái gì?"

"Bánh bông lan dâu."

"Ngày hôm qua là pudding dâu, hôm trước là mousse dâu," tôi bỗng nhiên cho anh một cái bốp vào đầu, "Hôm nay lại là bông lan dâu, ăn nhiều đồ ngọt như vậy cẩn thận về sau không có răng."

Anh liếc tôi một cái, "Em ngược đãi người bị thương."

Tôi liếc mắt lại, "Anh cũng không phải bị thương ở trên đầu."

Sau khi hợp lại Tây Cỗ rốt cục không hề giả vờ ngoan ngoãn không hề giả bộ u buồn, vì thế đến phiên tôi bắt đầu u buồn.

Tây Cỗ ngại ở trong bệnh viện nhàm chán, mỗi ngày âm ỉ muốn tôi qua đây hầu anh, hai người thường dính thành một cục, một lần ở như thế là qua một ngày.

Tôi dứt khoát cứ như vậy không sá gì, mắt rồi lại có, có rồi lại mất, mấy năm nay phân phân hợp hợp, sau khi một lần nữa xác định quan hệ, hai người dính đến muốn chết.

Trong bệnh viện, bệnh nhân y tá đi tới đi lui nhiều như vậy, ánh mắt chỉ trích không ít, nhưng lúc này đây, có lẽ tôi là đập nổi đim thuyền, mấy ánh mắt này nọ tuy rằng vẫn làm tôi đau đớn, mấy lời nói thì thậm tuy rằng vẫn như cũ làm tôi khó chịu, nhưng tôi lựa chọn không nhìn, không nghe, mặc kệ. Mà phương thức của Nhâm Tây Cỗ càng trực tiếp, khi phát hiện có mấy cô bé đang châu đầu ghé tai nhìn chúng tôi thì, anh liền trực tiếp đi đến trước mặt người ta, thân mình cao lớn rất có lực áp bách che phủ các cô ấy, "Tôi nghĩ tình cảm của hai người chúng tôi cùng với mấy cô không có liên quan, xin cảm miệng dùm, cảm ơn."

Tôi nhin không được nhử mày, "Tây Cỗ." Đừng có tính công kích như thế.

Anh quay đầu nhìn về phía tôi, gọi lên khước miệng, "Anh chỉ là cảm thấy chúng ta là một đôi xứng nhất yêu nhau nhất."

Tôi bật cười, lại thưởng cho anh thêm một cái bốp.

"Anh nói sai cái gì sao?" Anh bắt đầu than thở.

Tôi mới không thèm để ý tới anh.

Trong nhà sớm đã ồn ào lung tung cả lên.

Từ lúc Tây Cồ tỉnh lại, tôi đi bệnh viện trông Tây Cồ mấy ngày, ba mẹ cũng theo tôi náo loạn nhiều đó ngày.

Mẹ vụng trộm gọi điện thoại muốn tôi về nhà làm dịu với ba, tôi nhìn Tây Cồ, cắn chặt môi, "Trừ bỏ muốn hai đứa con xa nhau ra, muốn con nhận cái gì đều có thể."

"Con, con đồ bất hiếu nữ!" Mẹ cất cao giọng quát, bỗng dừng lại phản ứng ra, sợ bị ba phát hiện, một lần nữa đề thấp giọng nói, "Con trước đi về, mặc kệ con muốn nói gì, tất cả trở về lại nói với ba con đi, con cũng không phải không biết miệng ba con ngoài miệng thì cứng nhưng bên trong thì mềm, con cũng đừng cố chấp với ba, xuống nước trước được không?"

Tôi đồng ý, sáng sớm ngày hôm sau liền chạy về nhà.

"Leng keng ——"

Sau khi chuông cửa vang lên, mở cửa là ba.

"Con còn về làm gì!" Ba vừa thấy là tôi, cảm giận nói, "Lần trước con không phải khẳng khẳng muốn đi tìm nó, cho dù chặt đứt quan hệ với ba cũng phải đi, bây giờ còn biết quay về!" Nói là nói như vậy, nhưng ba vẫn vừa mắng vừa mở cửa cho tôi.

Tuy rằng ý nghĩa trong lời nói vẫn là cảm giận như vậy, nhưng ba thấy tôi về nhà, trong mắt tiết lộ ra tia vui mừng che dấu không được, làm trong lòng tôi áy náy không thôi.

"Ông già này," mẹ vội vàng đi che miệng ba, "Là ai cả ngày ở nhà nhắc mãi, hiện giờ con gái đã trở lại, ông lại muốn đem nó bức đi mới vừa lòng a..."

Ba vuốt râu trừng mắt, dùng sức đẩy tay mẹ ra, "Đi đi đi, bà đừng làm hỏng chuyện của tôi!"

Tôi kẹt ở cửa tiến thoái lưỡng nan, khẩn cầu nhìn về phía ba, "Ba..."

Ba há miệng thở dốc còn muốn răn dạy gì đó, bị mẹ dùng sức đập một cước, cuối cùng nuốt xuống, chỉ cảm hận nói, "Dù sao Tây Cồ thẳng thắn đó vẫn không được!"

Mẹ vươn tay trấn an vỗ lưng ba, cho ba thuận khí, "Gấp cái gì, tôi còn chưa nói được. Đợi tới lúc chúng ta đi thăm Tây Cồ đi."

Ba ngạc nhiên quay đầu, "Bà không phải cũng muốn theo con gái cùng nhau đi chứ?"

"Ông già ông lại bắt đầu nói mê cái gì vậy, " mẹ già trừng mắt, nói, "Chỉ là đi, chúng ta làm trưởng bối, tốt xấu cũng là nhìn Tây Cồ lớn lên, hiện giờ nó cũng là vì ngôi nhà chúng ta bên kia mà vào bệnh viện, cho dù thế nào, vì tình vì lý, nó tỉnh lại hai ngày, chúng ta cũng phải đi bệnh viện thăm người ta phải hay không? Đến lúc đó chúng ta gặp mặt cùng nó nói chuyện? Con gái hiện giờ điên rồi, ai nói cũng sẽ không nghe lọt lỗ tai, tôi thấy Tây Cồ cũng là một đứa nhỏ hiểu lý lẽ, chúng ta gặp nó nói chuyện kỹ lưỡng một lần..."

Thì ra mẹ suy xét hai ngày, là vì chủ ý này.

Nghe vậy tôi âm thầm hổ thẹn.

Tây Cồ tỉnh tỉnh so với tôi còn cố chấp muốn chết, nhất định sẽ vô công mà về.

Nếu nhĩ lão trong nhà đều phải đi thăm, mẹ cố ý xuống bếp đi nấu vài chén canh bổ, lại đi cửa hàng mua một giỏ hoa, tiện thể thêm mấy túi hoa quả ... Một chuyến này kéo dài từ buổi sáng lẫn lộn đến giữa trưa, ba người rốt cục xuất phát.

Đáng tiếc không đúng lúc, ba Tây Cồ trước một bước tới thăm anh, giờ phút này đang ở trong phòng bệnh.

"Tôi thấy hôm nay thời cơ không đúng... Nếu không trước quên đi?" Mẹ già nói, dù sao việc này không thể thoái mái nói trước mặt ba người ta.

"Không được, tôi cũng tới rồi, mấy thứ này nọ cũng nấu xong, sao có thể tay không mà về!" Ba bên này mài dao soạn soạn, câu từ chính nghĩa nói ra.

Kẹp ở giữa bọn họ, tôi chỉ đành bất đắc dĩ ngồi ở trên ghế ngoài phòng bệnh chờ ba Tây Cồ ra về mới lại nói chuyện.

Cũng may Tây Cồ ở phòng bệnh một người, đợi lát nữa cho dù làm âm ỉ, cũng không đến mức biến thành trò cười.

Kết quả không cần chờ lâu, móng của tôi vừa mới dính vào trên ghế, trong phòng bệnh bỗngưng truyền đến tiếng quát, "Không thể nào! Ba tuyệt đối không đáp ứng!"

Tôi cùng ba mẹ hai mặt nhìn nhau một hồi, từ trong phòng bệnh liên tiếp truyền đến tiếng rống làm cho bọn họ biết ý đồ đến của ba Nhâm hôm nay cùng với bọn họ nhất trí.

Tôi âm thầm thở dài, đã biết chú Nhâm sẽ không dễ dàng buông tha, quả nhiên, chưa tới hai ngày chú lại tìm đến.

"Ba mặc kệ, cho dù con có cưới nó, đứa con dâu này ba cũng không thừa nhận!"

Nhâm Tây Cổ nhẹ nhàng mở miệng, "Con cũng không cần ba thừa nhận."

Chú Nhâm thiếu chút thở không ra hơi, nén giận nói, "Nghịch tử! đồ bất hiếu này không tức chết ba thì không cam tâm đứng không! Nuôi nhiều năm như vậy, cứ coi như nuôi một đứa vong ân phụ nghĩa."

"Phải không? Làm sao ở trong ẩn tượng của con, mấy năm nay gần như đều không phát hiện ba giáo dưỡng qua con." Nhâm Tây Cổ nói, "Nếu không phải cô ấy, ngày nay con chỉ là một đồng hỗn độn, là cô ấy kéo con về với chính đạo, hai người sau khi ly hôn, cũng là cô ấy một ngày ba bữa quan tâm con, giám sát việc học của con, hỏi han ân cần, mà cái thời điểm đó ba đâu? Ba còn say mê trong ôn nhu hương của ba, khó có khi về đây, ba có bỏ mắt xem qua con sao? Khi đó ba không có tư cách, hôm nay ba càng không có tư cách đối với cảm tình của con khoa tay múa chân!"

Trong lời nói của Tây Cổ lộ ra oán ý nồng đậm tích tụ hơn mười năm, những lời này kỳ thật anh đã sớm muốn nói đi, năm đó còn nhỏ anh khao khát yêu thương lại sợ hãi bị cự tuyệt, bởi vậy cự tuyệt tất cả quan tâm của mọi người, cũng may mắn, tôi đi vào trong lòng anh. Lại bất hạnh dây dưa lâu như thế.

Giọng điệu ba Nhâm thấp xuống, "Là ba phụ mẹ con hai người. Lúc trước ba không có đối với gia đình tận trách nhiệm, xem nhẹ con, thật ra mấy năm nay ba vẫn muốn bồi thường con. Con trai a, hôn nhân là chuyện cả đời, ba không thể nhìn con đi vào lối rẽ, con về sau sẽ hối hận..."

Anh lạnh giọng cười giễu, "Ba làm sao biết con nhất định sẽ hối hận, ba làm sao biết con đối với cô ấy là thứ cảm tình gì."

Chú Nhâm hòa hoãn khẩu khí, "Người trẻ tuổi thường sẽ bị cảm tình xông lên mê mẩn đầu óc, điều này ba có thể lý giải, nhưng là Hác Manh nó dù sao cũng là người trưởng thành rồi, không phải không biết sự tình nặng nhẹ, làm sao còn đi theo con làm liều. Hôn nhân bị thương đối với nó lực sát thương càng lớn hơn nữa, lần trước ba thật ra là muốn tâm bình khí hòa cùng nó nói chuyện đàng hoàng, con khi đó lại rống lên đến đuổi ba đi, không phải cũng chứng minh thật ra giữa hai đứa cũng không có kiên định như vậy, sợ ba sẽ dao động nó?" Chú ấy lời nói thâm thúy, "Con trai, đừng vì đổi ba mẹ, cũng đừng cậy mạnh, ba kỳ thật là vì tốt cho mấy đứa, ba chỉ có con một đứa con trai này, ba dù thế nào cũng sẽ không đi hại con..."

"Con nghe một chút, nghe một chút đi," ba già gạt đầu, "Người ta nói có lý."

Tôi không nói tiếp, thì ra lần trước ở dưới lầu nhà nhìn thấy ba Nhâm là vì việc này.

Sau đó thanh âm Tây Cổ truyền đến, "Những đạo lý này con đều biết, mấy năm nay con cũng nghe cô ấy nói qua nhiều lần mấy lời thoại này..."

"Nếu đạo lý này con đều rõ..."

"Nhưng con không có biện pháp. Con chỉ thích cô ấy, con đã nhận định cô ấy, trừ bỏ Manh Manh ra, ai cũng không được." Anh không hề xoay chuyển, còn nghiêm túc nói, "Con không muốn như vậy, nhưng thật là không có biện pháp..."

Ba Nhâm trầm mặc thật lâu, "Về về sau thì sao, hai đứa có nghĩ tới tương lai hay không?"

"Con đã tính toán tốt, tuy rằng hai năm đầu sẽ hơi vất vả, nhưng con là đàn ông, dù vất vả như thế nào, cũng sẽ nỗ lực để cho người phụ nữ của mình sống thoải mái."

"Hiện tại con chỉ là đứa nhỏ, có thể biết cái gì! Mới ra ngoài công tác còn không đến một năm đã muốn nuôi gia đình, con cho là dễ như vậy sao? Phụ nữ con muốn cái dạng gì, qua tiếp vài năm, chờ con trải tốt nền móng, kiến thức rộng rãi rồi tìm, con bây giờ còn không biết bản thân muốn cái gì, gấp gáp lo lắng kết hôn đây là ——"

Nhâm Tây Cổ cắt ngang chú, "Con biết con muốn cái gì, con vẫn biết rất rõ con muốn là cái gì, ba không cần nói thêm, con sẽ không thay đổi tâm ý."

Chú Nhâm mồm mép lằng nhằng thấy Tây Cổ cũng vẫn như cũ thờ ơ, biết anh lần này hạ quyết tâm, không làm chuyện vô công nữa, mệt mỏi nói, "Được, con lớn như vậy, ba cũng quản không được, con đã chắc chắn như vậy, cũng được, chỉ hy vọng về sau con sẽ không hối hận..."

Tôi cùng ba mẹ dựng thẳng lỗ tai ở ngoài cửa đang nghe lén, bất thành linh, chú Nhâm xoay cửa mở ra ——

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77

Bốn mắt nhìn nhau, trường hợp này có chút xấu hổ.

Tôi cười gượng hai tiếng, chào hỏi trước, "Chú Nhâm vẫn khỏe."

Ánh mắt sắc bén của chú đem tôi đánh giá từ đầu đến chân, hướng về phía ba mẹ tôi gật đầu, không nói thêm cái gì, liền xoay người rời đi.

"Manh Manh?" Tây Cố trong phòng bệnh bắt đầu gọi tôi.

"Tôi liền tới liền." Tôi dẫn theo một rổ đồ ăn đi vào, mắt anh sáng lên, đang muốn nhào tới, thỉnh thoảng thấy ba mẹ đi theo sau lưng tôi, lập tức sửa lại nét mặt, nhả nhặn lễ phép hướng về phía ba mẹ tôi nở nụ cười, "Chào chú, chào dì."

Trên mặt ba mẹ cũng có chút không được tự nhiên, đem lẵng hoa quả để lên bàn xong cũng không biết nên mở màn như thế nào.

Tây Cố ân cần lục tục từ trên giường bò xuống bày ra ghế dựa, "Chú với dì đừng đứng, trước ngồi đi."

"Aiz, nhanh nằm, nhanh nằm! Xuống tới làm gì, để chú với dì tự ngồi." Mẹ già nhanh chân đỡ anh lên.

Tây Cố ôm eo, trên mặt hơi lộ ra vẻ đau đớn, trong miệng vẫn cố gắng mỉm cười, "Không có việc gì, dì ạ, dì đừng lo lắng."

Tôi âm thầm khinh bỉ, lại bắt đầu, không biết chiều ngày hôm qua người loay quanh khắp phòng là ai.

Ba cùng mẹ cũng không phải là người có tâm địa cứng rắn, nhìn thấy người ta bộ dạng suy yếu thì có chút tâm không an, huống hồ Tây Cố như vậy là vì chuyện nhà của mình. Còn nữa, chân trước chú Nhâm cũng đã khuyên qua, ở bên cạnh nghe hết nửa ngày, nội dung bọn họ muốn nói cùng với chú Nhâm cơ bản cũng giống nhau, chú Nhâm là ba của Tây Cố đã đem chuyện bọn họ muốn nói đều nói xong rồi, lại vẫn khuyên không được Tây Cố, kể tiếp này...

Tây Cố không đợi ba mẹ tìm trận tuyến, liền chủ động xuất kích.

"Chú Hác, dì Hác," anh lấy tốc độ sấm chớp không kịp che tai xóc chấn lên, lại lần nữa xuống giường, trịnh trọng quỳ một gối, "Có chuyện cháu không muốn giấu hai người."

Ba mẹ bị hoảng sợ, "Làm sao vậy, đây là, có chuyện gì từ từ nói, mau đứng lên mau đứng lên."

Lòng tôi trống rỗng. Quý thật đúng là nhanh, một chiều này thật sự là nhìn quen quá đi.=.=!

Anh không có đứng lên, trực tiếp nói thẳng, lớn tiếng nói, "Chú, dì, cháu đối với Manh Manh là nghiêm túc, cháu thật sự muốn cưới, xin hai người yên tâm giao cô ấy cho cháu."

Tôi cũng bị trận chiến này của anh hù dọa, "Tây Cố..."

Anh không nhìn tôi, chỉ đối với ba mẹ tôi nhắc lại lần nữa, "Cháu thật sự yêu cô ấy, mấy năm nay chưa bao giờ thay đổi, cháu cam đoan sẽ đối tốt với cô ấy, tuyệt không để cho Manh Manh chịu một chút ủy khuất, dì ạ, dì từ nhỏ nhìn cháu lớn lên, dĩ nhiên rõ tính tình của cháu, cháu không phải loại người lỗ năng không chịu trách nhiệm, xin chú dì yên tâm đem Manh Manh giao cho cháu."

"Giống như ba cháu nói," ba mở miệng, "Cháu còn quá trẻ, hiện giờ quả thật là lời thề son sắt, nhưng năm năm sau, bảy năm sau, mười năm sau? Đến lúc đó Manh Manh không còn trẻ nữa, nếu như cháu chán ghét nó, cháu có nghĩ tới hay không nó đến lúc đó nên làm như thế nào? Hơn nữa cháu lấy cái gì tới chăm sóc con gái của chú? Cháu bây giờ vừa mới ra ngoài xã hội, còn không có trải qua quá các loại dự hoặc khảo nghiệm, luận tiền lương luận trái đòi, cháu thậm chí so ra còn kém hơn con gái chú, lấy cái gì nuôi gia đình?"

"Như vậy theo như lời chú nói, trải qua dự hoặc và khảo nghiệm của xã hội, đợi năm năm mười năm sau Manh Manh không hề trẻ nữa, những người đàn ông dựa vào coi mất kết hôn sẽ không chán ghét cô ấy sao? Con với Manh Manh có mười mấy năm cơ sở tình cảm, cháu cũng là người chú với dì hiểu tận gốc rễ, nếu ngay cả lời cháu nói cũng không tin được, chẳng lẽ chú với dì tin tưởng mấy người đàn ông nhận thức trong một thời gian ngắn ngủi kia sao. Đúng vậy, cháu hiện giờ vừa mới ra xã hội, tiền lương cùng tư lịch của cháu cũng không như Manh Manh..."

Tôi theo bản năng ngắt lời, "Không có việc gì, tiền của con đủ nuôi gia đình..."

Ba quay đầu trừng mắt, "Còn không có lập gia đình đâu, khuya tay đã ra ngoặt ra ngoài?"

Tây Cố cười liếc tôi một cái, tiếp tục nói, "Cháu quả thật không có cách nào khác cam đoan hiện tại có thể để cho Manh Manh sinh hoạt quá đài ngộ, nhưng hai người duy trì cuộc sống bình thường vẫn là đầy đủ, cũng theo như lời chú, cháu còn trẻ, tương lai cháu có vô số khả năng, cháu hiện giờ không thể, nhưng không có nghĩa về sau không có thể để cho Manh Manh sống qua ngày lành. Trừ bỏ điểm này, cháu không tiếp nhận điểm nào mà bị bại bởi những người khác."

Ba không có nói tiếp, cau mày trầm ngâm thật lâu.

Cần nói đều nói, kỳ thật lần qua lộn lại vài câu từ như vậy, ‘anh tới tôi lui’ trước sau vài chiêu cũng đều dùng hết mấy lần.

Tây Cổ rên sất khi còn nóng, càng thêm chân thành nói, "Manh Manh cô ấy so với mạng của cháu còn quan trọng hơn, ba, con sẽ yêu cô ấy, thương cô ấy..."

Ba già lập tức dựng đứng lông mày, tròn tròn mắt, "Ba cái gì mà ba! Chuyện còn chưa có xong đâu!"

Dù sao bọn họ cũng trông coi anh từ nhỏ đến lớn, lại bị thương, thấy Tây Cổ còn quỳ trên mặt đất, lời ba nói ra cũng là mềm dịu đi một ít, "Đứng lên trước đi, mấy thứ này đợi chú cân nhắc, hiện giờ thân thể quan trọng hơn."

Tây Cổ nghe lời đứng dậy, hai người sau đó lại tiếp tục thương thảo giao chiến, mẹ nắm tay của tôi, nhường cho ba đi chém giết, hai mắt bà trước sau vẫn giữ ở trên khuôn mặt trẻ tuổi lại kiên định của Tây Cổ.

Đàm phán đến cuối cùng, lấy sự nhượng bộ của Tây Cổ hạ xuống kết cục đã định.

Tây Cổ đáp ứng, trong một năm cuối cùng tôi bò lên hàng ngũ 3X này, không ngăn cản tôi tiếp tục xem mắt, nếu tôi tìm được đối tượng thích hợp, cam nguyện làm lớp xe dự phòng. Nếu đến lúc đó tôi hoa tàn ít bướm, hay là tìm không thấy tuyển chọn khác, cuối cùng liền hoa rơi vào nhà anh.

Kết quả này hai bên đều rất vừa lòng.

Tôi thấy mặt mày ba mẹ giãn ra rất nhiều, vẫn là không nói cho bọn họ dựa theo tính tình của Tây Cổ, ngoài miệng nói không ngăn cản coi mắt, ngoài sáng trong tối không đem sự tình khuấy hồng tuyệt đối sẽ không cam lòng.

Hai người không có nán lại lâu, một giờ sau thì song song trở về.

Buổi chiều tôi đi theo Tây Cổ đổi thuốc, sau khi anh cất đất đèn tiền thì khuôn mặt thối hoặc, bộ dạng lạnh lùng rất có lực sát thương, hơn nữa vết thương sau thắt lưng vừa thấy là biết đánh nhau ẩu đã tạo thành, khi anh đề xuống lệ khí tràn đầy mặt mày thì, mấy đứa bé gần đó sợ tới mức gào khóc.

Cô bé y tá ở dưới khí trường cường đại của anh càng thêm khẩn trương, nơm nớp lo sợ, bàn tay khi thay băng gác vô khuẩn run lên, không biết đụng tới chỗ nào trên miệng vết thương. Nhân Tây Cổ mất nhú lại, còn chưa kịp mở miệng đã bị cô bé y tá lớn tiếng dọa người, cô nhỏ "Oa" một tiếng nhào ra ngoài, tìm viện binh.

Tôi hung hăng thưởng cho cái ót Tây Cổ một cái bốp, "Anh hung dữ như vậy làm cái gì!"

Tây Cổ còn có vài phần ủy khuất, "Anh cái gì cũng chưa kịp làm mà."

Tôi buồn cười, sờ sờ đầu của anh để cho anh đi trước, tôi muốn tìm bác sĩ hỏi tình huống khôi phục vết thương của anh.

Chờ tôi sau khi tôi trở về phát hiện Tây Cổ đã đem đồ dùng cá nhân trong phòng bệnh đều đóng gói xong hết, đang ngồi ở trên ghế chờ tôi.

"Anh làm sao lại đột nhiên thu dọn đồ rồi?"

Anh nhắc lên túi xách, lôi kéo tay của tôi, "Trở về đi."

Tôi nhú mày, "Không được, anh còn không có kiểm tra xong đâu."

"Kiểm tra cái gì, anh tốt lắm, nếu nằm nữa anh không nổi mốc cũng không được." Anh lăm bắm, đầu như con mèo, kéo không ra từ phía sau vừa quần vừa đẩy tôi, đem tôi đẩy đến cửa phòng.

"Tây Cổ..."

Anh ngăn ở cửa không cho tôi lại đi vào, tôi không dám dùng sức chạm vào anh, chỉ phải hung hăng vọt cho anh vài cái liếc mắt

Anh đột nhiên ôm eo của tôi, nghiêng mặt đi dựa bên tai tôi, thở ra hơi nóng quét qua vành tai mẫn cảm, thấp giọng nói, "Anh biết em xót anh, nhưng mà anh thật không có việc gì, "cánh tay rắn chắc dùng một chút lực, đột nhiên đem tôi ôm cách khỏi mặt đất, "Em xem, anh bây giờ là một đuôi rồng sống..."

Nói xong, anh cúi đầu hôn xuống dưới...

"A!"

Phòng bệnh đối diện bỗng nhiên mở ra, hai cô gái trẻ tuổi che miệng nhẹ kêu một tiếng.

Tôi đại quần, "Tây Cổ!"

"Được rồi được rồi." Tây Cổ mất lạnh quét các cô nàng một cái, thể này mới thả tôi xuống dưới, tiếp tục nhong nhong cọ cọ.

Tôi rốt cuộc không làm dữ được anh, chỉ phải thờ dài, thuận theo ý anh xuất viện.

Buổi tối hôm nay xuất viện Chung Ý đặc biệt gọi điện thoại tới.

Trước đó tôi nói sơ qua cho anh chuyện lần này, lời lẽ tuy rằng không có nhắc đến Tây Cốc, nhưng hiển nhiên anh sâu sắc phát giác.

"Vốn muốn hẹn em sớm một chút ra ngoài đi dạo," anh cười, không nhanh không chậm tiếp tục nói, "Nhưng cậu ta... Sợ là không chịu đâu? Anh cũng phải suy xét cách nghĩ của người ta."

Tôi có chút không được tự nhiên, không có nói tiếp.

Chung Ý cũng biết điều, rất nhanh đã vòng vo đề tài, "Ba mẹ em mua phòng ốc ở khu nào? Máy người ở công ty đi dòi, em có biết tên không?"

"Cũng không rõ lắm, tuy nhiên nghe giọng nói, không phải người địa phương."

"Ừ," Chung Ý lại liên tiếp hỏi tình huống bề ngoài của mấy nhân viên gần khu vực đó, "Được rồi, em đừng lo lắng nhiều quá, hiện giờ quan trọng nhất là để cho Tây Cốc dưỡng thương cho khỏe."

Tôi "Uhm" một tiếng, ban công cách vách, Tây Cốc đang đi ra hướng về phía tôi bầm bầm đi động.

Rất nhanh, một cái tin nhắn qua đây: Em đang gọi điện thoại với ai?

Tôi nhìn anh một cái, thật thà gọi lại: Chung Ý.

Bên kia im lặng một hồi, mới nhắn qua: chữ "À."

Cái này, lại bắt đầu khó chịu đi.

Đang do dự có nên đi trấn an anh hay không, nhưng chỉ một lát, bên kia lại cao hứng gọi qua một cái tin:

Dù sao trong lòng em chỉ có anh, anh ta không có cửa.

Tôi nhin không được cười nhẹ ra tiếng, đầu bên này điện thoại Chung Ý ngân nga nói, "Có phải quá đáng quá không? Quá kích thích người đang cô đơn này đi."

"Thôi đi, từ lúc bắt đầu quen anh đến giờ, bên cạnh anh mấy thứ oanh oanh yến yến còn ít sao?"

Chung Ý yên tĩnh lại, chậm rì rì than thở, "Đúng vậy, quả thật là không ít..."

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78

Tôi cùng Tây Cốc xin nghỉ đều là một tuần, bởi vì Tây Cốc bị thương, tôi trước đó lại gọi điện thoại về công ty xin nghỉ thêm ba ngày.

Vốn muốn chọn tàu cao tốc quay về Thượng Hải, nhưng Tây Cốc lại kiên trì muốn đổi thành xe lửa giường nằm, tôi kéo không lại anh, đành phải chiều theo anh.

Buổi trưa trước khi lên xe lửa mẹ kiên quyết đưa cho tôi cặp lồng ba tầng giữ nhiệt, ba ở ngay cửa toa xe không quá vừa lòng liếc mắt nhìn đồng hành lý của Tây Cốc, sau một lúc lâu, lớn tiếng nói, "Vết thương còn không có tốt, sau khi đến trạm nhớ trực tiếp đón xe đi về, đừng chen lấn với người khác."

Tây Cốc cung kính vâng dạ.

Mẹ lôi kéo ba xuống xe, đi hai bước, quay đầu muốn nói lại thôi, khi thấy tôi với Tây Cốc tay trong tay đứng chung một chỗ sắc mặt tuy rằng vẫn rất khó coi, tuy nhiên rốt cuộc cũng nghẹn ra một câu, "Manh Manh công việc rất vất vả, ngày thường con nên thông cảm cho nó nhiều hơn."

Tây Cốc cùng tôi tay nắm tay, nắm thật chặt, trịnh trọng nói, "Ba, mẹ, con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt."

Ba già lông mi dựng thẳng, vẻ mặt vốn đang dè dặt lại càng trầm xuống, "Ba cái gì mà ba! Còn chưa có đáp ứng đâu! Manh Manh quay về con kén chọn cho tốt cho ba, ba cũng không tin hơn nửa năm này không gặp được một cái vừa ý..."

"Ồi ông già, nhỏ giọng chút, nhỏ chút... Trở về đi trở về đi."

"Đi thông thả a, ba..."

"Cái thằng tiểu tử thú! Không cho kêu ba! Tui với nó... Ai, cái bà già này, bà đừng ngăn tui..."

Tôi yên lặng xoay người qua đi.

Vị trí toa xe của chúng tôi gần đoạn đuôi, Tây Cốc ở giường đối diện.

Nằm trên xe lửa mười mấy giờ quá nhàm chán, tôi trước khi lên xe cũng mua mấy bản tạp chí giết thời gian. Giường trên của chúng tôi là một cô gái có làn da tái nhợt, mang một cặp kính đen to bản rất là khoa trương, ôm một chiếc notebook nhỏ nhỏ vẫn luôn gõ gõ đánh đánh.

Không giống như những hành khách khác, cô ấy tuy rằng cũng liên tiếp nhìn chăm chú, nhưng khi tầm mắt ngẫu nhiên giao nhau cô ấy rất thản nhiên nhìn lại, nhân tiện tặng kèm một nụ cười thiện ý.

Tâm tình của tôi nhất thời thoải mái rất nhiều.

Tây Cốc cầm một quyển truyện cười đã gần năm phút vẫn không có nghe tiếng lật sang trang, tôi giương mắt nhìn lại, anh đang đem cầm để trên quyển sách lăm lăm nhìn tôi.

Trước đó khi vừa đi vào toa xe, anh mà bắt đầu kê cận động tay đồng chân, thì bị tôi gõ cho vài cái mới thành thật xuống dưới. Tôi lại chỉ tay về giường đối diện, anh đành phải ngoan ngoãn về bên giường mình ngồi xuống.

Thấy anh trông mong nhìn tôi, tôi nhướn mày, "Làm sao vậy?"

"... Đói bụng."

Tôi mỉm cười, mở hộp giữ ấm, bất luận là món mặn hay canh, cháo, cái gì cần có đều có.

Tây Cốc đẩy ra hộp giữ ấm, bỗng dung đứng dậy lại chen qua bên người tôi, cúi đầu sát bên mặt tôi khẽ bên tai nói nhỏ, "Em thật không biết hay là giả vờ không biết?"

Khuôn mặt già nua của tôi đỏ lên, vội vàng không ngừng đẩy anh ra, "Nói linh tinh cái gì vậy."

Hơn nữa, giường trên còn có người, anh không biết xấu hổ nhưng tôi còn muốn thể diện a.

Tây Cốc bất mãn lắm bầm một tiếng, một đầu gác ở trên nệm nằm sau lưng, thân mình cao lớn lập tức đem giường ngủ nhỏ hẹp lấp đầy, "Anh muốn ngủ ở chỗ em, chắc là được chứ."

Nhoáng một cái tôi bị chen, bên hông đột nhiên bị bắt lại, một đôi cánh tay cứng rắn chặt chẽ quần giữ mới không bị ngã xuống, nhất thời nổi giận, tôi nắm quyển tạp chí trong tay quần thành một cuộn gõ đầu anh, "Giường của anh êm đẹp lại không nằm, chen qua bên em làm cái gì."

Anh vẫn tiếp tục khoe mẽ, "Anh cảm thấy giường của em tương đối ngủ ngon hơn..."

"Vậy ngại từ từ nằm." Tôi nhắc chân tính đi qua giường đối diện, anh không buông tay, còn cong người dậy, đem cái đầu lông xù để sau lưng tôi, cọ cọ, "Đừng đi, lưng của anh lại bắt đầu có chút ngứa, em xoa xoa cho anh, xoa một tí là tốt rồi..."

Miệng vết thương được khâu chậm chậm tốt lên, anh có khi ngứa quá muốn gãi đều bị tôi hò hét không cho.

Tôi vừa cúi đầu, anh đã vén lên quần áo, đem băng gạc ngay eo chỉ cho tôi xem.

Tôi thay anh đỏ mặt, xấu hổ hay không xấu hổ, đều đã bắt đầu đi làm còn thích làm nũng như vậy.

Bắt quá oán thâm vẫn thì oán thâm, tôi vẫn vờn tay để ở chỗ anh chỉ, nhẹ nhàng xoa xoa cho anh hết ngứa. Tóc mái đã nhiều ngày không cắt, khi cúi đầu thì bị rơi xuống che khuất ánh mắt. Tôi chau mày, Tây Cốc trước tôi một bước, nâng tay lên nhẹ nhàng vén tóc ra sau tai tôi...

Ngón tay anh rất nóng, giúp tôi vén tóc xong vẫn không dời đi, cảm giác được ngón tay hơi hơi thô ráp xẹt qua vành tai, phiền tình nhẹ nhàng vỗ về làn da non mịn sau gáy, anh không chớp mắt nhìn chăm chăm vào tôi, bàn tay thon dài nóng rẫy thỉnh thoảng vờn vành tai mẫn cảm, vuốt ve, hơi khàn giọng nói, "Về sau ở đây mang một đôi hoa tai trân châu, rất tôn màu da... Anh tặng cho em, em không được cự tuyệt."

Một đoàn hơi nóng tức khắc nhảy lên hai gò má, tôi hậm hờ ừm một tiếng, liền muốn thu hồi tay xoay người sang chỗ khác.

Anh đè lại tay của tôi, buộc tôi đối diện anh, "Em đừng động, để cho anh nhìn em thêm một lát, gần hai năm không có nhìn em kỹ càng."

Dưới ánh mắt cháy bỏng của anh, lòng tôi có chút hoảng sợ, bất thành linh lại nhớ đến buổi sáng khi ra cửa hình như đã quên bôi kem che khuyết điểm.

Tiếp qua mấy tháng đã ba mươi, hàng năm chạy ngược chạy xuôi, làn da tự nhiên không thể so với mấy cô gái trẻ... Ngoài miệng nói không ngại, nhưng có người phụ nữ nào ở trước mặt người yêu thật có thể hoàn toàn không ngại, tôi không khỏi hơi hơi nghiêng mặt đi, khẽ cắn môi.

Anh dường như phát hiện ra tâm tư của tôi, vẫn như cũ nhanh chóng giữ tay của tôi không buông, bỗng nhiên ngẩng đầu nhẹ nhàng hôn hôn khóe mắt tôi, "Hoảng sợ cái gì, anh còn sợ em ghét bỏ anh không có từng trải đây."

Nụ hôn này như chuồn chuồn lướt nước, quá ngắn, nhưng cũng cực kỳ dịu dàng.

Tôi vươn tay ôm lấy đầu của anh, hai người nhìn nhau cười, tôi cúi đầu, ở trên trán anh ôn tồn hôn lên.

Anh sợ run, càng thêm dùng sức vòng quanh eo tôi...

Thứ tình yêu chết tiệt này, tôi vừa đau khổ lại vui sướng.

Chỉ hận thời gian quá chậm, hận không thể hai người trong một đêm đều bạc đầu, vĩnh viễn không phân ly.

Vào đêm, trong toa xe rất im lặng.

Tôi nhắm mắt lại, bên tai là tiếng xe lửa xình xịch, thân toa hơi hơi chấn động, có một loại yên tĩnh kỳ dị.

Giường đối diện một trận thanh âm lục tục vang lên, Tây Cốc lại trở mình, đây là lần thứ tám trong buổi tối ngày hôm nay anh xoay người.

Được một lúc lâu, truyền đến một thanh âm bất mãn, "... Mạnh Mạnh, em đã ngủ chưa."

Tôi thiếu chút nữa không nhìn được cười, nỗ lực mím môi, vẫn không nhúc nhích giả vờ như đang ngủ say, không để ý đến anh.

Lý do Tây Cốc xao động mắt ngủ tôi tôi làm sao có thể không rõ được, tính ra, hai người sau khi hợp lại, đêm nay xem như là hai người lần đầu tiên cùng nhau qua đêm... Được rồi, còn thêm một cái bóng đèn ở giường trên nữa.

Tuy nhiên cô gái ở giường trên từ lúc chúng tôi đi vào toa xe, không thấy thấy cô ấy xuống dưới qua, bởi vậy thường thường bị Tây Cốc lựa chọn coi như không có.

Tây Cốc thấy tôi không có trả lời, buồn bực trở mình lần thứ chín...

Người trẻ tuổi thôi, khụ, thật sự là huyết khí phương cương tính lực tràn đầy a...

Trong lòng đang âm thầm cảm khái, bỗng nhiên cách vách truyền đến tiếng kết kết nho nhỏ, không tới vài giây, nệm nằm trề xuống, một bóng đen cao lớn hùng hục đè ép xuống dưới ——

Nhâm —— Tây —— Cốc!

Gân xanh trên trán tôi nhảy giật, nhanh chóng vươn tay một chương trực tiếp đánh lên ót anh.

Anh còn đứng lý hợp tình kinh ngạc nói, "Em không ngủ?"

Tôi đen mặt, đè thấp giọng vừa dùng sức đẩy anh, "Hơn phân nửa đêm lại chạy tới làm gì, còn không về cho em..."

Không có nói chuyện, trong bóng đêm miệng liền bị một thứ gì đó ẩm ướt mềm nóng ngăn chặn.

Hai năm này anh da thô thịt dày rất nhiều, cự li gần như vậy mặt đối mặt, tay của tôi cách lớp quần áo mỏng manh có thể cảm nhận được cơ thể kiên cố tầm lưng rắn chắc rộng rãi của anh, bị tôi tò mò sờ sờ, cơ bắp vận sức chờ phát động run rẩy, thoáng chốc căng lên như một khối đá tảng muốn nhào tới phá tan tường thành. Tôi dọc theo sống lưng hơi hơi lồm xuống sờ soạng, dưới lòng bàn tay hơi nóng rẩy từ cơ thể rắn chắc bốc hơi mà ra, gần như làm phỏng tay của tôi...

"Đừng sờ loạn..." khi tức Tây Cốc có chút không xong, anh đem đầu chôn trong hõm cổ của tôi hô hấp nặng nề, "Anh nhìn thật sự vất vả, thật chịu không nổi một chút trêu chọc..."

Mặt tôi nháy mắt đỏ bừng, ngượng ngùng nhanh chóng thu hồi tay, "Vây... Anh tiếp tục nhìn đi."

Anh nghe vậy yên lặng từ trong hõm cổ tôi ngẩng đầu lên, u oán nhìn tôi, mân mê miệng làm một tư thế hôn.

Tôi ghen lời, qua nửa ngày, cố nén xúc động muốn PIA anh, làm cho có lệ hôn nhẹ lên miệng anh, đang muốn mở miệng bảo anh đi về trên giường mình thì, thỉnh linh, một tay anh đè lại cái ót của tôi, toàn lực dán lại đây.

... Đàn ông chính là loại sinh vật được được đàng chân lại lên đàng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Đầu tôi loạn thành một đoàn, bàn tay gắng sức túm lấy mép giường dưới thân.

Lâu lắm không cùng người nào thân mật, mỗi một lần vuốt ve, đụng chạm, nóng đến mức như có thể đem đôi phương hòa tan vào nhau, không có cách nào suy xét, tất cả những suy nghĩ đều chuyên chú tập trung trên người đối phương, chỉ có thể toàn tâm cảm thụ đối phương.

Vạt áo bị vén lên một chút, bàn tay nóng hổi do thấm đẫm vào...

Tôi nhú lại lông mày, ngẩng đầu lên, nỗ lực đè nén thờ dốt cùng rên rỉ, cổ nhiều lần bị dùng sức liếm láp, cảm giác được áo ngực bị kéo xuống, lỏng ra một chút...

Anh ở bên tai tôi lặp đi lặp lại mấy lời tình cảm làm tôi thẹn thùng nóng cả mang tai, động tác khẩn thiết mà hơi thô lỗ.

Đối với tương tư vô tận trường cửu phân ly, đàn ông dường như càng nguyện ý tự thể nghiệm dùng "Hành động" chứng tỏ, bên tai tôi, tiếng thờ dốt kiềm nén của anh càng ngày càng nặng nhọc, thân thể giống như đã không phải là của tôi, dưới sự tiếp xúc xoa nắn nhiệt tình của anh tôi chảy thành một đoàn, dùng không ra lực.

Môi anh khê cắn xương quai xanh của tôi, tay kia thì từ bả vai dọc theo cánh tay sờ xuống, vừa nghĩ tới cánh tay thì có cái gì hay đâu mà sờ, bỗng dưng tay của tôi liền bị anh chặt chẽ bắt lấy, ấn vào trên cơ bụng rắn chắc của anh.

"Sờ anh... Em cũng sờ sờ anh." Anh lẩm nhẩm mơ hồ không rõ.

Tôi toát mồ hôi.

Cẩn thận dọc theo anh đường nét cơ bụng, sờ soạng một chút.

Anh dường như không vừa lòng lắm, ngay sau đó lại bắt được bàn tay đang dè dặt của tôi, dọc theo cơ bụng rắn chắc chậm rãi kéo xuống dưới...

Anh đứng là được đăng chân lên đăng đầu!

Tôi dùng sức muốn tránh thoát, nhưng bàn tay nắm lấy tôi kia cứng như thép, tôi khê gọi, "Buông tay đi mà, em không cần sờ..."

Thanh âm mơ hồ truyền đến, "... Trước khi ra cửa anh có tắm qua."

Tiểu quỷ đáng chết, thì ra là sớm có âm mưu!

Tay của tôi bị anh ấn ở nơi nào đó vuốt ve qua lại, tôi vừa mới hô nhỏ một tiếng, môi liền bị ngậm giữ, đầu lưỡi anh mở ra khớp hàm dò thám tiến vào, hung mãnh tàn sát bừa bãi khắp nơi trong miệng...

Tôi nghĩ tôi đã trở thành một khối nệm cao cấp, anh ở phía trên lại lăn lại cọ, cũng không cần nhắc trọng tải của mình, sắp sửa đè tôi đến nghẹt thở.

Hơi thở anh càng ngày càng gấp, càng ngày càng nặng, tôi đột nhiên cảm thấy có chút không ổn, anh đã nhanh chóng kéo ra tay của tôi, trong miệng đè nén thấp giọng "A" một tiếng, nửa thân dưới run rẩy buông mình ở trên người tôi...

Trong nháy mắt thế giới an tĩnh.

Tôi cũng không phải mấy cô bé không biết nhân thế, rất nhanh đã hiểu ra, xấu hổ đến đầu muốn hóa đá.

Anh so với tôi càng xấu hổ, nghiêm mặt đem đầu chôn trên vai tôi, dùng một giọng nói nhỏ đến không thể nhỏ hơn nữa nói, "... Thực xin lỗi."

Vì, vì cái gì muốn nói 'xin lỗi' với tôi, tôi quần muốn chết, "..."

"Lần này là vì lâu lắm không chạm vào em, không được... Lần sau anh nhất định có thể biểu hiện tốt hơn..."

"Không, không sao, anh biểu hiện rất tốt, em tuyệt không đề ý..." Trời a, tôi rốt cuộc đang nói cái gì!

Anh vẫn như cũ ở trên người tôi không đi xuống, chết cũng không ngẩng đầu, "Thực xin lỗi, lần sau anh sẽ cố gắng biểu hiện ... Đêm nay là sai lầm..."

Hai tay tôi ôm hết tấm lưng rộng của anh, cho anh dịu lại, an ủi tự tôn nam giới, "Không sao, em thật sự không ngại..."

Anh ngoan ngoãn "Ừ" một tiếng, đầu vẫn là chôn ở hõm cổ tôi.

Tôi xấu hổ im lặng chỉ một lát, trong đầu nhớ ra, lấp bấp nói, "Như vậy... Vậy lần này anh có đồ lót để tắm thay hay không?"

Anh ở trên vai tôi rầu rĩ gật đầu.

Tôi... Tôi 囧, đẩy đẩy anh ra, "Vậy, vậy anh đi buồng vệ sinh... Xử lý một chút đi."

Anh lại gật đầu, mặt giống như cái bàn ủi. Làm đều làm rồi, lúc này còn thẹn thùng cái gì.

Chờ anh xử lý xong... Khụ, thân thể, lần thứ hai bò lên giường tôi thì rõ ràng hiền lành hơn rất nhiều, tuy rằng còn có chút hôn nhẹ sờ sờ nhỏ nhỏ, nhưng không có tiến thêm một bước, chỉ là trong miệng anh vẫn như cũ không ngừng ở bên tai tôi lẩm bẩm liên miên mấy câu tình cảm dung tục mắc ói, ồn ào tôi rờn rã cả một buổi tối.

Đồ mờ mờ, hỏi tôi nội dung lời tâm tình?

Thì... Thì ví dụ như là dùng mấy cái 'Bảo bối' 'Tâm can' 'Đầu quả tim' ... Mấy thứ tên gọi ngứa ngáy buồn nôn này gọi tôi, mấy thứ trên tôi còn có dùng khi kể ra, về phần khiến cho tôi xúc không lên nổi dùng khi kể lại... Mọi người vẫn là không biết thì tốt hơn.

Sáng sớm ngày hôm sau khi xe lửa đến trạm, cô gái ở giường trên lưng mang notebook chậm chậm leo xuống, cặp kính đen to bản hơi hạ xuống, ánh mắt mang theo ý cười quý dị quét qua quét lại trên người tôi với Tây Cốc.

Tôi có tật giật mình tránh né tầm mắt cô ấy, hung hăng néo cánh tay Tây Cốc một phen, ngày thường tôi làm sao hào phóng như vậy.

Tiếng tâm cả đời tôi, đều hủy ở trên tay anh.

Tây Cốc khoe mà bắt được tay của tôi, cúi đầu hôn hôn, nắm tay tôi chuẩn bị xuống xe, ngang qua giường ngủ thì tôi mắt sắc phát hiện trên giường trên còn sót một quyển sách.

"Này, sách của cô quên lấy." Tôi giương giọng gọi lại cô gái.

Tây Cốc ỷ vào thân cao, dễ dàng lấy được cuốn sách, nhìn mặt bìa, "Cái gì cái gì mà cá leo cây..." Tây Cốc bĩu môi, lẩm bẩm, "Đúng là cái tên không có phẩm vị."

Cô nhỏ: "..."

Trở về công ty đi làm, hồi tưởng lại 10 ngày nghỉ phép ngắn ngủn này, lại có loại cảm giác dường như đã qua mấy đời.

Tuy rằng cuối năm tiền thưởng chuyên cần bị khấu trừ, nhưng mỗi khi tôi ra khỏi phòng làm việc nhìn thấy bóng dáng cao to quen thuộc kia, khắp lòng âm ỷ sung sướng khiến cho tôi không có thời gian tiếc nuối.

Tuy nhiên Tây Cốc dù sao vẫn trong thời kỳ thực tập, người lãnh đạo trực tiếp đối với việc này có chút bất mãn, may mà Tây Cốc trình lên bệnh án, sau lại liên tục tiếp hai hợp đồng xoay chuyển chút điểm số, tuy rằng anh ta vẫn phê bình kín đáo, nhưng tốt xấu gì cũng chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không.

Ngày thứ ba sau khi trở về, Chung Ý đem nhật báo thành phố F gửi qua cho tôi.

Tôi mở ra, phát hiện những tin tức được bút đỏ khoanh vùng là có quan hệ đến những công ty di dời bất hợp pháp bị xét xử những ngày gần đây, tôi khép báo lại, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tôi không biết trong chuyện này Chung Ý hay là những người khác ở sau lưng ra bao nhiêu lực, chú Nhâm ở thành phố F trước kia cũng có chút căn cơ, mà Chung Ý mấy năm nay ở đây cũng phong sinh thủy khởi, tôi không có truy vấn phía sau bức màn là ai nhúng tay, bất luận là ai, thứ tôi có khả năng cho chỉ có cảm kích...

Cuộc sống từng chút quay về quỹ đạo, Tây Cốc mang theo hành lý, tại một buổi sáng đầy ánh mặt trời một lần nữa dọn vào.

Tôi ngẩng đầu, chòm ánh sáng lớn xuyên thấu qua cánh cửa mở rộng, toàn bộ xa xỉ dừng ở trên một mình anh.

Tây Cốc lộ ra nụ cười sáng lạn, đột nhiên chặn ngang ôm lấy tôi, đi về hướng phòng ngủ...

"Đêm nay anh sẽ biểu hiện thật tốt..."

... Anh còn đề ý thứ này a.

Trên thế gian tôi gặp được người này, anh tuyệt không hoàn mỹ, anh có vô số khuyết điểm hết sức gay go, có lẽ tương lai sẽ gặp phải nhiều người càng tốt hơn nhiều so với anh, nhưng cũng chỉ có người này, khiến cho tôi nguyện ý bỏ hết tất cả tốt hơn đó, làm một đũa ngọc bướng bỉnh.

Chỉ chờ anh, một người này.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Phiên Ngoại 1 - Ít Nhất Còn Có Anh

Hiện thực đương nhiên không phải là câu chuyện đồng thoại, sau khi hòa hảo, từ nay về sau vương tử cùng công chúa sống hạnh phúc vui vẻ.

Tây Cổ với tôi, hai người dù sao tính tình khác hẳn nhau, vừa mới bắt đầu chúng tôi giống như ngày hôm sau chính ngày tận thế điên cuồng triển miên, nhưng cuộc sống không thể nào mỗi ngày đều điên cuồng, cùi gạo mắm muối đảm trà, cuối cùng vẫn có thời điểm va chạm.

Chúng tôi đương nhiên sẽ cãi nhau, có khi thậm chí sẽ chiến tranh lạnh, nhưng vô luận âm ỉ làm sao, Tây Cổ cũng sẽ không xoay người bước đi. Cho dù tức giận như thế nào, tôi cũng sẽ nỗ lực đưa ra mặt dịu dàng của tôi. Đến ban đêm, chúng tôi hai người tận lực tâm bình khí hòa ngồi xuống, chầm chậm coi bộ mâu thuẫn ban ngày...

Một lần nữa nắm tay nhau, chúng tôi nỗ lực không cho khúc mắc lưu đến ngày hôm sau, ném đủ đau khổ khi chia lìa, chúng tôi phá lệ quý trọng mỗi một giây đoàn tụ.

Luôn có rất nhiều vợ chồng ly hôn lý do thống nhất nêu ra là tính tình không hợp.

Tôi với Tây Cổ đều quá cá tính, tính nết không hề ngoằn ngoèo qua.

Có người từng hỏi tôi có phải có thủ đoạn quốc nhân gì hay không, mới có thể đem anh cột ở trên người nhiều năm như vậy?

Thật ra có cái nguyên nhân gì đâu, tôi cười khỏ, chúng tôi bỏ xuống cá tính, bỏ xuống cố chấp, chỉ là vì, đều không bỏ xuống được một người... Như thế mà thôi.

La Ly sau khi thu được tin tức chúng tôi, thờ hồng hộc đem tôi phê bình từ đầu đến chân, tôi cười cười, kiên quyết nhận sai tuyệt đối không thay đổi.

Tây Cổ có tiền án, La Ly nhìn ngang nhìn dọc, vẫn là nhìn anh không vừa mắt. Lúc biết Tây Cổ cùng ba mẹ tôi còn có một hiệp nghị dự phòng thì đôi mắt lóe sáng, lập tức tiểu vũ trụ bùng nổ, nhiệt tình tăng vọt chưa từng có tìm cho tôi đủ loại các đối tượng coi mắt.

Vì thế Tây Cổ cảm thấy nguy cơ bùng nổ, mỗi khi nghe được tin tức tôi muốn cùng La Ly gặp mặt liền lập tức chạy xệ ra, trăm phương nghìn kế muốn đi theo.

Tôi tự nhiên sẽ không đồng ý, mỗi lần ra cửa gần như đều là độ sức theo dõi cùng bám đuôi.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, cuối cùng rốt cuộc bị Tây Cổ phá vây thành công, nửa đường đem tôi triệt mất. Một lần kia đối với La Ly đã kích không nhỏ, cô ấy mới biết được thì ra Tây Cổ không chỉ chạy đến công ty của tôi thực tập, thậm chí còn dứt khoát đăng đường nhập thất. (ý là vào phòng ở ấy mà không nghĩ ra câu nào thuận tai nên giữ nguyên Hán Việt)

Sau khi trải qua rối rắm, La Ly thờ dài, "Xem đi, coi như mình xằng bậy làm người ác đi, hai người muốn yêu thế nào thì cứ thế ấy muốn dày vò thế nào thì cứ dày vò đi, từ nay về sau mình nhắm mắt làm ngơ."

Tôi ôm lấy La Ly, "Mình biết cậu là vì tốt cho mình, thật sự, cảm ơn cậu."

"Cảm ơn có ích lợi gì, thật không hiểu tiểu tử kia cho cậu uống thứ thuốc mê gì, cứ chấp mê bất ngộ."

Có lẽ thật là chấp mê bất ngộ đi.

Thật ra sâu thẳm trong lòng tôi làm sao chưa từng có bất an, tuy rằng tôi không đếm xỉa đến, nhưng không có nghĩa là tương lai chúng tôi nhất định có thể bạch đầu giai lão.

Thời gian trôi rất nhanh, khi Tết âm lịch gần tới, tôi rốt cục cũng bước lên bậc cầu thang 30 tuổi.

Tôi véo người yêu đang hào hoa phong nhã, tìm một buổi tối ép hỏi anh tôi già hay không già, già không già, già không già?

Anh cười đến nhe răng không thấy mắt, rõ ràng sung sướng khi thấy tôi bước lên hàng ngũ 3X, về sau giá thị trường của tôi sẽ thâm a.

Chung Ý hiểu rõ lòng tôi, sáng sớm mừng một đầu năm gởi tin nhắn đến chúc phúc, tôi ôm tin tức kiên quyết không cho Tây Cổ đang ôm dằm chua cuồng uống xem.

Nói giỡn sao, nội dung tin tức nhắc tới gần đây anh lại có bạn gái mới, bị Tây Cổ phát hiện, tôi làm sao tiếp tục giả tạo giá thị trường của tôi a.

Sau đó là điện thoại của chú Nhâm, Tây Cổ tính tình táo bạo, hai người không bao lâu lại bắt đầu cãi nhau, cách di động, tôi chỉ nghe thấy đầu bên kia rống lên, "Đại trưởng phụ lo gì không vợ, phụ nữ tìm tất có ..."

Tây Cồ không cùng chú ấy chiến tranh thêm, chỉ là vô lại trả lời, "Con chỉ muốn cô ấy, không có cô ấy con chết."

"Mày, đồ không có tiền đồ! Phi phi, đồng ngôn vô kỵ, đồng ngôn vô kỵ, mừng một đầu năm nói cái chữ chết. . . ."

Tây Cồ tức giận lâu bâu, "Không phải ba cũng nói sao."

"Mày, nghịch tử. . . ."

Khi tôi ra khỏi nhà bếp hai người bọn họ còn đang phân cao thấp, nhưng giờ phút này biểu tình của Tây Cồ rõ ràng là vui vẻ, hai cha con này tuyệt không thắng thán. Thật rất hoài nghi bọn họ căn bản là mượn tôi làm lý do cãi nhau xúc tiến cảm tình.

Qua năm Tây Cồ xin điều đến phòng môi giới, thật ra nguyên bản từ lần năm trước đó anh với tôi đồng thời xin nghỉ một tuần, sau cùng còn cùng nhau về công ty, mấy lời bàn tán liên tuyền đến đỉnh cao mới.

Huống hồ từ sau lần đó, mỗi khi tôi xã giao với khách hàng, Tây Cồ sẽ đưa đón toàn bộ hành trình, tuy rằng công ty cũng không có lệnh cấm đoán tình yêu văn phòng, nhưng cứ như vậy, lời đồn quá mức mãnh liệt đã quấy nhiễu đến công việc thường ngày.

Tây Cồ điều đi rồi, sự kiện thiếu nam nhân vật chính, hơn nữa bình thường hai chúng tôi ở công ty làm việc tương đối im lặng, bởi vậy đồn qua một trận, rốt cục dần dần hết sốt.

Cuộc sống tiếp theo vẫn có thứ tự ngăn nắp, chiếu theo quỹ đạo từ trước mà đi, nhưng dường như có cái gì không giống, có lẽ là vì chờ mong nhiều hơn, thiếu đi chết lặng.

Sinh nhật của tôi là đầu năm, kỳ thật đáy lòng tôi có khi vẫn đang thôi miên bản thân, chỉ cần chưa tới sinh nhật, cho dù qua năm tôi cũng vẫn như cũ là 29. Đáng tiếc tôi không sinh vào cuối năm, tự mình an ủi không mấy tháng nữa đành phải tiếp nhận này sự thực đau đớn thể xác này.

Tây Cồ trước một tuần đã bắt đầu xem xét nhà hàng, sinh nhật tôi hôm nay là thứ sáu cuối tuần, sau khi tan tầm hai người đi thẳng đến nhà hàng, thử nghiệm bữa tối dưới ánh đèn trong truyền thuyết.

Thật ra căn bản không có ngạc nhiên vui mừng gì lớn, Tây Cồ trong tình cảm rất ngốc, tôi cũng không trông cậy vào anh có thể có nhiều sáng ý.

Hoa tươi, bánh ngọt, nhẫn.

Nói cái gì, thật sự là một màn cũ rích đến không thể cũ rích hơn, nhưng không biết vì cái gì, khi Tây Cồ đem nhẫn chậm rãi đeo vào đầu ngón tay tôi, tôi vậy mà không chế không được nước mắt của mình, mắt mặt ở trước công chúng rơi lệ.

"Làm sao đột nhiên lại khóc?" Anh vội vàng lau nước mắt của tôi, động tác hơi lộ vẻ thô lỗ.

"Không có việc gì." Tôi nghiêng đầu né tránh ma trảo của anh, âm thầm lo lắng có thể hay không bị anh đùa giỡn khuôn mặt trang điểm tí mĩ của tôi, thành tiểu thư gấu mèo. . . . Được rồi, là a di gấu mèo, thật sự quá mất mặt.

Anh cũng có chút ngượng ngùng, thu hồi tay nói, "Em còn chưa có cầu nguyện đâu."

Tôi nín khóc khẽ tiếu, gật gật đầu, hai tay tạo thành hình chữ thập thành kính cầu nguyện.

Nguyện vọng của tôi rất đơn giản, cũng rất tham lam:

Tôi hy vọng, sau này mỗi một ngày đều có thể giống như ngày hôm nay vậy...

Tôi yêu người đàn ông này, tôi cùng anh vượt qua những năm tháng ngây ngô, chúng tôi tay nắm tay, cùng nhau thành thực, cũng cùng nhau chầm chậm già đi.

Buổi tối này tốt đẹp như thế, vô luận tương lai như thế nào, tôi nghĩ tôi sẽ vĩnh viễn nhớ rõ một đêm đèn đuốc tình quang này, óng ánh như thế.

Tôi trải qua, tôi say mê, tôi dừng lại.

Chờ khi già đi thì ôm những hồi ức này, tôi đột nhiên cảm thấy, cả đời này đã đủ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 81: Phiên Ngoại 2 - Chú Thỏ Cô Đơn

Quỳnh quỳnh bạch thảo, đông tẩu tây cô.

Y bất như tân, nhân bất như cố.

Nhâm Tây Cố.

Cậu từ trước tới nay không thích cái tên này.

Trước khi sinh ra cái tên này là mong muốn của mẹ cậu, sau mười năm, cái tên này thành nỗi nhục của bà.

Ba cậu khi còn trẻ là một tay ăn chơi có tiếng, mẹ bỏ ra bản lĩnh rất nhiều, làm chuyện bêu danh bị đâm sau lưng mới được gả cho ông, khi đó người dân bảo thủ, trước khi kết hôn lại có bầu làm cho ông ngoại đoạn tuyệt quan hệ với bà, ngày đó con gái lấy chồng, nhà mẹ đẻ thậm chí không mua một món đồ cưới nào, mẹ cậu hai tay trống trơn, từ trong một ngôi nhà thuê tạm che che giấu giấu gả đi.

Khi đó người vợ vào nhà không có cửa hồi môn đi theo dĩ nhiên bên nhà chồng sẽ có nhiều ít ánh mắt xem thường, vào cửa này đúng là danh bất chính ngôn bất thuận, bà nội từ trước tới nay chưa từng cho mẹ cậu một vẻ mặt hòa nhã, láng giềng thân thích xem thường trào phúng cũng chỉ có thể cúi đầu ngoan ngoãn nhẫn nhịn.

Ban đầu ba cậu rất là thương tiếc, đến sau lại...

“Đời này tôi hối hận nhất chính là quen biết anh!” Đêm khuya, sát vách lại truyền đến giọng phụ nữ rống giận, “Anh hủy hoại tôi, hủy hoại tôi!”

Cậu nhú mày, không nhịn được kéo chăn che đầu.

Ba lại một đêm không về ngủ, hiếm khi mới trở về vài ngày, trong nhà lại tranh cãi không để yên. Vì vậy ba càng ngày càng chán ghét, càng không muốn trở về. Vì vậy mẹ càng ngày càng gắt gỏng như bệnh tâm thần, chiến tranh lạnh, con người đã từng dịu dàng nho nhã thoảng cái làm cho người ta cảm thấy hoàn toàn thay đổi đến đáng sợ...

Năm 13 tuổi ấy, bọn họ cuối cùng ly hôn. Cậu được phán quyết đi theo mẹ, mỗi tháng ba lại đưa qua phí nuôi dưỡng.

Cậu ở trong nhà càng lúc càng như tảng hình.

Mẹ càng lúc càng không muốn nhìn thấy cậu, thậm chí còn không muốn lại gọi tên cậu.

Tây Cố...

Tây Cố...

Tên của cậu, đối với hai người mà nói, mỗi một tiếng, đều là một sự chế giễu châm chọc to lớn.

Mẹ cậu tình nguyện cả ngày không ở nhà đi khắp nơi đánh bài, cũng không muốn về nhà làm bạn với cậu, cậu thường xuyên một mình ở trong nhà đợi, nghĩ nên làm thế nào lấy lòng bọn họ, dùng hết các loại phương pháp để bọn họ chú ý tới cậu...

Nhưng bất luận cậu làm thế nào, ba vẫn kéo theo người phụ nữ kia chạy lánh nạn cũng không quay đầu rời khỏi mẹ con bọn họ, bất luận cậu lấy lòng thế nào, mẹ cậu vẫn như cũ cự tuyệt thương yêu cậu, vẫn như cũ hết sức lánh tránh cậu.

“...Này, em làm sao lại ở đây, không trở về nhà?”

“...ta nói, tính tình của em quá kém đi, như vậy giao tiếp với những người khác không có vấn đề gì sao?”

“...Chị cũng không còn trẻ như vậy, qua hai năm nữa, chị cũng muốn có gia đình của chính mình. Thế nhưng em không như vậy, em còn nhỏ. Còn có rất nhiều cơ hội... Nhưng phụ nữ không giống như vậy.”

“...Tạm biệt, Tây Cố.”

Cô ấy đã từng nói qua cô ấy chỉ là một người “một người vừa già lại bình thường, thân thể không quyến rũ, phụ nữ thô tục.”

Nhưng là một người phụ nữ tầm thường như vậy, cậu vô luận làm thế nào cũng thả không ra được, đi không được.

Cậu muốn mở ra phòng ngực trái tim của cô, đi vào đó.

Đôi mắt của cô dường như đang nhìn cậu, lại dường như cho tới bây giờ chưa từng dừng lại trên người cậu.

Nhiều năm như vậy, cậu chỉ thấy qua cô khóc có hai lần, nhưng mỗi lần đều là vì một người đàn ông khác, đều là vì một người đàn ông khác.

Cái tên Ngô Việt kia đến tột cùng là có điểm gì tốt? Nam nhân đại trượng phu nên là nắm tay rắn chắc, can đảm lên, giả vờ nhắm nhận cái gì, đàn bà chút chút. Cậu một quyền là có thể đánh ngã hắn ta!

Cậu vừa oán thăm, vừa tùy hứng nắm bắt mặt lạnh tâm nóng của cô, từ trên người cô bừa bãi tìm lấy sự dịu dàng ngày xưa. Năm lại một năm... Mãi đến năm 15 tuổi ấy, phát hiện bản thân cả đêm đều nhớ cô, sau khi ở dưới chăn liên tục vẽ một vòng “địa đồ”, cậu chợt phát hiện tình cảm của mình đối với cô đã vô pháp kiềm nén nữa

Ôm, hôn môi, vuốt ve...

Những thứ này không đủ!

Cậu khát vọng có thể danh chính ngôn thuận ở bên người cô, cô lại trốn tránh né còn không kịp, hung hăng đẩy cậu ra ——

“Hiện tại em không có tư cách hứa hẹn. Mấy lời thề ước này luôn thay đổi thất thường, ai có thể bảo chứng vĩnh viễn bất biến? Chị trong mắt em, coi như tuổi còn trẻ, tiếp qua vài năm, đợi đến khi em nhìn thấy nếp nhăn trên mặt chị, rồi mấy cô gái trẻ tuổi ái mộ theo đuổi bên cạnh, có thật sẽ không làm cho em dao động? Mà xây dựng một gia đình đòi hỏi những cái gì, em từng nghĩ qua chưa? Em có chuẩn bị tâm lý chống đỡ gánh nặng trọng lượng xây dựng nên một gia đình sao. Em cũng chỉ là một đứa trẻ, những điều này hiện tại đối với em mà nói chỉ là những trách nhiệm xa xôi ở tương lai, nhưng đây là những cấp bách trước mắt của chị, em có thể cho chị sao? Em có thể bảo chứng sự yên bình của chị sao.”

Cậu không cách nào trả lời, ngay cả lời cầu xin cô chờ đợi cũng vô lực như vậy.

... Không còn kịp rồi, cậu cả ngày khó có thể ngủ, nhìn kim đồng hồ trên tường, khát vọng cỡ nào thời gian của cô có thể trì hoãn, để cho cậu tận hết mọi sức lực nhanh chóng trưởng thành, mãi cho đến khi đuổi kịp cô.

Ngay từ đầu, cậu bị tình yêu làm mê muội đầu óc, cậu không rõ, chỉ cần yêu nhau vì sao phải cần phải lưu ý mấy lời đồn nhảm vô căn cứ kia.

Cũng có thể cậu thật sự hiểu được, nhưng không muốn suy nghĩ, không muốn trong lòng tăng thêm một lý do để buông tay.

“Manh Manh...”

Cậu chỉ có thể thừa dịp khi cô ngủ say, cẩn thận từng ly từng tí ghé vào bên người cô, đem mặt dán vào gáy cô, chặt chẽ ôm cô, nhắm mắt lại...

“Thích chị, tôi thích chị...”

Cậu ở bên tai cô búng bình thì thảo hết lần này tới lần khác, đem tình cảm xót xa không thể tiết lộ phát tiết ra.

Sau khi ba mẹ lần lượt lập gia đình riêng của mình, bọn họ từng hỏi qua cậu có nguyện ý đi theo bọn họ rồi thành phố F đi Thượng Hải không.

Đến ở trong một gia đình hoàn toàn xa lạ sao?

Cậu lãnh đạm nhìn người bạn đời mới của bọn họ, khi gặp thấy bản thân không bài xích gì, nhẹ nhàng lắc đầu. Cậu không muốn đi, quan trọng hơn là... Cậu không muốn rời khỏi cô.

Nhưng cậu không ngờ, cậu không muốn rời khỏi cô, nhưng cũng không có nghĩa là cô sẽ không bỏ rơi cậu.

Vốn tưởng rằng cô triệt để hết hy vọng với Ngô Việt, có thể chuyên tâm nhìn cậu, chung quy có thể sau khi nước chảy đá mòn thì cô lại có thể không báo động trước cho cậu một kích trí mạng.

Mấy ngày cuối bị tách ra khỏi cô, hai người hầu như tìm không được cơ hội để nói chuyện, thậm chí ngay cả thời gian yên lặng nhìn nhau cũng có.

Cậu nhìn trăng nhìn sao trông mong ngày cô kết thúc kỳ nghỉ đông, trong lòng sốt ruột hầu như cả đêm không ngủ.

Lần qua lần lại thật vất vả mới ngủ được, cứ vài giây cậu lại quay đầu nhìn kim đồng hồ.

8 giờ 30 phút.

Cậu nghe được thanh âm tiếng cửa sắt mở ở sát vách, bỗng nhiên xốc chân nhanh chóng chạy đến đợi trước cửa sổ, sau vài phút, hình bóng của cô xuất hiện trong tầm nhìn...

Hai mắt cậu từ đầu đến cuối luôn nhìn theo con đường nhỏ dẫn tới cửa tiểu khu, sau cùng biến mất ở bức tường cao bao ngoài tiểu khu.

Lưu luyến thu hồi tầm nhìn, lần này cậu ở trên giường chớp mắt không được nửa giờ, rốt cục quơ lấy bóng rổ chạy đến trường học phát tiết tinh lực!

—— Chờ sau khi chị tan tầm chúng ta cùng đi phố Đông dạo chợ đêm nha, gần đó mới mở một quán trà, chị với tôi cùng thử món điểm tâm.

Chơi bóng được phân nửa đột nhiên cảm thấy đần độn vô vị, cậu đầu tiên là gọi điện thoại cho Hác Manh, nhưng không có ai nhận, cậu chỉ đành kiềm nén, rầu rĩ gửi tin nhắn cho cô.

Qua một lát, đầu bên kia vẫn không hề đáp lại. Phòng chừng là đang bận rộn đi, cậu cau mày khép lại điện thoại, đem tay gối sau đầu nghỉ trong chốc lát, nghĩ tới buổi tối hai người có thể tay nắm tay đi dạo phố đêm, trong lòng không tự chủ được ngửa ngáy bần rần...

Cô hiện giờ làm gì?

Lúc nào có thể thấy được tin nhắn của cậu?

Thiếu niên nghiêng người, điều chỉnh vị trí tìm một chỗ thoải mái, rốt cục trông mong đến lúc mặt trời lặn về Tây, một ngày dài đã kết thúc, gần như là trước một giây khi cô tan tằm cậu khẩn cấp mở điện thoại ra...

Vẫn như cũ không có trả lời.

Có thể cô đang họp ở công ty? Ngày xưa cũng không phải chưa có tình huống như vậy.

Cậu hiếm khi kiên trì, lại nâng má đợi thêm hai phút, lấy điện thoại ra cầm trên tay, lại bấm!

Không có trả lời.

Vẫn như cũ không có trả lời...

Làm sao cũng không có trả lời.

Cậu không kiên nhẫn đứng dậy, dứt khoát đi đến công ty, lại gửi tin nhắn cho cô: tại sao không nhận điện thoại, chị còn chưa có tan tằm? Tôi ở trước công ty chờ chị.

Khi cậu chạy tới trời đã tối đen, cậu không chút do dự xông vào, tìm khắp toàn bộ công ty, hoàn toàn không có bóng dáng của cô.

Cậu rốt cục có chút lúng túng.

Lại gấp gáp gọi đi tin nhắn: đã quá giờ tan tằm, tại sao chị còn chưa xuống?

Cậu đợi lại đợi, vẫn không có trả lời.

Sau cùng cậu nhịn không được chạy về nhà, cửa lớn nhà cô đóng chặt, bất luận cậu gõ ra sao, gọi thế nào, bấm điện thoại cho cô, trước đó buổi sáng rời nhà gian phòng còn ấm áp như thế giờ đã là một mảnh tĩnh mịch.

Vì sao chị không có ở công ty, cũng không có về nhà?

Trái tim cậu bắt đầu chùng xuống...

Không ngừng không ngừng chùng xuống...

Tất cả những chờ mong ngu xuẩn chớp mắt thành khoảng không, cậu vô ý thức vuốt ve cánh cửa nhà trong 5, 6 năm qua đã chạm vào cả nghìn lần, lần đầu tiên phát hiện thì ra nó có thể lạnh lẽo như vậy...

Chị ở đâu.

... Chị ở nơi nào?

Nói cho tôi biết, chị ở đâu? Vì sao không nhận điện thoại của tôi?

Chị ở đâu...

Ở đâu...

Ở đâu...

Xin chị, đừng...

Trong bóng tối, cậu tựa thân người, ngồi bệt xuống đất trước cửa nhà cô, tại buổi tối se lạnh mùa xuân này, dựa vào cửa sắt lạnh lẽo như băng đọng.

Chị sẽ trở về sao?

Chị có thể trở về hay không?

Đừng đi, được không?

Đừng đi mà...

Xin chị, đừng nên đi...

Cậu gần như tuyệt vọng nhìn chăm chăm điện thoại di động trông đợi.

Phân không rõ thời gian, phân không ra tâm trạng.

Cuối cùng, điện thoại không ngừng khép mở mới hơi rung động một cái.

Thân thể cậu đã kéo căng lâu lắm, khi rung động bỗng dừng truyền đến thì nhanh chóng mở ra điện thoại, ngón tay cứng còng chạm vào rồi lại không cẩn thận rút xuống, tay chân cậu luống cuống nhặt lên điện thoại di động, sau khi hoảng sợ mở ra ——

Tạm biệt, Tây Cốc.

Cậu gần như sụp đổ.

Đợi cả ngày rốt cục đợi được vài chữ thừa thớt, 4 chữ này, nghiêm nhiên đã nghiền nát tất cả chờ đợi của cậu.

Cậu tựa như mấy tiểu bạch kiểm, đàn bà chít chít mà cậu vẫn khinh bỉ, không chế không được, gào khóc.

Cậu nằm ở trên giường, ăn không vô ngủ không được, trong lòng đau đến sắp phát điên, mặc kệ mở mắt ra hay là nhắm mắt lại, trước mắt tất cả đều là về mặt trần ngập cứt tuyệt của cô. về mặt trần ngập cứt tuyệt của cô.

Cậu không không chế được đi tìm khắp nơi, biết rõ cô đã từ chức, cậu vẫn cả ngày ở trước cửa công ty đợi. . .

Đây đã là một loại cố chấp.

Mặc kệ ai khuyên cũng không đi, Sở Kiều đến khóc lóc kéo cậu, mắng cậu đã vương phai ma chướng, cậu mặc kệ, cậu cứ trôi qua như thế, cô không trở lại, cậu cứ như vậy sống không ăn không uống đến cùng.

... Nhưng chung quy, cậu vẫn không đợi được cô.

Khi ba mẹ Hác Mạnh gọi đến thì cậu đã suy yếu đến mức không nhận rõ người.

Buổi sáng đó, bọn họ yên lặng nhìn cậu một lúc lâu, chỉ nói một câu: “...Đừng hủy hoại nó.”

Cậu giật mình.

“Tây Cốc, nó là con gái duy nhất của chúng ta, nếu như thật sự thích nó... đừng hủy hoại nó.”

Thiếu niên triệt để ngây người, làm sao cũng nghĩ không được cảm tình của cậu lại bị chỉ trích bốn cột là loại đáng sợ không chịu nổi làm cho bọn họ trốn tránh như rắn rết...

Cậu nhớ tới khi con bé mẹ cậu ở phòng bên hét chói tai: “Anh hủy hoại tôi, hủy hoại tôi!”

Bọn họ cũng cho rằng cậu là loại muốn hủy ấy sao?

Đối mặt với người trong lòng cậu dè dè dặt dặt dâng ra tình cảm mềm mại mỏng manh nhất, dù cho... bị hung hăng bỏ qua e sợ trốn tránh không kịp như vậy?

Cậu nhớ rõ mình trở về như thế nào, đi mua các loại bánh ngọt năm đó cô thích dắt cậu đi mua như thế nào, gọi người đưa lên vài thùng rượu... Cậu rất khó chịu, ký ức càng lúc càng rõ ràng.

Cậu ngồi ở gian phòng vắng vẻ, không ngừng nhớ tới từng li từng tí chuyện giữa bọn họ trong lúc đó...

Cậu uống một ngụm rượu lớn nỗ lực muốn quên đi những thứ đã qua, sau đó lại ăn bánh ngọt, vừa say rượu, mãi đến khi nôn ra mới thôi...

Quãng thời gian đó là thời khắc u tối tuyệt vọng nhất trong suốt mười mấy năm của cậu.

Sau cùng cậu bị Sở Kiều cùng Thái Lăng đưa vào bệnh viện, sau khi tỉnh lại, cậu ngồi trong gian phòng tràn đầy mùi vị sát trùng, nhìn bọn họ lo lắng đang canh giữ ở bên giường, lần nữa chậm rãi đóng mắt.

Ngày đó xuất viện từ trong ngân hàng lấy tiền trả lại cho hai người ứng ra trong lúc khẩn cấp ứng ra trước cho cậu, ăn cơm xong chỉ chốc lát sau, cậu ôm bụng trái, dạ dày đau đớn kịch liệt là vật kỷ niệm duy nhất đoạn năm tháng đó lưu lại cho cậu.

Từ đó Sở Kiều cũng thật rất hận Mạnh Mạnh. Cậu biết, nhưng không cho Sở Kiều ở trước mặt cậu đề cập đến những điểm không tốt về cô.

Cậu nghĩ cậu thực sự là vương ma chướng rồi.

Cho dù như vậy, cho dù như vậy...

Cậu vẫn không quên được cô, vẫn con mẹ nó buông không ra!

Chỉ là lúc này đây, cậu càng thêm cẩn thận ăn náu, lúc này đây cậu như tằm ăn lá thôn tính phòng ngự của cô, chiếm lấy cô.

Mỗi một người sâu trong đáy lòng đều cất giấu một người.

Mặc dù cậu có oán giận cô.

Mặc dù cô có phụ lòng cậu.

Thế nhưng vô luận như thế nào cậu cũng không bỏ xuống cô được.

Cậu sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ người kia.

Nhớ kỹ bóng dáng tươi cười của cô, nhớ kỹ mỗi một ánh mắt của cô.

Đôi môi mềm mại run nhè nhẹ, cái ôm ấm áp lặng lẽ làm cho người ta an tâm...

Yêu em biết bao...

Yêu em biết bao, biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Phiên Ngoại 3 - Yêu Lắm

Tôi chưa hề nghĩ tới, tôi sẽ làm như vậy.

Cho tới bây giờ chưa từng yêu qua... Cho nên yêu lắm.

"Xin chào, số điện thoại bạn gọi hiện giờ không liên lạc được, xin hãy gọi lại sau. Xin chào..."

Lại không có người nhận.

Cậu buồn bực nhét điện thoại di động vào túi quần, cầm lấy chùm chìa khóa đóng sầm cửa đi ra ngoài.

Tuy rằng hai người nay đã cùng một chỗ, nhưng có đôi khi, cậu lại cảm thấy giữa hai người có khoảng cách, tuy sống chung với nhau nhưng ngược lại càng ngày càng xa.

Loại kiến giải này có lẽ mâu thuẫn mà kỳ quái, nhưng cậu cũng nghĩ không ra từ nào khác để hình dung chuẩn xác cuộc sống của bọn họ trong lúc đó.

Cậu chuyển đến ở cùng cô ước nguyện ban đầu là hy vọng hai người có thể thân thiết hơn một chút, nhưng sau khi sống chung, cô có chuyện gì, cũng không chủ động nói cho cậu, mỗi lần cậu gọi điện thoại qua, tám chín phần mười đều là giọng nữ cứng nhắc máy móc: "Xin chào, số điện thoại bạn gọi hiện giờ không liên lạc được, xin hãy gọi lại sau."

Nhiều lần hơn, cậu càng phát ra bất mãn.

Cô luôn bao dung người yêu trẻ tuổi, giống như đối đãi với một đứa trẻ thường xuyên nghịch ngợm, có lệ mà bắt đắc dĩ, "Tây Cốc, em bẻ bộn nhiều việc. Thật sự rất xin lỗi."

Cậu biết cô bận, cô thường đi sớm về trễ, hai người tuy rằng cùng ở dưới một mái nhà, nhưng mỗi khi cậu muốn thân cận với cô, cô luôn cau mày, "Tây Cốc, không được, đừng quấy."

"Tây Cốc, em hiện giờ không rảnh, có cái gì nói ngày mai rồi nói sau."

"Tây Cốc, anh qua phòng cách vách được không, chờ ở trong này sẽ ổn đến em..."

Giữa hai người tinh thần trao đổi càng ngày càng ít. Vì thế, cậu chỉ có thể càng dùng sức cướp lấy thân thể cô, ở trên người cô khắc lấy ấn ký của mình.

Nhưng chỉ có thân thể gắn liền là yếu ớt như vậy.

Không biết từ bao giờ cô bắt đầu có lòng nghi ngờ.

Cậu không hiểu cô đến tột cùng kiêng kị cái gì, hai người bọn họ có thể đến cùng một chỗ không dễ dàng, một mình cô đã chiếm hết tất cả tầm mắt của cậu.

Hướng chỉ cậu nhận thức Sở Kiều nhiều năm như vậy, cậu nếu đối với Sở Kiều có cái tâm tư gì, cũng sớm nên động. Thành thật mà nói, cậu căn bản không coi Sở Kiều như là phụ nữ.

Thời gian của cô ở nhà không nhiều lắm, đại học khóa học ít hơn, cậu là đàn ông, không thể nào giống như ‘oán phu’ mỗi ngày một mình đợi ở nhà chờ cô trở lại. Trong đại học cậu gia nhập đội bóng rổ, Sở Kiều là em rể của cậu, cũng là bạn chơi cùng khi cậu còn bé, tuy rằng là con gái, nhưng kỹ thuật chơi bóng không tệ, nhân rồi thì một đám người đấu bóng rổ, chơi cảm giác khá tốt, nhưng trừ bỏ khi nhân rồi đánh bóng rổ, bọn họ ngày thường không xuất hiện thứ gì khác.

Nói đến quần áo chơi bóng, cậu từng hỏi qua cô chủ nhật có thời gian rảnh hay không, cô khi đó cũng không ngẩng đầu lên tiếp tục nhìn chăm chăm tư liệu trong tay, hơi không kiên nhẫn nói, "Tây Cốc, em gần đây tương đối bận..."

Cậu liền cũng khó mà nói ra miệng.

Sau khi Sở Kiều biết, chủ động lôi kéo cậu đi mua quần áo, trong tiệm có khuyến mãi, hai bộ giảm 5%, đồ chơi bóng có kiểu nam kiểu nữ, cậu cùng Sở Kiều đều mua một bộ. Nhưng cô lại rất là nổi giận, tuy rằng trên mặt ra vẻ bình tĩnh, nhưng mỗi lần thấy cậu mặc vào bộ đồ đó liền không cho cậu tới gần cô, khi giặt quần áo cũng luôn bỏ sót lại bộ này.

Cô ở trước mặt cậu vẫn là bộ dáng lý tính thành thực, hiếm khi như vậy mang theo chút ngây thơ, nhỏ mọn khiến cậu rất là thích, ít nhất có thể làm cho cậu xác nhận, cậu không phải đang đơn độc tự diễn.

Phương thức những người khác yêu đương là bộ dáng gì, cậu không rõ ràng lắm, nhưng tối thiểu, cậu hy vọng cô có thể bình đẳng đối đãi với cậu, mà không phải từ đầu tới cuối luôn mang theo một loại bao dung ảm đạm.

Cậu là đàn ông, cậu là người đàn ông của cô.

Cậu càng hy vọng có thể trở thành người đàn ông khiến cô yên tâm nương dựa.

Đúng, cậu quả thật còn quá trẻ, có rất nhiều chuyện cậu không biết, nhưng cậu không hiểu, cô có thể dạy cậu. Ít nhất, cô đến tột cùng hy vọng cậu làm như thế nào? Cậu phải làm như thế nào cô mới có thể vừa lòng? Cậu hy vọng cô có thể nói cho cậu.

Ánh mắt cô thất vọng...

Thật ra so với bất cứ cái gì khác càng làm cho cậu khổ sở.

Tựa như trên bảo lâu dài truy đuổi, bạn vốn tưởng rằng hy vọng cực kỳ bé nhỏ, nhưng không ngờ rơi vào trong lòng, bạn thụ sủng nhược kinh, sau thời gian ngắn ngui vui mừng hưng phấn, thì tiếp theo sau đó là so với dĩ vãng càng thêm sợ hãi bất an. Đến tột cùng nên làm sao mới giữ gìn trên bảo lâu này được lâu dài? Không cho cô bị mơ ước, không cho cô bị cướp đi.

Sau chuyện Sở Kiều, vấn đề giữa bọn họ khi đó rốt cục lộ ra một góc băng sơn.

Cậu vốn là một người có dục vọng độc chiếm mạnh mẽ, đối mặt với mọi người chung quanh cô, so với cậu chiếm cứ thời gian trong ngày của cô càng nhiều hơn cậu, cho dù là người đàn ông bình thường rất khó nhìn xuống.

Càng làm cậu cảm thấy bất bình là, cô đối với cậu không công bằng.

Cô không thích cậu cùng Sở Kiều đánh bóng rổ, cậu liền tận lực lảng tránh không gặp mặt Sở Kiều, cô không thích cậu cùng Sở Kiều mặc cùng kiểu dáng đồ thể thao, cậu liền thu dọn tất cả vật phẩm có liên quan với Sở Kiều đóng gói ném đi; cô không thích cậu cùng phụ nữ khác quá thân cận, cậu tận lực không tiếp xúc với phái nữ...

Cậu đem bản thân lau chùi sạch sẽ, nhưng đến phiên phái nam bên người cô thì cô lại luôn ra sức khước từ.

Ví dụ như bạn trai trước Chung Ý.

Đồng dạng là đàn ông, cậu tự nhiên có thể cảm giác ra, anh ta đối với cô vẫn như cũ tình vẫn chưa tan.

Thời gian rảnh rỗi ngày thường của Mạnh Mạnh đã thiếu, hiếm khi đến tuần lễ hoàng kim, cậu vốn muốn cùng cô hưởng thụ thế giới hai người, kết quả Chung Ý lại xuất thế ngang trời.

"Không cho đi!" Cậu bực mình nói, ngày đầu tiên của tuần lễ hoàng kim cô bỏ chạy đi đón máy bay của người đàn ông khác.

"Đừng tùy hứng, Tây Cốc," cô vẫn như cũ là bộ dạng phức tạp lại bất đắc dĩ kia, "Cuộc sống của em không thể nào xoay quanh một mình anh, em không can thiệp vào chuyện xã giao của anh, nhưng em cũng có của chuyện xã giao của mình."

Cậu nóng nảy, "Anh không phải ý kia, nhưng anh ta là bạn trai cũ của em, anh ta ở Thượng Hải chẳng lẽ chỉ quen biết một mình em, cũng không nên cho

em đi đóng?" Việc này nói rõ là đối với cô có ý đồ, cô lại bỏ rơi cậu, bang bang đi nghênh đón người đàn ông cứ ham muốn cô kia.

Cô có chút không kiên nhẫn, "Anh cũng không phải không biết bạn trai cũ chỉ là trên danh nghĩa, hai người chưa từng có gì thật cả."

Cậu khóa trụ hai mắt cô, nghiêm túc nói, "Đúng, anh biết em không có gì, nhưng không có nghĩa anh ta cũng nghĩ như vậy."

Cô thoáng chốc thay đổi sắc mặt, cả giận nói, "Cho dù Chung Ý thật nghĩ như vậy, nhưng so với anh và Sở Kiều quang minh chính đại hơn nhiều, em chưa từng hạn chế hai người gặp gỡ, anh cũng đừng khoa tay múa chân với em."

Trong lòng cậu thoáng chốc lạnh đi phân nửa.

Trước ngực pháp phòng kịch liệt, cậu nỗ lực kiềm chế tính tình, quay lưng qua không nhìn cô, "Được, đi, em đi, em cứ việc đi. Em có ý trung nhân cũ của em, bạn trai cũ, đối tượng kết hôn cũ, anh từ đầu tới đuôi chỉ có một mình em, em đến tốt cùng còn lo lắng cái gì, còn muốn anh làm như thế nào."

Nếu như có thể giải phẫu móc ra trái tim cho cô xem rõ lòng trung thành của cậu đối với cô, quá tốt.

Đàn ông bên người cô thành thực mà ưu tú, so với bọn họ, cậu sâu sắc ảo não bản thân trẻ tuổi non nớt, không đủ để bảo hộ cô, không đủ để cô yên tâm dựa vào.

Thậm chí... Sự tồn tại của cậu còn làm cho cô cảm thấy thẹn.

Cô không muốn công khai mối quan hệ của bọn họ, trước mặt cha mẹ thân nhân xấu hổ không thừa nhận cậu, cự tuyệt cậu ở bên ngoài thân cận cô.

Tất cả mọi người nói bọn sẽ chia tay, tất cả mọi người nói bọn họ không có tương lai.

Thế nhưng cậu không muốn buông tha, cậu là nghiêm túc, cậu chưa bao giờ như vậy nghiêm túc yêu qua một người.

Hiện tại cậu có khả năng làm chỉ có kiên trì, tiếp tục kiên trì, nỗ lực ôm ấp kỳ vọng cùng một người dặt tay nhau cả đời.

Cho nên, Hác Manh...

Trước khi anh lớn lên, em có thể chờ một chút hay không?

"Nhâm Tây Cốc!"

Đội trưởng đội bóng rổ cách sân thể dục kêu gọi cậu, "Buổi tối muốn cùng đi ăn không?"

Cậu lắc đầu, "Cậu đi trước đi, tôi quay về."

Không bao lâu, Sở Kiều từ sân bóng rổ chạy đến đuổi theo cậu, đội trưởng từ xa xa ném cho cậu một ánh mắt cực kỳ hâm mộ, liền cúi người nhẹ nhàng tung bóng trên sân.

"Tây Cốc," Sở Kiều xông lại đây, nắm tay sáng khoải ở trên vai cậu nện một cái, "Sao vậy, gần tới 1 tháng 5, sao chơi đến một nửa đã đi rồi."

"Không, tôi hiện tại có việc." Cậu nói, có chút tâm phiền ý loạn.

"Vội vã về nhà trông chị Hác Manh?" Sở Kiều bốn cọt nói.

Cậu không dấu vết nghiêng người tránh khỏi thân thể quá mức kề cận của Sở Kiều, ba phải "Ừ" một tiếng, tiếp tục đi về phía trước.

Trong lòng thật ra rất ai oán, hiếm khi tuần lễ vàng sẽ lãng phí như vậy, ngày đầu tiên cô muốn đi đón Chung Ý, cách ba ngày thì muốn cùng La Ly tham gia tụ hội. Trừ bỏ dặn một câu "Nhớ kỹ đừng về quá trễ", cậu cũng chỉ có thể không còn cách nào khác chờ cô.

Mà khi cậu về trong nhà, nhìn kim đồng hồ gần đến 10 giờ, cô vẫn như cũ không về.

Nhiều mày nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, cậu bắt đầu gọi tin nhắn: Manh Manh, em chừng nào mới về?

Kết quả như đá chìm đáy biển, cô hồi lâu không có đáp lại.

Cậu có chút buồn bực đứng dậy lại gọi tiếp mấy tin nhưng cô vẫn như cũ không có đáp lại.

Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

Cậu có chút lo lắng, nghiêng đầu gọi điện thoại cho cô...

"Xin chào, số điện thoại bạn gọi hiện giờ không liên lạc được, xin hãy gọi lại sau. Xin chào..."

Vẫn là không có người nghe.

Cậu bình tĩnh nhìn di động vài giây, rồi sau đó đứng dậy cầm lấy chìa khóa xuống lầu. Dựa trên bờ tường lạnh lẽo, cậu nghiêng đầu nhìn về hướng cửa tiểu khu, đợi cô về nhà.

Nửa giờ trôi qua...

Một giờ trôi qua...

Khi kim đồng hồ chỉ hướng nửa đêm thì cậu đóng lại di động, hai tay khoanh trước ngực thở ra một hơi âm ức.

Rốt cục, xa xa truyền đến một trận tiếng động cơ ô tô. Cậu di chuyển thân thể hơi hơi có chút cứng ngắc, trong gió bay tới giọng đàn ông: "Anh đưa em đi vào."

Cậu giật mình.

Giọng nữ quen thuộc hơi kích động theo sau vang lên, "Không cần không cần, anh đi về trước đi."

"Vậy anh đứng ở đây nhìn em đi vào." Người đàn ông kiên trì.

Cậu lạnh lùng đứng ở tại chỗ nghe, mặt như sương lạnh, hai tay buông ở bên người không tự giác nắm chặt thành quyền.

Cô lừa cậu.

Cậu nhìn chằm chằm bước tới, nhìn đến cậu thì cô kinh ngạc dừng lại bước chân, ánh mắt chuyển hướng về chiếc tắc xi sau lưng, người đàn ông đứng ở trước xe không phải Chung Ý thì là ai?

Cô lừa cậu nói là tham gia tụ hội của mấy người phụ nữ.

Cô nói cô sẽ mau chóng trở lại.

Cô cả đêm không tiếp điện thoại của cậu.

Cô cùng Chung Ý hai người vẫn cùng nhau nửa đêm mới về nhà...

Nhâm Tây Cố cảm thấy đầu nhanh muốn nổ tung, cậu phần nộ muốn đem người đàn ông trước mắt này, tại chỗ đập cho một trận

"Tây Cố, anh đừng như vậy!" Cô từ đằng sau chặt chẽ ôm lấy eo cậu, ngăn cản cậu, "Tây Cố, Tây Cố chúng ta về nhà đi, anh muốn nghe cái gì em đều giải thích với anh. Đêm nay Chung Ý chỉ là xe chỉ luôn kim cho em với khách hàng, thật sự cái gì cũng không có..."

Đây là lần đầu tiên cậu trong thấy cô đêm khuya được đàn ông đưa về nhà.

Đối với việc này cô giải thích là, cô tìm Chung Ý là vì anh ta giúp cô cùng khách hàng xe chỉ luôn kim, lừa gạt cậu, là vì sợ cậu sẽ tức giận phản đối.

Như vậy... Cậu cảm di động của cô, nhìn mặt trên hơn mười thông báo cuộc gọi nhờ, "Lại là tất tiếng?"

Cô lúng ta lúng túng không nói.

Trong lòng cậu không phải không có bi ai, "Manh Manh, đây là lần thứ mấy rồi? Về sau khi một mình đi ra ngoài có thể hay không đừng tắt tiếng điện thoại, phát hiện cuộc gọi của mình bị người yêu tắt tiếng cảm giác thật sự rất khó chịu."

Cô áy náy chậm rãi cầm tay cậu.

Cuối cùng cậu chỉ có thể thở dài, "Đúng, anh biết anh quá nhỏ, trên rất nhiều chuyện quả thật không thể cho em yên tâm, nhưng em có thể nói cho anh biết nên làm như thế nào, anh sẽ nỗ lực đạt tới yêu cầu của em, anh thật sự muốn cùng em cùng nhau nắm tay đi tiếp..."

Cô luôn lấy ánh mắt không bình đẳng đối đãi với cậu, cậu khát vọng cô có thể coi cậu là người bầu bạn với mình, mà không phải một người phiền toái cùng ở chung sẽ xấu hổ.

Chỉ cuối cùng kết cục lại không như ý người, theo sự tình cô gạt cậu giả vờ làm bạn gái Chung Ý bộc lộ, tàn suất hai người khác khẩu chiến tranh lạnh tăng lên, thời gian cô về trễ dần dần tăng nhiều, nụ cười của cô khi đối mặt với cậu càng ngày càng rất thưa thớt, đau khổ...

Cậu cảm thấy mệt.

Thứ tình yêu không chỗ sắp đặt này khiến cho hai người kiệt sức lại luyến tiếc buông tay, đó là thứ đau khổ đoạn cốt liên tâm, làm sao nhẫn tâm buông ra?

Mâu thuẫn xung đột mỗi ngày một tăng lên...

Bọn họ ôm ấp vết thương, lại che hai mắt, cho rằng làm như không thấy là có thể duy trì thể giới của hai người. Nhưng vấn đề vẫn đang còn đó, hơn nữa mỗi một ngày qua lại chồng chất rất cao, dần dần ngưng tụ thành ba thước băng cứng, khó thể tan ra.

Đến cuối cùng, cô nói, "Giữa hai chúng ta xảy ra vấn đề, em cảm thấy không thể như vậy..."

Cô nói, "Em nghĩ chúng ta trước tiên bình tĩnh một chút, tạm thời tách ra một đoạn thời gian, được không?"

Không tốt.

Kỳ thật cậu không muốn tách ra, cậu sợ hãi phải xa nhau, nếu có người đàn ông nào càng ưu tú hơn thừa cơ mà vào, cô không bao giờ quay về nữa.

Cậu rời không được cô.

Cậu không thể mất đi cô.

Cô đối với cậu mà nói, cô không chỉ có mối thân phận tình nhân đơn bạc. Cô là người bầu bạn với cậu, là chị gái của cậu, là mẹ, là trụ cột của cậu... Cô chiếm lấy tất cả những vị trí trọng yếu nhất trong sinh mệnh của cậu, cậu làm sao có khả năng dứt bỏ được cô?

Nhưng cô đã không nghĩ lại tiếp tục chờ đợi cậu.

Hai người sau khi chiến tranh lạnh, nhìn cô tìm được rồi đi lý do rồi đi, bộ dáng thờ dài thờ dài một hơi kia, cậu thân nhiên nói, "Có phải rất vui vẻ hay không, rốt cục có thể lấy cơ rồi đi?"

Cô có vài phản chột dạ không thông được.

Cậu quay lưng qua, đóng mắt, không hề nhìn cô.

Kỳ thật rất nhiều chuyện vào lúc ấy đều không thể thấy rõ ràng, rất nhiều chuyện sau lại đều đi theo hướng không như mong muốn.

Khi cô lại lúc đêm khuya bị người đàn ông này đưa về, thậm chí người đàn ông kia còn ở trước mặt cậu mặt ôm eo cô, thì cậu vốn chờ hơn phân nửa đêm vẫn muốn làm tốt, rốt cục đè nén không được bạo phát tức giận.

Đây là lần cuối cùng bọn họ khắc khẩu, cậu có chút chán ghét nói, "Lần này lại là vì cái gì."

"Tiệc rượu xã giao trong công việc" cô bùng trán, "Tây Cố, em hiện giờ mệt chết đi, chúng ta có thể hay không đừng tranh cãi ầm ĩ nữa."

Cậu như con thú bị vây hãm nhìn chăm chăm cô, "Manh Manh, anh cũng không muốn ầm ĩ với em, nhưng em có thể hay không cũng cho anh có cảm giác an toàn?"

Cô chịu không nổi nói, "Như vậy anh đến tốt cùng còn muốn em làm như thế nào? Anh muốn em làm như thế nào anh mới có thể vừa lòng?"

Cậu cao giọng, "Phải nói những lời này là anh, em đến tốt cùng muốn anh làm như thế nào? Em hy vọng anh làm như thế nào? Anh có thể từ nay về sau không hề nhìn phụ nữ khác, anh cũng muốn mau chóng đi làm việc, anh không muốn nhìn đến người phụ nữ của mình lại giống như hôm nay như vậy..."

"Đây chỉ là công việc!"

"Tốt, công việc, em luôn có rất nhiều công việc, em chừng nào thì có thể đem ánh mắt để trên người anh mà không phải luôn mở miệng công việc ngậm miệng công việc."

Cậu không muốn nói mấy lời thoái thác đồng như vậy, nhưng người trong lúc nổi nóng không chế không được miệng mình đâu. Thật ra mỗi lần nhìn thấy cô say khướt bị đưa về, cậu rất đau lòng, rồi lại chỉ có thể bất lực ảo não phần nộ.

"Cho rằng em thích như vậy?" Cô thốt ra, rốt cục nói ra suy nghĩ thiệt tình, "Nếu anh có thể cho em cảm giác an toàn, anh nghĩ rằng em liều mạng công việc là vì ai!"

Đôi môi mở rồi lại đóng, trong mắt lộ ra độ cong chế giễu.

Cô khinh thường cậu... Cô lần đầu nói trắng ra miệng.

Đúng, cậu biết cô vốn vẫn không có ngang hàng đối đãi qua cậu, cô hôm nay đã một người phụ nữ trưởng thành có sự nghiệp, cậu chỉ là một học sinh còn không thể bước ra xã hội mưu sinh, cô một mực vẫn chịu thiệt cậu...

Cậu còn quá trẻ, lòng tự trọng mãnh liệt mà yếu ớt, nghe vậy trắng mặt, bình tĩnh nhìn cô một lát, không nói một câu xoay người xuống lầu.

Cô ở sau người hô một câu, "Tây Cố —— "

Lúc ấy cậu không có quay đầu, không đi để ý tới...

Đợi đến khi phát hiện không đúng, cậu mới phát hiện đã không thể quay đầu.

Nếu thời gian có thể quay ngược lại, buổi tối ngày hôm ấy cậu nhất định sẽ không bỏ đi trước, cậu sẽ nhanh ôm chặt cô, nói cho cô vô luận như thế nào cậu đều muốn cùng cô ở một chỗ.

Vô luận như thế nào cậu đều không muốn tách ra.

Vô luận như thế nào, cậu đều đã nỗ lực khiến cho cô hạnh phúc.

Nhưng hết thảy không có khả năng lặp lại.

"Xin cậu đừng lại liên lụy cô ấy."

Khi La Ly đem bệnh án của cô đưa cho cậu thì cậu thoáng chốc mất đi ngôn ngữ.

"Lúc trước cậu nói cậu sẽ chăm sóc cô ấy cho tốt, cậu nói cậu sẽ không cô phụ cô ấy, cậu sẽ chứng minh cho tôi xem..." La Ly chỉ vào tờ bệnh án kia, "Đây là chứng minh của cậu?"

La Ly tức giận đến gần như nói không ra lời, đỏ mặt, tay lại chỉ về người phụ nữ tái nhợt gầy yếu, giờ phút này nằm ở trên giường bệnh, "Lúc trước em đẹp đem cô ấy giao cho cậu, không đến một năm, thân thể của cô ấy lại không xong thành như vậy, không phải cậu nói rất yêu cô ấy sao, không phải cậu nói cậu sẽ chăm sóc cô ấy sao, đây là thành quả chăm sóc của cậu? Giống như vậy, đột nhiên té xỉu đã không phải lần đầu tiên, trước đó cậu một chút cũng không có phát giác? Cậu cùng cô ấy ở một chỗ lâu như vậy, sắc mặt cô ấy ngày một kém, thân thể càng ngày càng gầy, cho dù ngày thường công việc vội vàng tăng ca, còn phải khắp nơi nhường cậu, chiều cậu, cậu không thông cảm thì thôi, còn cùng cô ấy cãi nhau, để cô ấy thương tâm..." La Ly vành mắt đỏ hoe, "Còn như vậy tiếp tục cô ấy sẽ bị cậu làm cho một chết."

Cậu há miệng thở dốc, trong đầu ong ong thành một mảnh, cổ họng chua xót đắng chát, lại không biết phải nên nói cái gì.

"Hôm nay coi như tôi làm người xấu một lần, cậu không đau lòng cô ấy, tôi đau!" La Ly cắn môi, ngữ điệu khó nén oán giận, "xin cậu đừng lại dây dưa cô ấy, coi như tôi cầu xin cậu, cậu hại cô ấy còn chưa đủ sao?"

Từng chữ từng chữ của La Ly như khoan vào trong trái tim, cậu xiết chặt bệnh án, sau một lúc lâu, thấp giọng từ trong kẽ răng cố sắp xếp thành lời, "Tôi... Không muốn rời khỏi cô ấy."

"Cậu còn mặt mũi tiếp tục nói mấy lời này?" La Ly nghe xong hận không thể nắm túi xách trong tay ném qua, "Vậy cậu nói cho tôi biết, cậu lấy cái gì đi yêu? Đừng nói mấy lời nói suông không biết ngược đời. Lúc trước hai người tìm tôi, khi đó cậu nói gì? Cũng là cậu chính miệng đáp ứng, nếu ngày sau không có chăm sóc tốt cô ấy, phụ bạc cô ấy, cậu cam nguyện rời đi. Trong khoảng thời gian hai người cùng một chỗ này, cậu cuối cùng làm cái gì? Cậu nỗ lực làm cái gì để giải quyết nào vấn đề?"

Một khắc này, cậu chưa bao giờ cảm thấy bản thân là thất bại, vô năng như vậy.

La Ly chất vấn, "Mấy vấn đề này một ngày chưa giải quyết, cô ấy lại dây dưa với cậu, cũng vẫn như cũ sẽ lặp lại thương tổn, cậu thật không hủy cả đời Manh Manh thì không cam lòng sao?"

Cậu cắn chặt răng, tim như bị đao cắt, lại cũng chỉ có thể á khẩu không trả lời được.

La Ly thở dài, "Manh Manh tâm địa rất yếu đuối, nếu cậu hiện giờ nhận sai cố ý dây dưa, cô ấy không nhất định vẫn sẽ tha thứ cậu, nhưng xin cậu coi lại lương tâm tí mĩ suy nghĩ một chút, còn muốn tiếp tục lôi kéo cô ấy hay không, nếu cậu thật sự đau lòng cô ấy, thật sự còn yêu cô ấy, xin cậu rời đi. Coi như tôi xin cậu, xin cậu rời đi..."

Cậu trầm mặc thật lâu, cuối cùng gần như hèn mọn nói, "Có thể hay không... Để cho tôi nhìn cô ấy thêm một lần?"

Ngón tay cẩn thận tỉ mỉ dọc theo hình dáng khuôn mặt cô nhẹ nhàng vẽ phác thảo...

Mỗi một giây trong giờ khắc này được vô hạn kéo dài, mỗi một đường cong trong mắt cậu được vô hạn phóng đại, ngón tay cậu theo hình dáng đường cong thâm sâu in nhập vào đáy lòng.

Sẽ không có ai như vậy thương cậu, cũng sẽ không có ai so với cậu càng yêu cô.

Nhưng là cậu hiện giờ không cho được những thứ cô muốn...

Cậu không muốn, cũng không thể lại lôi kéo cô chịu tội.

Ngày đó cô xuất viện, La Ly lôi kéo tay cô, giống như tránh né ôn dịch từ bên người cậu vội vàng đi qua.

Đợi cho tiếng bước chân thanh thúy dần dần đi xa, cậu quay đầu lại bình tĩnh nhìn bóng dáng cô đơn bạc mảnh khảnh, cậu ở tại chỗ đứng yên thật lâu, gần như sắp đem bản thân đứng thành một tòa mộ bia.

Xin em đừng quên anh.

Thật ra cậu không muốn buông tay, thật ra cậu không muốn rời đi. Tim quá đau, thậm chí ngay cả đầu ngón tay đều mất đi khí lực nhúc nhích, cậu gần như không thể nhấc nải nữa...

Anh sẽ mau chóng trưởng thành, xin em chớ quên anh.

Xin em đừng đi quá nhanh..

Xin em chờ anh trở lại.

Tiếp đi một năm rưỡi, cậu chuyên chú việc học, trọng điểm chú ý là khảo hạch thực tập sinh của công ty của Hác Manh thiết lập trong trường học.

Thời gian nhàn rỗi, cậu thường lên đón xe công cộng, đến dưới lầu nhà cô bồi hồi.

Ngon đèn mau da cam ở cửa sổ nhà cô thường phát sáng trắng đêm, có lúc cậu ngơ ngẩn ngửa đầu nhìn, nỗ lực bắt lấy thân ảnh nhỏ bé của cô ngẫu nhiên xẹt qua phía trước cửa sổ, không ngờ một đêm cứ vậy trôi qua.

Sau 9 tháng, cô cùng đối tượng coi mắt chính thức xác nhận quan hệ.

Cậu lo lắng như thiếu đốt, mỗi thời khắc đều hận không thể đem người đàn ông bên người cô kia đuổi đi.

Tháng thứ 11, cậu rốt cục kiểm chế không được, thăm dò thời gian bọn họ gặp gỡ xong, ra về lơ đãng từ bên người bọn họ ngang qua, nỗ lực để cho cô phát hiện sự tồn tại của cậu, hy vọng có thể đánh thức trí nhớ của cô...

Tim cậu đập như nổi trống, khi cô chú ý tới cậu, tay cậu thậm chí không chế không được run lên nhẹ nhẹ...

Xin em đừng quên anh.

Anh vẫn luôn yêu em, xin em chờ anh trở lại.

Tách ra thời gian lâu dài khiến cậu khó có thể kiềm nén.

Cuối cùng, tháng thứ 17, cậu rốt cục có thể đường đường chính chính xuất hiện trước mặt cô, cô nén đau khổ trong lòng, mỉm cười nói một tiếng, "Xin chào."

Giống như khi mới gặp.

"Tôi là Nhâm Tây Cố... Tây Cố trong 'Quyên quyên bạch thỏ, đông tẩu tây cố'."

Chúng ta có thể làm lại từ đầu hay không?

Anh thật sự muốn cùng em cùng nhau bạc đầu.

Anh muốn em gả cho anh, chúng ta sẽ sinh hai đứa bé.

Anh hy vọng bọn chúng đều là con gái.

Hai đứa tốt nhất đều giống như em, có ánh mắt cùng đôi môi giống như em, anh nghĩ đó là gia đình hạnh phúc nhất trên đời.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Phiên Ngoại 4 - Nhật Ký Sinh Hoạt Sau Khi Kết Hôn

6: 20 phút

Thời điểm rời giường, đồng hồ báo thức đúng giờ vang lên.

Cô nhăn mày giãy dụa vài giây, mới từ trong ổ chăn ấm áp chậm rãi đi ra, ấn tắt đồng hồ báo thức.

"Ồn muốn chết..."

"Đừng quậy, em phải dậy rồi." Cô vỗ vỗ tay anh, anh còn đang khó chịu ôm cô càng thêm chặt, mái tóc do ngủ rối tung rơi là tả trên trán, tăng thêm vài phần tính trẻ con.

"Tây Cốc, đừng quậy, nhanh cho em ngồi lên..."

Anh mặc kệ không nghe theo, mãi đến khi cô ra đòn sát thủ, tóm lấy điểm ngửa bên hông anh xoay một vòng, Tây Cốc thế này mới không cam lòng tình nguyện buông tay. Cô lập tức lăn lông lốc xuống giường, tùy tiện khoác một chiếc áo ngủ đi ra ngoài chuẩn bị bữa sáng.

Con gái lớn thích ăn trứng chần nước sôi, con gái nhỏ thích sữa đậu nành với bánh quẩy. Mạnh Mạnh bật nồi cơm điện xong liền xuống lầu mua điểm tâm sáng, sau khi trở về đúng chuẩn 6:50 phút, cô đem điểm tâm để lên bàn ăn, liền vào phòng kêu một lớn một nhỏ rồi giường.

"Mẹ, con có thể khò khò thêm một hồi hay không?" Con gái nhỏ nói ngọt, ở trên giường lăn qua lăn lại làm nũng.

"Không được, nếu như lại đi trễ, mẹ để cho ba con đêm nay cùng con ngủ."

"Mẹ, mẹ quá tàn nhẫn." Con gái nhỏ lệ tuôn, nhanh chóng vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Con gái lớn sớm đã thông minh rửa mặt xong rồi, đang nhón chân mang khăn mặt móc ở trên tường.

Hai đứa con gái cá tính khác hẳn nhau, con gái lớn trưởng thành sớm, con gái nhỏ yếu ớt, hai đứa một gọi bọn họ "bà má, ông ba", một thì thích những nhẽo gọi là "ba, mẹ".

Cô tán dương sờ sờ đầu con gái lớn đầu, về phòng ngủ một phen túm chần trên người Tây Cốc, gấp gọn để qua một bên xong lập tức ra cửa, làm trứng chần nước sôi cho con gái lớn trước tiên.

Ở bên này Tây Cốc cảm thấy trên người chợt lạnh, mở mắt ra, ngoài cửa tiếng líu ríu đùa vui của 3 cô gái nhỏ bay vào, làm tim anh trong nháy mắt mềm xuống...

Vươn vai, anh chỉ mặc một cái quần ngủ liền đi ra cửa, vòng cánh tay ôm lấy eo cô.

Cô liếc mắt đập một cái, vung cái sạn, "đi đi đi, không thấy em đang chiến trứng sao, nhanh đi đánh răng rửa mặt."

Tây Cốc cười meo meo ở trên mặt cô dùng sức găm một ngụm, thế này mới ngoan ngoãn rồi đi.

"Oa chặc!" Con gái nhỏ che ánh mắt, "Ba xấu hổ, xấu hổ quá."

Con gái lớn bình tĩnh nói, "Ba ba, xin đừng trước mặt nhi đồng tùy ý thân thiết, như vậy ảnh hưởng không tốt."

Anh dứt khoát hai tay chụp tới, mỗi bên một đứa dùng sức hôn nhẹ này hai tiểu nha đầu này.

"A!" Hai chị em cùng nhau vươn bàn tay nhỏ nhắn đẩy mặt anh, "Thúi hoắc, ba, ba nhanh đi đánh răng."

Ăn xong lái xe đưa hai đứa nhỏ đi đến trường, Mạnh Mạnh về nhà sửa sang hồ sơ một chút, trang điểm xong, xách túi xách đi làm.

Một ngày mới cứ như vậy bắt đầu.

12:30 phút

Thời điểm cơm trưa, cùng với Tây Cốc giải quyết ở căn tin công ty.

17:50 phút

Thời gian tan tầm

Tây Cốc đi đón con gái, cô đi siêu thị mua đồ ăn, thuận tiện mua vật dụng hàng ngày, hôm nay ngày lễ trong tuần, bữa tối do Tây Cốc phụ trách.

Khi về nhà, Tây Cốc cũng đã mang theo con gái lớn nhỏ về. Cô ngồi với con xem TV một lát, lại nghe giọng điệu trẻ con thảo luận chuyện thú vị trong trường học.

Tây Cốc mang tạp dề, ở trong nhà bếp lục tục xào rau. Anh rõ ràng nhất tâm nhệ dụng, đồ ăn xào đến một nửa liền ló ra khỏi nhà bếp chen vào một câu.

Cơm chiều xong, hai đứa nhỏ trở về phòng làm bài tập ở nhà, phân công xong hết chuyện nhà, cô với Tây Cốc mỗi người ôm một máy tính chiếm lấy một vị trí, mạnh ai nấy làm.

"Mẹ, mẹ!"

Hơn một giờ sau, con gái nhỏ nhào vào phòng kêu gọi.

Anh ghen tị nói, "Hai chị em tội con mỗi lần đều chỉ kêu mẹ, coi ba là tàng hình sao?"

"Ba dữ lắm, không cần đâu."

"Nói ba dữ!" Anh cố ý ra vẻ nghiêm túc, một phen ôm lấy con gái nhỏ, lấy râu trên mặt trên dưới trái phải cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn của con.

Con gái nhỏ vừa giẫy dụa vừa thét, "Mẹ cứu mạng! Mẹ cứu mạng!"

Cô nhin không được cười ra tiếng, trách anh một tiếng, đem đứa nhỏ từ dưới hàm râu anh cứu ra. Con bé lập tức lôi kéo tay cô kéo cô đi về phòng hai chị em.

"Làm sao vậy?" Cô không nhìn thấy ánh mắt ai oán của chồng, đi theo cô nhóc vào phòng, rầm một tiếng đóng cửa lại.

"Xuyt!" Con gái nhỏ thần bí hề hề đưa cho cô một phong thư, "Đây là thư tình của chị."

Cô thoáng chốc im lặng.

Thì ra từ năm nhất tiểu học cô đã phải bắt đầu lo lắng cho thời kỳ trưởng thành của con gái rồi sao.

Con gái lớn lau bầu, "Cuối tuần rồi con thấy em đê bé trai nhà bên hôn nhẹ."

Manh Manh: "..."

Hai nha đầu quý quái này vô tội hướng về phía cô chớp chớp ánh mắt.

Cô không khỏi phiền muộn, vỗ trán, "Mẹ nghĩ mẹ muốn tìm ba mấy đứa mở hội nghị gia đình."

"A! Đừng mà!"

Con gái lớn thuận tiện lên án, "Mẹ, học kỳ sau cũng không thể cho ông ba tham gia họp phụ huynh."

"Vì cái gì?"

"Bởi vì trong buổi họp phụ huynh ông ba xấu nghiêm mặt đuổi theo giáo viên hỏi tình huống học tập ngày thường của con, đem giáo viên sợ tới mức nói lắp bắp, kết quả bị ông ba hung hăng trừng mắt liếc một cái xong, cô giáo cái gì cũng không nói ra được. Ngày hôm sau bạn ngồi cùng bàn với con còn mang theo poster Young and Dangerous vụng trộm hỏi con, ông ba có phải lão đại xã hội đen hay không, quá ‘gấu’ đi..."

Cô toát mồ hôi, "Cái này. . . ."

Con gái nhỏ bổ sung chứng cứ phạm tội: "Còn có tiểu ca ca nhà cách vách, tiểu tỷ tỷ nhà dì La Ly, trước kia đều bị cha dọa khóc luôn."

"Cái kia. . . ."

"Cho nên bà má, về sau không cần hỏi con bên cạnh ông ba có xuất hiện mấy dì kỳ quái hay không."

Khuôn mặt già nua của cô đỏ lên.

Con gái lớn ra vẻ người lớn vỗ ngực, lời nói thâm thía, "Kỳ thật ông ba bộ dáng hung thần ác sát như vậy, trừ bỏ cô Sở Kiều đã gả ra nước ngoài, còn có dì nào có dũng khí tiếp cận ba chứ?"

"... "

"Còn có, còn có," con gái nhỏ đưa thêm chứng minh, "Mấy dì mấy chị con quen đều nói mẹ bảo dưỡng rất khá. Nhìn qua nhiều nhất mới qua 30. . . ."

Cô vui mừng vô cùng, nhiều năm như vậy năm vất vả bồi bổ dưỡng thân rốt cuộc vẫn là có hiệu quả.

"Cho nên mẹ," con gái nhỏ còn rất nghiêm túc nói, "Không nên lo lắng cười to sẽ ra nếp nhăn mà chưa bao giờ cùng ba với tội con coi phim hài a. Mẹ bảo dưỡng thật sự tốt lắm a!"

". . . ."Cô không nói gì ngưng nuốt.

Con nít đều là ác ma.

Xem ra trước phải tổ chức hội nghị gia đình, rất cấp bách.

21:45 phút

Thời giờ đi ngủ, Tây Cốc lại đẩy gõ cửa.

"Ba mắc cỡ mắc cỡ qua, luôn giành mẹ với tụi con!"

Anh ôm eo Mạnh Mạnh, khom người nhẹ nhàng hôn mũi con gái nhỏ, "Ba mẹ cũng phải có cuộc sống về đêm nha, con ngoan ngoãn cùng chị ngủ đi."

Con gái lớn bình tĩnh bổ sung, "Tuy rằng ba cần cuộc sống về đêm, nhưng là không thể để cho mẹ quá mệt mỏi nha."

Con gái lớn bình tĩnh tắt đèn

"Ngủ ngon, ông ba bà má."

"Ngủ ngon, ba mẹ."

—— "Ngủ ngon, mấy bảo bối."

Bạn đang đọc truyện *Quân Sinh Ta Đã Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.